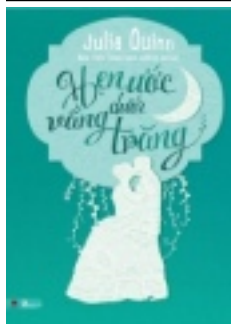

Hẹn Ước Dưới Vầng Trăng

Contents

Hẹn Ước Dưới Vầng Trăng	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	11
3. Chương 3	19
4. Chương 4	24
5. Chương 5	33
6. Chương 6	40
7. Chương 7	48
8. Chương 8	53
9. Chương 9	59
10. Chương 10	66
11. Chương 11	74
12. Chương 12	81
13. Chương 13	89
14. Chương 14	99
15. Chương 15	107
16. Chương 16	113
17. Chương 17	120
18. Chương 18	128
19. Chương 19	135
20. Chương 20	141
21. Chương 21	149
22. Chương 22	157

Hẹn Ước Dưới Vầng Trăng

Giới thiệu

Dịch giả: Dương HậuBảy năm trước cô đã làm tan nát trái tim anh. . . Khi Robert Kemble va phải

1. Chương 1

Kent, Anh Quốc

Tháng Sáu, 1809

Robert Kemble, Bá tước Macclesfield, chưa bao giờ là người có tâm hồn lãng mạn, nhưng khi anh nhìn thấy người con gái ấy bên hồ, anh ngay lập tức biết mình đã yêu.

Không phải do vẻ đẹp của cô. Với mái tóc đen cùng chiếc mũi bướng bình, cô chắc chắn trông rất quyến rũ, nhưng anh đã thấy nhiều phụ nữ còn đẹp hơn thế trong các buổi vũ hội ở Luân Đôn.

Không phải do sự thông minh của cô. Anh chẳng có lý do nào để tin rằng cô ngốc nghếch, nhưng anh chưa từng giao tiếp với cô thì làm sao có thể cam đoan về trí tuệ của cô được.

Chắc chắn cũng không phải do sự duyên dáng của cô. Hình ảnh đầu tiên của cô mà anh nhìn thấy là khi cô trượt chân khỏi một tảng đá ẩm ướt, đôi tay khua khoắng loạn xạ. Cô ngã xuống một tảng đá khác với tiếng huych lớn, theo sau là một tiếng thét cũng lớn tương đương. “Bực quá”, rồi cô vừa đứng dậy vừa xoa xoa cái mông đau đớn của mình.

Anh không thể nào lý giải. Tất cả những gì anh biết là cô hoàn hảo.

Anh tiến lên trước, vẫn ẩn mình sau hàng cây. Cô đang nhón chân bước từ hòn đá này sang hòn đá khác, và bất cứ kẻ ngốc nào cũng có thể thấy rằng cô lại sẽ ngã, bởi tảng đá cô sắp giẫm lên phủ đầy rêu, và...

Tôm!

“Trời ơi, trời ơi!”

Robert không thể ngừng ngoác miệng cười khi cô chật vật leo lên bờ. Vạt váy của cô ướt đầm, và đôi giày cô đang mang hẳn cũng bị hỏng luôn rồi.

Anh nghiêng người tới, nhận thấy đôi giày của cô vẫn nằm dưới ánh nắng, có lẽ cô đã bỏ lại chúng ở đó trước khi nhảy nhót trên bãi đá. Cô gái thông minh, anh hài lòng nghĩ.

Cô ngồi bệt xuống bờ hồ đầy cỏ và bắt đầu vắt khô vạt váy, Robert thỏa thích nhìn bắp chân trần của cô. Anh tự hỏi không biết cô cắt mớ tóc của cô đi đâu rồi.

Và sau đó, như thể được giác quan thứ sáu chỉ có ở phụ nữ mách bảo, cô bỗng ngẩng phắt đầu lên và nhìn quanh. “Robert?”, cô gọi, “Robert! Ra đây ngay”.

Robert sững người, chắc chắn anh chưa bao giờ gặp cô trước đây, chắc chắn họ cũng chưa bao giờ được giới thiệu với nhau, và thậm chí còn chắc chắn rằng dù có được giới thiệu với nhau đi chăng nữa, cô cũng không bao giờ gọi thẳng tên anh như vậy.

“Robert”, cô nói, giờ thì gần như hét với anh. “Yêu cầu trình diện ngay lập tức.”

Anh rời khỏi hàng cây. “Như mong muốn của cô, thưa tiểu thư.” Anh nói với cái cúi chào nhã nhặn.

Miệng cô trễ xuống. Cô chớp mắt và vội vàng đứng dậy. Rồi hẳn cô cũng nhận ra mình đang nắm chặt vạt váy trong tay, để lộ đầu gối cho toàn thể giới chiêm ngưỡng, thế là cô thả váy xuống. “Anh là tên quái nào thế?”

Anh trưng ra điệu cười nhếch miệng tuyệt vời nhất của mình. “Robert.”

“Anh không phải Robert”, cô lắp bắp.

“Tôi thì nghĩ khác đấy”, anh nói, thậm chí không buồn che giấu vẻ thích thú của mình.

“Hừm, anh không phải Robert của tôi.”

Cơn sóng ghen tuông thỉnh thoảng ào qua người anh. “Vậy Robert của cô là ai?”

“Đó là... đó là... Tôi không thấy có gì liên quan đến anh cả.”

Robert héch đầu, làm ra vẻ rất đăm chiêu. “Thứ nhất điều bắt đầu cho cuộc tranh luận là vì đây là đất của tôi, và váy của cô thì ướt đầm nước trong hồ của tôi, cho nên rõ ràng có liên quan đến tôi rồi.”

Máu rút sạch khỏi gương mặt cô. “Ôi, trời đất, anh không phải lãnh chúa vùng này.”

Anh nhe răng cười. “Tôi là lãnh chúa vùng này đây.”

“Nhưng, ngài lãnh chúa phải lớn tuổi chứ!” Cô trông bối rối và quẫn trí hơn bao giờ hết.

“À. Tôi thấy vấn đề của chúng ta rồi. Tôi là con trai của ngài lãnh chúa. Một vị lãnh chúa khác. Và cô là...”

“Rắc rối to rồi”, cô buột miệng.

Anh nắm lấy tay cô, cô không hề chìa tay ra cho anh, và cúi mình nhìn cái tay ấy. “Tôi lấy làm vinh hạnh được quen biết cô, tiểu thư Rắc rối ạ.”

Cô cười khúc khích. “Tên tôi là tiểu thư Rắc rối To, thưa ngài.”

Nếu Robert còn bất cứ nghi ngờ nào về sự hoàn mỹ của người phụ nữ đang đứng trước mặt anh, thì chúng cũng tan chảy dưới sức mạnh từ nụ cười lẫn khả năng hài hước bẩm sinh của cô rồi. “Thôi được”, anh nói, “Thưa tiểu thư Rắc rối To. Tôi không muốn trở nên thô lỗ và cướp đi họ tên đầy đủ của cô”. Anh kéo tay cô và dẫn cô trở lại bờ hồ. “Lại đây đi, chúng ta ngồi xuống một lát.”

Cô có vẻ ngập ngừng. “Mẹ tôi, Chúa cầu phúc cho linh hồn bà, đã qua đời ba năm trước, nhưng tôi có cảm giác bà sẽ bảo tôi rằng đây là ý tưởng tuyệt đối thiếu khôn ngoan. Trông ngài cứ như một kẻ phóng đảng vậy.”

Câu nói này thu hút toàn bộ sự chú ý của anh. “Tức là cô đã chạm trán rất nhiều tên phóng đảng?”

“Không, đương nhiên là không rồi. Nhưng nếu có gặp, tôi nghĩ hẳn ta cũng sẽ trông giống ngài.”

“Vì sao lại thế?”

Cô cong môi ra chiều hiểu biết. “Thôi nào, ngài đang tìm kiếm những lời ca tụng đầy phải không, thưa ngài?”

“Rõ ràng là thế”. Anh mỉm cười với cô, ngồi xuống, và vỗ nhẹ chỗ đất kế bên. “Đừng lo. Thanh danh của tôi chẳng đen mấy đâu. Giống màu xám của than chì hơn.”

Cô lại cười khúc khích, khiến Robert có cảm giác như thể anh hẳn đã trở thành Chúa tể Vũ trụ.

“Ngài có thể gọi tôi là cô Lyndon”, cô vừa nói vừa ngồi xuống cạnh anh.

Anh chống hai khuỷu tay ngả người ra sau. “Tôi xin mạo muội đoán cô là cô Lyndon Rắc rối To phải không?”

“Cha tôi chắc chắn sẽ nghĩ như vậy”, cô xác xược đáp. Rồi mặt cô xịu xuống. “Tôi thực sự nên đi đây. Nếu ông bắt gặp tôi đang ngồi đây với ngài...”

“Vớ vẩn”, Robert nói, đột nhiên muốn giữ cô ở lại với anh. “Sẽ không có ai biết hết.”

Cô ngồi lại, với bộ dạng do dự. Sau một hồi lâu lặng thinh, cô cuối cùng cũng nói: “Tên của ngài thực sự là Robert sao?”

“Thực sự.”

“Tôi tưởng con trai của một Hầu tước phải có cả một chuỗi tên dài loằng ngoằng chứ.”

“Tôi e là thế.”

Cô đột ngột thở dài. “Thật đáng thương cho tôi. Tên tôi chẳng nhiều nhận gì ngoài hai chữ cả.”

“Và chúng là?”

Cô liếc nhìn anh, biểu cảm trong đôi mắt gần như tán tỉnh. Trái tim Robert vỗ cánh.

“Victoria Mary”, cô đáp. “Tên ngài là gì? Nếu cho tôi cả gan được hỏi.”

“Được chứ. Robert Phillip Arthur Kemble.”

“Ngài quên mất tước hiệu của mình rồi”, cô nhắc anh.

Anh nghiêng người về phía cô và thì thầm, “Tôi không muốn làm cô sợ.”

“Ồ, tôi không dễ bị dọa đến mức ấy đâu.”

“Tốt thôi. Bá tước Macclesfield, nhưng đó chỉ là tước hiệu trên danh nghĩa thôi.”

“À phải rồi”, Victoria nói. “Ngài sẽ không được nhận tước hiệu thực thụ cho đến khi cha ngài qua đời. Giới quý tộc thật kỳ quặc.”

Anh nhướn mày. “Những quan điểm như thế có thể khiến người ta bị tống giam ở vài nơi trên đất nước này đây.”

“Ồ, nhưng không phải ở đây”, cô nói với nụ cười tinh quái. “Không phải trên đất của ngài, cạnh hồ của ngài.”

“Phải”, anh nói, nhìn chằm chằm vào đôi mắt xanh biếc của cô và tìm kiếm thiên đường. “Chắc chắn không phải ở đây.”

Vì không biết phải làm sao để phản ứng lại với sự khao khát trong ánh mắt anh, và cô ngoảnh đi. Một phút dài im lặng trước khi Robert lại lên tiếng.

“Lyndon. Hừm.” Anh ngẩng đầu lên nghĩ ngợi. “Sao cái tên ấy nghe quen thế nhỉ?”

“Cha tôi là mục sư mới ở Bellfield.”, Victoria đáp. “Có lẽ cha ngài từng đề cập đến ông.”

Cha Robert, Hầu tước Castleford, bị tước hiệu và vùng đất của ông ám ảnh, vẫn thường xuyên thuyết giảng cho con trai mình về tầm quan trọng của cả hai thứ đó. Robert chắc chắn việc vị mục sư mới đến đã được đề cập ở một phần trong các bài thuyết giảng hàng ngày của ngài Hầu tước. Anh cũng chắc chắn mình không hề lắng nghe.

Anh thích thú nhào người về phía Victoria. “Và cô có thích cuộc sống ở Bellfield này không?”

“Ồ, có chứ. Trước đây chúng tôi sống ở Leeds. Tôi rất nhớ các bạn của tôi, nhưng sống ở làng quê thú vị hơn nhiều.”

Anh ngừng lại. “Nói cho tôi nghe đi, ai là chàng Robert bí ẩn của cô thế?”

Cô ngẩng đầu lên. “Ngài thực sự quan tâm sao?”

“Đúng vậy.” Anh phủ tay mình lên bàn tay bé nhỏ của cô. “Tôi rất muốn biết tên hắc tá, bởi nếu hắc tá muốn dụ gặp cô một mình trong rừng lần nữa thì tôi sẽ nện hắc tá ra trò.”

“Ôi, thôi.” Cô cười ngặt nghẽo. “Đừng có ngớ ngẩn thế.”

Robert nâng bàn tay cô lên môi và đặt một nụ hôn cháy bỏng lên cổ tay cô. “Tôi cực kỳ nghiêm túc.”

Victoria cố gắng khẽ rút tay lại, nhưng trái tim cô không nghe theo. Có gì đó trong cái cách vị quý tộc trẻ này nhìn cô, xúc cảm dữ dội lóe lên trong đôi mắt anh vừa khiến cô sợ hãi lại vừa khiến cô thích thú. “Đó là Robert Beechcombe, thưa ngài.”

“Và hắc tá có ý định gì với em?”, Robert lăm lăm.

“Robert Beechcombe mới tám tuổi thôi. Chúng tôi định đi câu cá. Tôi nghĩ thằng bé thất hứa. Thằng bé có nói sẽ phải làm một ít việc nhà thì mới được đi.”

Robert đột ngột bật cười. “Nghe nhẹ hết cả người, cô Lyndon. Tôi ghét cay ghét đắng cảm giác ghen tuông. Nó là thứ cảm xúc tồi tệ nhất.”

“Tôi... Tôi không thể hình dung nổi ngài cảm thấy ghen tuông vì cái gì”, Victoria lấp bắp. “Ngài đâu có hứa hẹn gì với tôi?”

“Nhưng tôi đang định làm thế đây.”

“Và tôi sẽ không hứa hẹn gì với ngài”, cô nói, cuối cùng cũng nghiêm giọng.

“Một tình huống tôi sẽ phải điều chỉnh”, anh thở dài. Anh lại nâng bàn tay cô lên, lần này hôn lên những khớp ngón tay của cô. “Chẳng hạn như tôi sẽ rất hài lòng nếu em hứa với tôi sẽ không bao giờ để mắt đến một người đàn ông nào khác.”

“Tôi không hiểu ngài đang nói gì”, Victoria hoang mang đáp.

“Tôi không thích chia sẻ em với ai.”

“Chúa tôi! Chúng ta chỉ mới gặp nhau!”

Robert quay sang nhìn cô thật nghiêm túc. “Tôi biết. Lý trí tôi nói rằng tôi mới chỉ để mắt đến em mười phút trước, nhưng trái tim tôi thì như đã quen em cả đời rồi. Và linh hồn tôi còn thậm chí còn biết em lâu hơn nữa.”

“Tôi... Tôi không biết nói gì cả.”

“Vậy thì đừng nói. Chỉ cần ngồi đây cạnh tôi và tận hưởng ánh mặt trời thôi.”

Và rồi họ ngồi bên bờ hồ rợp cỏ, nhìn trời mây, mặt nước và nhìn nhau. Họ im lặng vài phút cho đến khi đôi mắt Robert tập trung lên thứ gì đó ở đằng xa, và anh đột ngột nhảy dựng lên.

“Đừng cử động”, anh yêu cầu, nụ cười toe toét khiến giọng anh bớt phần nghiêm nghị. “Không được cử động dù chỉ một chút.”

“Nhưng...”

“Một chút xíu cũng không được đâu nhé!”, anh dặn với qua vai, lao vụt qua khoảng rừng thưa.

“Robert!”, Victoria phản đối, hoàn toàn quên mất nên gọi anh là “ngài”.

“Tôi sắp xong rồi!”

Victoria ngẩn cổ, cố gắng nhìn xem anh đang làm gì. Anh chạy thẳng về phía sau những hàng cây, và tất cả những gì cô có thể trông thấy là anh đang cúi xuống. Cô nhìn cổ tay mình, ngạc nhiên khi không thấy vết cháy bỏng nơi anh đặt môi xuống.

Cô đã cảm giác được nụ hôn đó lan tỏa khắp cơ thể.

“Đây rồi.” Robert hiện ra từ khu rừng và cúi mình nhã nhặn, nắm một bó hoa violet dại trong tay phải. “Dành tặng quý cô của tôi.”

“Cảm ơn”, Victoria thì thầm, cảm giác cay cay nơi khóe mắt. Cô cảm thấy rung động sâu sắc, như thể người đàn ông này có thứ sức mạnh mang cô băng qua thế giới, băng qua cả vũ trụ.

Anh trao hết hoa cho cô, chỉ chừa lại một bông. “Đây là lý do thực sự tôi hái chúng”, anh vừa lẩm bẩm vừa cài nhành hoa cuối cùng lên tai cô. “Đây. Giờ thì em hoàn hảo.”

Victoria nhìn chằm chằm vào bó hoa trong tay. “Tôi chưa bao giờ nhìn thấy thứ gì dễ thương đến thế này.”

Robert nhìn đắm đắm về phía Victoria. “Tôi cũng thế.”

“Chúng có mùi như thiên đường.” Cô cúi người và hít hà. “Tôi rất yêu mùi thơm của những bông hoa. Có một bụi kim ngân mọc ngay bên ngoài cửa sổ phòng tôi.”

“Vậy sao?”, anh lơ đãng hỏi, vươn tay ra định chạm vào gương mặt cô, nhưng kìm lại kịp lúc. Cô là một cô gái ngây thơ, và anh không muốn làm cô sợ.

“Cảm ơn ngài”, Victoria đột ngột ngược lên và nói.

Robert nhảy bật dậy. “Ngồi yên! Không được cử động.”

“Lại nữa à?”, cô buột miệng, nở một nụ cười thật rộng. “Ngài định đi đâu thế?”

Anh nhe răng cười. “Đi tìm một họa sĩ vẽ chân dung.”

“Một gì?”

“Tôi muốn lưu giữ khoảnh khắc này mãi mãi.”

“Ôi, quý ngài”, Victoria thốt lên. Cả cơ thể cô rung lên vì cười khi cô đứng dậy.

“Robert thôi”, anh sửa lại.

“Robert.” Cô biết mình đang nói năng không phép tắc, nhưng tên của anh thốt lên quá đổi tự nhiên trên môi cô. “Ngài hài hước thật đấy. Tôi không thể nhớ lần cuối cùng tôi cười nhiều như thế này là từ bao giờ nữa.”

Anh cúi xuống và đặt một nụ hôn khác lên tay cô.

“Ôi trời đất”, Victoria ngược lên trời và nói, “Quá muộn rồi. Cha có thể đang đi tìm tôi, và nếu ông phát hiện tôi đang ở đây một mình với ngài...”

“Thì tất cả những gì ông có thể làm là ép chúng ta cưới nhau”, Robert cắt ngang với một nụ cười lười biếng. Cô tròn mắt nhìn anh. “Và thế chưa đủ để ngài chạy thực mạng đến hạt bên sao?”

Anh cúi mình và lướt môi lên môi cô. “Suýt. Anh đã quyết sẽ cưới em rồi.”

Miệng cô há hốc. “Ngài điên ư?”

Anh lùi lại, ngắm cô với vẻ mặt hòa trộn thích thú và kinh ngạc. “Thực sự thì Victoria, anh không nghĩ mình từng có lúc nào mình mẫn hơn giây phút này.”

Victoria đẩy cửa bước vào ngôi nhà cô sống chung cùng cha và em gái. “Cha!”, cô gọi. “Xin lỗi vì con đã về trễ. Con ra ngoài thăm thú một chút. Vẫn còn quá nhiều chỗ con chưa nhìn thấy bao giờ.”

Cô thò đầu vào phòng làm việc. Cha cô ngồi sau bàn, miệt mài soạn bài giảng tiếp theo của ông. Ông vẫy tay, ra chiều báo không có việc gì và ông không muốn bị làm phiền. Cô nhón chân đi ra.

Victoria xuống nhà bếp để chuẩn bị bữa tối. Cô và em gái Eleanor thay phiên nhau nấu ăn, và tối nay đến lượt của cô. Cô ném món thịt bò hầm đã bắc lên lò từ sớm, thêm vào chút muối, rồi ngồi xuống một chiếc ghế.

Anh muốn cưới cô.

Chắc chắn cô đang nằm mơ rồi. Robert là một Bá tước. Bá tước! Và sau này anh sẽ trở thành Hầu tước. Những người đàn ông có tước hiệu cao quý như vậy sẽ không kết hôn với con gái của một mục sư.

Nhưng anh đã hôn cô. Victoria chạm tay lên môi, không hề ngạc nhiên khi thấy đôi tay mình đang run rẩy. Cô không biết nụ hôn này có ý nghĩa với anh như với cô không, dù sao thì anh cũng hơn cô rất nhiều tuổi. Trước cô có lẽ anh đã hôn vô số phụ nữ khác rồi.

Ngón tay cô nguệch ngoạc những vòng tròn và trái tim lên mặt bàn bằng gỗ trong khi tâm trí mơ màng nhớ lại chiều nay. Robert. Robert. Cô gọi tên anh, rồi dùng tay viết lên mặt bàn. Robert Phillip Arthur Kemble. Cô viết tên anh ra.

Anh đẹp trai kinh khủng. Mái tóc đen gọn sóng và chỉ hơi quá dài một chút so với kiểu thịnh hành. Và mắt anh, người ta thường nghĩ sẽ nhìn thấy một đôi mắt sẫm màu ở người có mái tóc đen, nhưng mắt anh lại có màu xanh dương trong suốt. Một màu xanh nhạt như băng đá, nhưng chính tính cách của anh đã giữ cho đôi mắt ấy thật ấm áp.

“Chị đang làm gì thế, Victoria?”

Victoria ngược lên và thấy em gái đang đứng ở ngưỡng cửa. “Ồ, chào em, Ellie.”

Eleanor, cô em gái nhỏ hơn Victoria ba tuổi, băng qua căn phòng và nhấc bàn tay Victoria khỏi mặt bàn. “Chị sẽ bị đắm chìm vào tay cho xem.” Cô thả bàn tay Victoria ra và ngồi xuống chiếc ghế ở góc bàn đối diện.

Victoria rõ ràng đang nhìn em gái nhưng chỉ toàn thấy hình ảnh của Robert. Khuôn miệng tuyệt đẹp, nụ cười luôn chực nở trên môi, chiếc cằm mờ mờ râu của anh. Cô tự hỏi liệu có phải anh cạo râu hai lần một ngày hay không.

“Victoria!”

Victoria ngẩng người ngược lên. “Em vừa nói gì à?”

“Em đang hỏi chị, lần thứ hai, là chị có muốn mang thức ăn đến nhà bà Gordon vào ngày mai với em không. Cha muốn chia sẻ phần nào với gia đình bà ấy khi bà ấy bị ốm.”

Victoria gật đầu. Là một mục sư, cha cô nhận được một phần mười sản lượng thu hoạch của các nông trang trong vùng. Phần lớn được bán đi để bảo dưỡng nhà thờ trong làng, nhưng vẫn luôn đủ thực phẩm cho gia đình Lyndon. “Ừ, ừ”, cô lơ đãng nói. “Đương nhiên chị sẽ đi rồi.”

Robert. Cô thở dài. Giọng cười của anh thật dễ thương.

“... thêm không?”

Victoria ngẩng lên. “Chị xin lỗi. Em lại đang nói gì với chị à?”

“Em đang nói là”, Ellie đáp lại với vẻ mặt kiên nhẫn rõ rệt, “em ném món hầm ban sáng. Nó cần thêm muối. Chị có muốn em cho thêm không?”

“Không, không. Chị mới thêm rồi.”

“Rốt cuộc có chuyện gì với chị vậy, Victoria?”

“Ý em là sao?”

Ellie gần như nổi nóng. “Chị chẳng thèm nghe dù chỉ hai từ trong những lời em nói. Em đang cố gắng nói chuyện với chị, còn tất cả những gì chị làm là nhìn ra ngoài cửa sổ và thở dài.”

Victoria nhào người tới. “Em có thể giữ bí mật không?”

Ellie nhào theo. “Chị biết là em có thể mà.”

“Chị nghĩ chị yêu mất rồi.”

“Em chẳng tin.”

Miệng Victoria há hốc vì sửng sốt. “Chị vừa nói với em rằng chị đã trải qua biến đổi lớn nhất để bước sang trang mới của một người phụ nữ trưởng thành, và em không tin chị à?”

Ellie giấu cợt. “Chị có thể yêu ai ở Bellfield này cơ chứ?”

“Em có thể giữ bí mật không?”

“Em đã nói là có rồi còn gì.”

“Ngài Macclesfield.”

“Con trai của Hầu tước á?”, Ellie ré lên. “Victoria, anh ta là một Bá tước.”

“Nhỏ cái giọng xuống!” Victoria nhìn qua vai xem họ có làm cha chú ý không. “Chị đương nhiên biết anh ấy là một Bá tước rồi.”

“Chị thậm chí còn chẳng quen anh ta. Anh ta vẫn đang ở Luân Đôn khi ngài Hầu tước mời chúng ta đến Castleford.”

“Hôm nay chị đã gặp anh ấy.”

“Và chị nghĩ chị yêu rồi ấy hả? Victoria, chỉ lũ dở người với mấy nhà thơ mới yêu từ cái nhìn đầu tiên thôi.”

“Thế chị nghĩ chị là đứa dở hơi rồi”, Victoria kiêu căng nói, “bởi Chúa biết chị không phải một nhà thơ”.

“Chị điên rồi, chị ạ. Hoàn toàn điên rồi.”

Victoria hếch cằm và cao ngạo nhìn em gái. “Thực ra, Eleanor, chị không nghĩ có lúc nào chị lại minh mẫn như giây phút này.”

Đêm đó Victoria trần trọc mãi mới ngủ, và khi thiếp đi cô lại mơ về Robert.

Anh đang hôn cô. Dịu dàng lướt trên môi rồi lang thang đến gò má cô. Anh đang thì thầm tên cô.

“Victoria...”

“Victoria...”

Cô đột ngột bừng tỉnh.

“Victoria...”

Có phải cô vẫn đang mơ không nhỉ?

“Victoria...”

Cô trườn ra khỏi mền và nhìn qua cửa sổ trên đầu giường ngủ. Anh ở đó.

“Robert?”

Anh cười rạng rỡ và hôn lên chóp mũi cô. “Là anh. Anh không thể nói anh vui biết chừng nào khi nhà của em chỉ cao có một tầng đâu.”

“Robert, anh làm gì ở đây vậy?”

“Vì phải lòng người nào đó đến rồ dại chẳng?”

“Robert!” Cô cố gắng nhin cười, nhưng tâm trạng vui vẻ của anh quá dễ dàng lây sang cô. “Thật sao, trời ạ. Anh đang làm gì ở đây vậy?”

Anh lịch thiệp cúi mình. “Anh đến để theo đuổi em, quý cô Lyndon ạ.”

“Vào lúc nửa đêm thế này á?”

“Anh chẳng nghĩ nổi lúc nào thích hợp hơn nữa.”

“Robert, nhờ anh đi nhầm phòng thì sao? Thanh danh của em sẽ bị tổn hại mất.”

Anh dựa vào bệ cửa sổ. “Em đã nhắc đến cây kim ngân. Anh đã gửi xung quanh cho đến khi tìm thấy phòng của em.” Anh hếch mũi lên hít hà. “Khứu giác của anh khá là nhạy đấy.”

“Anh đúng là hết thuốc chữa.”

Anh gật đầu. “Có thể, hoặc đơn giản chỉ vì yêu thôi.”

“Robert, anh không thể yêu em được.” Nhưng ngay cả khi nói những lời đó, Victoria cũng nghe thấy tiếng trái tim mình đang thổn thức chờ anh phản bác.

“Anh không thể ư?” Anh vươn tay qua cửa sổ để nắm lấy bàn tay cô. “Đi với anh nào, Torie.”

“K... Không có ai gọi em là Torie cả”, cô nói, cố gắng thay đổi chủ đề.

“Anh thích thế”, anh thì thầm. Anh đưa bàn tay chạm vào cằm cô và kéo cô về phía anh. “Giờ anh sắp hôn em đây.”

Victoria bên lên cúi đầu, không tài nào từ chối bản thân trước niềm vui thích cô đã mơ về cả đêm hôm nay.

Môi anh như lông vũ chải lên môi cô. Victoria run rẩy trước cơn râm ran lan tỏa dọc cột sống.

“Em có lạnh không?”, anh thì thầm, những lời của anh như hôn lên cô.

Cô im thin thít lắng đầu.

Anh lui người lại, hai bàn tay ôm lấy gương mặt cô. “Em đẹp quá.” Anh giữ một lọn tóc giữa những ngón tay và cảm nhận độ mềm mượt của nó. Rồi anh di chuyển trở lại với môi cô, cọ xát môi mình lên đó, để cô quen dần với sự gần gũi của anh trước khi anh hôn sâu hơn. Anh có thể cảm nhận cơn run rẩy của cô, nhưng cô không cố gắng tránh ra, và anh biết cô cũng bị sự đụng chạm này kích thích giống như anh.

Robert chuyển bàn tay ra gáy cô, lùa những ngón tay vào mái tóc dày của cô khi lưỡi anh lướt dọc theo viền môi cô. Cô có vị như bạc hà và chanh và đó là tất cả những gì anh có thể làm để không kéo cô qua cửa sổ để làm tình với cô ngay trên bãi cỏ mềm. Chưa bao giờ trong hai mươi tư năm qua, anh lại có nhu cầu dữ dội đến thế. Đó là đam mê, phải, nhưng mang sự dịu dàng tinh tế cùng một sức mạnh đáng kinh ngạc.

Anh miễn cưỡng rời ra khi nhận thấy anh đã muốn cô nhiều hơn những gì anh có thể đòi hỏi tối nay. “Đi với anh”, anh thì thầm.

Cô vụt chạm tay lên môi mình.

Anh lại nắm lấy tay cô và kéo cô về phía khung cửa sổ để mở.

“Robert, giờ là nửa đêm.”

“Thời điểm thích hợp nhất để ở bên nhau.”

“Nhưng em... Em đang mặc váy ngủ!” Cô nhìn xuống như thể chỉ sau đó mới nhận ra áo xống của mình bất nhã đến mức nào. Cô vò lấy tấm mền và cố gắng quăn nó quanh cơ thể.

Robert cố gắng hết sức mới không bật cười. “Khoác áo choàng của em vào đi”, anh khẽ yêu cầu. “Và nhanh lên. Đêm nay chúng ta có nhiều cái để xem lắm.”

Victoria thoáng do dự trong chốc lát. Đi với anh chính là đỉnh điểm của sự ngu dại, nhưng cô biết nếu giờ cô đóng cửa sổ thì suốt quãng đời còn lại cô sẽ luôn tự hỏi chuyện gì có thể xảy ra vào một đêm trăng tròn thế này.

Cô lao khỏi giường và mở tủ lấy một cái áo choàng đen. Chiếc áo quá dày cho những hôm tiết trời ẩm áp, nhưng cô không thể dạo chơi trong chiếc váy ngủ được. Cô cài áo choàng, trở lại giường và với sự giúp đỡ của Robert, cô trèo qua cửa sổ.

Không khí ban đêm trong lành và nồng nàn hương kim ngân, nhưng Victoria chỉ có thời gian để kịp hít một hơi thở sâu trước khi Robert kéo mạnh tay cô và rảo bước chạy. Victoria không dám cười ra tiếng khi họ lao vút qua bãi cỏ và đi vào rừng. Chưa bao giờ cô lại có cảm giác ngập tràn sức sống và tự do đến vậy. Cô muốn hét to để niềm hân hoan của mình vút lên những vòm cây, nhưng lại sợ vì cửa sổ trong phòng cha cô luôn để mở.

Vài phút sau họ đến một khoảnh rừng thưa. Robert ngừng lại đột ngột, khiến Victoria vấp phải anh. Anh ôm cô thật chặt, cả cơ thể anh áp sát thân mật vào người cô.

“Torie”, anh thì thầm. “Ôi, Torie.”

Và anh lại hôn cô như thể cô là người phụ nữ cuối cùng còn lại trên trái đất, người phụ nữ duy nhất từng được sinh ra.

Cuối cùng cô dứt ra, đôi mắt xanh thẳm của cô bối rối. “Chuyện này dường như nhanh quá. Em không chắc mình hiểu được nó.”

“Anh cũng không hiểu”, Robert nói với tiếng thở dài hạnh phúc. “Nhưng anh không muốn bắn khoả.” Anh ngồi xuống đất, kéo cô theo cùng với anh. Rồi anh nằm ngả ra.

Victoria vẫn cúi mình ngập ngừng nhìn anh.

Anh vỗ xuống mặt đất kế bên anh. “Nằm xuống đây và ngắm bầu trời đi. Kỳ diệu lắm.”

Victoria nhìn gương mặt anh, lúc này đang rạng ngời hạnh phúc, và cô từ từ hạ người xuống. Bầu trời dường như rộng lớn hơn từ vị trí này.

“Các vì sao không phải là thứ tuyệt vời nhất em từng được thấy sao?”, Robert hỏi.

Victoria gạt đầu và nhích người sát lại với anh, nhận ra hơi ẩm từ cơ thể anh hấp dẫn đến lạ kỳ.

“Em biết không, chúng đều ở đây là vì em. Anh tin Chúa đã đánh chúng lên trời để em có thể nhìn ngắm chúng hằng đêm.”

“Robert, anh thật giàu trí tưởng tượng.”

Anh lặn sang một bên và chống khuỷu tay, rồi dùng bàn tay còn lại gạt những sợi tóc khỏi mặt cô. “Trước ngày hôm nay anh chưa bao giờ hay tưởng tượng thế này”, anh nghiêm giọng nói. “Anh chưa bao giờ muốn vậy. Nhưng giờ đây...” Anh ngừng lại, như thể tìm mãi không ra những từ diễn đạt cảm xúc trong trái tim anh. “Anh không tài nào giải thích được. Nó giống như anh có thể nói với em bất cứ điều gì.”

Cô mỉm cười. “Đương nhiên rồi.”

“Không, còn hơn thế nhiều. Anh chẳng bao giờ nói điều gì nghe kỳ quái cả. Thậm chí với những người bạn thân thiết nhất, anh cũng không thể hoàn toàn bộc lộ. Ví dụ như là...” Anh đột ngột bật dậy. “Em không thấy khó tin khi con người có thể đứng trên chân của họ sao?”

Victoria cố gắng ngồi dậy, nhưng tiếng cười đã ngăn cô lại.

“Nghĩ mà xem”, anh vừa nói vừa đóng đũa chân. “Nhìn chân em mà xem. Chúng quá nhỏ nếu so sánh với phần còn lại của cơ thể. Hẳn anh ai cũng nghĩ chúng ta sẽ lặn kèn ra đất mỗi khi cố đứng dậy.”

Lần này cô có thể ngồi hẳn lên, và nhìn xuống chân mình. “Em cho rằng anh đúng. Còn hơn cả kỳ diệu.”

“Anh chưa bao giờ nói điều đó với bất cứ ai”, anh lên tiếng. “Anh trấn trở về nó từ lâu rồi, nhưng chưa bao giờ chia sẻ với ai cho đến tận lúc này. Anh sợ người ta sẽ cho rằng điều ấy thật ngu ngốc.”

“Em không nghĩ nó ngu ngốc đâu.”

“Phải.” Anh cúi người và chạm vào má cô. “Phải, anh biết em sẽ không nghĩ thế.”

“Em nghĩ anh thật thông minh khi chú ý đến điều ấy”, cô ủng hộ.

“Torie. Torie. Anh không biết phải diễn tả thế nào, và anh cũng không hiểu tại sao nữa, nhưng anh nghĩ là anh yêu em.”

Cô quay phắt đầu lại, đổi mặt nhìn anh.

“Anh biết rằng anh yêu em”, anh nhấn mạnh. “Anh chưa từng cảm thấy điều này trước đây, và nếu anh để bản thân bị sự thận trọng chế ngự thì quỷ tha ma bắt anh luôn đi cho rồi.”

“Robert”, cô thì thầm. “Em nghĩ em cũng yêu anh.”

Anh cảm giác hơi thở như rời bỏ cả cơ thể, niềm hạnh phúc hùng hổ đang chiếm cứ khiến anh không thể đứng yên nổi nữa. Anh kéo cô dậy. “Nói lại đi”, anh yêu cầu.

“Em yêu anh.” Giờ thì cô đang cười toe toét, bắt kịp khoảnh khắc đầy diệu kỳ này.

“Nữa.”

“Em yêu anh!” Câu nói lặn trong tiếng cười.

“Ôi, Torie, Torie. Anh sẽ khiến cho em thật hạnh phúc. Anh hứa. Anh muốn dâng cho em hết thấy.”

“Em muốn vàng trắng!”, cô hét to, đột nhiên tin tưởng những điều hoang đường như thế có thể trở thành sự thật.

“Anh sẽ dâng hết thấy cùng vàng trắng cho em”, anh nói dứt dõ.

Và rồi anh hôn cô.

2. Chương 2

Hai tháng qua đi, Robert và Victoria tận dụng mọi cơ hội để gặp nhau, để khám phá vùng quê, và mỗi khi có thể, lại khám phá lẫn nhau.

Robert kể cô biết sự hứng thú với khoa học, niềm say mê với ngựa đua của anh, cùng những nỗi sợ hãi rằng bản thân sẽ chẳng bao giờ có thể trở thành người như cha anh mong muốn.

Victoria chia sẻ với anh về sự mềm lòng của bản thân với những cuốn tiểu thuyết lãng mạn, về khả năng khâu một đường thẳng hơn cả thước đo của cô, cũng như những nỗi sợ hãi rằng cô sẽ chẳng bao giờ sống đúng theo những chuẩn mực đạo đức nghiêm ngặt của cha cô.

Cô yêu bánh ngọt.

Anh ghét đậu Hà Lan.

Anh có thói quen kinh khủng là phải gác chân lên đầu đó mỗi khi anh ngồi xuống - gác lên bàn, gác lên giường, gác lên bất cứ thứ gì.

Cô luôn chống tay lên hông mỗi khi bối rối, và chưa bao giờ thành công trong việc tỏ ra cứng rắn như mong mỏi.

Anh yêu cái cách đôi môi cô mím lại khi phật ý, cái cách cô luôn lưu tâm đến những nhu cầu của người khác, và cái cách trêu chọc tinh quái dành cho anh mỗi khi anh ra về ta đây.

Cô yêu cái cách anh cào tay vào tóc mỗi khi bực bội, cái cách anh thích ngừng lại và nghiên cứu kĩ càng hình dáng một bông hoa dại, và cái cách tỏ vẻ hống hách anh vẫn hay làm chỉ để xem có chọc tức được cô hay không.

Và chắc chắn tất cả mọi thứ ở họ chẳng có điểm chung nào cả.

Họ tìm thấy linh hồn của chính mình ở người kia, và họ chia sẻ những bí mật cùng suy nghĩ mà từ trước đến giờ vẫn không tài nào thổ lộ được.

“Em vẫn ngóng trông mẹ”, Victoria đã có lần nói.

Robert nhìn cô lạ lùng. “Em nói sao?”

“Em lên mười bốn khi mẹ em qua đời. Còn anh thì sao?”

“Anh được bảy tuổi. Bà mất trong lúc lâm bồn.”

Gương mặt dịu dàng của Victoria chùng xuống. “Em rất tiếc. Anh hầu như không có cơ hội để hiểu bà, và lại mất đi một người em nữa. Đứa bé là trai hay gái?”

“Bé gái. Mẹ anh chỉ kịp đặt tên con bé là Anne.”

“Em rất tiếc.”

Anh cười buồn. “Anh vẫn nhớ cảm giác được mẹ ôm ra sao. Cha anh thường bảo bà quá chiều chuộng anh, nhưng bà không nghe.”

“Bác sĩ nói mẹ em bị bệnh ung thư.” Victoria đau đớn nuốt xuống. “Bà không được ra đi trong yên bình. Em vẫn muốn nghĩ rằng bà ở đâu đó trên kia.” Cô ngẩng đầu nhìn lên trời cao. “Ở nơi bà sẽ không phải chịu thêm cơn đau nào nữa.”

Robert chạm vào tay cô, lòng quặn đau.

“Nhưng đôi khi em vẫn cần bà. Em tự hỏi liệu có khi nào chúng ta thôi không cần cha mẹ nữa không. Và em nói chuyện với bà. Em trông ngóng bà.”

“Ý em là sao?”, anh hỏi.

“Em thấy mình thật ngớ ngẩn.”

“Em biết anh chẳng bao giờ nghĩ vậy.”

Một thoáng im lặng, và rồi Victoria nói: “Ồ, đại loại em hay nói là ‘Nếu mẹ đang lắng nghe, vậy hãy để gió khiến tán cây xào xạc’, hoặc là ‘Mẹ ơi, nếu mẹ đang dõi theo con, hãy để ông mặt trời núp sau đám mây kia. Như vậy con sẽ biết mẹ đang ở bên con’”.

“Bà vẫn luôn ở bên em”, Robert thì thầm. “Anh có thể cảm nhận được điều đó.”

Victoria nép tron trong vòng tay anh. “Em chưa bao giờ kể điều này với ai. Kể cả với Ellie, em biết con bé cũng nhớ mẹ nhiều như em.”

“Cứ nói với anh mọi chuyện em muốn.”

“Vâng”, cô hân hoan nói, “Em biết”.

Giấu diếm việc hai người đang tìm hiểu nhau với cha Victoria là không thể. Gần như ngày nào Robert cũng ghé thăm nhà mục sư. Anh bảo với vị mục sư rằng anh đang dạy Victoria cưỡi ngựa, một lý do hợp lý, khi bất cứ ai cũng có thể chứng thực khi nhìn thấy cô tập tễnh đi về nhà sau buổi học.

Tuy vậy, rõ ràng đôi trẻ này đang chia sẻ những cảm xúc sâu đậm hơn nhiều. Mục sư Lyndon phản đối kịch liệt chuyện của hai người, và tận dụng mọi cơ hội để nói với Victoria.

“Cậu ta sẽ không bao giờ cưới con!” Mục sư bùng nổ, dùng giọng khiển trách uy nghiêm nhất của mình. Chết giọng chắc chắn không bao giờ thất bại trong việc đe dọa các cô con gái của ông.

“Cha, anh ấy yêu con”, Victoria kháng nghị.

“Cậu ta yêu con hay không cũng không quan trọng. Cậu ta sẽ không cưới con. Cậu ta là một Bá tước và rồi sẽ trở thành một Hầu tước. Cậu ta sẽ không kết hôn với con gái của một mục sư.”

Victoria hít một hơi sâu, cố gắng không mất bình tĩnh. “Anh ấy không phải như vậy, thưa Cha.”

“Cậu ta cũng giống những kẻ khác thôi. Cậu ta sẽ lợi dụng rồi ruồng rẫy con.”

Victoria đỏ mặt trước cách nói bộc trực của cha cô. “Cha à, con...”

Vị mục sư chặn ngang lời cô và nói: “Nơi con sống không phải ở trong đồng tiểu thuyết ngớ ngẩn của con. Mở mắt to ra con gái ạ”.

“Con không ngây thơ như cha nghĩ đâu.”

“Con mới mười bảy tuổi!”, ông quát. “Ngoài ngây thơ ra thì con còn có thể như thế nào nữa.”

Victoria khịt mũi và đảo tròn mắt, dù thừa biết cha cô ghét những hành động không ra dáng quý cô thế này. “Con không biết vì sao lại phải mất thời gian thảo luận vấn đề này với cha.”

“Bởi vì ta là cha con! Và vì Chúa, con sẽ phải vâng lời ta.” Mục sư chồm người tới. “Ta đã nhìn thấy cả thế giới, Victoria. Ta nhìn thấy mọi điều. Những mục đích của Bá tước không thể đứng đắn được, và nếu con cho phép anh ta đi xa hơn nữa trong việc tán tỉnh con, con sẽ thấy bản thân trở thành một người phụ nữ sa đọa. Con có hiểu ta nói gì không?”

“Mẹ sẽ hiểu con”, Victoria lẩm bẩm.

Gương mặt cha cô đỏ gay. “Con vừa nói cái gì?”

Victoria nuốt xuống trước khi lặp lại điều mình vừa nói. “Con bảo chỉ mẹ mới hiểu và thông cảm cho con.”

“Mẹ con là một người phụ nữ mộ đạo biết rõ vị trí của mình. Mẹ con sẽ không bao giờ chọc giận ta.”

Victoria nghĩ đến mẹ cô thường kể những câu chuyện bông đùa cho cô và Ellie nghe mỗi khi cha cô không chú ý. Bà Lyndon không hề nghiêm túc và từ tốn như chồng bà vẫn nghĩ. Không hề vậy, Victoria khẳng định, chỉ mẹ cô mới hiểu mà thôi.

Cô nhìn chằm chằm cảm của cha mình một lúc lâu trước khi ngược mắt lên nhìn ông và hỏi: “Cha đang cấm con gặp anh ấy sao?”.

Victoria nghĩ quai hàm của cha cô có thể gây làm đôi trước vẻ mặt quá mức căng thẳng của ông. “Con biết ta không thể cấm con”, ông đáp lại. “Chỉ cần một lời bất mãn với cha của cậu ta, thì ta sẽ bị đuổi đi mà không cần thông báo. Con phải cắt đứt đi.”

“Con sẽ không làm thế”, Victoria bướng bỉnh nói.

“Con phải chấm dứt.” Mục sư tỏ ra không nghe thấy lời cô. “Và con phải làm việc ấy một cách hết sức khôn khéo và nhã nhặn.”

Victoria nhìn ông đầy chống đối. “Hai giờ nữa Robert sẽ đến gặp con. Con sẽ đi dạo với anh ấy.”

“Bảo với cậu ta con không thể tiếp tục gặp cậu ta thêm nữa. Làm ngay vào chiều nay, nếu không thì sẽ có Chúa, ta sẽ khiến con phải hối tiếc.”

Victoria cảm giác mình đang trở nên yếu đuối. Đã nhiều năm rồi cha không đánh cô, từ khi cô còn là một đứa trẻ, nhưng giờ trông ông giận dữ đến mức có thể mất đi lý trí. Cô lặng thinh.

“Tốt”, cha cô hài lòng nói, nhằm tưởng rằng sự im lặng của cô là phục tùng. “Đưa Eleanor đi cùng. Con không được rời khỏi ngôi nhà này với anh ta mà không có em gái con đi cùng.”

“Vâng, thưa cha.” Ít nhất, với điều này thì cô sẽ vâng lời. Nhưng chỉ vậy mà thôi.

Hai giờ sau Robert đến nơi. Ellie mở cửa nhanh đến nỗi anh thậm chí không kịp gõ lần thứ hai.

“Chào ngài”, con bé nói, nụ cười nhếch nhếch có hơi vô lễ. Và cũng chẳng có gì ngạc nhiên vì tất cả những lần đi chơi Robert luôn trả cho con bé một bảng để con bé có thể thu xếp cho bản thân biến mất. Ellie lúc nào cũng là đứa toàn tâm toàn ý với những món quà đắt tiền, một sự thật Robert luôn luôn biết ơn.

“Buổi chiều tốt lành, Ellie”, anh đáp. “Anh tin ngày hôm nay của em hẳn rất dễ chịu.”

“Ôi, quá dễ chịu ấy chứ, thưa ngài. Em đang trông đợi một lát nữa nó thậm chí còn dễ chịu hơn nữa kia.”

“Con bé hồn thật”, Robert lẩm bẩm. Nhưng anh cũng không thực sự nghĩ thế. Anh rất thích cô em gái của Victoria. Bọn họ đều theo chủ nghĩa thực dụng và có thiên hướng hoạch định cho tương lai. Nếu anh là con bé, thế nào anh cũng đòi hai bảng cho mỗi lần hẹn hò với chị gái con bé cho xem.

“Ôi, Robert, anh đây rồi.” Victoria lao ra sảnh trước. “Em không nhận ra anh đã đến.”

Anh mỉm cười. “Eleanor đã sốt sắng mở cửa một cách đáng kinh ngạc.”

“Phải rồi, em cũng nghĩ vậy.” Victoria ném cho em gái ánh nhìn hơi cáu kỉnh. “Con bé lúc nào cũng rất nhanh nhẹn mỗi khi anh đến.”

Ellie vênh cằm lên và cười mỉm. “Em muốn để mắt đến các khoản đầu tư của mình mà.”

Robert phá lên cười. Anh chìa cánh tay cho Victoria khoác. “Chúng ta đi chứ?”

“Em chỉ cần một quyển sách”, Ellie nói. “Em có cảm giác chiều nay mình sẽ có khối thời gian đọc sách.” Con bé lao như bay khỏi sảnh chờ và biến mất vào phòng ngủ.

Robert nhìn Victoria khi cô thắt dây buộc chiếc mũ. “Anh yêu em”, anh nói.

Những ngón tay của cô trở nên lóng ngóng.

“Anh có nên nói to hơn nữa không?”, anh thì thầm, gương mặt mang theo nụ cười láu lỉnh.

Victoria lắc đầu quầy quậy, đôi mắt cô liếc về phía cánh cửa phòng làm việc đóng chặt. Cha cô đã bảo Robert không yêu cô, bảo rằng anh không thể yêu cô. Nhưng ông sai rồi. Đây là điều Victoria chắc chắn. Chỉ cần nhìn vào đôi mắt xanh lấp lánh của Robert là sẽ biết được sự thật.

“Romeo và Juliet!”

Victoria chớp mắt rồi ngược nhìn về phía phát ra giọng của em gái, khoảnh khắc đó cô cứ tưởng Ellie đang ám chỉ cô với Robert như những kẻ đang yêu bất hạnh. Rồi cô thấy tập sách mỏng của Shakespeare trong tay em cô. “Một cuốn sách ảm đạm cho một chiều ngập nắng thế này”, Victoria nói.

“Ồ, em phản đối nhé”, Ellie đáp. “Em thấy đây là cuốn lãng mạn nhất đấy. Đương nhiên ngoại trừ một chút ở đoạn cuối khi mọi người chết hết.”

“Phải rồi”, Robert lẩm bẩm. “Anh cũng thấy chỗ người ta không tìm ra nổi một chút lãng mạn ấy rồi.”

Victoria cười toe toét và thúc vào sườn anh.

Cả ba người cất bước ra ngoài, băng qua cánh đồng quang đãng và hướng về phía khu rừng.

Sau khoảng mười phút Ellie thở dài và nói, “Em nghĩ đây là nơi dừng chân của em rồi.” Cô nhóc trải một tấm vải ra đất và ngược lên nhìn Robert với một nụ cười ranh mãnh.

Anh ném cho con bé một đồng tiền và bảo: “Eleanor này, em có đầu óc của một chủ nhà băng đấy.”

“Phải, phải, chẳng nhẽ lại không phải sao?”, Eleanor lẩm bẩm. Rồi con bé ngồi xuống và giả vờ không để ý khi Robert nắm chặt tay Victoria đi mất.

Mười phút sau họ đến bờ hồ đầy cỏ, nơi họ gặp nhau lần đầu. Victoria gần như chỉ kịp trải thảm trước khi Robert kéo cô ngồi xuống.

“Anh yêu em”, anh nói, hôn lên một bên khóe môi cô.

“Anh yêu em”, anh nói, hôn lên khóe môi còn lại.

“Anh yêu em”, anh nói, giật bỏ chiếc mũ của cô.

“Anh yêu...”

“Em biết, em biết!” Victoria cuối cùng cũng bật cười, cô cố gắng ngăn anh không tháo hết đám kẹp tóc của cô.

Anh nhún vai. “Ừ, anh cũng thế.”

Nhưng những lời nói của cha cô vẫn vang vọng trong đầu cô. Cậu ta sẽ lợi dụng con. “Thực sao?”, cô hỏi, nhìn chăm chú vào đôi mắt anh. “Anh có thực sự yêu em không?”

Tay anh siết lấy cằm cô. “Em lại còn phải hỏi nữa sao?”

“Em không biết”, Victoria thì thầm, vươn tay lên chạm vào bàn tay anh, khiến áp lực trên cằm cô ngay lập tức trở nên nhẹ nhàng. “Em xin lỗi. Thành thực xin lỗi. Em biết anh yêu em. Em cũng yêu anh.”

“Cho anh thấy đi”, anh nói, âm lượng chỉ vừa đủ nghe.

Victoria bôn chồn liếm môi, rồi ghé sát mặt vào anh, xóa bỏ khoảng cách giữa hai người.

Khoảnh khắc môi cô chạm lên môi anh, Robert như bị thiêu đốt. Anh luồn tay vào mái tóc cô, khóa chặt cô lại. “Lạy Chúa, Torie.” Giọng anh khản đặc. “Anh yêu cảm giác từ em, mùi hương của em...”

Cô đáp lại bằng cái hôn nhiệt tình, lần chiếc lưỡi theo bờ môi đầy đặn của anh như anh đã dạy.

Robert rùng mình, cảm thấy nhu cầu thiêu đốt lan khắp cơ thể. Anh muốn nhấn chìm mình vào cô, vòng hai chân cô quanh eo anh, và không bao giờ buông ra. Ngón tay anh tìm thấy những chiếc cúc trên váy cô, và anh bắt đầu cởi chúng.

“Robert?”, Victoria rời khỏi anh, giật mình bởi sự mật thiết mới mẻ này.

“Suyt, em yêu”, anh nói, khao khát khiến giọng anh trở nên thô ráp. “Anh chỉ muốn chạm vào em thôi. Anh đã mơ về điều này hàng tuần trời.” Anh ôm lấy bầu ngực cô qua lớp vải mỏng của chiếc váy mùa hè cô đang mặc và siết lấy chúng.

Victoria rên khe khẽ vì khoái cảm và dễ chịu, cho phép anh hoàn thành mong muốn.

Những ngón tay của Robert run run vì mong chờ, nhưng bằng cách nào đó anh vẫn xoay sở để cởi vừa đủ số cúc khiến vật áo trên cô rũ mở. Victoria vội đưa tay lên che đi sự lỏa lồ của bản thân, nhưng anh khẽ khàng gạt chúng ra. “Đừng”, anh thì thầm. “Chúng hoàn hảo. Em cũng vậy.”

Và rồi, như để minh họa cho lời nói, anh đưa tay lên và lướt lòng bàn tay lên nhũ hoa của cô. Vòng quanh, vòng quanh, anh di chuyển tay theo những đường tròn nhỏ xíu, rồi hơi thở anh tắc nghẽn khi nụ hoa của cô se cứng lại. “Em lạnh à?”, anh thì thào.

Cô gật, rồi lắc đầu, rồi lại gật tiếp và nói. “Em không biết nữa.”

“Anh sẽ sưởi ấm em.” Anh khum tay nắm lấy bầu ngực cô, nung nóng cô với nhiệt độ phả ra từ làn da anh. “Anh muốn hôn em”, anh khàn khàn nói. “Em sẽ cho phép anh hôn em chứ?”

Victoria cố gắng thấm ướt cổ họng vừa trở nên khô ran của mình. Anh đã hôn cô hàng trăm lần trước đó. Có khi lên đến cả nghìn lần. Nhưng vì sao anh đột nhiên lại hỏi sự cho phép của cô thế này?

Khi lưỡi anh vạch một vòng tròn lưỡi biếng quanh nhũ hoa của cô, cô mới phát hiện ra. “Ôi, Chúa tôi!”, cô kêu văng, không tài nào tin nổi việc anh đang làm. “Ôi, Robert!”

“Anh cần em, Torie.” Anh vùi mặt vào giữa bầu ngực cô. “Em không biết anh cần em đến chừng nào đâu.”

“E... Em nghĩ chúng ta phải dừng lại”, cô nói. “Em không thể làm chuyện này... Danh tiết của em...” Cô không biết làm cách nào để định hình những suy nghĩ của mình thành lời. Hồi chuông cảnh báo của cha cô réo liên tục bên tai. Cậu ta sẽ lợi dụng rồi ruồng rẫy con.

Cô nhìn thấy đầu Robert trên ngực mình. “Robert, không!”

Robert khó khăn hít vào và kéo vạt áo mở rộng của cô lại với nhau. Anh cố gắng cài lại những chiếc cúc, nhưng đôi tay anh đang run rẩy.

“Để em”, Victoria vội vàng nói, rồi ngoảnh đi để anh không nhìn thấy gương mặt đỏ bừng vì xấu hổ của cô. Những ngón tay của cô cũng run rẩy, nhưng vẫn tỏ ra nhanh nhẹn hơn anh, cuối cùng cô cũng có thể chỉnh lại quần áo của mình.

Nhưng anh đã nhìn thấy hai gò má chín hồng của cô, và ý nghĩ cô hổ thẹn vì hành vi của bản thân gần như giết chết anh. “Torie”, anh dịu dàng nói. Khi cô quay đi, anh dùng hai ngón tay khẽ chạm vào cằm cô cho đến khi cô ngoảnh lại nhìn anh.

Đôi mắt cô long lanh và đong đầy nước.

“Ôi, Torie”, anh nói, muốn kéo mạnh cô vào lòng, nhưng anh chỉ chạm vào má cô. “Đừng trách móc bản thân.”

“Em không nên để anh làm thế.”

Anh cười nhẹ. “Phải, rõ ràng em không nên. Và rõ ràng anh không nên thử. Nhưng anh đang yêu. Đó không phải bào chữa, nhưng anh không thể ngăn chính mình.”

“Em biết”, cô thì thào. “Nhưng em không nên tận hưởng quá nhiều như vậy.”

Nghe vậy Robert phá lên cười, tiếng cười to đến mức Victoria chắc chắn sẽ khiến Ellie chạy sầm sập qua rừng để xem chuyện gì đã xảy ra. “Ôi, Torie”, anh vừa nói vừa thở hổn hển. “Em đừng bao giờ xin lỗi vì đã tận hưởng sự đụng chạm từ anh.”

Victoria cố ném cho anh một ánh nhìn khiển trách, nhưng đôi mắt cô còn hơn cả ầm áp. Cô cho phép mình thể hiện sự hài hước. “Chỉ đến khi anh thôi xin lỗi vì đã khiến em tận hưởng như vậy thôi.”

Anh siết lấy tay cô và ngay lập tức kéo cô ngã về phía anh. Anh cười quyến rũ, trông còn giống một kẻ phóng đảng hơn cái lần Victoria buộc tội anh. “Chuyện đó thì chẳng bao giờ nguy hiểm cả, em yêu ạ.”

Cô cười khê, cảm giác sự căng thẳng rút khỏi cơ thể. Cô chỉnh lại vị trí, để lưng tựa vào vòm ngực anh. Anh lơ đãng nghịch mái tóc cô và cảm giác đó tựa như thiên đường.

“Chúng ta sẽ kết hôn sớm thôi”, anh thăm thì, những lời anh nói mang theo sự khẩn cấp cô không hề nghĩ tới. “Chúng ta sẽ kết hôn sớm thôi, và rồi anh sẽ chỉ cho em thấy tất cả mọi điều. Anh sẽ cho em thấy anh yêu em nhiều đến chừng nào.”

Victoria run rẩy đề phòng. Từng lời anh nói đang phủ trên làn da cô, và cô có thể cảm nhận được hơi thở của anh kề sát tai mình.

“Chúng ta sẽ kết hôn”, anh lặp lại. “Sớm nhất có thể. Nhưng cho đến khi ấy, anh không muốn em cảm thấy hổ thẹn vì bất cứ điều gì chúng ta đã làm. Chúng ta yêu nhau, và chẳng có gì đẹp hơn khi hai người thể hiện tình yêu của mình cả.” Anh xoay cô lại để ánh mắt họ giao nhau. “Anh đã không biết điều đó trước khi anh gặp em. Anh...”, anh nuốt xuống. “Anh đã ở bên nhiều người phụ nữ, nhưng anh không biết điều đó.”

Cõi lòng rung động, Victoria chạm lên má anh.

“Không ai giết chúng ta vì đã yêu trước khi kết hôn cả”, anh tiếp tục.

Victoria không chắc “yêu” này là đề cập đến tâm hồn hay thể xác, và tất cả những gì cô có thể nghĩ ra để nói là: “Không ai trừ cha em.”

Robert nhắm mắt. “Ông đã nói gì với em?”

“Ông bảo em không được gặp anh nữa.”

Robert lẩm bẩm nguyên rửa và mở mắt ra. “Vì sao?”, anh hỏi, giọng hơi gay gắt.

Victoria cân nhắc vài câu trả lời nhưng cuối cùng chọn câu thành thật nhất. “Ông bảo anh sẽ không cưới em.”

“Làm sao mà ông biết điều đó?”, Robert quát.

Victoria rụt người lại. “Robert!”

“Anh xin lỗi. Anh không định cao giọng. Chỉ là... Làm sao cha em có thể biết anh nghĩ gì được?”

Cô đặt tay lên tay anh. “Ông không biết. Nhưng ông vẫn nghĩ thế, và em e rằng đấy là tất cả vấn đề vào lúc này. Anh là một Bá tước. Em là con gái một mục sư ở thôn quê. Anh phải thừa nhận đây là một mối nhân duyên bất thường bậc nhất.”

“Bất thường”, anh dõ dặt nói. “Không thể nào.”

“Với ông là vậy”, cô đáp. “Ông sẽ không bao giờ tin những mục đích của anh là đáng trọng.”

“Thế nếu anh nói chuyện với ông, và xin ông cho phép anh lấy em thì sao?”

“Ông có thể sẽ nhượng bộ. Em đã bảo ông rằng anh muốn cưới em, nhưng ông nghĩ em dựng chuyện.”

Robert đứng dậy, kéo cô đi theo anh, và lịch thiệp hôn lên bàn tay cô. “Vậy anh sẽ chính thức đến hỏi cưới em vào ngày mai.”

“Không phải hôm nay ư?”, Victoria hỏi với ánh mắt trêu chọc.

“Anh nên thông báo các kế hoạch của anh với cha anh trước”, Robert đáp, “Theo đúng phép tắc”.

Robert chưa kể với cha anh về Victoria. Không phải vì Hầu tước có thể ngăn cấm hai người. Ở tuổi hai mươi tư, Robert biết đã đến lúc tự ra những quyết định cho mình. Nhưng anh biết cha anh có thể khiến mọi chuyện trở nên khó khăn với sự phản đối của ông. Và tính đến việc Hầu tước thường xuyên thúc giục Robert ổn định với con gái của vị Công tước này hay Bá tước kia, anh có cảm giác con gái của một mục sư không tương đồng cho lắm với ý tưởng của cha anh về người phụ nữ hợp với anh.

Và với lòng quyết tâm mạnh mẽ cùng một chút lo lắng, Robert gõ cửa phòng làm việc của cha mình.

“Vào đi.” Hugh Kemble, Hầu tước Castelford, đang ngồi sau chiếc bàn. “À, Robert. Có chuyện gì vậy?”

“Cho con vài phút được chứ, thưa ngài? Con có chuyện muốn nói.”

Castelford ngược lên với đôi mắt thiếu kiên nhẫn. “Ta bận lắm, Robert. Để sau được không?”

“Vô cùng quan trọng, thưa ngài.”

Castleford ra chiều khó chịu, đặt chiếc bút lông ngỗng xuống. Khi thấy Robert không bắt đầu nói ngay, ông thúc giục, “Sao?”

Robert mỉm cười, hy vọng những gì đã sắp đặt đúng với tâm trạng của cha anh. “Con quyết định sẽ kết hôn.”

Biểu cảm của Hầu tước thay đổi nhanh đến chóng mặt. Nét bực bội biến mất và được thay thế bằng sự vui mừng thuần túy. Ông bật dậy và hạnh phúc ôm chầm lấy con trai. “Xuất sắc! Xuất sắc, con trai của ta. Anh biết ta muốn...”

“Con biết.”

“Đương nhiên anh vẫn còn trẻ, nhưng những trách nhiệm của anh rất nặng nề. Nếu nhà ta không giữ được tước hiệu, thì đó cũng chính là sự kết liễu với ta. Nếu anh không sinh được người thừa kế...”

Robert không muốn đề cập rằng đến khi tước hiệu không được truyền lại trong gia đình thì lúc ấy cha anh đã chết rồi, cho nên ông cũng không biết đến bi kịch ấy. “Con biết, thưa ngài.”

Castleford ngồi xuống mép bàn và hài lòng khoanh tay. “Rồi, nói ta xem. Đó là ai? Thôi, để ta đoán. Là con gái của Billington - đứa con gái tóc vàng.”

“Thưa ngài, con...”

“Không à? Vậy thì hẳn là tiểu thư Leonie rồi. Con đúng là anh chàng thông minh.” Ông huých con trai. “Con gái độc nhất của vị Công tước già. Con bé sẽ được thừa kế một khoản hồi môn hậu hĩnh.”

“Không, thưa ngài”, Robert nói, cố gắng lờ đi vẻ tham lam lóe lên trong đôi mắt cha mình. “Ngài không quen cô ấy.”

Gương mặt Castleford ngậy ra vì ngạc nhiên. “Không ư? Thế con bé là đứa quái quỷ nào vậy?”

“Là quý cô Victoria Lyndon, thưa ngài.”

Castleford chớp mắt. “Sao cái tên nghe quen nhỉ?”

“Cha cô ấy là mục sư mới nhậm chức ở Bellfield.”

Vị Hầu tước im bật. Rồi ông phá lên cười. Phải mất một lúc trước khi ông có thể hỗn hển thở lại, “Lạy Chúa, con trai, anh tí nữa thì lừa được ta. Con gái của một mục sư. Đúng là sáng tạo.”

“Con rất nghiêm túc, thưa ngài”, Robert nghiêng rằng.

“Con gái của một... Ha ha... Anh vừa nói cái gì?”

“Con vừa bảo con rất nghiêm túc”, anh ngừng lại, “Thưa ngài”.

Castleford sầm soi nhìn cậu con trai, cố tìm tòi một thoáng giễu cợt trên nét mặt. Chẳng có gì là đùa cợt, ông khẽ quát, “Anh điên ư?”

Robert khoanh tay. “Con hoàn toàn minh mẫn.”

“Ta cấm.”

“Mong ngài thứ lỗi, thưa ngài, nhưng con không thấy ngài có thể cấm con bằng cách nào cả. Con đã đủ khôn lớn. Và...”, anh thêm vào như một lời giải thích sau cùng, hy vọng sẽ lôi kéo được mặt ôn hòa hơn ở cha anh, “con đang yêu”.

“Quý tha ma bắt! Ta sẽ tước quyền thừa kế của anh.”

Có vẻ trên gương mặt cha anh không sở hữu nét ôn hòa nào cả.

Robert nhướng một bên mày và hầu như có thể cảm nhận đôi mắt mình dần chuyển từ xanh nhạt sang xám lạnh. “Cứ làm vậy đi”, anh thờ ơ đáp.

“Cứ làm vậy đi!”, Castleford lắp bắp. “Ta sẽ tổng cổ anh ra khỏi đây! Không để cho anh một xu dính túi! Bỏ anh lại với...”

“Những gì ngài sẽ làm là không có một người thừa kế cho mình.” Robert mỉm cười với sự kiên quyết cứng rắn mà anh chưa bao giờ biết mình cũng sở hữu. “Thật bất hạnh khi mẹ không bao giờ có thể cho ngài một đứa con khác. Ngay cả một đứa con gái cũng không.”

“Anh! Anh!” Mặt vị Hầu tước chuyển sang đỏ gay vì giận dữ. Ông hít sâu vài hơi và tiếp tục với vẻ điềm tĩnh hơn. “Có lẽ anh chưa cân nhắc một cách thỏa đáng về khả năng thiếu phù hợp của cô gái kia.”

“Cô ấy hoàn toàn phù hợp, thưa ngài.”

“Cô ta không...”, Castleford ngắt lời khi ông nhận ra ông lại đang quát lên. “Cô ta sẽ không biết cách hoàn thành những bổn phận của một phụ nữ quý tộc.”

“Cô ấy rất thông minh. Và không ai có thể bắt lỗi được lối cư xử của cô ấy. Cô ấy được giáo dục một cách khắt khe. Con chắc chắn cô ấy sẽ trở thành một Nữ bá tước xuất sắc.” Về mặt của Robert dịu đi. “Phẩm chất của cô ấy sẽ mang lại vinh dự cho dòng họ nhà chúng ta.”

“Anh đã hỏi xin cha cô ta chưa?”

“Chưa. Con nghĩ nên thông báo cho ngài những kế hoạch của con trước cho phải phép.”

“Tạ ơn Chúa”, Castleford thở phào. “Chúng ta vẫn còn thời gian.”

Bàn tay Robert siết chặt thành nắm, nhưng anh duy trì sự im lặng.

“Hứa với ta anh sẽ không hỏi cưới cô ta.”

“Con sẽ không làm việc nào như thế.”

Castleford trừng mắt gay gắt nhìn vẻ kiên quyết khó lay chuyển trong mắt con trai. “Nghe cho kỹ đây, Robert”, ông nói với giọng trầm thấp. “Cô ta không thể yêu anh.”

“Con không hiểu sao ngài biết được điều đó đấy, thưa ngài.”

“Quý tha ma bắt. Tất cả những gì cô ta muốn chỉ là tiền và tước vị của anh mà thôi.”

Robert cảm giác cơn giận dâng cao trong anh. Điều này không giống bất cứ điều gì anh từng trải qua. “Cô ấy yêu con”, anh nói qua kẽ răng.

“Anh sẽ không bao giờ biết được cô ta có yêu anh không.” Vị Hầu tước đập tay lên bàn để nhấn mạnh. “Không bao giờ.”

“Con đã biết ngay lúc này rồi”, Robert trầm giọng đáp.

“Cô gái đó thì có gì hay? Vì sao lại là cô ta? Sao không phải một trong vô số đứa con gái anh đã gặp ở Luân Đôn?”

Robert bắt lực nhún vai. “Con không biết. Con cho rằng cô ấy khơi dậy phần tốt đẹp nhất trong con. Có cô ấy bên cạnh, con có thể làm bất cứ điều gì.”

“Ôi, Chúa nhân từ”, cha anh quát lên. “Sao ta lại nuôi một đứa con trai có thể tuôn những câu lãng mạn nhố nhăng thế này?”

“Có thể thấy cuộc thảo luận này là vô nghĩa”, Robert kiên quyết nói rồi bước chân về phía cửa.

Vị Hầu tước thở dài. “Robert, đừng đi.”

Robert quay lưng lại, không thể trực tiếp cho cha anh thấy sự bất kính khi làm trái yêu cầu như vậy.

“Hãy nghe ta, Robert. Anh phải cưới người nào môn đăng hộ đối. Đây là cách duy nhất đảm bảo người ta không kết hôn với anh vì tiền tài hay địa vị của anh.”

“Chính những gì đã trải qua cho con thấy những người phụ nữ trong giới thượng lưu đều rất thích thú được kết hôn vì tiền tài và địa vị.”

“Phải, nhưng chuyện đó thì khác.”

Robert cho rằng đó là một lập luận quá lỏng lẻo, và anh cũng nói như vậy.

Cha anh cào tay lên tóc. “Làm sao cô gái đó biết những cảm xúc dành cho anh là gì? Làm sao cô ta có thể không bị lóa mắt bởi tước vị và của cải của anh?”

“Cha à, cô ấy không phải người như thế”, Robert khoanh tay. “Và con sẽ cưới cô ấy.”

“Anh sẽ tạo nên một...”

“Đừng nói thêm từ nào nữa!”, Robert bùng nổ. Đây là lần đầu tiên anh cao giọng với cha mình. Anh quay người ra khỏi phòng.

“Hãy nói với cô ta rằng ta sẽ tước quyền thừa kế của anh!”, Castleford hét lên. “Để xem cô ta có đến với anh nữa không. Để xem cô ta có yêu anh khi anh rỗng túi hay không.”

Robert quay lại, đôi mắt anh nheo một cách đáng lo ngại. “Ngài đang tuyên bố sẽ tước quyền thừa kế của con đấy à?”, anh hỏi, giọng anh ôn hòa đến ớn lạnh.

“Anh rất gần với nguy cơ ấy rồi đấy.”

“Con có bị tước quyền hay không?”, tông giọng của Robert đòi hỏi một câu trả lời.

“Rất có thể. Đừng có chọc giận ta.”

“Đấy không phải câu trả lời.”

Vị Hầu tước nhoài người về phía trước, đôi mắt như xoáy sâu vào mắt Robert. “Nếu anh nói với cô ta rằng kết hôn với cô ta chắc chắn sẽ dẫn đến việc mất đi một khoản tài sản kếch xù, anh sẽ không lo mình phải nghe những lời dối trá.”

Chính giây phút này Robert cảm thấy căm ghét cha anh. “Con hiểu.”

“Phải không?”

“Vâng.” Và rồi anh thêm vào một ý nghĩ sau cùng, “Thưa ngài”. Đó là lần cuối cùng anh gọi cha anh với ngôi nhân xưng đầy kính trọng đó.

3. Chương 3

Cạch. Cạch cạch cạch. Victoria giật bản người tỉnh giấc, không đầy một giây, cô ngồi bật dậy.

“Victoria!”, tiếng huýt gió khe khẽ vang lên từ cửa sổ.

“Robert?” Cô bò xuống giường và hé mắt nhìn qua cửa sổ.

“Anh cần nói chuyện với em. Khẩn cấp.”

Victoria liếc quanh căn phòng, nhanh chóng kiểm tra xem mọi người đã ngủ chưa, và nói: “Được rồi. Vào đi”.

Nếu Robert thấy việc cô mời anh vào phòng cô thật lạ lùng, bởi đó là điều cô chưa bao giờ làm trước đây, thì anh cũng không đề cập đến nó. Anh trèo qua cửa sổ và ngồi xuống giường. Là anh không hề cố gắng hôn hay kéo cô vào lòng, như cách thức chào đón cô thường thấy ở anh mỗi khi họ được ở một mình.

“Robert, sao thế?”

Đầu tiên anh vẫn lặng thinh, chỉ nhìn ngôi sao Bắc Đẩu bên ngoài cửa sổ.

Cô chạm vào tay áo anh. “Robert à?”

“Chúng ta phải bỏ trốn thôi”, anh nói thẳng.

“Cái gì?”

“Anh đã xét đến mọi tình thế. Không còn biện pháp nào nữa cả.”

Victoria chạm vào cánh tay anh. Anh luôn có cách tiếp cận cuộc sống rất khoa học, nghiền ngẫm mọi quyết định mỗi khi có một vấn đề cần tháo gỡ. Yêu cô rõ ràng là điều phi lý nhất anh từng thực hiện trong đời, và điều ấy càng khiến cô yêu anh nhiều hơn nữa. “Có gì không ổn sao, Robert?”, cô dịu dàng hỏi.

“Cha anh đuổi anh rồi.”

“Anh chắc chứ?”

Robert nhìn vào đôi mắt cô, nhìn chăm chú vào đôi mắt xanh sâu thẳm đến khó tin ấy, và rồi có quyết định không khiến anh thấy tự hào. “Ừ”, anh nói, “anh chắc chắn”, tránh đề cập đến việc cha anh chỉ nói “gần như”. Nhưng anh phải được đảm bảo. Anh không nghĩ việc ấy có thể xảy ra, nhưng nếu Victoria thực sự bị lóa mắt trước của cải hơn con người thật của anh thì sao?

“Robert à, điều này thật vô lý. Làm sao cha anh có thể làm vậy với anh được?”

“Victoria, em phải nghe anh.” Anh siết chặt tay cô, siết chặt với sức ép dữ tợn. “Điều đó không là vấn đề. Em còn quan trọng với anh hơn tiền của rất nhiều. Có em là anh đã có hết thảy rồi.”

“Nhưng quyền con trưởng của anh... Làm sao em có thể yêu cầu anh từ bỏ một điều như thế được?”

“Đó là lựa chọn của anh, chứ không phải của em, và anh chọn em.”

Victoria cảm thấy những giọt lệ rưng rưng trong đôi mắt. Cô chưa bao giờ từng nghĩ đến chuyện khiến Robert mất mát nhiều thế này. Và cô cũng biết sự coi trọng của cha anh có ý nghĩa thế nào với anh. Anh đã làm việc cật lực cả đời để gây ấn tượng với ông, luôn luôn cố gắng và tiến lên trước dù chỉ từng chút một. “Anh phải hứa với em điều này”, cô thì thầm.

“Bất cứ điều gì, Torie ạ. Em biết anh sẽ làm bất cứ chuyện gì cho em.”

“Anh phải hứa sau đám cưới sẽ cố gắng cải thiện mối quan hệ với cha anh. Em...” Cô nuốt khan, khó mà tin được cô đang ra điều kiện để chấp nhận lời cầu hôn của anh thế này. “Nếu không em sẽ không lấy anh. Lương tâm em không thể an ổn nếu biết rằng em chính là nguyên nhân gây ra sự rạn nứt trong gia đình anh.”

Một biểu cảm lạ lùng lóe trên gương mặt Robert. “Torie, ông ấy là người cứng đầu bậc nhất. Ông ấy...”

“Em không nói anh phải thành công”, cô nói nhanh. “Chỉ cần anh cố gắng thôi.”

Robert nâng bàn tay cô lên môi. “Thôi được, thưa phu nhân của tôi. Tôi xin trao cho phu nhân lời thề của tôi.”

Cô tặng cho anh một nụ cười vờ nghiêm nghị. “Em vẫn chưa thành ‘phu nhân của anh’ đâu đấy.”

Robert chỉ cười nhảu nhở và hôn lên bàn tay cô. “Nếu được anh đã bỏ trốn với em ngay đêm nay rồi”, anh nói, “Nhưng anh cần thêm chút thời gian để tích góp một chút tiền và đồ dự trữ. Anh không định lôi em đi khắp mọi nơi mà không có gì trừ bọc quần áo trên lưng chúng ta cả.”

Cô chạm lên má anh. “Anh đúng là một nhà hoạch định.”

“Anh không thích phó mặc cho số phận.”

“Em biết. Đây là một trong những điều em yêu nhất ở anh.” Cô cười e thẹn. “Em đĩnh đoảng lắm. Khi mẹ em còn sống lúc nào bà cũng bảo nếu em không có cổ thì thế nào đến cái đầu cũng bị em bỏ quên mất thôi.”

Robert phì cười, “Anh rất mừng vì em có cổ. Anh rất là thích nó.”

“Đừng có ngớ ngẩn vậy”, cô nói. “Em chỉ cố gắng nói rằng thật đáng mừng khi em có anh ở đây để giúp cuộc sống của em luôn được hoạch định rõ ràng.”

Anh cúi người và lướt nụ hôn dịu dàng nhất lên môi cô. “Đó là tất cả nhưng gì anh muốn làm. Luôn cho em hạnh phúc.”

Victoria ngược đôi mắt ướt nhòe lên nhìn anh và dụi đầu vào vai anh.

Robert tựa cằm lên đỉnh đầu cô. “Em có thể chuẩn bị sẵn sàng trong ba ngày tới không?”

Victoria gật đầu, và họ dùng giờ tiếp theo để lên kế hoạch.

Robert rùng mình trước ngọn gió đêm, anh kiểm tra chiếc đồng hồ bỏ túi cũng phải đến hai mươi lần. Victoria đã trễ năm phút. Không có gì đáng phải báo động vì điều đó bởi cô là người thiếu tổ chức kinh khủng và thường trễ năm đến mười phút trong những lần hẹn đi dạo của họ.

Nhưng hôm nay không phải một cuộc hẹn đi dạo thông thường.

Robert đã vạch kế hoạch bỏ trốn cho hai người họ đến từng tiểu tiết. Anh đã lấy cỗ xe song mã của anh từ chuồng ngựa ở dinh thự. Nếu được thì anh muốn một cỗ xe tiện dụng cho chuyến đi đường dài đến Scotland hơn, nhưng đây là cỗ xe thuộc về anh chứ không phải cha anh, và Robert thì không muốn chịu cảm giác mắc nợ ai bao giờ.

Theo kế hoạch, Victoria sẽ gặp anh ở đây, ở cuối con đường dẫn đến nhà cô. Họ đã quyết định để cô tự lên ra ngoài một mình. Nếu Robert đánh xe đến nhà cô thì sẽ gây ra quá nhiều tiếng động, còn anh thì không muốn bỏ lại cỗ xe không có ai trông nom. Victoria chỉ tốn năm phút để đến chỗ anh, và khu vực này luôn luôn rất an toàn. Nhưng chết tiệt, cô đâu rồi?

Victoria quét mắt khắp phòng, kiểm tra xem cô có còn sót lại món đồ nào không. Cô đang bị muộn. Robert hẳn đã chờ cô từ năm phút trước rồi, nhưng vào phút cuối cô quyết định mình có thể sẽ cần một chiếc váy ấm hơn, nên cô lại phải đóng gói túi đồ lại từ đầu. Việc một thiếu nữ trẻ rời nhà vào nửa đêm nửa hôm thế này không phải ngày nào cũng xảy ra. Ít nhất cô cũng nên chắc chắn mình đã đóng gói đúng những thứ cần dùng.

Bức tiểu họa! Victoria đập bộp tay lên trán khi nhận ra cô không thể đi mà không đem theo bức tranh chân dung nhỏ của mẹ cô được. Có hai bức tranh vẽ bà Lyndon mà ông Lyndon luôn nhắc Victoria và Ellie sẽ lấy mỗi người một bức khi hai người kết hôn để không bao giờ quên mẹ họ. Chúng là những bức tranh nhỏ nhắn, và bức tranh Victoria có vừa khít với lòng bàn tay cô.

Vẫn siết chặt chiếc túi da, Victoria nhón chân ra khỏi phòng để đi ra hành lang. Cô hướng đến phòng khách, lặng lẽ băng qua tấm thảm đến cuối bàn, nơi đặt bức tranh nhỏ. Cô vò lấy nó, nhét vào trong túi, và quay trở lại phòng, nơi cô định trèo ra ngoài cửa sổ.

Nhưng khi cô quay lại, túi cô va phải chiếc đèn bằng đồng, làm nó rơi loảng xoảng xuống sàn.

Không đầy mấy giây sau mục sư Lyndon lao ầm ầm qua ngưỡng cửa. “Cái quái quỷ gì thế này?” Mắt ông nhìn thấy Victoria đang sững sờ đứng giữa căn phòng. “Victoria, con đây làm gì? Sao lại ăn mặc thế kia?”

“Con... Con...”, Victoria run rẩy vì sợ hãi, không tài nào ép nổi một từ thoát ra khỏi miệng.

Mục sư phát hiện chiếc túi của cô. “Cái gì kia?” Bằng hai bước, ông băng qua căn phòng và chộp lấy nó khỏi tay cô. Ông kéo ra một loạt quần áo, một cuốn Kinh Thánh... Và rồi bàn tay ông đặt trên bức tiểu họa. “Con chuẩn bị chạy trốn”, ông thì thào. Ông ngẩng lên, nhìn cô chằm chằm như thể không tin nổi việc một trong những đứa con gái không chịu vâng lệnh mình. “Con chuẩn bị chạy trốn với gã đàn ông kia.”

“Không, cha!”, cô hét lên. “Không!”

Nhưng cô chưa bao giờ là người giỏi nói dối.

“Lạy Chúa!”, ông Lyndon quát. “Lần sau trước khi làm trái lời ta, hãy nghĩ cho thật kĩ vào.”

“Cha, con...” Victoria không thể nói hết câu, cha cô dùng hết sức bình sinh tát vào mặt cô, khiến cô ngã ra đất. Khi cô ngước lên, cô thấy Ellie, đứng bất động trên ngưỡng cửa, vẻ mặt con bé hóa đá. Victoria ném cho em mình ánh nhìn nài nỉ.

Ellie hắng giọng. “Cha”, con bé khề khàng nói. “Có gì không ổn ạ?”

“Chị con đã chọn cách không vâng lời ta”, ông gầm gừ. “Giờ thì ta sẽ cho nó biết hậu quả.”

Ellie lại hắng giọng, như thể đây là cách duy nhất giúp con bé thu được dũng khí để nói. “Cha à, con chắc chắn có hiểu lầm nghiêm trọng ở đây. Để con đưa Victoria vào phòng của chị ấy nhé?”

“Im ngay!”

Không một ai dám gây tiếng động.

Sau một quãng ngừng lại tưởng như vô tận, mục sư túm lấy tay Victoria và thô bạo lôi cô đứng dậy. “Con”, ông vừa nói vừa kéo cô không thương xót, “Đêm nay sẽ không đi đâu hết”. Ông túm cô vào phòng và ném cô lên giường. Ellie sợ hãi theo sau, rồi đứng nép vào một góc phòng ngủ của Victoria.

Ông Lyndon xĩa ngón tay về phía vai Victoria và gầm lên, “Không được cử động”. Ông lui vài bước về phía cửa, và đây là tất cả thời gian cô cần để liều lĩnh lao về phía khung cửa sổ để mở nó ra. Nhưng vị mục sư quá nhanh, và cơn thịnh nộ càng tiếp thêm sức mạnh cho ông. “Eleanor!”, ông quát. “Lấy cho ta tấm mền.”

Ellie chớp mắt. “G... Gì cơ ạ?”

“Tấm mền!”, ông rống.

“Vâng, cha”, con bé vừa nói vừa lao vội đến buồng để chặn mền gần nhất. Một lát sau con bé xuất hiện, với một tấm mền sạch màu trắng ôm trên tay. Con bé đưa cho cha, người bắt đầu cẩn thận xé nó thành những miếng vải dài. Ông trố hai mắt cá chân của Victoria lại với nhau, rồi sau đó là buộc hai tay ra trước mặt cô. “Thế này”, ông nói khi nghiên cứu thành quả của mình, “Thì đêm nay nó sẽ không đi đâu được.”

Victoria trừng mắt chống đối nhìn cha mình. “Con hận cha”, cô thấp giọng nói. “Con sẽ mãi căm hận cha vì đã đối xử với con thế này.”

Cha cô lắc đầu. “Rồi một ngày nào đó con sẽ phải cảm ơn ta.”

“Không. Không đâu.” Victoria nuốt khan, cố gắng che lấp vẻ run run trong giọng nói. “Con đã từng coi cha là người đứng thứ hai chỉ sau Chúa, cho rằng cha là hiện thân của tất cả những gì đẹp đẽ, thanh khiết và tốt lành. Nhưng giờ... Giờ với con, cha chẳng khác gì một người đàn ông nhỏ bé với đầu óc hẹp hòi.”

Ông Lyndon run lên vì giận dữ, và ông giơ tay lên định tát cô thêm lần nữa. Nhưng phút cuối cùng tay ông lại buông thõng xuống.

Ellie đứng chắn môi trong góc phòng, rồi e dè bước lên và nói, “Chị ấy sẽ bị cảm mất, Cha à. Hãy để con đắp chăn cho chị ấy.” Con bé kéo những tấm mền để phủ lên cơ thể run run của Victoria, rồi cúi xuống thì thầm. “Em xin lỗi.”

Victoria hướng ánh mắt biết ơn cho em gái, rồi lẩn người lại để nằm đối mặt với bức tường. Cô không muốn cho cha cô thỏa mãn khi nhìn thấy cô bật khóc.

Ellie ngồi trên mép giường và ngược lên nhìn cha mình với hy vọng sẽ nhìn thấy nét mặt dịu đi của ông. “Nếu cha không phiền thì con sẽ chỉ ngồi đây với chị ấy thôi. Con không nghĩ nên để chị ấy một mình ngay lúc này.”

Mắt ông Lyndon hẹp lại nghi ngờ. “Ồ, con muốn thế sao?”, ông nói. “Ta sẽ không để con cởi trói cho nó và để nó trốn đến chỗ tên khốn dối trá kia đâu.” Ông túm lấy tay Ellie và lôi con bé dậy. “Cứ như thể hẳn ta sẽ cưới nó không bằng”, ông thêm vào, và bắn ánh nhìn gay gắt về phía cô con gái lớn.

Rồi ông kéo Ellie ra khỏi phòng và tiếp tục trói luôn cả con bé.

“Quý tha ma bắt”, Robert nghiêng rằng. “Cô ấy đâu rồi?”

Giờ Victoria đã muộn hơn một tiếng. Robert đã hình dung đến việc cô bị cưỡng bức, bị đánh đập, bị sát hại. Tất cả các khả năng đều rất có thể xảy đến trên quãng đường đi bộ ngắn ngủi của cô, nhưng trái tim anh vẫn run lên vì sợ hãi.

Cuối cùng anh quyết định quăng sự thận trọng sang một bên và để mặc cỗ xe cùng tất thảy của nải không ai trông giữ để lao hết tốc lực về phía nhà cô. Các khung cửa sổ tối đen, anh rón rén len dọc mép tường đến gần cửa sổ phòng cô. Nó để mở, các tấm rèm dập dềnh trong gió.

Cảm giác buồn nôn cuộn trong bụng anh khi anh vươn người ra trước. Ở đó, trên giường là Victoria. Cô nằm quay lưng ra ngoài, nhưng mái tóc đen ẩn tượng đó không lẫn đi đâu được. Thoải mái vùi mình bên dưới những tấm mền, hình như cô đang ngủ.

Robert sụp xuống đất, thành một đồng im lìm.

Ngủ. Cô đã lên giường đi ngủ và bỏ mặc anh chờ đợi trong đêm. Cô thậm chí không gửi một lời nhắn.

Ruột gan anh rối bời khi nhận ra cha mình hẳn đã hoàn toàn đúng. Victoria đã quyết định anh không còn là một món béo bở khi mất đi tiền của và tước vị.

Anh nghĩ đến lúc cô nài nỉ anh làm lành với cha anh, vì việc đó chắc chắn sẽ giúp cho tài sản của anh được hoàn trả lại như ban đầu. Anh những tưởng cô đã quá lo lắng cho hạnh phúc của anh, nhưng giờ anh nhận ra cô chưa bao giờ lo lắng cho hạnh phúc của bất cứ ai ngoài bản thân cô cả.

Anh đã dâng hiến cho cô trái tim anh, linh hồn anh. Và thế vẫn chưa đủ.

Mười tám giờ sau, Victoria lao như điên qua rừng cây. Cha đã giam cô cả đêm, cả sáng và sang tận buổi chiều. Ông đã cưỡi trời cho cô với một bài giảng đạo nghiêm khắc về lối cư xử của cô lần thanh danh của cha cô, nhưng cô chỉ mất hai mươi một phút trước khi trèo ra cửa sổ và vắt chân lên cổ chạy.

Robert hẳn đang phát điên. Hoặc lên cơn thịnh nộ. Cô không biết nữa, và cảm thấy vô cùng e sợ khi nhận ra điều đó.

Trang viên Castleford dần hiện ra trong tầm mắt, và Victoria ép mình phải chậm lại. Cô chưa bao giờ đến nhà Robert vì anh luôn đến nhà cô. Giờ cô mới nhận ra, ngoài sự đối lập đến ác liệt giữa tước vị Hầu tước của anh với sự đĩnh đạc của họ, Robert hẳn đã sợ rằng cha anh sẽ đối xử bất nhả với cô.

Cô dùng bàn tay run rẩy gõ lên cánh cửa.

Một người hầu mặc chế phục trả lời, và Victoria nói tên của cô với ông ta, bảo ông ta rằng cô muốn được gặp Bá tước Macclesfield.

“Ngài ấy không ở đây, thưa cô” là câu trả lời.

Victoria chớp mắt. “Sao cơ?”

“Sáng sớm hôm nay ngài ấy đã lên đường đến Luân Đôn.”

“Nhưng điều đó là không thể!”

Người hầu cho cô ánh nhìn hạ cổ. “Hầu tước đã yêu cầu được gặp cô, nếu cô đến.”

Cha của Robert muốn gặp cô sao? Điều này thậm chí còn khó tin hơn sự thật Robert đã bỏ đến Luân Đôn.

Victoria chờ đợi khi được dẫn qua sảnh lớn và đi vào một phòng khách nhỏ. Cô liếc nhìn quang cảnh bao quanh. Đồ đạc đắt giá hơn bất cứ thứ gì cô cùng gia đình cô từng sở hữu rất nhiều, tuy vậy cô chắc chắn mình vẫn chưa được dẫn vào phòng khách sang trọng nhất.

Chỉ vài phút sau Hầu tước Castleford đã xuất hiện. Ông là một người đàn ông cao lớn và rất giống Robert, ngoại trừ những đường hằn màu trắng li ti quanh miệng. Và đôi mắt ông cũng khác vì có nét gì đó thẳng thừng hơn.

“Cô hẳn là cô Lyndon”, ông nói.

“Vâng”, cô đáp, giữ thẳng người. Thế giới của cô đang vụn vỡ, nhưng cô sẽ không cho người đàn ông này thấy điều đó. “Tôi đến đây để gặp Robert.”

“Con trai ta đi Luân Đôn rồi”, Hầu tước ngừng lại. “Để tìm một người vợ.”

Victoria nao núng. Cô không thể ngăn nổi phản ứng của bản thân. “Anh ấy nói với ngài như vậy sao?”

Hầu tước không nói gì, mà chọn cách dành ra chút thời gian để đánh giá tình huống. Con trai ông thú nhận đã lên kế hoạch bỏ trốn với cô gái này, nhưng không thành vì sự tráo trở của cô ta. Sự hiện diện của Victoria ở Castleford, cộng thêm thái độ gần như liều lĩnh, dường như đang minh chứng cho điều ngược lại. Rõ ràng Robert không hề nắm được toàn bộ sự thật khi điên cuồng đóng gói đồ đạc và thề sẽ không bao giờ trở lại vùng này. Nhưng Hầu tước sẽ bị nguyên rủa nếu lại để con trai ném cuộc đời đi vì người phụ nữ dân thường nhỏ bé này.

Thế nên ông cất lời: “Phải. Cũng hơi trễ để con trai ta kết hôn rồi, cô không nghĩ vậy sao?”

“Tôi không tin nổi ngài lại hỏi tôi câu đó.”

“Cô Lyndon. Cô chẳng khác gì một trò tiêu khiển. Hẳn cô cũng biết điều này.”

Victoria lặng thinh, chỉ trừng mắt nhìn ông trong kinh hoàng.

“Ta không biết con trai ta có cố gắng đùa bỡn cô hay không. Thành thực mà nói ta cũng không mấy bận tâm.”

“Ngài không thể nói với tôi kiểu đó.”

“Cô gái thân mến, ta có thể nói với cô bất cứ cách chết tiệt nào theo ý ta. Như ta nói đây thôi, cô chỉ là một trò tiêu khiển. Đương nhiên ta cũng không thể tha thứ cho những hành động của con trai ta. Đúng là có chút xúc phạm khi lại tước đoạt trinh tiết của con gái mục sư địa phương.”

“Anh ấy không làm việc đó!”

Hầu tước nhìn cô với vẻ mặt thương hại. “Dù sao đi nữa, giữ gìn danh tiết cho bản thân là việc của cô, chứ không phải của con ta. Và nếu cố gắng ấy của cô thất bại, thì, hừm, đây là vấn đề của cô. Con trai ta đâu có hứa hẹn gì với cô.”

“Nhưng anh ấy có hứa”, Victoria thấp giọng đáp.

Castleford nhướng một bên lông mày. “Và cô tin nó?”

Chân Victoria đột nhiên trở nên tê dại, và cô phải bấu vào lưng một chiếc ghế để chống đỡ bản thân. “Ôi, chúa nhân từ”, cô thì thào. Cha cô đã đúng về tất cả mọi chuyện. Robert sẽ không bao giờ cưới cô. Nếu anh đợi cô đủ lâu thì anh sẽ thấy vì sao cô không thể đến gặp anh. Anh rõ ràng sẽ dụ dỗ cô ở nơi nào đó trên đường đến Gretna Green^[1], và rồi...

[1] Ngôi làng ở miền nam Scotland, rất nổi tiếng vì tổ chức đám cưới cho những cặp trai gái không được gia đình chấp thuận.

Victoria thậm chí không muốn nghĩ về số mệnh ập đến với cô. Cô nhớ cái cách Robert yêu cầu cô “cho anh thấy” cô yêu anh nhiều đến chừng nào, và anh đã nghiêm túc cố gắng thuyết phục rằng sự thân mật của hai người không phải là tội lỗi ra sao.

Cô rùng mình, rồi sau đó hẳn việc mất đi trinh tiết sẽ diễn ra trong vòng không đến một giây.

“Ta nghĩ cô nên rời nơi này, cô gái thân mến ạ”, Hầu tước nói. “Ta hứa sẽ không tiết lộ mối quan hệ ngán ngẫm của cô, nhưng ta không thể đảm bảo con trai ta cũng kín miệng được như ta.”

Robert. Victoria nuốt khan. Ý nghĩ gặp lại anh khiến cô đau đớn. Không nói thêm một lời, cô quay đi và rời khỏi căn phòng.

Đêm hôm đó cô trải một tờ báo lên giường, rà soát các tin quảng cáo để tìm việc. Ngày kế tiếp, cô gửi đi vài lá thư, tất cả đều xin dự tuyển vào vị trí gia sư.

Hai tuần kế tiếp, cô ra đi.

4. Chương 4

Norfolk, nước Anh

Bảy năm sau

Victoria đuổi theo đứa trẻ năm tuổi qua bãi cỏ, liên tục vấp phải gấu váy nên cuối cùng đành phải túm hết vạt váy trong tay, không thềm bận tâm đến mắt cá chân bị lộ cho cả thế giới nhìn thấy. Các cô gia sư phải

cư xử một cách đoan trang tốt bậc, nhưng cô đã phải rượt đuổi kẻ bạo ngược tí hon này gần một giờ liền, vì vậy cô cũng sẵn sàng bỏ quách khuôn phép đi luôn.

“Neville!”, cô hét. “Neville Hollingwood! Ngừng chạy ngay lập tức!”

Neville không tỏ ra sẽ giảm tốc độ dù chỉ là chút ít.

Victoria ngoặt góc nhà và tạm nghỉ, cố gắng phân biệt đường thẳng bé đã chạy.

“Neville!”, cô hét. “Neville!”

Không có câu trả lời.

“Thằng quỷ nhỏ”, Victoria lầu bà.

“Cô vừa nói cái gì vậy, cô Lyndon?”

Victoria quay phắt lại đối diện với phu nhân Hollingwood, bà chủ của cô. “Ồi! Thứ lỗi cho tôi, thưa phu nhân. Tôi không nhận ra bà ở đây.”

“Rõ ràng là như vậy”, người phụ nữ lớn tuổi gay gắt đáp. “Nếu không cô đã không gọi con trai ta bằng cái tên dơ bẩn như thế.”

Victoria không cho rằng “thằng quỷ nhỏ” lại bị gán mác dơ bẩn, nhưng cô nuốt xuống lời vặn vẹo và trả lời thay vào đó: “Đó chỉ là một biệt danh, thưa phu nhân Hollingwood. Hẳn phu nhân cũng biết điều này.”

“Ta không tán thành những biệt danh mang tính chế nhạo, cô Lyndon ạ. Ta đề nghị cô dành cả buổi chiều ngẫm nghĩ về lối tự phụ trong cách hành xử của bản thân. Đây không phải nơi để cô tự ý gán biệt danh cho bề trên của mình. Ngày tốt lành.”

Victoria cố không há hốc miệng lúc phu nhân Hollingwood quay gót và lướt đi mất. Cô không quan tâm chồng của phu nhân Hollingwood có phải một Nam tước hay không. Nhưng không đời nào cô lại nghĩ thẳng nhóc Neville Hollingwood mới năm tuổi đầu lại là bề trên của mình cả.

Cô nghiêng chặt răng và hét, “Neville!”

“Cô Lyndon!”

Victoria thầm rên rỉ. Không phải lại nữa đấy chứ.

Phu nhân Hollingwood tiến một bước về phía cô, rồi ngừng lại, bà ta hống hách hếch ngược cằm lên đến tận trời. Victoria không có lựa chọn nào khác ngoài tiến về phía bà ta và nói: “Vâng, thưa phu nhân?”

“Ta không chấp thuận tiếng thét thô lỗ của cô. Một quý cô không bao giờ được cao giọng.”

“Tôi xin lỗi, thưa phu nhân. Tôi chỉ đang cố tìm cậu chủ Neville.”

“Nếu cô trông nom nó tử tế, thì sẽ không lâm vào tình trạng thế này.”

Victoria thì cho rằng thằng bé này lẩn nhanh như trạch, có khi đến Đô đốc Nelson^[1] cũng chẳng thể giữ thằng bé ở yên được hơn hai phút cũng nên, nhưng cô giữ kín những ý nghĩ của mình. Cuối cùng cô nói “Thứ lỗi cho tôi, thưa phu nhân”.

[1] Vị Đô Đốc hải quân nổi tiếng nhất ở nước Anh.

Mắt phu nhân Hollingwood nheo lại, rõ ràng biểu lộ bà ta không tin rằng lời xin lỗi của Victoria là chân thành chút nào. “Cô liệu mà cư xử cho đúng mực vào tối nay.”

“Tối nay làm sao vậy, thưa phu nhân?”

“Bữa tiệc tại gia, cô Lyndon ạ.” Người phụ nữ lớn tuổi thở dài như thể bà ta phải nói điều này đến lần thứ hai mươi với Victoria, trong khi bà ta chưa bao giờ đề cập đến trước đây. Còn những người làm ở địa vị thấp hơn cũng chưa bao giờ chuyện trò với Victoria, cho nên cô hiếm khi được bật mí về những lời bàn tán.

“Chúng ta sẽ tiếp đãi các vị khách trong vài ngày tới”, phu nhân Hollingwood tiếp tục. “Các vị khách vô cùng quan trọng. Có vài Nam tước, một số Tử tước, và thậm chí có cả một Bá tước. Ngài Hollingwood và ta sẽ gia nhập vào tầng lớp thượng lưu.”

Victoria rung mình khi cô nhớ lại cái lần cô có cơ hội chạm trán với người trong giới quý tộc. Cô không thấy họ đặc biệt quý phái chút nào.

Robert. Gương mặt anh bỗng nhiên xuất hiện trong tâm trí cô.

Bảy năm và cô vẫn có thể nhớ mọi thứ một cách tường tận. Cái cách hàng lông mày của anh nhướn cong. Những nếp nhăn trên khóe miệng xuất hiện khi anh cười. Cái cách anh luôn cố gắng thổ lộ rằng anh yêu cô vào những lúc cô ít ngờ nhất.

Robert. Thế nhưng những lời anh nói đều được chứng minh là giả dối.

“Cô Lyndon!”

Victoria giật bắn khỏi cơn mộng tưởng. “Vâng, thưa phu nhân?”

“Ta mong cô sẽ nỗ lực không lại gần các vị khách của ta, nhưng nếu việc đó là không thể, thì hãy cố cư xử cho đúng mực.”

Victoria gật đầu, thực sự ước ao mình không cần công việc khốn khổ này.

“Nghĩa là cô không được lên giọng với bất cứ ai.”

Cứ làm như sẽ có ai khó chịu hơn Neville để cô phải lên giọng không bằng. “Vâng, thưa phu nhân.”

Victoria nhìn theo khi phu nhân Hollingwood kiêu ngạo bước đi, để đảm bảo bà ta đã khuất khỏi tầm mắt. Rồi khi bắt đầu công cuộc tìm kiếm Neville, cô thỏa mãn nói: “Tôi sẽ tìm ra được cậu, thằng quỷ nhỏ trời đánh”.

Cô cuộc bộ về khu vườn phía tây, mỗi bước chân lại bị ngắt quãng bởi một câu nguyên rửa cho giải tỏa đầu óc. Ôi, giá như cha cô có thể đọc được những ý nghĩ của cô lúc này! Victoria thở dài. Cô không gặp gia đình trong suốt bảy năm dài. Cô với Eleanor vẫn liên lạc qua thư, nhưng cô chưa bao giờ quay về Kent. Cô không thể tha thứ cho cha vì đã trói cô lại vào cái đêm định mệnh ấy, và cô cũng không sao đối mặt nổi với ông khi biết rằng những phán đoán của ông về Robert là hoàn toàn chính xác.

Nhưng nghề gia sư này không hề tỏ ra là một công việc dễ dàng vì trong bảy năm qua Victoria đã phải đổi chỗ làm đến ba lần. Dường như hầu hết các phu nhân đều không thích gia sư của con mình sở hữu một mái tóc đen óng mượt và đôi mắt thâm xanh. Và họ chắc chắn cũng không thích những cô gia sư quá trẻ trung, xinh đẹp. Victoria đã dần trở nên thông thạo với việc chống đỡ lại những sự quan tâm không mong muốn.

Cô lắc đầu lúc rà soát khắp bãi cỏ để tìm Neville. Về mặt đó, ít nhất Robert cũng không có gì khác biệt với những gã trai trẻ khác ở cùng tầng lớp với anh. Tất cả bọn họ có vẻ đều tỏ ra thích dụ dỗ các cô gái trẻ lên giường. Nhất là những cô gái đến từ các gia đình không đủ quyền lực để đòi hỏi một cuộc hôn nhân sau lần quan hệ đó.

Công việc ở nhà Hollingwood không khác gì một món quà từ trên trời rơi xuống. Ngoài ngựa và chó săn, ngài Hollingwood không có thêm bất cứ sở thích nào khác. Và ở đây cũng chẳng có cậu con trai lớn tuổi nào quấy rầy cô những lần được trường đại học cho nghỉ về thăm nhà.

Nhưng bất hạnh thay, ở đây lại có Neville, đứa trẻ tỏ ra là một tên hung thần nhỏ ngay từ ngày đầu tiên. Hư đồn và bất lịch sự, thằng nhóc gần như cưỡi lên đầu lên cổ tất cả người làm, còn phu nhân Hollingwood thì lại cấm Victoria sử dụng hình phạt với nó.

Victoria vừa băng qua bãi cỏ vừa thở dài thườn thượt, cầu nguyện Neville vẫn chưa đi vào cái mê cung làm từ rào cây kia. “Neville”, cô gọi, cố gắng hạ giọng xuống.

“Ở đây này, Lyndon!”

Tên nhóc con đó luôn không chịu gọi cô là Cô Lyndon. Victoria đã nêu vấn đề với phu nhân Hollingwood, nhưng bà ta chỉ cười cho qua, rồi nhận xét con bà ta mới thông minh và độc đáo làm sao.

“Neville?” Làm ơn đi, không phải mê cung nữa chứ. Cô chưa bao giờ học được cách đi trong đây.

“Trong mê cung, đồ đầu đất!”

Victoria rên rỉ rồi lều bều, “Mình ghét làm gia sư”. Và đúng thật. Cô ghét công việc này. Ghét đến từng giây việc phải phục tùng khỉnh khểnh này, ghét phải chiều theo ý thích của những đứa trẻ hư hỏng. Nhưng phần lớn, cô ghét sự thật mình bị bó buộc với công việc này. Cô chưa bao giờ có lựa chọn nào khác. Thực sự không hề có lựa chọn. Dù chỉ một giây cô cũng không tin cha Robert sẽ không reo rắc lời đồn xấu xa về cô. Ông ta muốn cô cuốn gói ra đi.

Cho nên hoặc là làm gia sư, hoặc là bị hủy hoại. Victoria bước vào mê cung. “Neville?”, cô thận trọng gọi. “Ở đây!”

Nghe có vẻ thẳng nhóc ở phía tay trái của cô. Victoria tiến thêm vài bước về phía ấy.

“Này, Lyndon!” Thằng nhóc cười ngặt nghẽo. “Tôi cá là cô không tìm nổi tôi đâu!”

Victoria ngoặt vào một góc, rồi thêm một góc khác, và một góc khác nữa. “Neville!”, cô réo. “Cậu ở đâu?”

“Ở đây cơ mà, Lyndon.”

Victoria sém chút nữa thét lên vì điên tiết. Nghe như thể thằng nhóc đang ở ngay bên kia bờ rào phía tay phải của cô. Vấn đề duy nhất là cô không biết sang lối bên đó bằng cách gì. Có lẽ nếu cô vòng qua cái góc kia...

Cô rẽ thêm vài khúc quanh co và lối ngoặt khác, rồi khốn khổ nhận ra mình hoàn toàn bị lạc. Đột nhiên cô nghe thấy một âm thanh ghê rợn. Tiếng cười của Neville. “Tôi tự do rồi, Lyndon!”

“Neville!”, cô thét, giọng cô rít lên the thé. “Neville!”

“Tôi về nhà luôn đây”, thằng nhóc giễu cợt. “Một đêm vui vẻ nhé, Lyndon!”

Victoria ngồi sụp xuống đất. Một khi tìm được lối ra, cô sẽ khừ thằng nhóc đó. Và vô cùng phấn khích để làm như vậy.

Tám tiếng sau Victoria vẫn không sao thoát ra được. Sau hai giờ tìm kiếm, cuối cùng cô ngồi bệt xuống đất và bật khóc. Dạo gần đây những giọt nước mắt giận dữ xuất hiện mỗi lúc một thường xuyên hơn. Cô không nghĩ tất cả người làm không nhận ra sự vắng mặt của cô, nhưng cô nghi ngờ khả năng Neville chịu thú nhận đã nhử cô vào mê cung. Thằng nhóc xấu xa đó thể nào cũng cho ai đó đi tìm cô theo hướng ngược lại. Nếu Victoria chỉ phải ở ngoài có một đêm thì đã may mắn lắm rồi.

Cô thở dài và ngược nhìn lên trời cao. Rõ ràng đã là chín giờ nhưng trời cũng chỉ hơi nhập nhoạng tối. Tạ ơn Chúa vì Neville đã không nghĩ đến trò chơi khăm này vào mùa đông, khi ban ngày ngắn hơn ban đêm.

Tiếng nhạc réo rắt du dương trong không khí cho thấy các hoạt động của bữa tiệc tại gia đã bắt đầu, rõ ràng không mấy may quan tâm đến một cô gia sư đang bị mất tích.

“Mình ghét làm gia sư”, Victoria lẩm bẩm lần thứ mười hai trong ngày. Dù có nói to lên thì cũng không khiến cô khá lên chút nào, nhưng dù sao thì cô vẫn cứ nói.

Và rồi cuối cùng, sau khi cô bắt đầu tưởng tượng đến vụ bê bối xảy ra ba tháng sau, một khi gia đình Hollingwood tìm thấy xác chết của cô trong mê cung, thì Victoria nghe thấy tiếng nói đâu đó vọng lại.

Ôi, tạ ơn Chúa. Cô được cứu rồi. Victoria nhảy bật dậy và há miệng định chào.

Và rồi cô nghe thấy âm thanh phát ra từ mấy giọng nói kia.

Cô ngậm ngay miệng lại. Ôi, chết tiệt.

“Đến đây đi nào, chàng ngựa to lớn”, tiếng phụ nữ cười rúc rích.

“Em lúc nào cũng độc đáo, Helene.” Giọng đàn ông được cô động với vẻ lịch thiệp nhằm chán, nhưng nghe có vẻ anh ta cũng hứng thú phần nào với những gì được người phụ nữ đem ra mời mọc.

Ôi, cô đúng là may mắn mà. Tám giờ lang thang trong mê cung và kẻ đầu tiên cô gặp trong này lại là một cặp tình nhân rủ nhau đi hẹn hò. Victoria không dám nghĩ họ sẽ vui mừng nếu biết đến sự hiện diện của cô. Với sự am hiểu về giới quý tộc, cô nghĩ thế nào họ cũng tìm cách biến trường hợp khó xử này thành như thể là lỗi của cô.

“Mình ghét làm gia sư”, cô thở mạnh, ngồi bệt luôn xuống đất. “Mình ghét giới quý tộc.”

Giọng người phụ nữ vang lên làm đứt quãng tràng cười khúc khích. “Anh có nghe thấy gì không?”

“Im nào, Helene.”

Victoria thở dài và áp bàn tay lên trán. Nghe có vẻ cặp đôi dần bắt đầu trở nên đăm đuối, mặc cho sự thô lỗ không hiểu sao khá nhẵn nhụi của người đàn ông.

“Không, em chắc chắn vừa nghe thấy gì đó. Nếu là chồng em thì sao?”

“Chồng em biết tổng em thế nào rồi.”

“Anh lằng mọ em đấy à?”

“Anh không biết. Vậy ư?”

Victoria có thể hình dung người đàn ông đang khoanh tay và dựa vào rào cây.

“Anh có biết mình hư hỏng lắm không?”, Helene nói.

“Rõ ràng em rất thích nhắc anh về điều đó.”

“Anh khiến em cũng có cảm giác hư hỏng theo.”

“Anh không nghĩ em cần ai trợ giúp về khoản ấy đâu.”

“À há, thưa ngài, tôi sẽ phải trừng trị ngài thôi.”

Ôi, làm ơn đi. Victoria nghĩ, rồi vuốt bàn tay che đôi mắt.

Helene buột một tràng cười rúc rích lạnh lạnh khác. “Cứ thử bắt em xem!”

Victoria lắng nghe thấy nhịp chạy của những bước chân và thở dài, nghĩ rằng cô sẽ bị mắc kẹt trong cái mê cung với cặp đôi này kha khá thời gian cho xem. Rồi những bước chân trở nên mỗi lúc một gần và gần hơn. Victoria ngược lên đúng lúc một người phụ nữ tóc vàng lao qua ngã rẽ. Cô thậm chí còn chẳng có đủ thời gian hét toáng lên trước khi Helene vấp phải cô và ngã bổ nhào ra đất.

“Cái chết tiệt gì thế này?”, Helene thất thanh.

“Nào, nào, Helene”, giọng đàn ông vọng lại từ khúc quanh. “Cách ăn nói vậy không hợp với cái miệng xinh xẻo của em đâu.”

“Im đi, Macclesfield. Có một đứa con gái ở đây. Một đứa con gái.” Helene quay sang Victoria. “Người là đứa quái nào thế? Chồng ta cử người đến đây phải không?”

Nhưng Victoria không nghe thấy lời cô ta. Macclesfield? Macclesfield? Cô đau đớn nhắm mắt lại. Ôi, lạy Chúa. Đừng là Robert. Xin người, ai cũng được nhưng đừng là Robert.

Tiếng giày boots nặng trĩu rơi vào khúc quanh. “Helene, chuyện quái gì thế?”

Victoria chậm chậm ngược lên, đôi mắt xanh dương của cô mở to trong hoảng loạn.

Robert.

Miệng cô trở nên khô khốc. Cô không thở nổi. Ôi, Chúa tôi. Là Robert. Anh trông già dặn hơn. Cơ thể của anh vẫn rắn rỏi và đầy sức mạnh, nhưng có những đường nét mà bảy năm trước chưa hề xuất hiện trên gương mặt anh, và đôi mắt thì trông thật dữ tợn.

Ban đầu anh không nhìn thấy cô, sự chú ý của anh vẫn là ở chỗ nàng Helene đang bốc hỏa. “Cô ta chắc chắn chỉ là cô nàng gia sư đi lạc mà nhà Hollingwood đang nhắc đến.” Anh quay sang nhìn Victoria. “Bị mất tích kể từ lúc...”

Máu rút sạch khỏi gương mặt anh. “Cô...”

Victoria bồn chồn nuốt khan. Cô chưa bao giờ nghĩ sẽ gặp lại anh, và thậm chí cũng chưa bao giờ chuẩn bị tư tưởng về những gì cô sẽ cảm nhận khi rơi vào tình huống ấy. Cơ thể cô có cảm giác thật lạ, choáng váng, và cô không muốn gì hơn ngoài đào một cái hố và vùi mình vào trong đó.

Ừm, cũng không hẳn là thế. Một phần trong cô thì cực kỳ muốn thét lên giận dữ và cào móng tay lên mặt anh.

“Cô đang làm cái chết tiệt gì ở đây thế này?”, anh nghiêng răng.

Victoria thu hết kiêu hãnh và bướng bỉnh nhìn trả lại anh. “Tôi chính là cô nàng gia sư đi lạc đây.”

Helene đá vào hông Victoria. “Nếu biết thân biết phận thì người tốt hơn hết nên gọi anh ấy là ‘ngài’. Anh ấy là Bá tước, đừng có quên.”

“Tôi thừa biết anh ta là ai.”

Helene ngoắt đầu về phía Robert. “Anh biết cô ta sao?”

“Anh biết cô ta.”

Phải dùng tất cả mọi nỗ lực Victoria mới không rúm ró trước sự băng giá trong giọng nói của anh. Giờ cô đã trở nên khôn ngoan hơn bảy năm trước. Và mạnh mẽ hơn. Cô đứng dậy, giữ cho lưng thật thẳng, cô nhìn vào mắt anh rồi nói: “Robert”.

“Lời chào được đấy”, anh dài giọng.

“Thế là sao?”, Helene vặn hỏi. “Cô ta là ai? Hai người là...” Đầu cô ta hết quay từ Victoria lại sang Robert. “Cô ta vừa gọi anh là Robert đấy à?”

Robert vẫn không rời mắt khỏi Victoria. “Tốt hơn hết là em nên đi đi, Helene.”

“Chắc chắn là không rồi.” Cô ta khoanh tay lại.

“Helene”, anh lặp lại, giọng đầy cảnh báo.

Victoria đã nghe thấy cơn giận ẩn nấp trong giọng anh, nhưng có vẻ Helene thì không, bởi vì cô ta nói: “Em không sao tưởng tượng nổi anh có gì để nói với... cái đứa gia sư này”.

Robert quay sang gầm lên với Helene. “Biến ngay!”

Cô ta chớp mắt. “Nhưng em không biết lối ra.”

“Rẽ phải, hai lần rẽ trái, rẽ phải thêm lần nữa”, anh nghiêng răng.

Helene mở miệng như thể định nói gì thêm, nhưng rồi rõ ràng đã suy nghĩ cẩn thận về ý tưởng ấy. Sau khi ném một cái liếc sắc lẹm về phía Victoria, cô ta rời đi. Victoria định đi theo cô ta. “Rẽ phải, hai lần rẽ trái, rẽ phải thêm lần nữa”, cô tự mình lẩm bẩm.

“Cô sẽ không đi đâu hết”, Robert quát.

Cái giọng độc đoán của anh vừa đủ để thuyết phục Victoria rằng việc cố gắng bắt đầu một cuộc nói chuyện lịch sự với anh thậm chí cũng là vô ích. “Mong ngài thứ lỗi cho”, cô nói, rồi hiên ngang đi qua anh.

Anh vươn tay ra nắm lấy cánh tay cô như sấm chớp. “Quay trở lại đây, Victoria.”

“Đừng có ra lệnh cho tôi”, cô quát lên, rồi quay ngoắt lại đối diện với anh. “Và đừng dùng cái giọng đó để nói với tôi.”

“Vì Chúa”, anh móc máy. “Xem đòi hỏi phải kính trọng này. Đòi hỏi quái lạ từ người phụ nữ có những ý tưởng về...”

“Ngừng ngay!”, cô thét. Cô không dám chắc về điều anh đang nói, nhưng cô không thể chịu đựng việc phải nghe cái giọng cay nghiệt của anh. “Ngừng! Ngừng lại!”

Lạ là anh lại làm theo. Thậm chí trông anh còn khá sốc trước cơn bùng nổ của cô. Victoria không hề ngạc nhiên. Cô gái anh quen bảy năm trước chưa bao giờ la hét như thế. Điều cô chưa bao giờ từng làm. Cô giật mạnh cánh tay và nói: “Làm ơn để tôi yên.”

“Tôi không muốn.”

Đầu Victoria ngẩng phắt lên. “Anh vừa nói cái gì?”

Anh nhún vai và thô lỗ đánh giá cô. “Tôi thấy bản thân khá hứng thú với những gì đã bỏ lỡ bảy năm trước. Cô đẹp lên đấy.”

Miệng cô trễ xuống. “Cứ như thể tôi sẽ...”

“Tôi sẽ không quá vội vàng khước từ như vậy đâu”, anh ta cắt ngang. “Đương nhiên cô không thể hy vọng đến chuyện kết hôn, nhưng tôi không có nguy cơ bị tước quyền thừa kế nữa. Phải nói là tôi, cô gái thân mến ạ, giàu có kinh khủng.”

Cha anh cũng từng gọi cô là “cô gái thân mến”. Và giờ thì anh lại dùng đúng cái giọng điệu ra chiều hạ cố ấy với cô. Victoria nuốt xuống thôi thúc muốn nhổ vào bản mặt anh để nói: “Thật mừng cho anh”.

Anh tiếp tục như thể không hề nghe thấy cô nói. “Phải nói là tôi chưa bao giờ nghĩ sẽ gặp lại cô trong hoàn cảnh thế này.”

“Tôi cũng hy vọng như vậy”, cô đáp trả.

“Gia sư”, anh dùng cái giọng trầm ngâm quái lạ để phát biểu. “Một vị trí thú vị và bấp bênh trong một ngôi nhà. Không hẳn là thành viên của gia đình cũng không hẳn là người hầu.”

Victoria đảo tròn mắt. “Tôi không mấy tin tưởng anh cũng quen thuộc với vị trí gia sư ‘thú vị’ này giống như tôi.”

Anh hếch đầu vờ ra chiều thân thiện. “Cô làm việc này được bao lâu rồi? Tôi thấy thật thú vị khi lại có gia đình quý tộc nào trên toàn nước Anh tin tưởng giao việc giáo dục đạo đức cho con cái họ vào tay cô.”

“Tôi chắc chắn có thể làm việc đó tốt hơn anh rồi.”

Anh buông tiếng cười cộc lốc. “Nhưng tôi chưa bao giờ ra vẻ mình giỏi và đáng tin cậy. Tôi chưa bao giờ ra vẻ là tất cả những gì một người đàn ông hằng ao ước.” Anh vươn người về phía trước và dùng mu bàn tay vuốt ve gò má cô. Đụng chạm của anh dịu dàng đến ớn lạnh. “Tôi cũng chưa bao giờ ra vẻ là một thiên thần.”

“Phải rồi”, cô nghiêng răng nói. “Anh đúng là như vậy đấy. Anh là tất cả những gì tôi hằng mơ ước, tất cả những gì tôi hằng muốn. Và tất cả những gì anh muốn là...”

Đôi mắt anh lóe lên nguy hiểm khi lời cô lại gần hơn. “Tôi đã muốn cái gì, hả Victoria?”

Cô quay ngoắt sang một bên, từ chối trả lời anh.

Anh đột ngột buông cô ra. “Tôi nghĩ lặp lại tất cả những hy vọng ngu ngốc của tôi là vô ích rồi.”

Cô vờ bật cười. “Hy vọng của anh ư? Ừm, tôi rất lấy làm tiếc khi anh không thể đưa tôi lên giường với anh. Điều đó chắc hẳn đã làm trái tim anh tan vỡ.”

Anh chồm người lên, đôi mắt anh đầy đe dọa. “Không bao giờ là quá muộn để mơ về điều đó, không phải sao?”

“Đấy là giấc mơ anh sẽ không bao giờ khiến nó thành hiện thực.”

Anh nhún vai, vẻ mặt anh cho cô biết dù thế nào anh cũng chẳng mấy quan tâm.

“Lạy Chúa, tôi chỉ có một chút ý nghĩa với anh như vậy thôi sao?”, cô thì thào.

Robert trừng mắt với cô, không sao tin nổi những điều cô vừa nói. Cô đã từng là tất cả đối với anh. Tất cả mọi thứ. Anh đã hứa sẽ dâng cho cô vầng trăng, và anh thật lòng. Anh đã yêu cô quá nhiều. Anh hẳn

sẽ tìm cách để hái lấy vì tinh tú đó trên trời cao và đặt lên một chiếc đĩa để dâng cho cô nếu cô chỉ yêu cầu duy nhất thứ đó.

Nhưng cô chưa bao giờ thực sự yêu anh. Cô chỉ yêu cái ý tưởng được kết hôn với một Bá tước giàu có mà thôi. “Torie”, anh nói, chuẩn bị trao cho cô một lời bác bỏ sắc bén.

Cô không bao giờ cho anh cơ hội ấy. “Đừng gọi tôi là Torie!”, cô quát.

“Theo tôi nhớ thì hình như đó là biệt danh tôi đặt cho cô”, anh nhắc cô.

“Anh đã từ bỏ quyền được gọi cái tên ấy từ bảy năm trước rồi.”

“Tôi đã từ bỏ quyền ư?”, anh nói, hầu như không tin nổi cô đang cố đổ trách nhiệm lên anh. Những ký ức về cái đêm khổ sở ấy xoẹt qua tâm trí anh. Anh đã đợi cô trong màn đêm rét căm căm. Chờ đợi hơn một giờ, đến từng thớ thịt cũng ngập tràn tình yêu, khao khát, và hy vọng. Còn cô chỉ đơn giản lên giường đi ngủ. Đi ngủ mà không hề quan tâm đến anh lấy một chút.

Giận dữ sôi trào trong người anh, anh lôi cô lại gần hơn, đôi bàn tay bấu mạnh vào da thịt cô. “Đường như em cũng thuận tiện quên luôn sự thật về mối quan hệ của chúng ta, Torie ạ.”

Cô giật cánh tay khỏi anh với thứ sức mạnh khiến anh kinh ngạc. “Tôi đã bảo đừng có gọi tôi bằng cái tên đó. Tôi không còn là cô ta nữa. Tôi không còn là cô ta từ nhiều năm rồi.”

Môi anh xoắn lại thành một điệu cười nhạt nhẽo. “Vậy thì cô là ai?”

Cô trừng mắt nhìn anh một lúc, rõ ràng đang quyết định xem nên trả lời câu hỏi của anh hay không. Cuối cùng cô nói: “Tôi là cô Lyndon. Hoặc dạo gần đây tôi thường chỉ được gọi là Lyndon thôi. Tôi thậm chí không còn là Victoria nữa.”

Đôi mắt anh lướt khắp gương mặt cô, hoàn toàn không công nhận những gì anh thấy ở đó. Có một thứ sức mạnh chắc chắn cô không hề sở hữu vào độ tuổi mười bảy. Và đôi mắt cô nắm giữ sự nghiêm khắc tước bỏ hết nhuệ khí của anh. “Cô nói đúng”, anh đáp với cái nhún vai cố tình ra vẻ nhàm chán. “Cô không phải là Torie. Cô rõ ràng cũng chưa bao giờ là cô ấy.”

Victoria cắn môi và từ chối đáp lại.

“Và đây cũng là điều tôi phải cảm ơn cô”, anh tiếp tục bằng cái giọng trang trọng nhạo báng.

Đôi mắt cô hướng trọn về phía gương mặt anh.

Anh giơ tay lên như thể nâng ly chúc mừng. “Vì Victoria Mary Lyndon! Vì cho tôi bài học mà không một người đàn ông nào nên thiếu.”

Bụng Victoria quặn thắt và cô lùi lại một bước. “Đừng làm thế, Robert.”

“Vì đã cho tôi thấy đàn bà đều vô dụng và phù phiếm...”

“Robert, không.”

“... rằng họ chỉ theo đuổi một mục đích duy nhất.” Anh lướt ngón cái qua bờ môi cô với sự chậm rãi đến khốn khổ. “Mặc dù tôi phải nói họ thực hiện phần việc đó cực kỳ tốt.”

Victoria đứng như trời trồng, cố gắng kìm hãm trái tim chực nhảy lên trước cảm nhận những ngón tay anh trên môi cô.

“Nhưng hơn hết, cô Victoria Lyndon ạ, tôi phải cảm ơn cô vì đã cho tôi thấy thước đo trái tim thực sự. Trái tim, cô thấy đấy, không như những gì tôi nghĩ về nó.”

“Robert, tôi không muốn nghe.”

Anh di chuyển với tốc độ giạt mình, hung bạo bóp chặt vai cô và ấn cô vào bờ rào. “Nhưng cô sẽ nghe hết, Victoria. Cô sẽ nghe tất cả những gì tôi phải nói với cô.”

Bởi cô không thể bịt tai lại, cô đành nhắm mắt, nhưng không ngăn được sự hiện diện lẫn át của anh.

“Trái tim, như tôi được biết, chỉ tồn tại vì đau đớn mà thôi. Tình yêu là giấc mơ của một nhà thơ, nhưng nỗi đau...” Những ngón tay anh siết chặt lấy bờ vai cô. “Nỗi đau thì vô cùng, vô cùng chân thực.”

Không mở mắt ra, cô thì thào: “Tôi hiểu về nỗi đau hơn anh rất nhiều.”

“Nỗi đau khi không chớp nỗi cho mình một gia tài, phải không Victoria? Thật khó tin điều tôi đang nói. Nhưng...” Anh bỏ tay khỏi người cô. “Tôi không còn cảm thấy đau đớn hơn nữa.”

Victoria mở choàng mắt.

Anh nhìn cô chăm chăm. “Tôi không còn cảm nhận được bất cứ điều gì.”

Cô trừng mắt nhìn lại, ánh mắt cô cũng gay gắt không kém anh. Đây là người đàn ông đã phản bội cô. Anh đã hứa trao cho cô vàng trắng, và thay vào đó đã đánh cắp linh hồn cô. Có lẽ cô không phải là người cao thượng, bởi cô mừng rằng anh đã trở nên chua chát đến thế, mừng rằng cuộc sống của anh không hề hạnh phúc.

Anh không còn cảm nhận được bất cứ thứ gì ư? Cô có thể nói đó cũng chính xác là những gì mà cô cảm nhận. “Tốt.”

Anh nhượng một bên mày trước giọng nói thỏa mãn đầy ác ý của cô. “Có thể thấy tôi không hề đánh giá sai về cô.”

“Tạm biệt, Robert.” Rẽ phải, rẽ trái hai lần, và rẽ phải thêm lần nữa. Cô quay gót và hiên ngang rời đi.

Robert đứng trong mê cung khoảng một giờ, đôi mắt anh nhìn mông lung, cả cơ thể uể oải.

Torie. m thanh về tên của cô vang lên trong tâm trí cũng khiến anh run rẩy.

Anh đã nói dối khi bảo mình không cảm nhận được gì thêm nữa. Vào giây phút đầu tiên, anh nhìn thấy cô ngồi đó một cách khó tin trong mê cung này, anh đã cảm nhận được làn sóng của sự thỏa mãn và nhẹ nhõm, tựa như cô có thể lấp đầy khoảng trống đã nhấn chìm anh suốt bảy năm qua.

Nhưng cô cũng chính là người đã để lại một khoảng trống khắc sâu trong trái tim anh.

Anh cố gắng xóa cô trong tâm trí bằng những người đàn bà khác, trước sự nhụt chí của cha anh, dù không bao giờ họ là kiểu người có thể suy xét đến việc kết hôn. Anh cặp bồ với các quả phụ, gái điếm hạng sang, và các cô nàng ca sĩ opera. Anh thậm chí còn nhắm đến những cô nhân tình có màu mắt và màu tóc độc nhất của Victoria, như thể mái tóc đen huyền cùng đôi mắt xanh dương có thể hàn gắn vết nứt trong tâm hồn anh. Và thi thoảng, khi cơn đau trong trái tim anh trở nên đặc biệt mạnh mẽ, anh quên mất bản thân và gọi tên cô trong cơn mê sôi sục. Dù đáng xấu hổ, nhưng không một ai trong số các nhân tình của anh đủ quyền để đề cập đến điều đó. Họ luôn luôn đón nhận kèm theo biểu hiện của lòng biết ơn mỗi khi điều đó xảy ra, và họ đơn thuần chỉ nỗ lực gấp đôi để làm vừa lòng anh.

Nhưng không một ai trong số những người đàn bà ấy có thể khiến anh quên được cô. Không một ngày nào trôi qua kể từ hồi ấy mà hình bóng Victoria không nhảy nhót trong đầu anh. Tiếng cười của cô, nụ cười của cô.

Sự phản bội của cô. Điều anh không bao giờ có thể tha thứ.

Torie. Mái tóc đen dày đó. Đôi mắt xanh dương trong trẻo đó. Tuổi tác chỉ càng khiến cô trở nên đẹp hơn. Và anh muốn cô.

Chúa cứu rỗi anh, anh vẫn muốn cô.

Nhưng anh cũng muốn trả thù.

Anh chỉ không rõ đâu là điều anh khao khát muốn thực hiện hơn mà thôi.

5. Chương 5

Victoria thức dậy vào sáng hôm sau với duy nhất một ý nghĩ trong đầu: Cô muốn tránh xa khỏi Robert Kemble, Bá tước Macclesfield, càng xa càng tốt.

Cô không muốn trả thù. Cô không muốn một lời xin lỗi. Chính xác thì cô không muốn nhìn thấy anh.

Cô rất mong Robert cũng có chung cảm giác ấy. Thề có Chúa, anh dường như đặc biệt giận dữ với cô vào đêm hôm trước. Cô nhún vai, không chắc lắm về lý do khiến anh cáu kỉnh như thế. Cô cho rằng mình đã động chạm vào cái tôi đàn ông của anh. Cô rõ ràng đã trở thành thất bại duy nhất của anh về khoản quyến rũ người khác phái.

Victoria nhanh chóng thay đồ, thăm lẩm nhẩm để chuẩn bị tinh thần ăn sáng với Neville. Đó lúc nào cũng là một công việc nhỏ nhặt khó chịu. Thằng nhóc đó đã học được cách phàn nàn từ một bậc thầy - mẹ cậu ta. Nếu những quả trứng không quá nguội, thì cũng là nước trà quá nóng, hoặc là...

Một tiếng gõ cửa sắc nhọn vang lên, Victoria quay phắt lại, trái tim cô đột nhiên đập nhanh gấp ba lần. Chắc chắn Robert sẽ không cả gan đến tận phòng cô để tiếp cận cô. Cô nhay nhay môi dưới giữa hai hàm răng, nhớ lại thái độ cáu kỉnh của anh. Anh chắc chắn sẽ tiếp tục làm như thế và gây ra điều gì đó ngu ngốc.

Tức giận dâng lên trong người cô. Hành động ấy có thể khiến cô trả giá bằng công việc của mình, và không giống Robert, cô không phải người giàu có gì cho cam. Cô băng qua căn phòng với những sai chân vội vã, và cáu gắt giết tung cánh cửa. “Gì?”

“Thứ lỗi cho tôi, cô Lyndon?”

“Ôi, phu nhân Hollingwood, tôi thành thật xin lỗi. Tôi cứ tưởng bà là... Cho nên mới nói...” Lo lắng, câu nói của Victoria nhỏ dần. Từ tình trạng này có thể nói cô không cần đến Robert đến để khiến bản thân mất việc. Tự bản thân cô cũng đang rất xuất sắc trong việc khiến điều đó xảy ra rồi.

Phu nhân Hollingwood héch đầu lên hống hách và không đợi mời đã tự ý bước vào phòng. “Ta đến nói chuyện với cô về sự vắng mặt không đúng lúc của cô tối qua.”

“Cậu chủ Neville đã dẫn tôi vào mê cung, thưa phu nhân. Tôi không thể tìm được đường ra.”

“Đừng có ép một đứa trẻ chỉ mới năm tuổi nhận trách nhiệm cho hành vi của cô.”

Victoria siết chặt nắm đấm hai bên sườn.

“Cô có nhận thức được”, phu nhân Hollingwood tiếp tục, “mức độ phiền phức cô gây ra cho ta không? Ta có một ngôi nhà đầy ắp các vị khách cần chăm sóc, và ta bị buộc phải bớt thời gian ở chung với họ để dỗ con ta đi ngủ. Cô nên ở đó để thực hiện việc ấy.”

“Đáng nhẽ là vậy, thưa phu nhân”, Victoria nói, cố gắng không nghiêng chặt răng. “Nhưng tôi bị mắc kẹt trong mê cung. Chắc chắn bà...”

“Cô có thể phải cân nhắc đến lời cảnh cáo sau cùng của cô đây, cô Lyndon. Ta cực kỳ khó chịu với biểu hiện của cô. Thêm một lỗi lầm nữa ta sẽ buộc phải đuổi cô.” Phu nhân Hollingwood xoay gót và khệnh khạng quay trở lại sảnh. Rồi bà ta quay lại nói: “Và không kèm thư giới thiệu.”

Victoria nhìn trừng trừng vào khung cửa đang mở vài giây trước khi buông một tiếng thở dài thườn thượt. Cô sẽ phải tìm một công việc mới. Đúng là không chấp nhận nổi. Không tài nào chịu nổi. Đúng là...

“Victoria.” Cả thân hình của Robert đã lấp đầy khung cửa.

“Cứ như thế ngày hôm nay chưa đủ tệ ấy”, cô lẩm bẩm.

Robert xác xược nhướn một bên chân mày liếc nhìn đồng hồ trên chiếc bàn cạnh giường của cô. “Thật đấy à, tệ làm sao khi ngày của cô phải bắt đầu vào giờ này mỗi sáng nhỉ?”

Cô cố gắng vòng qua người anh. “Tôi có việc phải làm.”

“Cho thằng nhóc Neville ăn à?” Anh nắm lấy cánh tay cô, và đá cánh cửa đóng lại sau lưng. “Không cần thiết. Neville đã đi cưỡi ngựa với Ramsay bạn tôi rồi, cậu ta đã tử tế xung phong tiếp đón thằng ranh ấy cả sáng.”

Victoria thoáng nhắm mắt và thở hắt ra, dòng ký ức bủa vây lấy cô. Anh luôn là người vô cùng tổ chức, luôn để tâm đến những chi tiết dù là nhỏ nhất. Cô nên biết trước anh sẽ tìm cách khiến Neville bận rộn nếu anh muốn gặp cô một mình.

Khi cô mở mắt ra, anh đang lười biếng nghiên cứu cuốn sách trên chiếc bàn cạnh giường của cô. “Không có tiểu thuyết lãng mạn à?” Anh vừa hỏi vừa giơ một cuốn sách lên, nói đến những tranh cãi khô khan về ngành thiên văn học.

Cô nâng cằm lên một chút. “Tôi không còn thích các cuốn tiểu thuyết lãng mạn nữa.”

Robert tiếp tục lật sách. “Tôi không biết cô lại thích thiên văn học đây.”

Victoria nuốt khan, không định nói rằng vầng trăng cùng các vì sao khiến cô có cảm giác gần gũi với anh hơn. Hoặc đúng hơn, gần gũi với con người cô từng nghĩ là anh. “Thưa ngài”, cô nói với tiếng thở dài. “Sao ngài lại làm thế?”

Anh nhún vai và ngồi lên chiếc giường nhỏ của cô. “Làm gì?”

“Những chuyện này!” Cô giơ cả hai tay lên trời. “Đến phòng tôi. Ngồi lên giường của tôi.” Cô chớp mắt, như thể vừa mới nhận ra anh đang làm gì. “Anh ngồi lên giường của tôi. Vì Chúa, xuống ngay khỏi giường cho tôi.”

Anh chậm chậm mỉm cười. “Thử xem.”

“Tôi không ấu trĩ đến mức anh có thể dùng lời khiêu khích kiểu đó để chọc tức tôi đâu.”

“Không ư?” Anh ngả người lên gối của cô và vát chéo chân. “Đừng lo. Đôi bốt của tôi sạch lắm.”

Mắt Victoria nheo lại, cô bẻ cái chậu đầy nước dùng để rửa ráy rồi hất cả lên đầu và ngực anh. “Tôi rút lại câu đó”, cô gay gắt nói. “Tôi có thể trở nên rất trẻ con mỗi lần có lý do xác đáng.”

“Chúa nhân từ, cô!” Robert phun phì phì nhảy khỏi giường. Nước chảy thành dòng xuống mặt anh, làm ướt sũng cả vạt cùng áo sơ mi.

Victoria dựa lưng vào tường và khoanh tay, trông rất hài lòng với thành quả của mình.

“Anh cũng biết cơ à”, cô nói kèm nụ cười thỏa mãn, “Nhưng tôi nghĩ sau cùng thì tất cả mọi thứ cũng trở về đúng vị trí.”

“Đừng bao giờ”, anh rống, “làm cái trò như thế này nữa!”

“Làm cái gì? Công kích lòng kiêu hãnh của anh à? Tôi không nhận ra là anh cũng có chúng cơ đấy.”

Anh tiến về phía cô với những bước đi đầy hăm dọa. Rõ ràng Victoria nên nhút nhát tránh đi và rút lui, thế nhưng lưng cô duỗi thẳng trên tường. “Cô”, anh thô lỗ nói, “sẽ phải hối tiếc tột độ vì những gì đã làm.”

Victoria không thể nhịn nổi và cười khúc khích. “Robert”, cô nói, gần như trở nên sỗ sàng. “Không gì có thể khiến tôi hối tiếc vì điều mình vừa làm. Cả phần đời còn lại tôi sẽ trân trọng giây phút này. Trân trọng nó. Thực tế, đây rất có thể là điều tôi ít thấy hối tiếc nhất.”

“Victoria”, anh lên tiếng, giọng đầy chết chóc. “Im ngay.”

Cô im, nhưng không ngừng cười khẩy.

Anh thu hẹp khoảng cách giữa hai người cho đến khi chỉ cần một cái nhích người khe khẽ là anh đụng vào cô. “Nếu cô định khiến ta ướt đầm”, giọng nói của anh trầm xuống thành một tiếng lầm bầm khàn khàn, “thế thì cô sẽ phải lau khô cái mớ chết đầm này cho tôi.”

Victoria linh sang một bên. “Có lẽ cần một chiếc khăn tắm... Tôi rất hân hạnh được cho anh mượn khăn.”

Anh lao ra đứng ngay trước mặt cô lần nữa, và lấy tay mình chạm vào cằm cô. Cơ thể anh nóng hổi, nhưng đôi mắt anh thậm chí còn nóng rực hơn. “Tôi đã đợi cả đời vì giây phút này”, anh vừa lẩm bẩm vừa ấn cả người lên cô.

Nước từ quần áo sũng ướt của anh thấm vào váy Victoria, nhưng cô không cảm nhận được gì trừ nhiệt độ từ cơ thể anh. “Đừng”, cô thì thào, “Đừng làm thế.”

Có một nỗi tuyệt vọng lạ lùng ngự trị trong đôi mắt anh. “Tôi không thể”, anh khàn khàn đáp. “Chúa giúp tôi, nhưng tôi không ngăn được.”

Môi anh hạ xuống môi cô với sự chậm rãi đến khổ sở. Anh chợt ngáp ngừng ngay khi chỉ còn cách một li, như thể anh đang cố gắng kiềm giữ bản thân vào giây phút cuối cùng. Rồi, với tốc độ đáng kinh ngạc, đôi bàn tay anh buông khỏi cánh tay cô và ôm lấy gáy cô, ép môi cô lên môi anh.

Robert luồn tay vào mái tóc dày của cô, không để tâm khi những chiếc kẹp ghim của cô rụng lả tả xuống sàn. Cảm giác vẫn vẹn nguyên - mượt mà và nặng trĩu, quên đi trong thoáng chốc rằng anh hận cô, rằng nhiều năm trước cô đã bỏ rơi anh, rằng cô là lý do để trái tim anh trở nên chết lặng suốt bảy năm qua. Anh chỉ đáp lại mỗi bản năng của mình, và cơ thể anh không thể làm gì ngoại trừ nhìn nhận cô là Torie của anh, cô đang ở trong vòng tay anh, nơi cô thuộc về anh.

Anh hôn cô cuồng dại, cổ uống hết mật ngọt của cô để bù lại cho tất cả những tháng năm mất mát. Bàn tay anh siết chặt lấy cô, lang thang khắp cơ thể cô, cố gắng nhớ lại và hồi tưởng từng đường cong.

“Torie”, anh lẩm bẩm, rồi môi dọc theo cổ cô. “Anh chưa bao giờ... Không một người đàn bà nào khác...”

Victoria ngả đầu ra sau, lý trí biến mất tăm ngay từ đụng chạm đầu tiên của bờ môi anh. Cô tưởng mình đã quên mất cảm giác được anh ôm trong vòng tay, cảm nhận bờ môi anh trên làn da cô như thế nào.

Nhưng không phải. Mỗi đụng chạm đều thân thuộc đến quặn thắt và kích động đến không ngờ. Khi anh ngả người cô lên giường, cô thậm chí còn không nghĩ đến việc phản kháng.

Sức nặng từ cơ thể anh ấn cô lên tấm đệm, một bàn tay anh phủ lấy bắp chân cô, siết nhẹ và vuốt ngược lên qua đầu gối.

“Anh sẽ yêu em, Torie”, Robert nói dõ dặt. “Anh sẽ yêu em cho đến khi em không thể cử động. Anh sẽ yêu em cho đến khi em không thể suy nghĩ.” Bàn tay anh lang thang lên cao hơn, chạm đến phần da nóng hổi ở đùi cô, nơi tận cùng của đôi tất cô đang đi. “Anh sẽ yêu em theo cái cách anh nên thực hiện từ trước kia.”

Victoria rên lên vì thỏa mãn. Cô đã trải qua bảy năm mà không có nỗi một cái ôm, và cô thì đang khát khao những đụng chạm thân thể. Cô biết cảm giác được chạm và được hôn là như thế nào, cô chỉ không biết mình mong chờ chúng nhiều biết bao nhiêu cho đến khoảnh khắc này. Bàn tay anh di chuyển, cô lơ mơ nhận ra anh đang loay hoay với chiếc quần, cởi nó ra và...

“Ôi, lạy Chúa, không!”, cô hét lên, đẩy mạnh vào vai anh. Cô có thể tưởng tượng ra hình ảnh của họ bây giờ. Đôi chân cô rộng mở, còn Robert thì chen vào giữa chúng. “Không, Robert”, cô lặp lại, oằn mình bên dưới anh. “Em không thể.”

“Đừng làm thế.” Anh cảnh cáo, đam mê vẫn trào dâng trong đôi mắt anh. “Đừng có trêu chọc anh và...”

“Đây là tất cả những gì anh muốn, phải không?”, cô vừa cắn vụn vừa lao vội khỏi giường. “Tất cả những gì anh muốn từ tôi.”

“Chắc chắn là một trong số chúng”, anh lẩm bẩm, trông có vẻ đang đau đớn.

“Lạy Chúa, tôi thật ngu ngốc.” Cô vòng tay ôm lấy ngực như thể tự bảo vệ bản thân. “Hắn giờ tôi đã nghiệm ra được rồi.”

“Cũng giống tôi thôi”, anh nói chua chát.

“Làm ơn đi cho.”

Anh ngừng lại trên đường ra cửa, đứng đối diện cô. “Làm ơn ư? Cư xử phải phép thật đấy.”

“Robert, tôi chỉ yêu cầu anh theo cách lịch sự nhất mà tôi biết thôi.”

“Nhưng vì sao lại yêu cầu tôi đi?” Anh bước về phía cô. “Tại sao lại phải mâu thuẫn thế hả Torie? Cô thừa biết rằng cô muốn tôi.”

“Đó không phải là vấn đề trọng yếu!” Victoria sợ hãi nhận ra những gì cô vừa để lộ. Cô không chắc làm sao mình có thể để những từ đó thoát ra, nhưng cô ép bản thân hạ giọng xuống rồi nói: “Vì Chúa, Robert, anh không hiểu việc mình đang làm sao? Tôi đang có nguy cơ bị đuổi việc. Tôi không thể để mất nó. Nếu người ta phát hiện anh ở trong phòng tôi, tôi sẽ bị tống cổ khỏi đây.”

“Thật sao?” Anh trông có vẻ thích thú trước viễn cảnh ấy.

Cô nói chậm rãi, cân nhắc từng từ. “Tôi nhận ra anh không còn lưu giữ bất cứ cảm giác tốt đẹp gì đối với tôi. Nhưng vì phép lịch sự thông thường, làm ơn đi cho!” Cô ghét giọng mình nghe như đang cầu xin, nhưng cô không có lựa chọn nào khác. Khi bữa tiệc tại gia này kết thúc, Robert sẽ đi và trở về với cuộc sống của anh. Còn đây là cuộc sống của cô.

Anh nhào người về trước, đôi mắt xanh sắc nhọn và kiên quyết. “Sao cô phải quan tâm như thế? Cô không thể yêu quý vị trí này đến thế được.”

Victoria gắt. Cô chỉ biết gắt lên. “Đương nhiên tôi không yêu quý vị trí này. Anh nghĩ tôi thích phục dịch nhu cầu của một thằng nhóc quái dị nhất thế giới sao? Anh nghĩ tôi thích bị mẹ thằng bé ấy nói năng như thể tôi chỉ là một con chó sao? Dùng cái đầu của anh đi, Robert. Ít nhất cũng xem xem trong đó có gì.”

Robert phớt lờ lời lăng nhục của cô. “Thế vì sao cô ở lại?”

“Bởi vì tôi không có lựa chọn nào khác!”, cô quát. “Anh có biết cùng đường là thế nào không? Anh có biết không? Không, đương nhiên là anh không biết.” Cô quay lưng lại với anh, không thể nào đối diện với anh trong khi cô run lên vì xúc động.

“Sao cô không kết hôn?”

“Bởi vì tôi...”, cô nuốt xuống. Làm sao cô có thể nói rằng mình chưa bao giờ kết hôn vì không có người đàn ông nào có thể so sánh với anh? Ngay cả khi tất cả sự tán tỉnh của anh với cô là sai trái, thì nó cũng hoàn hảo, và cô biết mình sẽ chẳng bao giờ tìm thấy ai có thể khiến mình hạnh phúc như trong hai tháng gần gũi đó.

“Chỉ cần đi thôi”, cô nói, giọng rời rạc không thể nghe rõ ràng. “Đi đi.”

“Chưa xong đâu, Torie.”

Cô lờ đi việc anh cố ý dùng biệt danh để gọi cô. “Phải kết thúc. Lẽ ra chưa bao giờ nên bắt đầu.”

Robert nhìn chăm chăm cô suốt một phút dài. “Cô thật khác.” Cuối cùng anh cũng lên tiếng.

“Tôi không còn là cô gái anh cố lợi dụng, nếu đó là ý của anh.” Cô đứng thật thẳng. “Đã bảy năm rồi, Robert. Giờ tôi đã là người khác. Có vẻ, cũng giống như anh.”

Robert rời căn phòng mà không nói thêm một lời, nhanh chóng tránh khỏi khu vực dành cho người làm để đến khu dành cho các vị khách, nơi anh nghỉ lại.

Anh đang nghĩ cái quái quỷ gì thế này?

Chắc là không nghĩ gì cả. Đó có thể là cách lý giải duy nhất. Vì có gì anh lại đi thu xếp để ném cục nợ của Victoria cho người khác rồi lên vào phòng cô?

“Bởi vì cô ấy khiến mình có cảm giác như đang sống”, anh tự mình lẩm bẩm.

Anh không thể nhớ lần cuối cùng khi mà các giác quan của anh cao hứng đến thế, không thể nhớ lần cuối cùng anh cảm thấy sự cuồng nhiệt vội vã đến nhường ấy là khi nào.

Không, đây hoàn toàn không phải sự thực. Anh nhớ tất thấy hết sức rõ ràng. Đó là lần cuối cùng anh ôm cô trong vòng tay. Vào bảy năm trước.

Anh bỗng nhiên cảm thấy tâm trí của mình được an ủi khi biết những năm qua cô không hề hạnh phúc. Cô là một người đàn bà đầy mưu mô, với mục đích kết hôn vì gia sản, nhưng tất cả những gì cô tìm được là vị trí khốn cùng, chỉ là một gia sư.

Hoàn cảnh của cô chắc hẳn khiến cô phải hạ mình. Bên trong anh có thể đã chết, nhưng ít nhất anh cũng có được sự tự do làm những gì mình muốn. Victoria thì đang liều lĩnh giữ lấy kế sinh nhai mà cô căm ghét, luôn lo sợ cô sẽ bị tổng đi không hề báo trước.

Đó là lúc ý tưởng ấy nảy ra. Anh có thể đồng thời chiếm lấy cô và thực hiện sự trả thù của anh.

Cơ thể anh reo vang trước ý nghĩ được ôm cô trong vòng tay, được hôn lên mọi chỗ trên cơ thể tuyệt hảo ấy.

Tâm trí anh trở nên cuồng loạn bởi ý tưởng họ có thể bị những người chủ của Victoria phát hiện, và sẽ không bao giờ cho phép cô trông coi cậu nhóc Neville quý báu của họ nữa.

Victoria sẽ phải lang bạt không biết đi đâu. Anh nghi ngờ khả năng cô sẽ trở về chỗ cha mình. Cô quá kiêu hãnh để làm việc đó. Không, cô sẽ trở nên đơn độc, không có ai để bầu vùi.

Trừ anh.

Lần này anh sẽ cần đến một kế hoạch thật cặn kẽ.

Robert đã dành ra hai giờ nằm bất động trên giường, lờ đi những tiếng gõ cửa, lờ đi chiếc đồng hồ nhắc anh rằng bữa sáng đã kết thúc từ lâu. Anh cứ nằm đó, gối đầu lên tay, ngược nhìn trần nhà, và bắt đầu lên kế hoạch.

Nếu anh muốn dụ dỗ Victoria lên giường với anh, thì anh sẽ phải dụ cô đến đây. Không thành vấn đề, Robert đã ở Luân Đôn suốt bảy năm qua, và chắc chắn biết cách làm thế nào để quyến rũ người khác phái.

Thực tế, Victoria có vẻ là một thách thức mới. Cô cự kỳ cảnh giác với anh và dường như vẫn cho rằng tất cả những gì anh muốn là dụ dỗ cô. Đương nhiên cũng không hoàn toàn sai sự thật, nhưng nó cũng không thúc đẩy động cơ của anh để cô tiếp tục tin rằng những hành động của anh đều dơ bẩn.

Anh sẽ phải chiến thắng được tình bạn nơi cô trước. Ý tưởng này hấp dẫn một cách lạ lùng, thậm chí chỉ mới nghĩ đến cô thôi là cả cơ thể anh đã cứng rắn luôn rồi.

Cô sẽ cố gắng đẩy anh ra xa. Anh có thể đảm bảo như vậy. Hừm. Anh sẽ phải trở nên quyến rũ và bền bỉ. Thực tế, rõ ràng bền bỉ sẽ có tầm quan trọng hơn quyến rũ rất nhiều.

Robert bật dậy khỏi giường, vỗ một chút nước lạnh lên mặt, và rời khỏi phòng với một mục tiêu duy nhất.

Truy tìm Victoria.

Cô đang ngồi dưới bóng râm của một cái cây, trông đáng yêu và ngây thơ đến nao lòng, nhưng Robert cố gắng lờ ý sau cùng đi. Neville cách đó khoảng hai mươi mét, la hét về Napoleon và khua khoắc loạn xạ một thanh gươm đồ chơi trong không khí. Victoria vừa để mắt thẳng nhóc vừa tranh thủ chậm rãi viết lên cuốn sổ nhỏ trong tay.

“Trông không có vẻ giống một công việc kinh khủng cho lắm”, Robert vừa nói vừa ngồi xuống mặt đất kế bên cô. “Ngồi dưới tán cây, tận hưởng ánh nắng chiều...”

Cô thở dài. “Tôi tưởng mình đã bảo anh để tôi yên rồi.”

“Không hẳn. Tôi tin rằng em chỉ bảo tôi rời khỏi phòng em thôi. Chính là việc tôi đã làm.”

Cô trừng mắt nhìn anh như thể anh là tên gốc vô địch trên trái đất. “Robert”, cô nói, không cần kết thúc cả câu. Chất giọng lo lắng của cô đã nói lên tất cả.

Anh nhún vai. “Tôi nhớ em.”

Nghe vậy, miệng cô há hốc. “ Thử điều gì dễ tin hơn chút đi.”

“Tận hưởng bầu không khí miền quê chẳng?” Anh ngả lưng và chống người lên khuỷu tay.

“Làm sao anh có thể đến đây và bắt đầu một cuộc nói chuyện lịch sự như thế?”

“Tôi tưởng đây là điều những người bạn thường làm.”

“Chúng ta không phải là bạn bè.”

Anh nhe răng cười tự mãn. “Có thể đấy.”

“Không”, cô nói chắc nịch. “Không thể.”

“Nào, nào, Torie, đừng tự khiến bản thân bực bội.”

“Tôi KHÔNG...” Cô ngưng bật, nhận ra mình đang tự khiến bản thân rơi vào trạng thái bực bội. Cô húng hắng ho rồi cẩn thận ép giọng mình xuống tông thích hợp. “Tôi không hề tự khiến bản thân mình bực bội.”

Anh mỉm cười với cô theo cái cách hạ cố rất khó chịu.

“Robert...”

“Tôi thích nghe tên của mình bật ra từ môi em”, anh thở dài. “Luôn luôn là thế.”

“Thưa ngài...”, cô nghiêng rằng.

“Tốt hơn rồi đấy. Mang hàm ý có chút quy lụy rõ ràng là điều rất hấp dẫn.”

Cô từ bỏ việc cố gắng nói chuyện và xoay cả người tránh khỏi anh.

“Em đang viết gì thế?” anh hỏi, ngay qua vai cô.

Victoria đông cứng khi cảm nhận được hơi thở của anh trên cổ mình. “Không có gì thú vị với anh cả.”

“Nhật ký à?”

“Không. Đi đi.”

Anh từ bỏ vẻ quyền rũ, chuyển sang kiên trì đeo bám và nghiêng cổ lên nhìn cho rõ hơn. “Em đang viết về tôi phải không?”

“Tôi đã bảo không phải là nhật ký rồi.”

“Tôi không tin.”

Cô quay ngoắt lại. “Anh có thôi lằng nhằng...” Lời nói của cô ngưng bật khi cô phát hiện mình đang mũi chạm mũi với anh. Cô rút lại.

Anh mỉm cười.

Cô rút ra sau xa hơn.

Anh cười lớn.

Cô cố lùi ra xa hơn nữa và ngã ngửa.

Robert ngay lập tức bật dậy và chìa tay ra. “Em có cần giúp đỡ không?”

“KHÔNG!” Victoria chống người dậy, chớp lấy tấm màn, và rảo bước về phía một cái cây khác. Cô lại ngồi xuống, hy vọng anh sẽ hiểu ý, nhưng không nghĩ anh chịu từ bỏ.

Đương nhiên anh không hề từ bỏ. “Em vẫn chưa nói cho tôi biết em đang viết cái gì.” Anh mở lời khi ngồi xuống bên cạnh cô.

“Ôi, vì Chúa!” Cô dúm cuốn sổ vào tay anh. “Thế thì tự đọc đi.”

Anh rà khắp các dòng chữ và nhướng mày. “Kế hoạch dạy học.”

“Tôi là gia sư.” Đó có thể là giọng điệu mỉa mai nhất cô từng sử dụng.

“Em khá giỏi đấy”, anh ngớ ngàng.

Cô đảo tròn mắt.

“Làm sao một người có thể biết cách trở thành một gia sư?”, anh hỏi. “Không phải ai cũng có thể theo học các trường đào tạo gia sư.”

Victoria thoáng nhắm mắt, cố gắng vật lộn với nỗi nhớ nhà đang trĩu nặng. Đó chính xác là điều Robert sẽ hỏi cô khi họ trẻ hơn bây giờ. “Tôi không biết những người khác làm thế nào”, cuối cùng cô đáp. “Nhưng tôi cố gắng noi theo mẹ tôi. Bà đã dạy Ellie và tôi trước khi bà mất. và rồi tôi thay thế bà để dạy Ellie cho đến khi tôi không còn gì để dạy cho nó cả.”

“Tôi không thể hình dung cảnh em hết thứ để dạy.”

Victoria mỉm cười. “Lúc Ellie mười tuổi, nó là người đã dạy tôi môn toán học. Nó luôn luôn...” Cô ngưng bật, sợ hãi bởi mỗi lúc một thoải mái khi chia sẻ với anh. Cô trở nên cứng rắn và nói: “Không có gì.”

Khóe miệng Robert nhếch lên thành nụ cười ranh mãnh, như thể anh biết chính xác điều gì cô đang nghĩ. Anh nhìn xuống cuốn sổ tay của cô và lật một trang. “Em rõ ràng hoàn toàn có thể tự hào về việc mình đang làm”, anh nói, “Dù tôi nghĩ em căm ghét công việc này.”

“Phải. Nhưng không có nghĩa tôi sẽ không cố gắng hết sức. Như thế là bất công cho Neville.”

“Neville là thằng nhóc hư đốn.”

“Phải, nhưng thằng bé xứng đáng được giáo dục tốt.”

Anh nhìn cô không chớp, bị bất ngờ trước sức thuyết phục của cô. Cô là một kẻ mưu mô xinh đẹp, người lập tiêu chuẩn duy nhất cho chồng mình là phải có một tài sản kèch xù. Ấy vậy mà cô vẫn nai lưng làm việc để đảm bảo việc học hành đầu ra đầy cho một thằng nhóc đáng ghét.

Anh trả cuốn sổ tay cho cô. “Giá mà tôi cũng có một gia sư như em.”

“Anh rõ ràng còn tệ hơn cả Neville”, cô trả đũa. Nhưng khi nói câu đó cô lại mỉm cười.

Trái tim anh nhảy lên, làm anh phải tự nhắc nhở bản thân rằng mình không thích cô, rằng anh ở đây để quyến rũ rồi hủy hoại cô. “Tôi không hình dung nổi thằng nhóc lại có gì bất thường đến mức hình phạt cũng không có tác dụng với nó.”

“Giá mà chỉ đơn giản như vậy. Phu nhân Hollingwood cấm tôi áp dụng hình phạt với nó.”

“Bộ óc của phu nhân H. chỉ bằng nút chai, giống em họ Harriet của tôi hay nói.”

“Thế sao anh lại đến bữa tiệc tại gia của bà ấy? Bà ấy đã mừng quýnh lên khi có một Bá tước đến tham dự.”

“Tôi không biết nữa.” Anh ngưng lại, rồi nhào người lên trước. “Nhưng tôi mừng vì mình đã đến.”

Cô bất động đến vài giây, không thể di chuyển dù cuộc sống của cô có phụ thuộc cả vào đấy đi chăng nữa. Cô có thể cảm nhận được hơi thở của anh trên má mình, thân thuộc đến nhức nhối. “Đừng làm thế”, cô thì thào.

“Thế này ư?” Anh chồm lên, và môi anh lướt lên má cô trong một đụng chạm nhẹ như tơ.

“Đừng!” Cô gắt, nhớ lại nỗi đau đớn vì bị anh ruồng rẫy rất nhiều năm trước. Cô không muốn trái tim mình tan vỡ thêm lần nữa. Nó thậm chí còn chưa hoàn toàn lành lại kể từ lần chạm trán sau cùng của họ. Cô giật người ra xa và đứng dậy nói: “Tôi phải trông Neville. Không biết thằng bé lại đang vướng vào rắc rối nào nữa”.

“Trông từ xa”, anh lẩm bẩm.

“Neville! Neville!”

Thằng bé phi lên trước. “Sao, Lyndon?”, nó xác xược đáp.

Victoria nghiêng rằng, cố gắng lờ đi thái độ vô lễ của nó. Đã từ lâu cô từ bỏ cố gắng để nó gọi cô một cách tử tế là cô Lyndon. “Neville à, chúng ta...”

Nhưng cô không kịp nói hết, bởi trong khoảng một giây, Robert đã đứng dậy lù lù trước mặt thằng bé. “Cậu vừa nói gì?”, anh gặng hỏi. “Cậu vừa gọi gia sư của mình là gì thế hả?”

Miệng Neville há hốc. “Tôi gọi cô ấy... Tôi gọi cô ấy...”

“Cậu gọi thằng tên cô ấy là Lyndon, phải không?”

“Vâng thưa ngài, đúng vậy. Tôi...”

“Cậu không thấy như vậy là bất kính sao?”

“Không thưa ngài, không hề. Tôi...”

“Cô Lyndon đây rất vất vả trong việc chăm sóc và dạy dỗ cậu, không phải thế ư?”

Neville cố gắng lên tiếng, nhưng không thốt nên lời.

“Từ bây giờ cậu sẽ gọi cô ấy là cô Lyndon. Rõ chưa?”

Đến lúc này thì Neville nhìn Robert bằng ánh mắt vừa kinh hoàng vừa sợ hãi. Thằng bé gật đầu lia lịa.

“Tốt”, Robert nghiêm túc nói. “Giờ thì bắt tay ta.”

“B... bắt tay ngài á, thưa ngài?”

“Phải. Bắt tay ta nghĩa là cậu chính thức hứa sẽ gọi cô Lyndon một cách lễ phép, và một quý ông thì không bao giờ được thất hứa, đúng chứ?”

Neville dúm bàn tay nhỏ bé lên trước. “Vâng, thưa ngài.”

Hai người bắt tay nhau, rồi Robert vỗ nhẹ vào lưng thằng nhỏ. “Chạy về phòng học đi, Neville. Lát nữa cô Lyndon sẽ đi theo.”

Neville gần như chạy thục mạng trở lại ngôi nhà, bỏ lại Victoria đang há hốc và hoàn toàn dờ dẩn. Cô quay sang Robert, điếng hết cả người. “Anh vừa mới làm cái... Làm sao anh lại...”

Robert toe toét. “Chỉ hỗ trợ em một chút thôi mà. Tôi hy vọng em không ngại.”

“Không!”, Victoria hào hứng nói. “Không, tôi không ngại. Cảm ơn anh. Cảm ơn anh.”

“Vinh dự của tôi mà, cam đoan với em đấy.”

“Tôi tốt hơn hết nên đi gặp Neville.” Victoria đi vài bước về phía ngôi nhà, rồi quay lại, nét mặt vẫn còn sung sướng. “Cảm ơn anh!”

Robert ngả lưng dựa vào thân cây, hoàn toàn hài lòng với tiến trình của mình. Victoria không thể ngừng cảm ơn anh. Đó là một khởi đầu thuận lợi đáng mừng.

Đáng nhẽ anh nên đưa thằng nhóc kia vào khuôn khổ từ nhiều năm trước rồi mới phải.

6. Chương 6

Thêm một ngày dài qua đi Victoria mới lại nhìn thấy anh. Cả một ngày chờ đợi, thất vọng, mơ mộng về anh ngay cả khi cô thừa biết điều đó rõ ràng là sai trái.

Robert Kemble từng làm tan vỡ trái tim cô, và cô chẳng có lý do nào để tin rằng anh sẽ không tiếp tục làm thế.

Robert. Cô phải ngừng ngay việc nghĩ về anh. Anh là Bá tước Macclesfield, và tước vị ấy khổng chế hành vi của anh theo cách cô không bao giờ hy vọng có thể thấu hiểu.

Đó là lý do khiến anh từ bỏ cô, chính là lý do anh chưa bao giờ nghiêm túc với dự định kết hôn với con gái của một mục sư nghèo khó. Đó cũng chắc chắn là lý do khiến anh nói dối cô. Trong suốt mấy năm vừa qua, Victorria đã học được rằng hành vi quyến rũ các cô gái trẻ được xem là một thú tiêu khiển của những gã đàn ông quý tộc. Robert hẳn cũng đi theo các quy luật ấy trong thế giới của mình.

Thế giới của anh. Chứ không phải của cô.

Ấy vậy mà anh đã giải quyết các rắc rối của cô với Neville. Chắc chắn anh không cần phải làm thế. Thành nhóc đó giờ đang đối xử với cô như thể cô là nữ hoàng. Victoria chưa bao giờ có một ngày được làm gia sư bình yên đến nhường này trong suốt sự nghiệp của mình.

Ôi, cô biết là anh hùng thì cần phải giết được rồng, trích dẫn thơ ca hay đại loại thế, nhưng có lẽ, chỉ có lẽ thôi, tất cả những gì thực sự cần làm để trở thành anh hùng chỉ là khiến một đứa trẻ năm tuổi khó chịu nhất thế giới học được cách cư xử phải phép.

Victoria lắc đầu. Cô không thể đặt Robert lên bệ để tôn thờ. Và nếu anh cố gắng gặp riêng cô thêm lần nào nữa, cô sẽ đuổi anh thẳng cổ. Dù cho trái tim cô có vút bay mỗi khi nhìn thấy anh, hay mạch đập điên cuồng, hay... cũng không là vấn đề.

Cô buộc mình ngừng nghĩ ngợi vẩn vơ và hướng tâm trí trở lại với vấn đề cấp bách hiện nay. Cô và Neville đang dạo bộ quanh khu đất nhà Hollingwood như thường lệ. Lần đầu tiên trong trí nhớ của cô, thằng nhóc không dẫm lên chân cô hay dùng que chọc vào mấy con côn trùng đáng thương nào đó. Và nó gọi cô là cô Lyndon bất cứ khi nào có cơ hội. Victoria hài lòng khi thấy rốt cuộc nó cũng học được một bài về lễ lối cư xử. Dù sao, có lẽ vẫn còn hy vọng cho đứa bé này.

Neville lao lên đằng trước, rồi chạy vòng trở lại về phía cô. “Cô Lyndon”, nó nói với vẻ nghiêm nghị vô cùng, “Chúng ta đã có kế hoạch gì cho hôm nay chưa?”.

“Tôi rất mừng vì cậu đã hỏi, Neville ạ”, cô đáp. “Hôm nay chúng ta sẽ chơi một trò chơi mới.”

“Một trò chơi mới sao?” Nó nhìn cô với một thoáng ngỡ vực cứ như nó đã khám phá tất cả các trò chơi thú vị trên đất Anh này không bằng.

“Phải”, cô đáp ngắn gọn, “Đúng vậy. Hôm nay chúng ta sẽ thảo luận về màu sắc”.

“Màu sắc?” Nó nói với kiểu phẫn nộ điển hình ở một thằng nhóc năm tuổi. “Tôi đã biết hết các màu rồi.” Nó bắt đầu liệt kê. “Đỏ, xanh da trời, xanh lá, vàng...”

“Chúng ta sẽ học các màu mới”, cô chen ngang.

“... tím, da cam...” Giờ thì nó gân cổ lên.

“Neville Hollingwood!”, Victoria dùng giọng nghiêm khắc nhất của mình.

Nó trật tự, điều mà rõ ràng không hề xảy ra trước khi có sự can thiệp của Robert.

“Giờ tôi đã dành được sự chú ý của cậu chưa?”, Victoria hỏi.

Neville gật đầu.

“Tốt. Hôm nay chúng ta sẽ học về các màu xanh. Có rất nhiều mảng màu xanh khác nhau. Ví dụ, chiếc lá trên cái cây kia không hoàn toàn giống màu của lớp cỏ dưới chân chúng ta, đúng chứ?”

Cái đầu nhỏ của Neville vụt ngẩng lên rồi cúi xuống nhìn lá và cỏ. “Không”, nó nói, như thể không tin nổi những gì vừa thấy. “Không hề”, nó xúc động ngược lên, “Và không giống sọc màu trên váy cô!”.

“Giỏi lắm, Neville. Tôi rất tự hào về cậu.”

Thằng bé cười rạng rỡ.

“Xem xem chúng ta có thể tìm ra bao nhiêu sắc xanh khác nhau nhé. Và một khi chúng ta hoàn thành thì sẽ tìm hiểu tên của tất cả những màu xanh đó.”

“Có rêu trên đá trong hồ.”

“Đúng vậy. Chúng ta có thể gọi màu đó là xanh rêu.”

“Thế màu xanh trên váy cô gọi là gì?”

Victoria nhìn xuống nghiên cứu chiếc váy nâu xám của cô. “Tôi tin rằng nó có màu xanh đậm của khu rừng.”

Mắt thằng bé híp lại nghi ngờ. “Nhưng nó thẫm hơn màu của khu rừng.”

“Không hẳn nếu vào ban đêm.”

“Tôi chưa bao giờ ra ngoài rừng vào đêm cả.”

Victoria mỉm cười, “Tôi ra rồi”.

“Cô ra rồi ư?”, nó nhìn cô với sự khâm phục mới.

“Ừm. Giờ thì cậu có thể tìm thêm những màu nào khác nữa?”

“Thế chiếc váy mẹ tôi mặc sáng nay thì sao? Dù có là cái màu nhợt nhạt nhưng vẫn là màu xanh.”

Victoria có xu hướng đồng ý với lời bình phẩm của nó về bộ váy của phu nhân Hollingwood, nhưng cô không định nói như vậy. “Chiếc váy của mẹ cậu không có ‘nhợt nhạt’ Neville”, cô nhã nhặn nói nhanh. “Và chúng ta gọi màu đó là... ờ, tôi nghĩ nên gọi đó là màu xanh nước lợ.”

“Nước lợ.” Nó để cụm từ đó đảo quanh trong miệng chốc lát trước khi chỉ một ngón tay múp míp về bên phải của Victoria. “Thế chiếc áo khoác của ngài ấy thì sao? Nó cũng có màu xanh.”

Victoria cảm giác dạ dày cô tụt hẳn xuống đầu đó gần bàn chân khi quay đầu nhìn. Cô rên lên. Hẳn phải là Robert. Ở đây ít nhất cũng có cả tá “quý ngài” trong bữa tiệc, nhưng không, chắc chắn Robert là người đang đi bộ về phía họ.

Cô cũng không nghĩ đó là ngẫu nhiên.

“Buổi sáng tốt lành, cô Lyndon, cậu Neville”, Robert lịch sự cúi chào.

Victoria gạt đầu, cố gắng lờ đi cảm giác trái tim đang bay cao và mạch đập điên cuồng. Cô khịt mũi, vô cùng phẫn nộ với chính bản thân mình.

“Đó chắc chắn là một lời chào dễ thương”, Robert nói, mỉm cười trước phản ứng của cô.

Ánh mắt anh xoáy sâu vào mắt cô, và Victoria cảm giác vô cùng khó thở. Cứ thế này thì chắc chắn cô có thể sẽ đứng yên đờ mắt với anh cả buổi chiều, nếu Neville không chen vào gián đoạn.

“Thưa ngài! Thưa ngài!”, giọng nói vọng lên từ phía dưới.

Cả Victoria lẫn Robert đều nhìn xuống một cách miễn cưỡng.

“Chúng tôi đang luyện tập về màu sắc”, Neville tự hào nói.

“Vậy ư?”, Robert cúi người cho bằng với thằng bé. “Cậu có biết các vật thể có màu sắc là nhờ đặc tính của ánh sáng không? Người ta không thể nhìn thấy màu sắc trong bóng tối. Các nhà khoa học gọi đó là tính chất sóng của ánh sáng. Đây là một phát minh tương đối mới.”

Neville chớp mắt.

“Thưa ngài”, Victoria nói, không thể nào ngăn nổi một nụ cười. Anh vẫn luôn rất nhiệt tình với các môn khoa học. “Có lẽ vấn đề có hơi quá tầm với một đứa trẻ năm tuổi.”

Anh ngượng ngừng nhìn cô. “À, đương nhiên rồi.”

Neville ho, rõ ràng muốn lái cuộc nói chuyện trở lại với vấn đề ngay trước mắt. “Hôm nay”, nó nghiêm túc nói, “chúng tôi đang thảo luận về màu xanh”.

“Cậu vừa nói màu xanh đấy à?” Robert nâng cánh tay lên và giả bộ nhìn tay áo với vẻ thích thú vô cùng. “Ta đang mặc màu xanh này.”

Neville nhăn nhó cười trước sự chú ý nó nhận được từ Robert. “Vâng, chúng tôi cũng vừa mới nói chuyện về ngài.”

Robert hướng ánh mắt ranh mãnh về phía Victoria. “Vâng sao?”

“Vâng”, Neville quay sang Victoria. “Cô Lyndon à, chúng ta đang nói về chiếc áo khoác của ngài ấy đúng không?”

“Chắc chắn là cậu vừa nói vậy rồi”, Victoria đáp, bản thân không thích thú một chút nào.

Thằng bé giật tay áo cô. “Đó là màu xanh gì thế?”

Victoria ngẩng nghĩa chiếc áo khoác của Robert, bộ quần áo được cắt may hoàn hảo đến mức có thể phân loại thành một món đồ nghệ thuật. “Xanh lục sậm, Neville ạ. Đó gọi là xanh lục sậm.”

“Xanh lục sậm”, thằng bé lặp lại. “Như vậy tôi đã biết thêm về màu xanh rêu, xanh lục sậm, xanh nước lợ, thứ màu tôi sẽ gọi là xanh nhơm nhớp...”

“Neville!”, Victoria trách mắng.

“Thôi được rồi.” Thằng bé thở dài. Không gọi xanh nhơm nhớp nữa là được chứ gì. “Nhưng...” Thằng bé thỉnh thoảng nhìn lên nhìn Robert. “Ngài có biết sọc màu trên váy cô Lyndon là màu gì không?”

Robert đứng thẳng lên, đôi mắt dừng trên những đường kẻ sọc trên áo cô. “Không”, anh nói mà không nhìn xuống Neville, “Ta không biết”.

Victoria muốn dùng tay che lấy bầu ngực mình. Cô biết như thế thật ngớ ngẩn, bởi rõ ràng cô đang mặc đầy đủ quần áo. Nhưng cô cảm giác như thể Robert có khả năng nhìn xuyên vào da thịt cô.

“Đó là màu xanh đậm của khu rừng”, Neville công bố. “Và cô Lyndon biết rõ lắm, bởi cô ấy đã vào rừng ban đêm rồi.”

Robert nhướn lông mày. “Vâng ư?”

Victoria đau khổ nuốt khan, cố gắng không nhớ đến những đêm diệu kỳ cô lên ra khỏi phòng và chạy vào khu rừng ở Kent với Robert. Đương nhiên, điều đó là không thể. Những ký ức ấy vẫn lặp đi lặp lại nhói buốt trong tâm trí cô từng ngày. “Không ai có thể nhìn thấy màu sắc trong bóng đêm”, cô cúi kính. “Bá tước vừa nói thế đấy thôi.”

“Nhưng cô bảo màu xanh đậm này cũng thẫm lại như khu rừng ban đêm còn gì”, Neville khẳng định.

“Có lẽ nếu mặt trăng ló dạng”, Robert lơ đãng, “Người ta có thể nhìn thấy một chút sắc màu, và sẽ trở nên vô cùng lãng mạn”.

Victoria trừng mắt với anh trước khi quay trở lại nhìn đứa bé. “Neville”, cô nói, giọng của cô nghe xa lạ với cả chính mình. “Tôi chắc chắn Bá tước không hứng thú với trò chơi về màu sắc của chúng ta đâu.”

Robert từ tốn mỉm cười. “Tôi hứng thú với mọi điều em làm.”

Victoria lôi tay Neville. “Chúng ta thực sự không nên quấy rầy ngài ấy. Tôi đảm bảo ngài ấy có rất nhiều việc quan trọng cần giải quyết. Những việc không liên quan đến chúng ta.”

Neville không nhúc nhích. Thằng bé ngược lên hỏi Robert: “Ngài đã kết hôn chưa?”.

Victoria ho và cố gắng ngừng lại. “Neville à, tôi đảm bảo chuyện đó không liên quan đến chúng ta đâu.”

“Chưa, Neville ạ, ta chưa kết hôn”, Robert đáp.

Thằng bé héch đầu. “Có lẽ ngài nên hỏi cưới cô Lyndon. Sau đó ngài có thể đến đây sống với chúng tôi.”

Robert trông như thể anh đang rất nỗ lực để không phá lên cười. “Ta từng hỏi cưới cô ấy rồi.”

“Ôi, lạy Chúa”, Victoria rên lên. Cuộc sống cũng không xảy ra nhiều điều tồi tệ hơn thế này.

“Vâng sao?”, Neville hỏi.

Robert nhún vai. “Cô ấy không chấp nhận ta.”

Neville quay phắt sang nhìn Victoria. “Cô đã đáp là không sao?” Giọng nói của nó ré lên kinh hãi ở từ gần chót.

“Tôi... Tôi... Tôi...”, Victoria lắp bắp, không thể nào thốt nổi một từ.

“Cô Lyndon?”, Robert kích động, cứ như bản thân anh chưa lúc nào được tận hưởng cảm giác hả hê thế này nhiều năm trời.

“Tôi không hề nói... Ôi, vì Chúa.” Victoria hung tợn nhìn Robert. “Anh nên tự hổ thẹn đi, thưa quý ngài.”

“Hổ thẹn ư?”, anh vờ vô tội.

“Dùng một đứa bé như thế này để thỏa mãn cái... cái...”

“Cái gì?”

“Cái nhu cầu muốn làm tôi tổn thương của anh. Thật táng tận lương tâm.”

“Sao vậy, cô Lyndon, tôi cảm thấy bị sỉ nhục nếu cô nghĩ tôi lại trở nên hạ lưu đến mức ấy.”

“Chẳng cần thiết phải trở nên hạ lưu đâu”, cô lạnh lùng nói. “Anh luôn nằm tận cùng đầu đó giữa mấy cái chỗ bẩn thỉu và chết tiệt.”

“Cô vừa nói chết tiệt đấy à?”, Neville hét lên thất thanh.

Robert bắt đầu run lên vì nhẹn cười.

“Neville, chúng ta sẽ quay trở vào nhà ngay lập tức”, Victoria kiên quyết nói.

“Nhưng các màu của tôi! Tôi muốn học xong màu xanh.”

Cô chộp lấy bàn tay của nó và bắt đầu lôi nó về phía ngôi nhà. “Chúng ta sẽ dùng trà trong phòng khách màu xanh.” Victoria không buồn ngoái lại. Điều cuối cùng cô muốn nhìn là hình ảnh Robert bò lẩn ra cười.

Nếu mục đích của Robert là tra tấn cho cô phát điên lên, Victoria mệt mỏi suy nghĩ vào lúc muộn của ngày hôm đó, anh đang làm rất tốt công việc của mình.

Cô chưa bao giờ nghĩ rằng anh dám vào tận phòng cô để tìm cô lần nữa, vì cô rõ ràng đã nói lối cư xử như vậy là không sao chấp nhận nổi. Nhưng có vẻ anh không quan tâm, bởi lúc một giờ, khi Neville đang học cưỡi ngựa, anh đã lẻn vào phòng cô mà không hề cảm thấy tội lỗi.

“Robert!”, Victoria thét lên.

“Em có bận không?”, anh hỏi, khoác lên mình vẻ mặt vô tội khi đóng cánh cửa lại.

“Bận!”, cô nói gần như ré. “Ra ngoài!”

“Nếu em không muốn ai đến gần thì em nên khóa cửa phòng lại.”

“Tôi có thể đảm bảo đây chính là thói quen trong tương lai của tôi.” Victoria ngừng lại, cố nói lỏng quai hàm nhưng không thành công. “Anh đang làm gì ở đây?”, cô nghiêng răng.

Anh giơ lên một chiếc đĩa. “Mang cho em miếng bánh sô cô la. Tôi biết em yêu nó thế nào, và tôi không nghĩ phu nhân H. là kiểu người chịu chia sẻ những món đồ ngọt của bà ta với gia sư.”

“Robert, anh phải đi ngay.”

Anh phớt lờ cô. “Mặc dù tôi không thể hình dung nhân H. không nhận ra em đẹp vượt xa bà ta rất nhiều, và tôi cũng sẽ không ngạc nhiên nếu bà ta cố tình khiến em trở nên béo phì.”

“Anh mất trí rồi sao?”

“Thật sao, Victoria, em không biết tán thưởng gì hết. Thái độ vô cùng tệ. Tôi ngạc nhiên về em đấy.”

Victoria nghĩ cô hẳn đang ở trong một giấc mơ lạ lùng. Rằng rất có thể đây là lời lý giải duy nhất. Robert, đang thuyết giảng cô về lối cư xử sao? “Mình hẳn mất trí rồi”, cô lẩm bẩm. “Nếu anh ta không mất trí thì người mất trí hẳn là mình.”

“Vớ vẩn. Có gì sai nếu hai người bạn thích ở bên nhau đâu?”

“Đó không phải tình trạng của chúng ta, và anh thừa biết điều đó.” Victoria chống tay lên hông. “Và tôi sẽ phải yêu cầu anh ngừng ngay mấy cái trò chơi ngớ ngẩn của anh với tôi trước mặt Neville thêm nữa. Như vậy là không đúng.”

Anh giơ bàn tay lên như thể đang tuyên thệ một cách long trọng. “Không thêm trò chơi nào trước mặt Neville nữa.”

“Cảm ơn anh.”

“Dù tôi đã thuyết phục thằng nhóc gọi em là cô Lyndon à?”

Victoria buông tiếng thở dài. Cô còn hơn cả bức bối với anh vì những trò hề chiều hôm đó, nhưng ý thức công bằng đòi hỏi cô phải cảm ơn anh. “Phải, Robert, tôi thành thực cảm ơn anh vì sự can thiệp của anh với Neville ngày hôm qua, nhưng...”

Anh phẩy tay. “Không vấn đề, đảm bảo với em.”

“Dù vậy tôi cũng cần cảm ơn anh. Tuy nhiên...”

“Thằng nhóc đó cần được dạy dỗ nghiêm khắc.”

“Tôi đồng ý với anh, nhưng...”

“Thật tệ vì tôi phải trở thành người làm việc đó, khi cái nhiệm vụ ấy nên thuộc về cha mẹ nó.”

Cô lại chống tay lên hông. “Sao tôi cứ nghĩ anh đang cố ngăn tôi nói thế nhỉ?”

“Có lẽ là”, anh từ tốn dựa người vào cửa. “Bởi tôi biết em đang cố xua đuổi tôi đi.”

“Chính xác.”

“Ý tưởng tồi.”

“Thứ lỗi cho?”

“Tôi bảo đấy là ý tưởng tồi. Thiếu khôn ngoan tột độ.”

Cô chớp mắt bức mình. “Đó rất có thể là ý tưởng khôn ngoan nhất tôi có trong một thời gian dài.”

“Nhưng em sẽ không muốn bị tước đoạt khỏi việc bầu bạn cùng tôi đâu”, anh đáp trả.

“Đấy đúng là mục tiêu cuối cùng tôi muốn đạt được.”

“Phải, nhưng em sẽ buồn khổ nếu không có tôi.”

“Tôi rất chắc chắn rằng mình có thể thấu hiểu cảm xúc của chính bản thân rõ ràng hơn anh gấp nhiều lần.”

“Em có muốn biết vấn đề của em với Neville là gì không?”

“Anh sẽ nói cho tôi biết chứ?”, cô hỏi mà không còn một chút chế nhạo nào.

“Em không biết cách trở nên nghiêm khắc.”

“Thứ lỗi cho tôi nhé. Tôi là gia sư đấy. Tôi kiếm sống bằng việc trở nên nghiêm khắc.”

Anh nhún vai. “Em không giỏi chút nào.”

Miệng cô há hốc thất kinh. “Tôi đã dành bảy năm qua để làm việc như một gia sư. Và trong trường hợp anh quên, chỉ mới ngày hôm qua anh còn khen tôi giỏi.”

“Trong việc lập kế hoạch dạy học, đại loại thế.” Anh lạnh nhạt phẩy tay. “Nhưng về kỷ luật... Hừm, em sẽ không bao giờ nổi trội.”

“Không đúng.”

“Em chưa bao giờ biết cách để trở nên nghiêm khắc đúng mực.” Anh cười khùng khục và chạm vào má cô. “Tôi vẫn còn nhớ rõ lắm. Em đã cố gắng trách mắng tôi, nhưng đôi mắt em lúc nào cũng quá ảm áp. Và khóe môi em luôn cong lên một chút. Tôi nghĩ em không biết cách nhíu mày nghiêm nghị.”

Victoria nhìn anh ngờ vực. Rốt cuộc anh định giờ trò gì vậy? Sáng hôm qua rõ ràng là anh điên tiết với cô lúc lên vào phòng cô. Nhưng từ sau lúc ấy anh lại trở nên dễ dàng cảm thông một cách tuyệt đối. Và hoàn toàn quyền rũ.

“Tôi nói có đúng không?”, anh hỏi, cắt ngang những dòng suy nghĩ của cô.

Cô trừng ánh mắt sắc bén về hướng anh.” Anh đang cố dụ dỗ tôi có phải không?”

Robert không đang ăn hay uống cái gì cả, ấy thế mà anh mắc nghẹn, làm Victoria phải thân thiết vỗ vào lưng anh.

“Tôi không tin nổi em lại nói thế”, cuối cùng anh lên tiếng.

“Đúng chứ?”

“Đương nhiên là không rồi.”

“Thế tức là đúng.”

“Victoria, em có nghe một từ nào tôi nói không thế?”

Trước khi cô trả lời, một tiếng gõ cửa vang lên. Victoria ngay lập tức hoảng loạn. Cô ném ánh mắt đau đớn về phía Robert, người đáp lại bằng việc đặt ngón tay lên môi, chộp lấy đĩa bánh, nhón chân đến chỗ tủ quần áo của cô và trốn vào. Victoria chớp mắt không tin khi thấy anh ép người vào trong. Trông anh chẳng có chút thoải mái nào.

“Cô Lyndon! Mở cửa ngay lập tức!” Giọng phu Hollingwood nghe bất mãn tột độ. “Tôi biết cô ở bên trong.”

Victoria chạy đến cửa, thầm tạ ơn chúa bởi Robert thật khôn ngoan khi tự mình khóa cửa lúc bước vào. “Tôi rất xin lỗi, phu nhân Hollingwood”, cô nói ngay khi cửa mở. “Tôi đang ngủ trưa. Tôi thường làm vậy mỗi khi Neville đến chuồng ngựa.”

Mắt phu nhân Hollingwood híp lại. “Ta đảm bảo đã nghe thấy tiếng nói chuyện của cô.”

“Chắc là tôi lại ngủ mơ rồi”, Victoria nói nhanh. “Em gái tôi thường bảo tôi khiến con bé nửa đêm tỉnh giấc với những tiếng lẩm bẩm của mình.”

“Quái dị vô cùng.” Câu đó được nói với sự ghê tởm, chứ không phải hứng thú.

Victoria nghiêng răng lại thành một nụ cười. “Bà có yêu cầu đặc biệt gì à, phu nhân Hollingwood? Theo dõi các bài học của Neville chẳng?”

“Ta sẽ kiểm tra tiến độ của thằng bé với cô vào thứ Tư, như thường lệ. Ta ở đây vì một lý do nghiêm trọng hơn nhiều.”

Trái tim Victoria trùng xuống. Phu nhân Hollingwood sắp đuổi việc cô. Bà ta đã trông thấy cô ở cùng Robert. Có lẽ thậm chí bà ta đã nhìn thấy anh vào phòng cô khoảng mười phút trước cũng nên. Victoria mở miệng định nói, nhưng cô không thể nghĩ ra nổi từ nào để biện hộ cho mình. Ít nhất cũng không để phu nhân Hollingwood chú ý tới.

“Tiểu thư Hypatia Vinton bị ốm”, phu nhân Hollingwood thông báo.

Victoria chớp mắt. Thế thôi sao? “Tôi hy vọng không có gì nghiêm trọng.”

“Không hề. Chỉ là một cơn đau bụng, hay đại loại thế. Ta cho rằng đến sáng cô ấy sẽ khỏe, nhưng cô ấy cứ khẳng khái đòi về nhà.”

“Tôi hiểu”, Victoria nói, tự hỏi việc này thì có liên quan gì đến cô.

“Hiện giờ số lượng các quý cô cho bữa tiệc tổ chức tối mai của ta bị hụt. Cô sẽ phải thế chỗ cho cô ấy.”

“Tôi?”, Victoria rít lên.

“Đó là một trong những tình huống tồi tệ nhất có thể xảy ra, nhưng ta không thể nghĩ đến cách giải quyết nào hay hơn.”

“Thế còn bữa tiệc tối nay? Chắc hẳn bà sẽ cần một tiểu thư khác.”

Phu nhân ném ánh nhìn khinh khỉnh qua mũi về phía Victoria. “Tình cờ một trong số các vị khách nam của ta đã đề nghị hộ tống Hypatia về nhà, cho nên tối nay chúng ta sẽ đủ người. Vì thế không cần thiết để tranh thủ một lời mời khác, cô Lyndon ạ. Ta không muốn cô làm phiền các vị khách của ta hơn mức cần thiết.”

Victoria thầm hỏi sao phu nhân Hollingwood phải bận tâm để yêu cầu cô tham dự nếu cô là kẻ đáng xấu hổ như thế. Cô lẩm bẩm: “Chỉ là một câu hỏi thôi, thưa phu nhân”.

Bà chủ của cô nhún mày. “Cô có biết cách cư xử sao cho xứng với giới thượng lưu hay không?”

Victoria lạnh nhạt đáp: “Mẹ tôi là một người phụ nữ đáng kính, phu nhân Hollingwood ạ. Tôi cũng vậy”.

“Nếu cô làm hỏng cố gắng này của ta, ta sẽ không do dự tống cô khỏi đây. Cô rõ chưa?”

Victoria không thấy mình có thể làm gì ngoại trừ tuân thủ theo bà ta. Phu nhân Hollingwood ngày nào cũng hăm dọa đuổi việc cô. “Đương nhiên rồi, thưa phu nhân.”

“Tốt. Ta không nghĩ cô có gì để mặc.”

“Không có thứ gì thích hợp cho một dịp thể này, thưa phu nhân.”

“Ta sẽ cho người mang một trong những chiếc váy cũ của ta lên đây. Nó sẽ vừa với cô.”

Victoria từ chối không đề cập rằng phu nhân Hollingwood nặng hơn cô cả tấn. Nhưng hình như đây không phải mối bận tâm nhất của cô. Thay vào đó cô chọn cách không biểu lộ. “Vâng, thưa phu nhân.”

“Nó có hơi lỗi một chút”, phu nhân Hollingwood trầm ngâm, “Nhưng chẳng ai bình luận đâu. Dù sao cô cũng chỉ là một gia sư mà thôi”.

“Đương nhiên rồi.”

“Tốt. Chúng ta sẽ phục vụ đồ uống vào lúc tám giờ, và bữa tối sẽ diễn ra khoảng ba mươi phút sau đó. Nên xin mời cô đến lúc tám giờ hai mươi lăm. Ta không muốn các vị khách của ta buộc phải giao thiệp với cô lâu hơn cần thiết.”

Victoria ngậm miệng để không đáp trả.

“Rồi, chúc một ngày tốt lành.” Phu nhân Hollingwood kênh kiệu rời khỏi phòng.

Victoria vừa đóng cửa thì Robert nhảy ra khỏi tủ. “Đúng là đáng khinh!”, anh la lên. “Làm sao em có thể chịu đựng nổi bà ta thế?”

“Tôi không có lựa chọn nào khác”, cô nghiêng giọng.

Robert nhìn cô tự lự. “Ừ, anh không nghĩ là em có.”

Điều Victoria muốn làm hơn bất cứ điều gì là tát vào mặt anh ngay lúc ấy. Thứ nhất vì cô chợt nhận ra cuộc sống của mình có quá nhiều khốn khổ. Thứ hai là vì anh đã bình luận về nó. “Tôi nghĩ tốt hơn hết anh nên đi cho”, cô nói.

“Phải, đương nhiên rồi”, anh tán thành. “Tôi chắc em có rất nhiều việc phải làm. Những công việc của một gia sư.”

Cô khoanh tay. “Đừng có đến đây nữa.”

“Sao không? Chiếc tủ không bắt tiện mấy đâu.”

“Robert...”, cô cảnh cáo.

“Thôi được rồi. Nhưng trước hết hãy thể hiện một chút lòng thành với miếng bánh sô cô la đi.” Anh cúi người, hôn cô thật dữ dội và nhanh chóng. “Điều đó sẽ giúp tôi vượt qua cả chiều nay.”

Victoria dùng mu bàn tay chùi miệng rồi quát: “Con heo đáng khinh”.

Robert chỉ cười khùng khục. “Tôi rất mong đợi tối mai đây, cô Lyndon ạ.”

“Đừng có tìm tôi nữa.”

Anh nhướn lông mày. “Tôi không thấy em có cách nào để có thể tránh tôi cả.”

7. Chương 7

Khi chiều hôm đó cùng buổi sáng hôm sau trôi qua mà không có dấu hiệu liên hệ nào từ Robert, Victoria đã cho phép bản thân hưởng thụ sự yên tĩnh khi nghĩ rằng rất có thể anh đã quyết định để cho cô yên.

Nhưng cô đã nhầm.

Anh tìm thấy cô khi chỉ còn vài giờ nữa là bữa tối sẽ bắt đầu theo đúng kế hoạch. Victoria đang xuống sảnh với những bước đi dứt khoát thì Robert đột ngột xuất hiện ngay trước mặt. Cô nhảy dựng, như bay hết hồn vía. “Robert!”, cô thất thanh, một bàn tay ép lên ngực để trái tim muốn nhảy ra ngoài bình tĩnh lại. Cô hít một hơi sâu và nhìn xuống hai phía sảnh để chắc chắn không có ai xung quanh. “Làm ơn đừng có rình mò tôi như thế nữa.”

Đôi mắt anh nở một nụ cười đầy vẻ nam tính. “Tôi thích làm em ngạc nhiên.”

“Tôi thực sự mong anh đừng làm thế”, cô lẩm bẩm.

“Tôi chỉ muốn biết em sửa soạn thế nào cho buổi ra mắt trọng đại của em thôi.”

“Đây không phải buổi ra mắt trọng đại của tôi”, cô vặc lại. “Nếu anh cần biết, thì tôi đang kinh hãi từng giây vì nó đây. Tôi không có thiện cảm với giới quý tộc, và ý nghĩ phải dành ra vài giờ đứng giữa những người cùng tầng lớp với anh khiến máu tôi đông lạnh.”

“Và giới quý tộc đã làm gì khiến em ghét bỏ thế? Thất bại trong việc cưới em chẳng?” Đôi mắt anh hẹp lại, thành hai đường kẻ. “Đáng tiếc thay những kế hoạch của em lại hỏng. Dù em đã cật lực không mệt mỏi để đạt đến mục tiêu của mình.”

“Tôi không biết anh đang nói gì”, cô ngơ ngác nói.

“Không ư?”, anh nhạo báng.

“Tôi cần phải đi.” Cô xoay sang trái để cố gắng vòng qua anh, nhưng anh chặn đường cô. “Robert!”

“Tôi có thể miễn cưỡng làm người hộ tống em.”

“Ôi, làm ơn đi”, cô khinh khỉnh. Nếu có lúc cô nghe được câu này thì đó cũng là lời nói dối. Đôi mắt anh thể hiện rõ ràng sự khinh ghét dành cho cô.

“Em không tin tôi sao?”, anh hỏi.

“Lời nói và ánh mắt của anh không đồng nhất. Bên cạnh đó, tôi đã ngộ ra không nên tin một lời nào từ miệng anh lâu rồi.”

Robert giận tóe lửa. “Nghĩa là thế quái nào?”

“Anh thừa biết còn gì.”

Anh tiến lên trước, buộc cô áp lưng vào bức tường. “Kẻ dối trá không phải là tôi”, anh trầm giọng nói, bầu mạnh những ngón tay lên bờ vai cô.

Victoria trợn mắt với anh. “Tránh ra cho tôi.”

“Và bỏ lỡ cuộc trao đổi mang đầy tính khai phá này sao? Tôi không nghĩ vậy đâu.”

“Robert! Nếu ai đó nhìn thấy chúng ta...”

“Sao lúc nào em cũng lo lắng về chuyện lộ diện thế?”

Cơn giận của Victoria bùng lên đến mức khiến cô run rẩy. “Anh còn dám hỏi sao?”, cô rít lên.

“Tôi dám nhiều là đằng khác, cưng ạ.”

Bàn tay cô ngứa ran. Má anh rất gần, và trông càng đẹp nếu có thêm những vết đo đỏ lằn lên. “Tôi sẽ yêu cầu anh lần cuối cùng...”

“Chỉ thêm lần nữa thôi à? Tốt. Em càng lúc càng trở nên tệ nhạt tột bậc rồi đấy.”

“Tôi hét lên cho anh xem.”

“Và báo động cho một đồng những kẻ mà em đang cố gắng trốn tránh bằng mọi cách hả? Tôi không nghĩ vậy đâu.”

“Robert...”

“Ôi, vì Chúa.” Anh xông lên mở một cánh cửa, túm lấy tay cô, và lôi cô vào phòng rồi đóng sập cửa lại sau lưng. “Đây. Giờ thì chúng ta ở một mình rồi đấy.”

“Anh điên rồi sao?”, cô thét lên, bối rối nhìn xung quanh, cố gắng hình dung mình đang ở đâu.

“Bình tĩnh đi”, anh nói, vẫn đứng trước cánh cửa, trông vô cùng giống một vị thần bất di bất dịch. “Đây là phòng của tôi. Sẽ không có ai đi vào làm phiền chúng ta đâu.”

Victoria khịt mũi. “Đây không phải khu vực dành cho khách.”

“Phu nhân H. hết phòng”, anh nhún vai nói. “Nên bà ta sắp xếp cho tôi ở gần khu vực của gia đình. Bởi vì tôi là một Bá tước, bà ta nói vậy đấy.”

“Tôi biết rất rõ địa vị lẫn lợi ích đi kèm của anh”, giọng cô lạnh tanh.

Robert phớt lờ lời châm chọc đó. “Tôi bảo rồi, giờ chúng ta đã được ở một mình, chúng ta có thể kết thúc cuộc nói chuyện mà em không cần liên tục lo sợ bị phát hiện.”

“Đã bao giờ anh nghĩ có lẽ tôi chỉ không thích anh chưa? Rằng có thể anh là nguyên nhân khiến tôi không muốn ở riêng với anh chưa?”

“Chưa.”

“Robert, tôi có nhiều việc cần phải làm. Tôi không thể ở đây.”

“Tôi không biết em sẽ đi thế nào”, anh vừa nói vừa dựa người lên cánh cửa.

“Đừng gây nguy hại cho công việc của tôi nữa. Anh có thể quay trở lại cuộc sống đầy đặc quyền của anh ở Luân Đôn”, cô giận dữ trầm giọng nói, “nhưng tôi không có thứ quyền được lựa chọn như vậy.”

Anh ngang ngược vuốt má cô. “Có thể vẫn còn quyền lựa chọn cho em.”

“Đừng!” Cô gạt anh ra, căm ghét bản thân vì quá quyền luyến đụng chạm của anh, căm ghét anh vì đã chạm vào cô. Cô quay lưng lại với anh. “Anh đang sỉ nhục tôi.”

Đôi bàn tay anh đặt khê lên vai cô. “Nó mang ý nghĩa như đỉnh cao của một lời ca tụng.”

“Một lời ca tụng!”, cô lớn tiếng, một lần nữa tránh khỏi anh. “Anh đang bóp méo chuẩn mực đạo đức của mình đấy.”

“Đó chắc chắn là một câu phát biểu quái dị, đến từ em.”

“Tôi không phải kẻ dồn hết thời gian rồi rãi đi quyền rũ các cô gái ngây thơ.”

Anh đáp trả: “Tôi không phải người cố gắng bán cả cuộc đời và cơ thể cho một gia tài lẫn một tước hiệu”.

“Xem ai đang nói này. Anh ư, kẻ đã bán mất linh hồn từ bao giờ rồi.”

“Giải thích đi”, anh nạt nộ.

Và rồi, chỉ vì giọng của anh khiến cô vô cùng khó chịu, cô nói: “Không”.

“Đừng thách thức tôi, Victoria.”

“Đừng thách thức tôi”, cô xỉa xối. “Anh chẳng có quyền gì mà ra lệnh cho tôi cả. Có thể anh đã từng...” Giọng cô rời rạc, cô phải mất một lúc mới lấy lại được bình tĩnh. “Có thể anh từng có quyền, nhưng anh đã từ bỏ chúng rồi.”

“Đó là sự thật sao?”

“Nói với anh thật vô bổ. Tôi không rõ sao mình lại cố thử.”

“Không ư?”

“Đừng chạm vào tôi”, Victoria quát. Cô có thể cảm thấy anh đang tiến đến rất gần. Hơi nóng và sự nam tính đặc trưng đó chắc chắn chỉ có ở anh. Làn da cô bắt đầu ngứa ran.

“Em cứ tiếp tục cố gắng đi”, anh khẽ nói, “Bởi em thừa biết các vấn đề giữa chúng ta chưa bao giờ được giải quyết.”

Victoria biết điều đó là đúng sự thật. Mối quan hệ của họ chấm dứt quá đột ngột. Hẳn cũng là lý do khiến việc gặp lại anh sau tất cả những năm qua lại khó khăn đến thế. Nhưng giờ cô không muốn đối mặt với anh. Cô muốn lờ đi, trốn tránh nó và quên anh.

Trên hết, cô không muốn trái tim mình lại tan vỡ, điều hoàn toàn chắc chắn sẽ xảy ra nếu cô để bản thân dành gian ở bên anh.

“Phủ nhận đi”, anh thì thào. “Tôi thách em đấy.”

Cô không nói gì.

“Em không thể, đúng không?” Anh băng qua phòng và vòng tay ôm lấy cô, tựa cằm lên đỉnh đầu cô. Đó là cái ôm họ đã cùng chia sẻ hàng trăm lần trước đây, nhưng chưa bao giờ mang lại cảm giác vừa ngọt ngào vừa cay đắng thế này. Robert không biết tại sao anh lại ôm cô. Anh chỉ biết mình không thể không làm điều đó.

“Sao anh làm thế?”, cô thì thầm, “Vì sao?”.

“Tôi không biết.” Và Chúa cứu rồi anh, đó là sự thực. Anh tự nhủ rằng mình muốn hủy hoại cô. Một phần trong anh vẫn muốn trả thù. Cô đã cứu nát trái tim anh. Anh căm ghét cô trong nhiều năm cũng bởi vì thế.

Nhưng ôm cô thế này khiến anh cảm thấy thật đúng đắn. Thật sự không còn từ nào khác để miêu tả hơn nữa. Không một người phụ nữ nào có thể vừa vặn một cách hoàn hảo như thế này trong vòng tay anh, và anh đã dùng bảy năm qua để lấp đầy chúng với những người phụ nữ khác, cố gắng đến tột độ để xóa nhòa nhận thức này trong ký ức anh.

Thực sự có thể vừa yêu vừa hận cùng lúc sao? Robert luôn giấu cột quan điểm ấy, nhưng anh không còn quá chắc chắn như xưa nữa. Anh để môi mình lướt dọc theo làn da ấm áp trên thái dương cô. “Em có để người đàn ông nào khác ôm em thế này không?” Anh thì thầm và sợ hãi nghe câu trả lời. Cô chỉ muốn gia sản của anh, nhưng trái tim anh vẫn đập điên cuồng vì ghen tị trước ý nghĩ cô ở bên người đàn ông khác.

Trong một thoáng cô im lặng, cả cơ thể của Robert cứng ngắc. Rồi cô lắc đầu.

“Vì sao?”, anh hỏi, cùng với một chút tuyệt vọng, “Vì sao?”.

“Tôi không biết.”

“Có phải vì tiền không?”

Cô chờ người. “Cái gì?”

Anh di chuyển làn môi lên cổ cô, hôn cô với thái độ ban ơn dữ dội. “Không ai đủ giàu để khiến em thỏa mãn ư?”

“Không phải!”, cô thét, “Tôi không phải người như thế. Anh thừa biết tôi không phải người như thế.”

Anh đáp lại bằng một tiếng cười khùng khục, Victoria cảm giác tiếng cười của anh ngay trên làn da cô.

“Ôi, Chúa tôi”, cô thở hắt, giật mạnh người khỏi sự kìm kẹp của anh. “Anh đã nghĩ... Anh đã nghĩ...”

Anh khoanh tay nhìn xuống cô, một hình ảnh vô cùng tao nhã và sang trọng. “Tôi đã nghĩ gì vậy, Victoria? Nói cho tôi nghe xem.”

“Anh đã nghĩ tôi muốn tiền của anh. Rằng tôi là một người đàn bà đầy mưu mô.”

Anh không nhúc nhích trừ hàng lông mày bên phải nhướng lên.

“Anh... Anh...” Bấy năm giận dữ tuôn trào trong Victoria, cô lao về phía anh, liều mạng đâm tay lên ngực anh. “Làm sao anh dám nghĩ như thế? Đồ gớm guốc! Tôi hận anh. Tôi hận anh.”

Robert gờ tay đẩy lùi cuộc tấn công đột ngột của cô, rồi nhanh gọn dùng một tay tóm cả hai cổ tay cô. “Có hơi trễ cho việc giả vờ bị lãng nhục rồi đấy, cô không nghĩ vậy sao?”

“Tôi chưa bao giờ muốn tiền của anh”, cô kịch liệt nói. “Nó chưa bao giờ quan trọng với tôi.”

“Ôi, thôi nào, Victoria. Cô nghĩ tôi không nhớ cô đã cầu xin tôi giải tỏa bất đồng với cha tôi sao? Cô thậm chí còn bảo sẽ không cưới tôi trừ khi tôi cố gắng hàn gắn với ông.”

“Đó là bởi vì... Ôi, vì sao tôi lại phải đi giải thích với anh thế này?”

Anh dí sát mặt lại gần với cô. “Cô đang cố giải thích vì cô muốn giảng dạy thứ cô để vuột bảy năm trước. Là tôi đây.”

“Tôi dần nhận ra anh chưa bao giờ là một mục tiêu hấp dẫn để bắt đầu cả”, cô nghiêng rằng.

Anh cười cay nghiệt. “Có lẽ là không. Điều đó lý giải cho việc cô lỗi hẹn trong cuộc chạy trốn của chúng ta. Nhưng tiền và tước hiệu của tôi chưa bao giờ thiếu cảm dỗ cả.”

Victoria giật phăng cổ tay khỏi anh, và ngạc nhiên khi thấy anh chịu thua quá dễ dàng. Cô ngồi xuống giường, úp mặt vào lòng bàn tay. Những mảnh vỡ cuộc đời cô bắt đầu ráp lại đúng chỗ. Khi cô không đến như lời giao hẹn của họ, anh đã cho rằng cô rút lui bởi vì cha anh đã tước quyền thừa kế của anh. Anh đã nghĩ rằng... Ôi, Chúa tôi, làm sao anh có thể nghĩ như vậy về cô?

“Anh chưa bao giờ hiểu tôi”, cô thều thào, như thể chỉ vừa mới nhận ra điều đó. “Anh chưa bao giờ thực sự hiểu tôi.”

“Tôi muốn lắm”, anh chì chiết. “Lạy Chúa, trước đây tôi muốn biết bao nhiêu. Và Chúa cứu rồi tôi, đến giờ tôi vẫn vậy.”

Có cố giải thích sự thật với anh cũng vô ích, cô chợt nhận ra. Sự thật không còn quan trọng nữa. Anh chẳng có chút tin cậy nào với cô, và không gì có thể gắn lại mối bất hòa. Cô tự hỏi không biết anh có từng tin bất cứ người phụ nữ nào hay chưa.

“Đang dự liệu các tội lỗi của cô đấy à?”, anh dài giọng từ góc chéo căn phòng.

Cô ngẩng đầu lên nhìn anh, đôi mắt cô sáng lên lạ lẫm. “Anh là một người đàn ông lạnh lùng, Robert. Và tôi cá cũng là một kẻ cô độc nữa.”

Anh bất động. Những lời của cô cửa thẳng vào tim anh, và chính xác đến giết mình. Bằng tốc độ khó thấy, anh lao đến bên cạnh cô, đôi bàn tay anh nắm lấy bờ vai cô. “Tôi như thế là vì cô.”

“Không”, cô nói, lắc đầu buồn bã. “Anh đã tự gây ra cho bản thân mình. Nếu anh tin tôi...”

“Cô chưa bao giờ cho tôi lý do chết tiệt nào để làm thế”, anh bùng nổ.

Cô run rẩy. “Tôi đã cho anh tất cả lý do”, cô đáp, “Nhưng anh đã chọn cách lừa chúng đi”.

Phần nộ, Robert đẩy người khỏi cô. Chính cô đang vờ xử sự như một kiểu nạn nhân cao quý nào đó, và anh không đủ kiên nhẫn với những kiểu đạo đức giả thế này. Nhất là khi từng thối thụt trong người anh đang gào thét vì ham muốn cô.

Đây là phần khiến anh choáng váng nhất. Từng phần trên cơ thể anh đều mang dáng vẻ của một kẻ đạo đức giả khổng lồ. Ham muốn cô đến tột hại. Ham muốn Victoria hơn hết thấy, người phụ nữ nếu anh có đủ khôn ngoan sẽ lảng tránh như dịch bệnh.

Nhưng anh đang dẫn lĩnh ngộ nhu cầu này là thứ gì đó anh không thể kiểm soát? Cô cũng muốn anh nhiều như anh muốn cô. Điều đó hiển hiện ngay trong đôi mắt cô mỗi lần cô nhìn anh. Anh gọi tên cô, giọng anh khàn đi vì trông đợi và ham muốn.

Victoria đứng dậy đi về phía cửa sổ. Cô áp mặt mình lên lớp kính, không còn tin tưởng bản thân nếu nhìn anh thêm nữa. Không hiểu sao, nhận ra rằng anh chưa bao giờ tin cô khiến cô đau đớn hơn cả lúc nghĩ anh chỉ đang cố gắng quyến rũ cô mà thôi.

Anh lại gọi tên cô, lần này cô có thể biết được anh đang ở rất gần. Đủ gần để cảm nhận hơi thở của anh trên cổ cô.

Anh xoay cô lại đối diện với anh. Đôi mắt anh thổi bùng lên ngọn lửa xanh lan đến tận sâu thẳm tâm hồn cô, và Victoria bị mê hoặc.

“Giờ tôi sắp hôn em đây”, anh từ tốn nói, những lời càng thêm nhấn mạnh bởi hơi thở hỗn hển. “Tôi sắp hôn em, và tôi sẽ không ngừng lại. Em hiểu chứ?”

Cô không cử động.

“Một khi môi tôi chạm lên môi em...”

Những từ ngữ của anh gần như là một lời cảnh báo, nhưng Victoria không tài nào chú tâm nổi. Cô cảm giác được sự ấm áp - thực sự là nóng bỏng, vậy mà cô lại rùng mình. Những ý nghĩ của cô chạy đua với tốc độ ánh sáng, nhưng tâm trí cô không hiểu sao vẫn hoàn toàn trống rỗng. Tất cả mọi thứ ở cô đều mâu thuẫn, và đó rõ ràng là lý do tại sao cô đột nhiên cho rằng hôn anh rất có thể không hẳn là một ý tưởng tồi tệ chút nào.

Ném lại mùi vị của ngày hôm qua - đó là tất cả những gì cô muốn. Chỉ là ném lại những gì có lẽ đã xảy ra. Những gì có khả năng xảy ra. Những gì nên xảy ra.

Cô run run tiến lên trước, và đó là tất cả sự mời gọi mà anh cần. Anh ép chặt cô vào với anh bằng một vòng tay choáng váng, môi anh ngấu nghiến lấy môi cô, và điều đó khiến cô rạo rực. Anh có thể là một tay chơi và tán gái siêu hạng, nhưng cô không tin anh từng muốn một người phụ nữ theo cái cách anh muốn cô ngay lúc này.

Victoria cảm giác như thể mình là người phụ nữ quyền lực nhất thế gian. Đó là một cảm xúc dữ dội, cô cong người dựa vào anh, rùng mình khi bầu ngực cô áp chặt lên ngực anh.

“Anh cần nhiều hơn nữa”, anh rên rỉ, đôi bàn tay điên cuồng giữ chặt lấy hông cô. “Anh cần tất cả.”

Victoria không sao từ chối, như thể Chúa đã hạ giáng và yêu cầu cô làm thế. Cô chắc chắn mình sẽ hoàn toàn dâng hiến bản thân cho Robert nếu một giọng nói không đột ngột vang lên trong căn phòng.

“Thứ lỗi cho tôi.”

Robert và Victoria vội tách ra, cả hai quay phắt về phía cửa. Một quý ông ăn vận cực cầu kỳ đang đứng nơi khung cửa. Trước đây Victoria chưa bao giờ nhìn thấy anh ta, mặt dù cô chắc chắn anh ta là một thành viên của bữa tiệc tại gia này. Cô quay đi, cảm thấy nhục nhã khi bị bắt gặp trong một tình huống nhạy cảm thế này.

“Eversleigh”, Robert lên tiếng, giọng anh lạnh tanh.

“Thứ lỗi cho tôi nhé, Macclesfield”, quý ông kia nói. “Nhưng tôi nghĩ đây là phòng tôi.”

Victoria ném ánh nhìn về phía Robert. Tên dối trá thối tha! Chắc chắn anh không biết đây là phòng của ai lúc họ bước vào. Anh chỉ muốn được ở một mình với cô. Anh chưa bao giờ thêm để tâm đến thanh danh của cô. Hoặc những nguy hại đến công việc làm gia sư của cô.

Robert siết chặt tay Victoria và lôi cô về phía cửa. “Chúng tôi đi đây, Eversleigh.”

Victoria có thể nhận ra Robert không ưa ngài Eversleigh, nhưng lúc đó cô quá điên tiết với anh để có thể cân nhắc tỉ mỉ.

“Cô nàng gia sư à?”, Eversleigh nói rồi vô lễ đánh giá cả người Victoria. “Hắn sẽ khó khăn cho cô lắm nếu nhà Hollingwood biết được hành động vô ý nhỏ nhen này.”

Robert ngừng chân rồi quay lại ném cho Eversleigh một cái nhìn đầy nguy hiểm. “Nếu mày dám đề cập với ai kể cả con chó chết đuối của mày, tao đảm bảo sẽ xé xác cổ họng mày ra.”

Eversleigh cười khùng khục. “Thực sự anh nên thu xếp các mối quan hệ của mình trong phòng riêng của anh ấy.”

Robert lôi Victoria trở vào hành lang và đóng sầm cửa lại. Ngay lập tức cô hất văng tay mình ra và quay sang anh. “Phòng của anh à?”, cô gần như hét lên. “Phòng của anh à? Tên dối trá khốn kiếp.”

“Chính em là người quá lo lắng khi nói chuyện ngoài hành lang. Và tốt hơn hết nên hạ giọng em xuống ngay nếu thực sự không muốn gây chú ý.”

“Anh còn dám giáo huấn tôi à?” Victoria hít sâu một hơi, cố gắng khiến cơ thể đang run lên của mình bình tĩnh lại. “Tôi thậm chí còn chẳng biết anh là ai nữa. Anh chắc chắn không phải chàng trai tôi đã gặp bảy năm trước. Anh là một kẻ nhẩn tâm, rác rưởi, vô đạo đức...”

“Tôi tin mình hiểu ý em ám chỉ.”

Về lễ độ lịch sự của Robert chỉ càng khiến cô thêm giận dữ. “Đừng bao giờ lại gần tôi nữa”, cô nói với giọng run run yếu ớt. “Đừng bao giờ.”

Cô bước đi, ước gì có một cánh cửa để sập thẳng vào mặt anh.

8. Chương 8

Victoria không biết làm sao để vượt qua được đêm nay. Ở bên Robert chỉ một lúc đã đủ tẻ nhạt rồi, nhưng giờ cô sẽ phải đối mặt với ngài Eversleigh, kẻ chắc chắn đã nghĩ cô là một phụ nữ hư hỏng.

Cô suy xét nhanh chóng đến khả năng giả vờ đau bụng. Cô sẽ nói mình đã tình cờ gặp tiểu thư Hypatia Vinton ngày hôm trước. Nhưng cô cũng không thể lấy đó làm lý do để có những triệu chứng tương tự cô ấy được. Chắc chắn phu nhân Hollingwood sẽ không buộc cô tham gia bữa tiệc tối nếu cô bị ốm. Nhưng rồi phu nhân H. là kiểu người thế nào cũng cho rằng Victoria cố tình tỏ ra buồn nôn để chọc giận bà ta. Đó sẽ là lý do để đuổi việc cô. Với Phu nhân Hollingwood, bất cứ điều gì cũng có thể trở thành lý do đuổi việc.

Thở dài thườn thượt, Victoria nhìn chiếc váy đặt trên giường. Đó không phải loại xấu xí như cô lo sợ, nhưng nó quá rộng và khi mặc lên người chắc chắn chẳng khác gì một chiếc bao tải. Hơn thế nữa nó lại màu vàng, thứ màu luôn khiến cô trở nên xám nhợt. Gạt thói phù phiếm của phụ nữ sang một bên thôi, dù sao cô cũng quyết định sẽ không để chiếc váy khiến cô muộn phiền rồi. Hơn nữa, cô cũng không cần thu hút sự chú ý. Victoria sẽ rất hạnh phúc nếu được đóng vai cô nàng không-ai-để-ý trong bữa tiệc đặc thù này. Thái độ nhu mì như vậy rõ ràng sẽ gây ấn tượng với bà chủ của cô và sẽ thêm vào những lợi ích đi kèm.

Vitoria kiểm tra đồng hồ trong phòng. Giờ là bảy giờ bốn mươi lăm phút - thời điểm để bắt đầu chuẩn bị nếu cô muốn xuống tầng dưới vào lúc tám giờ hai mươi lăm. Chính xác tám giờ hai mươi lăm, cô nhắm mắt nghĩ. Không được sớm một giây và cũng không được chậm một giây. Cô biết chắc công việc của mình sẽ phụ thuộc cả vào đây.

Cô cố gắng vắn tóc đẹp nhất có thể. Nó sẽ không được tinh tế như các tiểu thư khác, vì cô không có cô hầu gái nào để tạo kiểu tóc xoắn bông bành hay uốn mái cho hợp mốt cả. Một búi tóc đơn giản nhưng nhã nhặn là kiểu đẹp nhất cô có thể làm.

Cô đưa mắt nhìn đồng hồ và biết đã đến giờ đi xuống dưới, và thế là cô rời phòng, đóng và khóa cánh cửa lại sau lưng. Khi cô đến phòng tranh, tất cả các vị khách của nhà Hollingwood đã có mặt, họ đang nhâm nhi rượu và hòa nhã trò chuyện. Ngài Eversleigh đứng trong góc, quay lưng về phía cô khi anh ta tán tỉnh một người phụ nữ tóc vàng. Victoria trút một hơi nhẹ nhõm khi cô vẫn thấy bề mặt về việc xảy ra vào chiều hôm nay.

Robert đứng dựa vào tường, vẻ mặt anh mang đủ điềm gở để dọa tất cả mọi người bỏ chạy, trừ những kẻ thích giao thiệp ngu ngốc nhất. Đôi mắt anh rất chăm chú và chúng tập trung ở khung cửa khi cô bước vào. Anh rõ ràng đang canh cô đến.

Victoria nhìn quanh. Đường như không có ai có ý định tiến về phía anh. Đám người tối nay hẳn ít ngu ngốc hơn mức trung bình rất nhiều.

Robert tiến một bước về phía cô, nhưng bị chen ngang bởi phu nhân Hollingwood, người ngay lập tức đã đến bên cạnh Victoria. “Cảm ơn cô vì đã trở nên mau lẹ”, bà ta nói. “Anh Percival Hornsby sẽ hộ tống cô đến dùng bữa tối. Tôi sẽ nhanh chóng giới thiệu cô với anh ta.”

Victoria theo sau bà chủ của cô, hầu như không tin nổi người phụ nữ này thực sự đã dùng cả cụm “cảm ơn” lẫn “cô” trong cùng một câu. Và rồi, chỉ ngay khi cô và phu nhân Hollingwood chuẩn bị băng qua căn phòng, cô nghe thấy giọng Robert.

“Cô Lyndon phải không? Victoria?”

Victoria quay lại, kinh hãi lấp đầy bụng cô.

“Trời ạ, đúng cô rồi!” Mặt Robert trông đầy vẻ ngờ vực khi thu hẹp khoảng cách giữa họ bằng những sải chân thông dong.

Victoria híp mắt. Anh đang định làm cái quái quỷ gì thế không biết?

“Ngài Macclesfield!”, phu nhân Hollingwood nói, bị xúc động đến hỗn hển. “Đừng bảo rằng là ngài quen cô Lyndon đấy.”

“Tôi khá thân thiết với cô Lyndon.”

Victoria tự hỏi không biết có ai nghe ra hai tầng nghĩa trong giọng anh không. Cô rất mong có thể hạ nhiệt cơn giận và nói với anh chính xác những gì cô nghĩ về trò chơi nực cười của anh.

Phu nhân Hollingwood quay sang Victoria với nét mặt buộc tội. “Cô Lyndon, cô không hề nói với ta rằng cô quen ngài Macclesfield đấy.”

“Tôi không biết ngài ấy là khách của bà, thưa phu nhân.” Nếu anh có thể nói dối, quỷ tha ma bắt anh đi, thì cô cũng có thể.

“Chúng tôi lớn lên cùng nhau”, Robert thêm vào, “Ở Kent”.

Hừm, Victoria tự thừa nhận, điều đó cũng không hẳn sai sự thật. Cô có thể đã chuyển đến Kent năm mười bảy tuổi, nhưng chắc chắn cô đã lớn lên chút ít trong thời gian ở đó. Bị lừa lọc và phản bội là cách để khiến con người ta trưởng thành hơn.

“Vậy sao?”, phu nhân Hollingwood hỏi, trông hứng thú kinh khủng và có chút khó chịu khi cô gia sư của mình lại từng có mối giao thiệp với một Bá tước.

“Phải, gia đình hai chúng tôi là bạn tốt của nhau.”

Victoria ho sặc đến mức cô phải xin thứ lỗi để đi lấy thứ gì đó uống.

“Ôi, đừng, hãy cho phép tôi”, Robert dang hoàng nói, “Tôi không thể nghĩ mình thích làm việc gì hơn thế nữa”.

“Mình có thể nghĩ đến rất nhiều điều thích làm ấy chứ”, Victoria lầu bầu. Giậm lên chân anh chắc sẽ hay lắm, cũng giống như hất thẳng ly rượu lên đầu anh chẳng hạn. Cô đã từng dùng một chậu nước, và việc ấy khiến cô thích thú không gì bằng. Đã vậy rượu còn có thể nhuộm đỏ nữa.

Trong khi Robert đi kiếm cho cô một ly nước chanh, phu nhân Hollingwood quay sang cô. “Cô biết Ngài Macclesfield?”, bà ta rít lên, “Sao cô không nói cho ta biết?”

“Tôi đã nói rồi, tôi không biết ngài ấy là khách của bà.”

“Dù ngài ấy có là khách hay không thì cũng không thích hợp. Ảnh hưởng của ngài ấy còn lớn hơn nữa. Khi ta thuê cô, đáng nhẽ cô nên cho ta biết mình là... Ôi, xin chào, ngài Macclesfield.”

Robert gạt đầu khi anh giơ lên hai ly nước. “Phu nhân Hollingwood, tôi mạn phép mang nước chanh về cho cả hai người đây.”

Phu nhân Hollingwood điệu đà nói lời cảm ơn. Victoria thì im lặng, thừa biết nếu cô có mở miệng thì điều cô nói cũng không phù hợp với không khí lịch sự này. Rồi sau đó, ngài Hollingwood tiến đến, hỏi vợ mình đã đến thời điểm ăn tối chưa. “À, đúng rồi”, phu nhân Hollingwood nói. “Tôi cần giới thiệu cô Lyndon với anh Hornsby.”

“Có lẽ tôi có thể hộ tống cô Lyndon”, Robert lên tiếng.

Miệng Victoria trĩu xuống. Chắc chắn anh đã nhận ra đó là một sự lăng mạ kinh khủng với phu nhân Hollingwood. Là quý ông có tước vị cao nhất bữa tiệc, bốn phận của anh là hộ tống nữ chủ nhà.

Victoria ngậm chặt miệng khi phu nhân Hollingwood thất kinh lấp bắp. “Nhưng... Nhưng...”

Robert tặng bà ta nụ cười ảm áp. “Đã quá lâu rồi, và tôi chắc chắn cô Lyndon có rất nhiều chuyện để ôn lại cùng tôi. Tôi thậm chí còn chưa biết thêm thông tin gì về tình trạng em gái cô ấy kìa.” Anh quay sang nhìn Victoria với vẻ mặt quá ư là quan tâm. “Eleanor thân mến thế nào rồi?”

“Ellie vẫn khỏe”, Victoria nghiêng răng.

“Con bé vẫn xác xược như mọi khi chứ?”

“Không được bằng anh”, Victoria bắn trả. Rồi cô cầm bát.

“Cô Lyndon!”, phu nhân Hollingwood rú lên. “Làm sao cô dám dùng cái giọng đó để nói chuyện với ngài Macclesfield? Nhớ lấy vị trí của mình.”

Nhưng Robert chỉ cười khùng khục. “Cô Lyndon và tôi luôn nói chuyện thẳng thắn với nhau. Đó là một trong những lý do chúng tôi rất thích thú mỗi khi ở cạnh nhau.”

Victoria vẫn đang tự trừng phạt bản thân vì vừa nãy đã để anh kích thích mà buột miệng phản bác, cho nên lần này cô ngoan ngoãn ngậm miệng, dù cô thật sự muốn tuyên bố ít nhất cô cũng chẳng thích thú gì với việc bầu bạn cùng anh.

Quá lúng túng, phu nhân Hollingwood không biết phải xử lý tình huống trái lẽ nghi này thế nào. Bà ta chắc chắn không hài lòng dù là chút nhỏ nhoi trước ý nghĩ cô gia sư nhà mình nghiêm nhiên được cặp đôi với vị khách có địa vị cao nhất trong bữa tiệc.

Victoria nhanh chóng nhận ra sự xem nhẹ này có thể dẫn đến một tội lỗi, vội vàng hòa giải. “Tôi chắc chắn Bá tước và tôi không cần thiết phải ngồi với nhau. Chúng tôi có thể...”

“Ô, nhưng cần thiết chứ”, Robert cắt ngang, phờ phạc cười vui vẻ cho các quý cô xem. “Cả một thời đại rồi.”

“Nhưng sự sắp xếp chỗ ngồi của phu nhân Hollingwood...”

“Chúng ta không phải một nhóm cứng nhắc. Anh Hornsby hẳn sẽ rất vui mừng được thế chỗ tôi để ngồi gần vị trí đầu bàn, tôi đảm bảo đấy.”

Phu nhân Hollingwood trở nên tái mét. Hornsby không phải và cũng sẽ không bao giờ được trở thành người quan trọng. Nhưng trước khi bà ta có thể phản đối, Robert đã gọi quý ông kia đến hỏi.

“Percy này”, anh dùng chất giọng hòa nhã nhất của mình, “cậu không phiền nếu hộ tống phu nhân Hollingwood đi dùng bữa tối chứ? Tôi sẽ biết ơn cậu rất nhiều nếu cậu đồng ý đổi chỗ ở bàn ăn với tôi”.

Percy chớp mắt. “Nh... Nh... Nhưng tôi ch... chỉ...”

Robert thân thiết vỗ mạnh vào vai anh ta để ngăn lại tràng lấp bắp tiếp theo. “Cậu sẽ có một khoảng thời gian tuyệt vời cho xem. Phu nhân Hollingwood là một người hoạt ngôn đáng kinh ngạc.”

Percy nhún vai và chìa cánh tay ra cho phu nhân Hollingwood. Bà ta chấp nhận vì quả thực bà ta cũng chẳng thể làm gì khác mà không xúc phạm đến một Bá tước. Nhưng bà ta quăng ánh nhìn hung dữ qua vai về phía Victoria.

Victoria đau đớn nhắm mắt. Kiểu này chắc chắn phu nhân Hollingwood sẽ tin rằng thảm họa này là do cô gây ra. Không cần biết toàn bộ là do Robert nói ra, rằng anh là người khẳng khái yêu cầu. Phu nhân H. sẽ tìm cách đổ mọi tội lỗi lên đầu gia sư.

Robert cúi người và mỉm cười. “Không quá khó khăn, phải không nào?”

Cô quắc mắt với anh. “Nếu tôi có một cái chìa, thề với Chúa tôi sẽ dùng nó để xuyên anh.”

Anh chỉ cười khoái trá. “Một cái chìa à? Chắc chắn đó là do cách giáo dục ở thôn quê của em. Hầu hết phụ nữ tôi quen hẳn sẽ chọn một con dao găm. Không thì cũng là dao rọc giấy.”

“Bà ta sẽ lấy đầu tôi”, Victoria rít lên khi nhìn thấy cặp đôi khác xếp hàng để đi bộ vào phòng ăn. Bởi Robert đã đổi vị trí với anh chàng Hornsby, anh sẽ là người cuối cùng vào phòng ăn và ngồi ở vị trí cuối cùng trên bàn.

“Đảo lộn việc sắp đặt chỗ ngồi không phải tận thế”, Robert nói.

“Với phu nhân Hollingwood thì đúng là như thế đấy”, Victoria vặc lại. “Tôi có thể biết anh dẫn động cỡ nào, còn tất cả những gì bà ta thấy là một Bá tước cao quý.”

“Cũng thi thoảng mới khéo vậy thôi”, anh lẩm bẩm.

Câu nói khiến anh nhận thêm một cái trừng mắt giận dữ khác. “Bà ta đã khoe khoang về sự hiện diện của anh tại bữa tiệc trong suốt hai ngày qua”, Victoria thêm vào, “Anh mà ngồi với cô gia sư thì bà ta sẽ không vui nổi”.

Robert nhún vai. “Tôi đã ngồi với bà ta tối qua rồi. Bà ta còn muốn gì nữa?”

“Tôi thậm chí còn không muốn ngồi với anh ngay từ đầu! Tôi sẽ hoàn toàn vui vẻ với anh Hornsby. Tôi thậm chí còn vui vẻ hơn với khay thức ăn trong phòng của tôi. Càng lúc tôi càng thấy anh đáng khinh.”

“Ừ, em nói điều đó nhiều lắm rồi.”

“Tôi hẳn sẽ rất may mắn nếu bà ta đơn thuần chỉ đuổi việc tôi. Tôi đảm bảo bà ta đang mơ đến nhiều cách tra tấn đau đớn kể từ lúc chúng ta nói chuyện rồi.”

“Nâng cằm lên, Torie. Đến lượt chúng ta rồi.” Robert khoác tay cô và dẫn cô vào phòng ăn, đến chỗ của mình. Các vị khách khác có vẻ hơi giật mình khi thấy Robert ngồi cuối bàn. Anh cười dịu dàng và nói: “Phu nhân Hollingwood đã tặng tôi một món quà. Cô Lyndon đây là người bạn từ thời thơ ấu của tôi, và tôi muốn ngồi cạnh cô ấy”.

Các vị khách khác bức bối gật đầu, rõ ràng đã giải tỏa phần nào cho lời giải thích mang lỗi vi phạm lễ nghi nghiêm trọng thế này.

“Cô Lyndon à”, một người đàn ông trung niên to béo ồm ồm nói. “Tôi không nghĩ chúng ta đã từng gặp mặt. Gia đình cô ở đâu?”

“Cha tôi là mục sư ở Bellfield, thuộc hạt Kent.”

“Rất gần với Castleford”, Robert thêm vào, “Chúng tôi chơi với nhau từ thuở bé”.

Victoria cố lăm mồm ngăn được một tiếng khịt mũi. Chơi với nhau từ thuở bé à, hẳn thế nhỉ. Bọn họ đã làm những việc mà không đứa trẻ nào nên làm.

Trong khi cô ngồi ở đó với cái đầu bốc khói, Robert lại đi giới thiệu cô với tất cả mọi người ở khu vực cuối bàn của họ. Người đàn ông ngồi bên tay trái cô là đại úy Charles Pays, thuộc hải quân hoàng gia. Victoria nghĩ anh ta khá đẹp trai theo kiểu khác hẳn Robert. Người đàn ông to béo là ông Thomas Whistledown, và quý cô ngồi bên tay phải ông ta là cô Lucinda Mayford. Victoria nhanh chóng được đại úy Pays cho biết cô ta là một quý cô giàu có đang tìm cách để câu được cho mình một tước hiệu. Và cuối cùng, ngồi chéo góc với Robert là phu nhân William Happerton, một quả phụ không mấy tốn thời gian để hướng dẫn Robert gọi cô ta là Celia.

Victoria cho rằng phu nhân Happerton đang nhìn Robert hơi chăm chú một chút, điều có vẻ đủ trở thành lý do để cô hướng sự chú ý của mình về phía đại úy Pays. Chứ không phải, cô lý luận, là cô ghen tuông dù là chút xíu chẳng nữa. Vì đòi hỏi thực thi công bằng, nên cô cần phải quay lưng lại với Robert.

“Kể tôi nghe đi, đại úy Pays”, cô nở nụ cười và nói, “Ngài ở trong hải quân rất lâu phải không?”.

“Bốn năm, cô Lyndon ạ. Đó là một cuộc sống nguy hiểm, nhưng tôi rất thích nó.”

“Nếu anh thích thú như vậy”, Robert chen ngang, “Vì cái quái gì anh không đến đại lục[1] làm công việc của mình?”.

[1] Ý chỉ đại lục châu Âu (trừ nước Anh ra).

Cơn giận sôi lên, Victoria quay sang Robert nói: “Đại úy Pays thuộc hải quân, có nghĩa ngài ấy phải phụng sự trên một chiếc thuyền. Và sẽ rất khó khăn để lái một con thuyền trên đại lục, thưa ngài. Mà đã là thuyền thì phải đi trên mặt nước”. Và rồi, trong khi tất cả mọi người há hốc miệng trước cái cách cô đối đáp với một Bá tước như thể anh là một kẻ thiếu năng, cô nói thêm: “Bên cạnh đó, tôi không biết là ngài có liên quan đến cuộc nói chuyện của chúng tôi đây”.

Cô Mayford sắc súp làm ông Whistledown phải quay sang vỗ lưng cho cô. Ông ta trông có vẻ rất thích thú được ra sức giúp đỡ.

Victoria quay trở lại với đại úy Pays. “Ngài đang nói...”

Anh ta chớp mắt, rõ ràng không thấy thoải mái với cái cách Robert trợn trừng với anh ta qua đầu Victoria. “Tôi á?”

“Vâng”, cô đáp, cố gắng nghe như một quý cô ngọt ngào và nhã nhặn. Dù sao thì cô cũng mau chóng phát hiện thật khó để nghe ngọt ngào và nhã nhặn qua hàm răng răng nghiến chặt. “Tôi rất muốn được nghe thêm về công việc của ngài.”

Robert cũng đang gặp các rắc rối tương tự với cơn tam bành của anh. Anh không thấy những màn tán tỉnh của Victoria với tên đại úy đẹp trai kia thú vị chỗ nào hết. Dù anh biết thừa cô đang làm thế để chọc tức anh thì cũng không quan trọng - kế hoạch của cô đang tiến triển thuận lợi như mơ. Nó bỏ lại anh với nỗi ghen tuông bức bối, và điều anh thực sự muốn làm đó là hất chiếc đĩa găm đầy đậu Hà Lan về phía đại úy Pays.

Anh chắc hẳn cũng làm thế rồi, nếu chúng không nằm im lìm trong món súp. Thay vào đó anh chọc thìa xuống bát, nhưng nó chẳng khiến anh khá hơn và cũng không giảm tình trạng căng thẳng của anh xuống.

Anh lại nhìn về phía Victoria. Lưng cô kiên quyết quay về phía anh. Anh hắng giọng.

Cô không cử động.

Anh lại tiếp tục hắng giọng.

Nếu có chuyện xảy ra, thì chính là việc cô thậm chí còn ngã người gần hơn về phía Pays.

Robert cúi xuống và nhìn các khớp ngón tay trở nên trắng bệch vì nắm chiếc thìa quá chặt. Anh không muốn Victoria, nhưng quý bắt anh đi, anh cũng không muốn bắt cứ ai có được cô.

Hừm, đây cũng không phải toàn bộ sự thật. Anh muốn cô. Đến tận tột. Anh chỉ không muốn mình muốn cô. Anh ép bản thân nhớ lại tất cả những bề bồng và bất lực vào khoảnh khắc cô phản bội anh. Cô đứng là kiểu đàn bà mưu mô xấu xa nhất trần đời.

Ấy thế mà anh vẫn muốn cô.

Anh rên lên.

“Có gì không ổn sao?” là lời hỏi han vui vẻ của nữ quả phụ bên kia chiếc bàn.

Robert quay đầu lại để nhìn phu nhân Happerton. Cô ta để mắt đến anh cả tối, còn anh thì chẳng tâm trí đâu mà đáp lại lời mời mọc không lời của cô ta. Cô ta chắc chắn là thừa hấp dẫn, mặc dù rõ ràng cô ta sẽ trở nên lôi cuốn hơn nữa nếu màu tóc tối hơn. Đen, là chính xác nhất. Giống màu tóc của Victoria.

Phải đến tận khi nhìn xuống anh mới nhận ra mình vừa xé chiếc khăn ăn thành hai nửa. Chiếc khăn ăn bằng vải của anh.

“Thưa ngài?”

Anh ngược lên. “Phu nhân Happerton. Tôi hẳn phải xin lỗi cô rồi. Tôi không dễ hòa đồng cho lắm”, anh mỉm cười hờ hững. “Cô nên quở mắng tôi đi.”

Anh nghe Victoria lầu bầu điều gì đó. Anh liếc trộm về phía cô. Sự tập trung của cô với đại úy Pays không hoàn toàn chăm chú như cô muốn anh tin tưởng.

Một người hầu xuất hiện bên tay phải của Robert, đưa ra một đĩa - có thể là gì nhỉ - đậu Hà Lan. Victoria tự xúc cho mình một thìa đầy, rồi tuyên bố: “Tôi yêu đậu Hà Lan”. Cô quay sang Robert. “Theo tôi nhớ thì ngài ghét cay ghét đắng chúng. Thật đáng tiếc là chúng ta lại không được phục vụ món súp đậu.”

Cô Mayford tiếp tục ho, rồi đảo người sang trái để tránh những cú đập của ông Whistledown lên lưng cô.

“Thực sự thì”, Robert tươi cười nói, “Tôi đột nhiên lại thấy thích đậu Hà Lan. Nhưng chỉ tối nay thôi, đương nhiên là vậy”.

Victoria đằng hắng và hướng sự chú ý trở lại với đại úy Pays. Robert dùng đĩa xúc vài hạt đậu, đảm bảo không có ai đang nhìn, nhắm mục tiêu, và hắt.

Và trượt. Những hạt đậu bay vèo ra khắp các hướng nhưng không có hạt nào trong số chúng tìm được cách đụng vào Victoria hay Pays. Robert cầu nhàu bất mãn. Buổi tối của anh thế này đây. Nó được bắt đầu thú vị ra trò ấy chứ. Tra tấn Victoria lẫn phu nhân H. trong phòng tranh mới vui khủng khiếp làm sao.

Bữa ăn tiếp tục. Không một ai trông có vẻ thích thú, rất có thể trừ ông Whistledown ra, người hình như quên đi tất cả những lời nói kháy để nhào tới nhào lui. Thực sự thì một khi thức ăn được bưng lên, ông ta dường như quên bằng tất cả mọi thứ.

Đến lúc dùng xong món tráng miệng, năm trong số sáu vị khách ngồi ở cuối bàn đều trông rã rời. Người thứ sáu, ông Whistledown, trông no nê tràn trề.

Victoria chưa bao giờ lại cảm thấy mang ơn điều gì bằng lời đề nghị các quý cô lui ra phòng tranh của phu nhân Hollingwood. Cô không mong muốn có được mối quan hệ gần gũi với bà chủ của cô, người chắc chắn đang quyết tìm cách tốt nhất để đuổi việc cô. Nhưng kể cả vậy, phu nhân H. cũng đáng mến hơn Robert, kẻ đóng góp lời sau cùng vào cuộc trò chuyện chung là: “Quả thực vô vùng khó khăn để tìm được sự giúp đỡ tích cực. Đặc biệt là cô gia sư”.

Trong phòng tranh các quý bà quý cô đồn đãi với nhau chuyện này chuyện nọ. Victoria, đóng vai trò là cô gia sư, không được chia sẻ “chuyện này” hay “chuyện nọ”, cho nên cô giữ im lặng. Những cái trừng mắt thường xuyên từ phu nhân Hollingwood càng làm cô tin chắc mình nên giữ mồm giữ miệng.

Sau nửa giờ, các quý ông tham gia với họ để chuyện trò nhiều hơn. Victoria để ý Robert không xuất hiện và trút một hơi nhẹ nhõm. Cô đơn giản không muốn tranh đấu với anh thêm nữa. Ngay khi có thể, cô sẽ lịch sự xin phép được về phòng nghỉ.

Cơ hội ấy xuất hiện chỉ vài phút sau đó. Tất cả mọi người trừ Victoria đều tụ họp trong những nhóm nhỏ hơn để nói chuyện. Cô đi men về phía cửa, nhưng khi chỉ còn cách ba bước nữa, một giọng đàn ông khiến bước chân cô khựng lại.

“Quả là hân hạnh khi lại được gặp cô, cô Lyndon.”

Victoria quay lại, gương mặt cô đỏ gay. “Ngài Eversleigh.”

“Tôi không biết cô sẽ cho chúng tôi vinh dự được diện kiến cô tối nay đây.”

“Tôi là người thay thế vào phút cuối cùng.”

“À, phải rồi, cơn đau bụng của tiểu thư Vinton.”

Victoria cười rúm ró và nói: “Nếu ngài thứ lỗi cho tôi, tôi phải quay lại phòng của mình”. Cô gật đầu nhanh gọn rồi lướt khỏi phòng tranh.

Từ bên kia căn phòng, Robert híp mắt khi nhìn thấy Eversleigh cúi người chào một cách gần như chế nhạo. Robert quay về phòng tranh hơi chậm, bởi anh phải ngừng lại ở phòng tắm để tự làm dịu bản thân. Khi anh đến nơi thì liền phát hiện Eversleigh đang dồn Victoria vào góc.

Và cái cách hằn ta đang nhìn cô khiến máu Robert sôi lên sùng sục. Đại úy Pays, với tất cả vẻ ưa nhìn sáng chói, tương đối vô hại. Nhưng Eversleigh thì hoàn toàn không có chút đạo đức và e dè nào cả.

Robert bắt đầu băng qua căn phòng, lúc đầu anh muốn vịn cổ Eversleigh, rồi lại quyết định sẽ cảnh cáo một hai câu thay vào đó. Nhưng trước khi anh có thể đến chỗ hằn ta, phu nhân Hollingwood lại đứng dậy và tuyên bố chương trình giải trí tối nay. Bao gồm hát và chơi nhạc cụ trong phòng nhạc cùng chơi bài dành cho các quý ông thích may rủi.

Robert cố gắng chặn Eversleigh lại khi đám đông phân tán, nhưng phu nhân Hollingwood đã bắt ngờ tiếp cận anh một cách đầy chủ tâm, và anh nhận ra mình bị mắc kẹt trong cuộc nói chuyện đến gần một giờ.

9. Chương 9

Robert đứng ở mép phòng nhạc, cố không lắng nghe cái cách cô Mayford phá hoại bản nhạc của Scarlatti bằng cây đàn clavico^[1]. Nhưng những nỗ lực đẩy tính âm nhạc của cô ta không phải nguyên do gây nên cảm giác buồn nôn cuộn lên trong bụng anh.

[1] Loại nhạc cụ tương tự đàn piano được dùng phổ biến vào thế kỷ XVII và XVIII

Buồn cười làm sao khi lương tâm người ta chỉ thức tỉnh vào những khoảnh khắc đáng nguyên rủa nhất.

Anh đã dùng vài ngày vừa qua mơ về việc hủy hoại Victoria. Anh không chắc mình hứng khởi với điều gì hơn một hành động hủy hoại thực thụ. Điều hứa hẹn một mối quan hệ thực sự kích thích, hoặc đơn giản là nhận thức rằng anh đã hạ nhục cô.

Nhưng đêm nay có gì đó đã thay đổi trong trái tim anh. Anh không muốn bất cứ ai nhìn Victoria với sự nhạo báng đầy dâm dục mà anh thấy trong đôi mắt Eversleigh. Và anh đặc biệt cũng không thích mối quan tâm lịch thiệp của gã đại úy đẹp trai.

Và anh biết mình muốn cô ở bên. Bảy năm qua đã cho anh thấy chả có tốt đẹp gì khi không có cô bên cạnh. Anh có thể không hoàn toàn tin tưởng cô, nhưng anh vẫn muốn có cô trong đời.

Nhưng trước tiên phải giải quyết những vấn đề chen ngang khác. Eversleigh. Sự thật rằng có một người đàn ông khác đang truy đuổi cô trong phòng tranh quả thực là một dấu hiệu xấu. Robert phải đảm bảo rằng Eversleigh sẽ hiểu được anh nghiêm túc ra sao về việc bảo vệ Victoria khỏi những lời đồn ác ý. Hai người đàn ông đã quen biết nhau nhiều năm trời, kể từ lúc họ còn là những thằng nhóc theo học ở Eton. Hồi đó Eversleigh là một tên ác ôn, và giờ thì hằn vẫn chẳng thay đổi.

Robert liếc quanh căn phòng. Cuộc nói chuyện không ngừng của phu nhân Hollingwood làm anh tham dự muộn buổi biểu diễn ngẫu hứng, và giờ thì không thấy bóng dáng Eversleigh đâu cả. Robert đẩy người khỏi bức tường và đi thẳng xuống sảnh lớn. Anh sẽ tự mình tìm thằng khốn ấy và đảm bảo hằn sẽ ngậm miệng.

Victoria cố gắng lên kế hoạch dạy học, nhưng cô không thể nào tập trung. Quỷ tha ma bắt anh. Giờ cô đã tin Robert hoàn toàn nghiêm túc trong chuyện tán tỉnh cô bảy năm trước, nhưng những hành động mới đây của anh mới gọi là xấu xa tội bậc.

Anh đã cố gắng dụ dỗ cô. Tệ hơn, anh làm thế trong căn phòng của một người lạ, khi thừa biết họ có thể bị phát hiện vào bất cứ lúc nào. Rồi anh lại cả gan quấy nhiễu cô trước mặt bà chủ của cô lẫn các vị khách của bà ta. Cuối cùng anh đã đẩy cô vào một tình thế đến trong mơ cô cũng không dám tưởng tượng, buộc cô phải chấp nhận bắt cặp với anh trong bữa tối. Phu nhân Hollingwood sẽ không bao giờ tha thứ cho cô. Victoria nên bắt đầu gói ghém đồ đạc từ đêm nay là vừa.

Nhưng tệ hại nhất là anh lại khiến cô khao khát anh. Với cường độ khiến cô hốt hoảng.

Victoria lắc đầu, cố gắng đánh lạc hướng những suy nghĩ về anh. Cô quay trở lại với kế hoạch giảng dạy, kiên quyết ít nhất cũng phải hoàn thành một phần nhỏ trong tối nay. Neville rất thích thú bài học về màu sắc của họ chiều hôm trước. Có lẽ cô sẽ tiếp tục với màu xanh biển vào ngày mai. Họ có thể dùng trà trong phòng khách sơn màu xanh biển. Họ có thể thảo luận về màu xanh da trời, màu xanh cô ban, màu của nửa đêm và màu bầu trời. Có lẽ cô nên mang một tấm gương để hai người có thể so sánh màu mắt nhau. Mắt của Victoria là màu xanh dương thẫm, trong khi màu mắt của Neville nhạt hơn, gần giống màu mắt của Robert.

Cô thở dài, tự hỏi liệu có bao giờ người đàn ông đó chịu rời xa khỏi những suy nghĩ của cô hay không.

Cô lại nâng cuốn sổ tay lên, chuẩn bị đọc các mục của ngày hôm trước. Cô mất cả mười phút nhìn những con chữ mà không thực sự đọc cái gì, rồi một tiếng gõ cửa vang lên.

Robert. Hẳn là anh.

Cô đã quyết tâm lờ đi những lời gọi đó, nhưng cô biết anh sẽ không chịu bỏ đi. Giật tung cửa ra, cô nói: “Tôi đang run hết cả người để đợi nghe lời thứ lỗi vì hành động của ngài đây, thưa ngài”.

Ngài Eversleigh đứng đó với đôi mắt giấu cợt nhưng miệng lại tỏ ra thích thú. “Tôi thấy cô đang chờ người khác. Có lẽ là ngài Macclesfield chăng?”

Mặt Victoria đỏ như gấc vì xấu hổ. “Không, tôi không phải đang chờ anh ta. Nhưng tôi...”

Hắn bước qua cô, bỏ lại cô đứng đó cạnh cửa.

“Đóng lại đi”, hắn trầm giọng yêu cầu.

“Thứ lỗi cho tôi, thưa ngài?”

“Cánh cửa.”

Cô không làm gì được ngoại trừ chớp mắt, rồi dần dần chợt nhận ra cô đang ở trong một tình thế vô cùng xấu. Cô toan tiến về phía hành lang, không dám chắc mình có thể chạy trốn khỏi hắn nhưng vẫn sẵn sàng thử.

Dù vậy hắn di chuyển như một con mèo, và trước khi cô kịp hành động, hắn đã sập cửa lại và tỉnh bơ dựa vào đó. “Cô là một cô nàng vô cùng xinh đẹp”, anh ta nói.

“Tôi cho rằng ý tưởng của ngài sai rồi, thưa ngài”, cô nói nhanh.

Hắn tiến lên trước, đuổi theo cô. “Tôi tự hào là người luôn sáng suốt.”

“Không phải, ý của tôi là... Ngài Macclesfield... Tôi và anh ta... Chúng tôi...”

Hắn chạm vào má cô. “Macclesfield có thích kiểu phản kháng ngây thơ này không? Tôi đảm bảo cô không cần diễn kịch cho tôi xem. Bây giờ tôi rất hài lòng với cô. Những món hàng từng bị hủy hoại cũng có thể trở nên vô cùng ngon miệng.

Victoria rùng mình tránh ra. “Thưa ngài”, cô cố gắng nói lý lẽ với hắn. “Tôi xin ngài...”

Hắn cười khùng khục. “Tôi thích nghe phụ nữ cầu xin. Tôi tin mình sẽ thấy rất hứng thú với cô, cô Lyndon ạ.” Hắn vươn tay và lôi cô lại một cách dữ tợn. “Chỉ là ném thử những gì cô đã hào phóng cho đi thôi. Tôi hứa cô sẽ không cảm thấy hối tiếc. Tôi là người đàn ông vô cùng hào phóng.”

“Tôi không muốn tiền của ngài”, cô nghiêng rằng, ngoeo đầu sang một bên. “Tôi mong ngài đi cho.”

“Chúng ta có thể làm theo hai cách”, hắn nói, đôi mắt dần trở nên tăm tối đầy hăm dọa. “Cô em có thể ngừng trò giả vờ giả vịt và vui vẻ chút ít, hoặc cô em có thể chống trả cật lực. Tôi không mấy quan tâm cô em sẽ chọn thế nào. Dù sao, tôi chắc chắn sẽ có một quãng thời gian thú vị.”

Cô tát thẳng vào mặt hắn.

“Cái đó”, hắn quát, “là một sai lầm”. Hắn ném cô lên giường rồi ghì chặt cô tại chỗ với toàn bộ sức nặng từ cơ thể hắn.

Victoria bắt đầu quẫy đạp. Và rồi cô bắt đầu la hét.

Robert thử tìm ở phòng của Eversleigh trước, nhưng anh không mấy ngạc nhiên khi không thấy hắn ở đó. Rồi anh tìm kiếm ở khu vực dành cho khách, nghĩ rằng Eversleigh có thể đang vui vẻ với một vị khách nữ nào đó. Không may vẫn chẳng thấy, dù anh đã phát hiện vợ của ngài Winwood đang có quan hệ với chồng tình nhân của chính ngài ấy.

Robert thậm chí còn chẳng buồn chớp mắt. Mỗi quan hệ thế này tương đối phổ biến trong giới của anh, dần khiến anh khinh thường.

Rồi anh thử tìm ở phòng chơi bài, bởi anh biết Eversleigh có niềm đam mê với bài bạc.

“Eversleigh hả?”, một người đang chơi nói. “Mới này anh ta vừa ở đây.”

“Vậy ư?”, Robert hỏi, cố gắng lờ đi ánh mắt suy đoán từ những người bạn. Không ai là không biết hai người đàn ông này chẳng thân thiết với nhau cho lắm. “Anh biết anh ta đi đâu không?”

“Tôi nhìn thấy anh ta lên gác”, ai đó phát biểu.

Robert giấu đi tiếng rên rỉ. Anh lại phải tìm ở khu vực dành cho khách ở một lần nữa sao.

“Lạ hơn hết là”, ai đó thêm vào. “Anh ta dùng cầu thang dành cho người làm.”

Cảm giác buồn nôn cuộn cuộn trong bụng Robert cả tối đồng loạt trào lên với nỗi kinh hãi. Anh chạy khỏi phòng, lao ba bậc một lên cầu thang dành cho người hầu.

Và rồi anh nghe thấy những tiếng la hét.

Victoria. Nếu anh không kịp cứu cô lúc này...

Robert thậm chí không thể nghĩ cho hết.

Victoria không chấp nhận buông xuôi bản thân cho số mệnh. Cô chiến đấu như một người phụ nữ điên rồ, cào cấu như một con mèo. Cô biết những hành động của cô chỉ càng khiến Eversleigh thêm điên tiết, nhưng cô không thể cho phép bản thân bị cưỡng bức mà không phản kháng.

Nhưng hắn quá khỏe. Khỏe hơn cô rất nhiều, và hắn không gặp chút khó khăn để ấn cô xuống trong khi xé toạc váy áo cô. Hắn nhấc tay khỏi miệng cô để gạt phần cổ chiếc váy cô đang mặc, cô tận dụng cơ hội đó để hét. Rất lớn.

“Câm mồm lại, con khốn, hắn rít lên, ấn đầu cô sang một bên và ép má cô vào chiếc gối. Victoria cắn tay hắn.

“Đồ trời đánh, con diêm này!” , hắn kêu la. Hắn chop lấy một chiếc gối khác và chụp nó lên mặt cô.

Đột nhiên Victoria không thể thở. Lạy Chúa, hắn định giết cô sao? Nỗi kinh hoàng của cô tăng vọt cho đến khi cô nghĩ mình sắp điên đến nơi. Cô quẫy đạp, nhưng cô không thể thấy gì, và cô dần lả đi.

Và rồi, chỉ ngay khi cả thế giới bắt đầu chao đảo, cô nghe thấy tiếng vỡ vụn, theo sau một tiếng thét thịnh nộ không giống bất cứ điều gì từng xuất hiện trong nhận thức của cô.

Eversleigh đột ngột bị nhấc khỏi người cô, Victoria ngay lập tức hất chiếc gối sang một bên và bò vội khỏi giường. Cô lao vào một góc, hai lá phổi của cô bốc cháy với từng hơi thở và cử động, nhưng cô phải tránh xa khỏi cái giường đó. Cô phải làm thế.

Căn phòng vô cùng âm ỉ. Có thứ gì đó vỡ loảng xoảng, có tiếng ai la hét. Và rồi thứ âm thanh chỉ có thể là thịt va đập vào với xương vang lên. Nhưng Victoria không ngược lên. Cô thậm chí không mở nổi mắt. Tất cả những gì cô muốn làm là ngăn chặn cơn kinh sợ.

Dù sao thì cuối cùng, cô cũng ép bản thân đối mặt với ác quỷ, và khi ấy cô đã nhìn thấy Robert. Anh ép Eversleigh xuống đất và đang ngồi dạng chân trên người hắn, không thương xót táng nắm đấm vào mặt hắn.

“Robert”, cô thốt, giọng của cô không khác gì một tiếng thều thào. “Tạ ơn Chúa.”

Robert không để lộ dấu hiệu anh có nghe thấy cô. Anh tiếp tục đánh đập Eversleigh.

“Robert”, cô nói, lần này to hơn. Cô vẫn còn sững sờ và không thể ngừng run rẩy, cô cần anh.

Nhưng Robert chưa bình tĩnh lại. Anh không nói gì chỉ lâu bầu và la hét khi anh cuối cùng cũng ngược nhìn lên Victoria, có gì đó rất điên cuồng và nguyên thủy trong đôi mắt anh. Sau cùng, anh vẫn cười lên gã Eversleigh giờ đã mất ý thức, ngừng lại một thoáng để lấy hơi và nói: “Hắn có làm tổn thương em không?”.

Miệng cô hé ra chút ít, nhưng cô không thể nói được gì.

“Hắn có làm tổn thương em không?” Mắt Robert rực lên giận dữ, ngay lập tức Victoria nhận ra nếu cô nói có, anh sẽ giết Eversleigh. Cô lắc đầu điên cuồng. Đây không phải nói dối. Không hắn. Eversleigh không gây thương tổn cô. Theo cái lối Robert ám chỉ.

Robert thả gã đàn ông bất tỉnh xuống đất và lao đến bên cô. Anh ngã người xuống cạnh cô và chạm lên má cô. Bàn tay anh đang run rẩy. “Em không sao chứ?”

Cô lại lắc đầu.

“Victoria, anh...”

Anh bị cắt ngang bởi tiếng rên rỉ thoát lên từ giữa căn phòng. Robert lăm bắm chửi rồi nhanh chóng lau bầu một tiếng: “Thứ lỗi cho anh”. Anh sải chân về phía Eversleigh, dùng tay túm lấy cổ áo và đung quần hắn để nhấc bổng hắn ta lên, rồi quăng ra ngoài hành lang, khiến hắn nằm sòng soài thành một đồng nhẵn nhúm. Robert nhẹ nhàng đóng cửa lại và bước tới bên cạnh Victoria.

Cô đang run rẩy dữ dội, những cơn chấn động làm chao đảo cả cơ thể cô. Những giọt nước mắt lăn dài xuống gò má, nhưng không phát ra một âm thanh nào hết. Robert cảm giác cơn sợ hãi một lần nữa trào lên khắp cơ thể anh. Thằng khốn kiếp kia đã làm gì với cô thể này?

“Suyt”, anh ngậm nga, không biết phải nói gì để có thể khiến cô cảm thấy đỡ hơn. “Suyt.”

“Robert”, cô hỗn hển. “Robert.”

“Anh đây, tình yêu của anh.” Anh duỗi tay và đỡ cô dậy. Hai cánh tay cô ôm lấy cổ anh mau lẹ đến ngạc nhiên. Cô điên cuồng ôm riết lấy anh, cứ như việc giữ lấy anh mang tính sống còn đối với cô.

Anh di chuyển đến bên giường, định ngồi xuống ôm cô cho đến khi cơn run rẩy của cô chấm dứt, nhưng cô đột nhiên nhảy dựng trong vòng tay anh. “Không ở giường!”, cô tuyệt vọng nói. “Không phải ở đây.”

Robert nhìn xuống đám khăn trải giường nhăn nhúm và thấy ghê sợ. Khi anh xông vào căn phòng, Eversleigh đã ấn một cái gối lên mặt Victoria. Cô có thể đã bị giết rồi.

Ý nghĩ đó như thụi một đấm vào bụng anh.

Robert nhìn quanh căn phòng. Nó được bài trí rất sơ sài, cho nên anh ngồi xuống sàn, dựa vào một bên thành giường. Anh cứ thế lặng im ôm Victoria vài phút.

Cuối cùng cô ngược lên, đôi mắt cô khấn khoắn. “Em đã cố gắng đánh lại hắn”, cô nói. “Em đã cố gắng.”

“Anh biết mà, Torie.”

“Hắn quá khỏe.” Trông cô như thể đang cố thuyết phục anh về điều gì đó vô cùng quan trọng. “Hắn khỏe hơn em.”

“Em tuyệt lắm”, anh nói, cố gắng lờ đi những giọt nước mắt cảm tức trong đôi mắt anh.

“Nhưng hắn chặn gối lên mặt em. Em không thể thở. Em không thể đánh lại.” Cô lại bắt đầu run rẩy. “Em không muốn để hắn... Em không muốn thế. Em thì là em không muốn.”

Anh siết lấy bờ vai cô rồi xoay người cô lại cho đến khi hai người tì sát vào nhau. “Đó không phải là lỗi của em, Torie”, anh nói dữ dội. “Đừng tự trách bản thân.”

“Nếu anh không đến...”

“Nhưng anh đã đến.” Robert kéo cô trở lại vào vòng tay anh và ôm cô thật chặt. Cứ như vậy một lúc lâu trước khi cô ngừng run rẩy, và khi gương mặt của Eversleigh không còn hằn trong đầu óc của cô nữa.

Cũng đủ lâu cho anh, anh chợt nhận ra. Không phải anh không biết tình huống này xảy ra, ít nhất cũng có một phần trách nhiệm của bản thân. Nếu anh không quá giận dữ với cô như một thằng điên như thế vào chiều nay, và hăm hở đến khốn kiếp được ở riêng với cô, anh đã không lôi cô từ hành lang vào phòng gần nhất. Căn phòng chẳng may lại thuộc về Eversleigh. Và tối nay - cuộc nói chuyện phô trương khi anh khẳng khái đòi đưa Victoria đến bữa tiệc tối. Đa số các vị khách đều tin vào câu chuyện họ là những người bạn từ thời thơ ấu, nhưng Eversleigh biết vẫn còn ẩn tình trong đó. Đương nhiên thằng khốn ấy sẽ nghĩ Victoria là một người đàn bà dễ dãi. Eversleigh luôn có kiểu niềm tin rằng bất cứ người phụ nữ nào không có sự bảo vệ của một gia đình quyền quý đều thoải mái cho hắn chơi đùa. Robert đáng nhẽ nên phát hiện ngay từ đầu, và bảo vệ cô bằng mọi giá.

Anh không biết mình đã ngồi trên mặt đất bao lâu, cứ thế nâng niu Victoria trong vòng tay. Có thể là một giờ, cũng có thể chỉ mới mười phút trôi qua. Nhưng cuối cùng hơi thở của cô cũng đều dần, và anh biết cô đã ngủ thiếp đi. Anh không muốn suy đoán những giấc mơ đêm nay của cô có thể là gì nhưng anh cầu nguyện cô có một đêm không mộng mị.

Anh nhẹ nhàng đặt cô lên giường. Anh biết cô ác cảm với chỗ đó sau khi bị Eversleigh ra sức cưỡng bức, nhưng không biết đặt cô ở nơi nào khác. Anh không thể bế cô đến phòng của anh. Một hành động chỉ càng hủy hoại thanh danh của cô. Và Robert nhận ra rằng, bất chấp những hành động của cô bảy năm trước, anh không thể khiến bản thân mình hủy hoại hoàn toàn cuộc đời cô như thế.

Suy nghĩ mĩa mai ấy khiến anh gần như suy sụp. Sau tất cả những năm anh mơ về cô, mừng tượng về sự trả thù anh có thể thực hiện nếu để anh gặp lại cô.

Nhưng giờ đây, khả năng báo thù ngay trong tầm tay, anh lại không thể làm gì. Điều gì đó trong cô vẫn kêu gọi trái tim anh, và anh biết mình không bao giờ có thể sống ngẩng cao đầu nếu cố tình gây thương tổn cho cô.

Robert cúi xuống và đặt một nụ hôn dịu dàng lên trán cô. “Đến ngày mai, Torie”, anh thì thầm. “Chúng ta sẽ nói chuyện vào ngày mai. Anh sẽ không để em rời bỏ anh lần nữa.”

Khi rời phòng, anh phát hiện Eversleigh đã bỏ đi. Với quyết tâm không lay chuyển, anh bắt đầu lùng tìm hắn. Anh phải đảm bảo thằng khốn đó hiểu được một sự thật đơn giản: Nếu về sau, Eversleigh chỉ cần phát ra một âm tiết nào về tên của Victoria thêm lần nữa, thì Robert sẽ tấn hắn một trận ra trò, không dừng lại cho dù hắn có đang ở giữa ranh giới sinh tử...

Victoria thức dậy vào sáng hôm sau và cố gắng thực hiện lịch sinh hoạt hàng ngày như chưa có gì xảy ra. Cô rửa mặt, mặc quần áo, ăn sáng với Neville.

Nhưng thi thoảng cô lại phát hiện hai bàn tay mình run lẩy bẩy. Và cô đang cố gắng không chớp mắt, bởi mỗi lần nhắm mắt, cô lại thấy gương mặt của Eversleigh lúc hắn đè lên cô.

Cô dạy bài giảng buổi sáng cho Neville, rồi đưa thằng nhóc xuống chuồng ngựa để học các bài học cưỡi ngựa của nó. Bình thường cô luôn vui vẻ chào đón quãng thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi này, nhưng hôm nay cô miễn cưỡng tách khỏi thằng bé.

Điều cuối cùng cô muốn là ở một mình với những suy nghĩ miên man của bản thân.

Robert nhìn thấy cô băng qua bãi cỏ, và anh xông đến ngăn cô trước khi cô quay vào nhà. “Victoria!”, anh gọi, vì chạy nên giọng anh có chút hụt hơi.

Cô nhìn anh, đôi mắt cô lóe lên chút sợ hãi trước khi được cảm giác nhẹ nhõm lấp đầy.

“Anh xin lỗi”, anh vội nói. “Anh không định làm em giật mình.”

“Không đâu. Ừm, thực ra thì có, nhưng em mừng vì đó là anh.”

Robert đè nén cơn thịnh nộ mới trào lên trong người. Anh không thích nhìn thấy cô sợ hãi như vậy. “Đừng lo về Eversleigh. Anh đã chứng kiến lúc hắn trở về Luân Đôn vào sáng sớm hôm nay rồi.”

Cả người cô mềm nhũn, như thể trút bỏ được toàn bộ sự căng thẳng trong cơ thể. “Tạ ơn Chúa”, cô thở hắt. “Cảm ơn anh.”

“Victoria, chúng ta phải nói chuyện.”

Cô nuốt khan. “Vâng, đương nhiên rồi. Em phải cảm ơn anh một cách tử tế. Nếu anh không...”

“Ngừng cảm ơn anh ngay!”, anh bùng nổ.

Cô chớp mắt, bối rối.

“Chuyện xảy ra hôm qua cũng là một phần lỗi của anh”, anh nói cay đắng.

“Không!”, cô hét. “Không, đừng nói thế. Anh đã cứu em.”

Một phần trong Robert không muốn gì hơn là để mặc cô nghĩ anh là một anh hùng. Ngày trước, cô luôn khiến anh cảm giác mình to lớn, mạnh mẽ và cao quý, và anh đã vượt mất cảm giác ấy sau cuộc chia xa của họ. Nhưng lương tâm của anh sẽ không cho phép anh nhận lòng biết ơn không xứng được nhận ấy.

Anh buông tiếng thở run rẩy. “Chúng ta sẽ thảo luận sau. Ngay bây giờ còn có những vấn đề cấp bách hơn.”

Cô gạt đầu và để anh dẫn cô ra xa khỏi ngôi nhà. Cô ngược đôi mắt thắc mắc lên nhìn khi nhận ra họ đang hướng thẳng vào trong mê cung làm từ rào cây.

“Chúng ta cần nói ở chỗ riêng tư”, anh giải thích.

Cô cho phép bản thân nở một nụ cười nho nhỏ, nụ cười đầu tiên cô cảm nhận trong cả ngày. “Miễn là em biết đường ra.”

Anh cười khùng khục và sỏi chân qua mê cung cho đến khi họ đến chỗ băng ghế bằng đá. “Hai lần rẽ trái, một lần rẽ phải, và rẽ trái thêm hai lần nữa”, anh thì thầm.

Cô lại mỉm cười khi vượt làn vấy và ngồi xuống. “Đã được khắc trong đầu em rồi.”

Robert ngồi xuống bên cạnh cô, biểu cảm của anh đột nhiên trở nên có thoáng ngập ngừng. “Victoria... Torie.”

Trái tim Victoria run rẩy trước cái cách anh chuyển sang dùng biệt danh của cô.

Gương mặt Robert chuyển qua hàng loạt biểu cảm, như thể anh đang tìm kiếm những từ chính xác nhất. Cuối cùng anh nói: “Em không thể ở lại đây”.

Cô chớp mắt. “Nhưng em tưởng anh nói Eversleigh đã trở về Luân Đôn rồi.”

“Đúng vậy. Nhưng không quan trọng.”

“Vô cùng quan trọng với em đấy”, cô nói.

“Torie, anh không thể bỏ em lại đây được.”

“Anh đang nói cái gì thế?”

Anh cào bàn tay qua tóc. “Anh không thể đi khi thừa biết em không có ai bảo vệ. Chuyện tồi qua có thể lại dễ dàng xảy ra.”

Victoria kiên định nhìn anh. “Robert, tối qua không phải lần đầu tiên em phải chịu sự chú ý không mong muốn từ các quý ông.”

Cả cơ thể cứng ngắc. “Nói vậy để cho đầu óc anh thoải mái à?”

“Chỉ là em chưa bao giờ từng bị tấn công bằng vũ lực như vậy”, cô tiếp tục. “Em chỉ đang cố gắng nói rằng em càng ngày càng thạo việc tránh né những lợi dụng của họ mà thôi.”

Anh siết lấy bờ vai cô. “Nếu tối qua anh không can thiệp, hẳn sẽ cưỡng bức em. Thậm chí có thể giết hại em.”

Cô nhún vai và quay đi. “Em không thể tưởng tượng lại có chuyện gì như... như... thế lại xảy ra. Và em có thể tự bảo vệ bản thân trước những động chạm kì quặc hoặc từ vô sĩ.”

“Không thể chấp nhận nổi!”, anh bùng nổ. “Làm sao em có thể để bị hạ nhục theo cách ấy?”

“Không ai có thể hạ nhục em trừ bản thân em”, cô nói với giọng rất thấp. “Đừng quên điều đó.”

Anh để bàn tay thông khỏi vai cô và đứng dậy. “Anh biết, Torie ạ. Nhưng em không bắt buộc phải tiếp tục ở lại vị trí quá khứ này.”

“Ồ, thật sao?”, cô bật cười giả dối, “Và làm sao em có thể giải thoát bản thân khỏi địa vị này, như anh đã nói một cách tế nhị về nó? Tôi phải kiếm sống, thưa ngài.”

“Torie, đừng mỉa mai như vậy.”

“Tôi không mỉa mai! Tôi chưa bao giờ nghiêm túc hơn thế này suốt cả đời mình. Nếu tôi không làm gia sư, tôi sẽ chết đói. Tôi không có lựa chọn nào khác.”

“Có, em có đấy”, anh thì thầm nài nỉ, rồi quỳ gối xuống trước mặt cô. “Em có thể đi với anh.”

Cô trừng mắt nhìn anh vì sốc. “Với anh?”

Anh gật đầu. “Tôi Luân Đôn. Chúng ta có thể đi ngay hôm nay.”

Victoria bồn chồn nuốt xuống, cô gắng chặn lại thôi thúc muốn được ném mình vào vòng tay anh. Thứ gì đó bùng lên sức sống trong cô, và cô đột nhiên nhớ lại chính xác cảm giác của mình rất nhiều năm trước vào cái lần đầu tiên anh nói rằng anh muốn cưới cô. Nhưng trái tim từng tan vỡ buộc cô thận trọng, và cô cẩn thận cân nhắc từng lời trước khi hỏi: “Chính xác thì ngài đang đề nghị cái gì vậy, thưa ngài?”

“Anh sẽ mua cho em một ngôi nhà. Và thuê người hầu.”

Victoria cảm giác mọi hy vọng cuối cùng về tương lai đã trôi xa. Robert không phải đang cầu hôn cô. Anh sẽ không bao giờ làm thế. Không thể xảy ra nếu trước đó anh biến cô trở thành nhân tình của anh. Những người đàn ông không cưới nhân tình của mình.

“Em sẽ không bao giờ thiếu thốn thứ gì”, anh thêm vào.

Trừ tình yêu, Victoria tuyệt vọng nghĩ. Cùng tư cách được tôn trọng. “Đổi lại tôi phải làm gì?” Cô nói, không phải vì cô có ý định sẽ chấp thuận lời đề nghị đầy sỉ nhục của anh. Cô chỉ muốn lắng nghe anh nói về điều đó.

Nhưng anh diếng người, như bị giật mình vì điều cô vừa hỏi. “Em... À...”

“Cái gì, hả Robert?”, giọng cô gay gắt.

“Anh chỉ muốn được ở bên em”, anh vừa nói vừa siết lấy hai bàn tay cô. Đôi mắt anh hướng ra xa, như thể chợt nhận ra lời của mình khập khiễng đến cỡ nào.

“Nhưng anh sẽ không cưới tôi”, cô đỡ đầu nói. Ý nghĩ của cô mới ngờ nghếch làm sao, dù chỉ hiển hiện trong thoáng chốc, rằng họ có thể lại được hạnh phúc bên nhau.

Anh đứng dậy. “Chắc chắn em không nghĩ...”

“Đương nhiên là không rồi. Làm sao tôi có thể nghĩ rằng, anh, Bá tước Macclesfield, sẽ rủ lòng mà cưới con gái của một mục sư cơ chứ?”, chất giọng cô trở nên the thé. “Lạy Chúa, tôi rõ ràng đã bày mưu để lừa đảo hết tài sản của anh vào bảy năm trước còn gì.”

Robert co rúm lại trước cú tấn công bất ngờ của cô. Những lời của cô đã chọc phải vị trí nào đó vô cùng khó chịu trong trái tim anh - vị trí nào đó mang chút cảm giác như tội lỗi. Hình ảnh Victoria như một người đàn bà mưu mô chưa bao giờ có vẻ là hoàn toàn chính xác, nhưng anh còn có thể nghĩ được gì khác nữa? Anh đã tự mình chứng kiến cô nằm trên giường, ngủ ngon lành vào cái đêm họ dự định bỏ trốn. Anh cảm giác lớp giáp bảo vệ quanh trái tim mình đã được khóa lại đúng chỗ và nói: “Mĩa mai như vậy không thích hợp với em, Victoria”.

“Tốt thôi.” Cô phẩy cánh tay về phía anh. “Thế thì cuộc thảo luận của chúng ta chấm dứt.”

Anh vươn tay ra nhanh như bắn một viên đạn và siết lấy cổ tay cô. “Chưa hẳn đâu.”

“Thả tôi ra”, cô gằn giọng nói.

Robert hít một hơi thở sâu, cố gắng trì hoãn để rũ bỏ thôi thúc điên cuồng muốn lay cô thật mạnh. Anh không tin đến kẻ ngu đần nhất sẽ thà ở lại làm cái việc cô ghét cay ghét đắng này hơn là cùng anh đến Luân Đôn. “Anh sẽ nói thêm lần nữa thôi”, anh lên tiếng, ánh mắt trợn trừng không khoan nhượng của anh đập thẳng vào cô. “Anh sẽ không bỏ em lại đây để bị tất cả những tên đàn ông bất lương xâm sỡ.”

Cô bật cười, khiến anh thực sự điên tiết. “Anh đang nói”, cô hỏi, “tên đàn ông bất lương duy nhất tôi có thể qua lại là anh sao?”

“Phải. Không! Vì Chúa, em không thể ở lại đây.”

Cô hếch cằm lên kiêu hãnh. “Tôi chẳng thấy có lựa chọn nào khác cả.”

Robert nghiêng chặt răng. “Anh vừa mới nói qua với em...”

“Tôi đã bảo”, cô mỉa mai phát biểu, “rằng tôi chẳng thấy có lựa chọn nào khác cả. Tôi sẽ không trở thành nhân tình của bất cứ ai”.

Cô gạt người khỏi anh, bước ra khỏi mê cung. Và, anh bàng hoàng nhận ra cô đã bước khỏi cuộc đời mình.

10. Chương 10

Robert quay trở lại Luân Đôn và cố vùi mình vào các hoạt động thường nhật. Tuy vậy anh thấy đau khổ khi phải cố không bận tâm đến việc tự thuyết phục bản thân không quan tâm đến lời từ chối của Victoria.

Anh không thể ăn, cũng không thể ngủ. Anh có cảm giác giống như một nhân vật trong bài thơ sầu thảm, ảm đạm. Anh nhìn thấy Victoria ở khắp mọi nơi - trên những đám mây, thấp thoáng giữa đám đông, và thậm chí trong món súp chết tiệt của anh.

Sau đó anh nghĩ nếu mình không tham hại đến khốn khổ thể này thì chắc chắn anh sẽ không buồn đáp lại lệnh triệu tập của cha anh.

Cứ vài tháng một lần, Hầu tước lại gửi cho Robert một lá thư yêu cầu anh trình diện ở Trang viên Castleford. Các lá thư đầu tiên chỉ là những mệnh lệnh cộc lốc, nhưng sau đó chúng trở nên hòa hoãn hơn, với giọng điệu gần như nài nỉ. Hầu tước muốn Robert chú tâm hơn nữa tới đất đai của ông, bởi ông muốn con trai mình thể hiện niềm tự hào với danh hiệu Hầu tước một ngày nào đó sẽ thuộc về anh. Hơn hết, ông muốn con trai ông kết hôn và sinh một người kế thừa dòng họ Kemble.

Tất cả những điều này đều được nêu khá rõ ràng - với sự khoan dung mỗi lúc một tăng - trong những lá thư ông gửi, nhưng Robert hầu như chỉ đọc lướt rồi quẳng chúng vào lò sưởi. Anh không hề trở lại Trang viên Castleford trong suốt hơn bảy năm qua, kể từ cái ngày kinh khủng đó, khi tất cả giấc mơ của anh đã

vỡ tan tành. Và thay vì vỗ về lưng anh an ủi thì cha anh lại reo hò với niềm sung sướng, và nhảy một điệu jig[1] ngay trước chiếc bàn gỗ gụ vô giá của ông.

[1] Điệu nhảy ăn mừng truyền thống ở Anh và Ai Len.

Ký ức đó vẫn khiến Robert nghiêng chặt răng vì giận dữ. Khi anh có con, anh sẽ cho chúng sự cổ vũ và thấu hiểu. Chắc chắn anh sẽ không cười trước những thất bại của chúng.

Những đứa con. Giờ đây lại là một khái niệm thú vị. Anh đã không thích thú cho lắm với việc để lại dấu ấn của bản thân trên thế giới này trong hình hài của những vị thừa kế bé nhỏ. Anh không thể để mình kết hôn với Victoria, và anh cũng dần nhận ra mình không thể hình dung bản thân kết hôn với bất cứ ai khác.

Đúng là rác rưởi.

Và rồi, khi lá thư mới nhất của cha anh được gửi đến, nói rằng ông đang hấp hối trên giường bệnh, Robert quyết định sẽ về để nhạo báng ông già này. Đây là lá thư thứ ba kiểu này anh nhận được trong suốt năm qua, và không lá thư nào trong chúng chứng minh được đây là sự thật dù chỉ rất nhỏ. Nhưng dù sao Robert cũng xếp hành lý và trở về Kent. Làm bất cứ việc gì để giữ cô ra khỏi tâm trí.

Khi anh về đến ngôi nhà thuở nhỏ, anh không ngạc nhiên khi phát hiện cha mình không hề ốm, dù trông có già hơn một chút so với những gì anh từng nhớ.

“Thật mừng được đón con về nhà, con trai ạ”, vị Hầu tước nói, trông khá bất ngờ khi Robert đã thật sự đáp lại lời triệu hồi của ông và trở về từ Luân Đôn.

“Ông trông khỏe đấy”, Robert nói, nhấn mạnh hai từ cuối cùng.

Hầu tước húng hắng ho.

“Bị cảm chẳng?”, Robert nhướn mày xác xược hỏi.

Cha anh lườm anh một cái khó chịu, “Con thừa biết ta chỉ đang hắng giọng thôi.”

“À, phải rồi, người nhà Kemble chúng ta lúc nào chả khỏe như ngựa. Khỏe như la, và cứng đầu cũng như la.”

Hầu tước đặt chiếc ly gần hết rượu whiskey cái cách xuống bàn. “Có chuyện gì với anh vậy, Robert?”

“Sao cơ?” Câu này được nói ra khi Robert nằm ườn ra trên sofa và gác chân lên bàn.

“Anh đúng là điển hình khốn khổ của một đứa con. Và bỏ chân khỏi bàn ngay!”

Giọng cha anh vẫn giống hệt với lúc anh còn là một đứa trẻ và đang cố gắng thực hiện một tội lỗi kinh khủng nào đó. Không kịp nghĩ, Robert vâng theo và bỏ chân xuống sàn.

“Nhìn anh mà xem”, Castleford nói với vẻ ghê tởm. “Lười biếng bê tha suốt thời gian ở Luân Đôn. Rượu chè, gái gú, cờ bạc đến táng gia bại sản.”

Nụ cười của Robert khô khốc. “Tôi là một tay chơi bài siêu giỏi. Tôi đã làm gia sản thừa kế tăng gấp đôi rồi.”

Cha anh chậm chậm quay lại. “Chẳng có gì để anh quan tâm, có phải không?”

“Đã từng”, Robert thì thào, đột nhiên có cảm giác thật trống rỗng.

Hầu tước rót cho mình một cốc whiskey khác và đặt xuống. Rồi, như thể thực hiện nỗ lực cuối cùng, ông nói: “Mẹ của anh sẽ cảm thấy hổ thẹn vì anh”.

Robert thành linh ngược lên, miệng của anh trở nên khô khốc. Cha anh rất hiếm khi đề cập đến mẹ anh. Phải mất một lúc sau anh mới có thể nói: “Ông không biết bà đã cảm nhận ra sao. Ông chưa bao giờ thực sự hiểu bà ấy. Ông không biết tình yêu là gì”.

“Ta yêu bà ấy!”, Hầu tước rống. “Ta yêu mẹ anh theo cái cách anh không bao giờ có thể biết được. Và thế có Chúa, ta biết những giấc mơ của bà ấy. Bà ấy muốn con trai mình trở nên mạnh mẽ, trung thực và cao thượng.”

“Và không lúc nào quên những trách nhiệm của tôi đối với tước vị”, Robert chưa chút nói.

Cha anh quay đi. “Bà ấy không quan giờ quan tâm đến điều đó”, ông đáp. “Bà ấy chỉ muốn anh hạnh phúc.”

Robert đau đớn nhắm mắt, tự hỏi không biết cuộc đời anh sẽ khác biệt ra sao nếu mẹ anh vẫn còn sống khi anh theo đuổi Victoria. “Tôi thấy ông đã dành ưu tiên cho việc hoàn thành những giấc mơ của bà rồi đấy”, anh cười cay đắng. “Rõ ràng, tôi là một người đàn ông hạnh phúc.”

“Ta chưa bao giờ định khiến con trở nên thế này”, Castleford nói, gương mặt ở độ tuổi sáu mươi lăm của ông vốn trông đã mệt mỏi, và giờ lại như già thêm cả chục tuổi. Ông lắc đầu và ngồi sụp xuống một chiếc ghế. “Ta chưa bao giờ muốn thế. Lạy Chúa, ta đã làm gì thế này?”

Một cảm giác rất khó chịu bắt đầu lan ra trong bụng Robert. “Ý ông là sao?”, anh hỏi.

“Cô ta đã đến đây.”

“Ai đã đến đây?”

“Cô ta. Con gái của mục sư.”

Tay Robert siết chặt lấy tay dựa của chiếc ghế sofa cho đến khi những khớp ngón tay của anh trở nên trắng bệch. “Victoria?”

Cha anh gật đầu cụt lủn.

Một ngàn câu hỏi vượt qua tâm trí Robert. Nhà Hollingwood đã đuổi cô rồi sao? Cô có bị ốm không? Cô hẳn đã bị ốm, anh suy luận. Hẳn có gì đó vô cùng tồi tệ đã xảy ra nếu cô thực sự đã đến tìm cha anh. “Cô ấy ở đây lúc nào?”

“Ngay sau khi anh bỏ đến Luân Đôn.”

“Ngay sau khi tôi... Ông đang nói cái chết tiệt gì thế?”

“Bảy năm trước.”

Robert đứng bật dậy. “Bảy năm trước Victoria đã đến đây và ông chưa bao giờ cho tôi biết sao?” Anh bắt đầu tiến đến chỗ cha mình. “Ông chưa bao giờ nói với tôi dù chỉ một từ?”

“Ta không muốn nhìn con lãng phí cuộc đời.” Castleford bật tiếng cười chua chát. “Nhưng dù sao con cũng làm thế rồi.”

Robert siết chặt nắm đấm hai bên sườn, biết rằng nếu không làm thế anh rất có thể bóp cổ cha mình. “Cô ấy đã nói gì?”

Cha anh không trả lời đủ nhanh.

“Cô ấy đã nói gì?”, Robert rống.

“Ta không nhớ chính xác...” Castleford hít một hơi sâu. “Nhưng cô ta rất bối rối khi biết anh bỏ đến Luân Đôn. Ta nghĩ cô ta thật lòng muốn giữ cuộc hẹn với anh.”

Cổ họng Robert giãn giãn dữ dội, và anh nghi ngờ năng lực định hình câu chữ của mình.

“Ta không nghĩ cô ta nhằm vào gia sản của con”, Hầu tước khẽ nói. “Ta vẫn cho rằng một người phụ nữ có bối cảnh như cô ta không thể trở thành một Nữ bá tước chuẩn mực, nhưng ta sẽ thừa nhận...”, ông hắng giọng. Ông không phải người người thích biểu lộ sự yếu đuối. “Ta sẽ thừa nhận mình đã nhầm. Cô ta rõ ràng rất yêu con.”

Robert đứng bất động vì sợ hãi trong thoáng chốc, rồi anh đột nhiên quay ngoắt lại và tung nắm đấm lên bức tường. Hầu tước mất bình tĩnh rụt lui, ông nhận ra hẳn con trai mình rất muốn tung nắm đấm đó thẳng vào mặt ông.

“Trời đánh ông đi!”, Robert điên cuồng. “Làm sao ông có thể làm thế với tôi?”

“Lúc đó ta cứ tưởng đấy là cách hay nhất. Giờ ta mới thấy rằng mình đã nhầm.”

Robert nhắm mắt, gương mặt anh khốn khổ. “Ông đã nói gì với cô ấy?”

Hầu tước quay đi, bởi không thể đối diện với con trai mình.

“Ông đã nói gì với cô ấy?”

“Ta bảo con chưa bao giờ có ý định cưới cô ta”, Castleford khó khăn nuốt khan. “Ta đã bảo con chỉ định ve vãn cô ta mà thôi.”

“Và cô ấy đã nghĩ... Ôi, lạy Chúa, cô ấy đã nghĩ...” Robert khuyu xuống. Khi cô phát hiện anh đã đi Luân Đôn, Victoria hẳn đã cho rằng anh nói dối cô suốt quãng thời gian đó, và rằng anh chưa bao giờ yêu cô.

Và rồi anh lảng nhục cô với việc đề nghị cô trở thành nhân tình của anh. Nỗi tủi hổ nhấn chìm anh, anh tự hỏi nếu liệu có khi nào mình dám nhìn thẳng vào mắt cô thêm lần nữa. Anh tự hỏi thậm chí liệu cô có cho phép anh đứng trước mặt cô đủ thời gian để nói lời xin lỗi hay không.

“Robert à”, cha anh nói, “Ta xin lỗi”.

Robert chậm rãi đứng lên, hầu như không tự nhận thức được cử động của mình. “Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho ông”, anh nói, giọng anh lạnh lẽo.

“Robert!”, Hầu tước hét lên.

Nhưng con trai ông đã rời khỏi phòng.

Robert không nhận ra mình đang đi đâu cho đến khi ngôi nhà đơn sơ của mục sư hiện ra trước mắt. Vì sao đêm đó Victoria lại nằm trên giường? Vì sao cô không đến gặp anh như đã hứa?

Anh đứng trước ngôi nhà khoảng năm phút dài đằng đẳng, không làm gì cả ngoại trừ nhìn chăm chăm chiếc vòng sắt bằng đồng[2] nằm trên cửa chính. Những suy nghĩ của anh chạy loạn về tứ phía, và đôi mắt anh bần thần đến mức không nhìn thấy phần rèm trên cửa sổ phòng khách khê gợn.

[2] Bộ phận dùng để gõ cửa.

Cánh cửa đột nhiên bật mở, và Eleanor Lyndon xuất hiện. “Thưa ngài?”, con bé hỏi, rõ ràng rất ngạc nhiên khi nhìn thấy anh.

Robert chớp mắt cho đến khi anh có thể tập trung vào Eleanor. Con bé vẫn trông hết như trước, ngoại trừ mái tóc hung đỏ luôn xõa tung như một đám mây ôm quanh mặt con bé, thì giờ được cuốn lên thành một búi gọn ghẽ. “Ellie”, anh khàn giọng đáp.

“Ngài làm gì ở đây vậy?”

“Anh... Anh không biết nữa.”

“Trông ngài không khỏe lắm. Ngài có...”, con bé nuốt khan. “Ngài có muốn vào trong không?”

Robert ngơ ngẩn gật đầu và theo Eleanor vào phòng khách.

“Cha em không ở nhà”, con bé nói, “Ông đang ở nhà thờ”.

Robert chỉ nhìn con bé chăm chăm.

“Ngài có chắc là ngài vẫn khỏe không? Trông ngài không được ổn cho lắm.”

Anh buột một hơi thở khê vui vẻ, một hơi hẳn sẽ bật thành tiếng cười nếu anh không quá đờ đẫn thế này. Ellie luôn luôn là người thẳng thắn đến sáng khoái.

“Thưa ngài? Anh Robert?”

Anh tiếp tục im lặng thêm vài giây nữa, rồi anh chợt hỏi: “Chuyện gì đã xảy ra?”

Con bé chớp mắt. “Gì cơ ạ?”

“Chuyện gì đã xảy ra đêm đó?”, anh lặp lại, giọng anh mang theo nài nỉ đến tuyệt vọng.

Sự lĩnh hội ló rạng trên mặt Ellie và con bé quay đi. “Ngài không biết sao?”

“Anh cứ tưởng là mình biết, nhưng lúc này thì anh... anh không biết gì hơn nữa.”

“Cha trối chị ấy lại.”

Robert cảm giác như thể mình vừa bị đâm thẳng vào bụng. “Cái gì?”

“Cha em”, Ellie bỗng chồm nuốt khan. “Ông tỉnh giấc và phát hiện Victoria đang gói ghém đồ đạc. Rồi ông trối chị ấy lại. Ông bảo ngài sẽ hủy hoại chị ấy.”

“Ôi, lạy Chúa”, Robert không sao thở nổi.

“Rất kinh khủng. Cha chưa bao giờ nổi giận như thế. Em chưa bao giờ thấy ông như vậy cả. Em muốn giúp chị ấy. Em thực sự đã làm vậy. Em trùu mền cho chị ấy để chị ấy không bị cảm lạnh.”

Robert cứ tưởng cô đang nằm trên giường. Anh quá tức giận với cô, và trong khi ấy cô đang bị trối chặt cả tay lẫn chân. Anh đột nhiên có cảm giác buồn nôn kinh khủng.

Ellie tiếp tục câu chuyện. “Nhưng rồi ông cũng trối cả em. Em nghĩ ông biết em sẽ thả chị ấy để chị ấy có thể chạy đến chỗ anh. Rồi lúc được thả ra, chị ấy lên vội khỏi nhà và chạy ngay đến Trang viên Castleford. Lúc chị ấy trở về, làn da chị ấy đều bị xây xát vì chạy băng qua khu rừng.”

“Chị ấy chưa bao giờ tha thứ cho cha bọn em, ngài biết không”, Ellie nói. Đôi vai con bé nhún một cái buồn bã. “Em có thể sống hòa thuận với ông. Em không nghĩ những việc ông làm là đúng, nhưng cả hai đều đạt được một nhận thức chung nào đó. Nhưng Victoria...”

“Kể tiếp đi, Ellie”, Robert nài nỉ.

“Chị ấy chưa bao giờ trở về nhà. Gia đình em chưa gặp chị ấy bảy năm rồi.”

Anh quay sang con bé, đôi mắt xanh dương của anh dữ dội. “Anh không biết, Ellie ạ. Anh xin thề..”

“Bọn em rất ngạc nhiên khi biết anh đã rời khỏi hạt”, con bé nói thẳng. “Em đã nghĩ trái tim tan vỡ có thể giết chết Victoria.”

“Anh không biết”, anh lặp lại.

“Chị ấy nghĩ ngài đã lên kế hoạch để ve vãn chị ấy, và rồi khi không thành công thì ngài trở nên chán nản và bỏ đi.” Ánh mắt Ellie rớt xuống sàn. “Bọn em không biết nghĩ gì khác hơn. Đó cũng là điều cha em dự đoán.”

“Không phải”, Robert thì thào. “Không phải. Anh yêu cô ấy.”

“Thế thì sao ngài lại bỏ đi?”

“Cha anh đã đe dọa sẽ tước quyền thừa kế của anh. Khi cô ấy không đến gặp anh đêm đó, anh cho rằng cô ấy đã quyết định anh không còn đáng giá với cô ấy nữa.” Anh cảm giác thật hổ thẹn khi nói lên những lời đó. Cứ làm như thể Victoria quan tâm đến việc ấy không bằng. Anh đột ngột đứng dậy, cảm giác mắt nhắm nhắm đến mức anh phải vịn vào góc bàn một lúc mới có thể đứng vững.

“Ngài có muốn một chút trà không?”, Ellie nhồm dậy và hỏi. “Thực sự thì trông ngài không khỏe chút nào đâu.”

“Ellie”, anh nói, giọng anh lần đầu tiên trở nên cương quyết trong suốt cuộc nói chuyện của họ. “Anh đã không khỏe trong suốt bảy năm rồi. Thứ lỗi cho anh nhé.”

Anh rời đi mà không nói thêm một lời, và ra đi trong vội vã tột độ.

Ellie không hề nghi ngờ về nơi anh sẽ đến.

“Ý bà là bà đã sa thải cô ấy?”

“Không thư giới thiệu”, phu nhân Hollingwood tự hào nói.

Robert hít sâu một hơi, nhận ra rằng lần đầu tiên trong đời anh có thôi thúc đến ác liệt là được đâm thẳng vào mặt một người phụ nữ. “Bà để...”, anh ngừng lại và hắng giọng, cần thời gian kiểm soát cơn thịnh nộ

của mình. “Bà đã sa thải một phụ nữ đáng kính mà không có một tờ giới thiệu ư? Bà trông mong cô ấy sẽ đi đâu?”

“Tôi có thể đảm bảo với ngài rằng chuyện đó không liên quan đến tôi. Tôi chắc chắn không hề muốn người phụ nữ lằng lộn đó lại gần con trai tôi, và táng tận lương tâm đến mức cho cô ta một tờ giới thiệu để cô ta có thể vấy bẩn những đứa trẻ khác bằng các tác động xấu xa của cô ta.”

“Bà tuyệt đối không được gọi Nữ bá tước tương lai của tôi là lằng lộn, thưa phu nhân Hollingwood”, Robert mím môi nói.

“Nữ bá tước tương lai của ngài ư?” Lời của phu nhân Hollingwood buột ra trong cơn hoảng loạn dâng trào. “Cô Lyndon?”

“Chính vậy.” Từ lâu Robert đã tôi luyện được nghệ thuật trừng mắt lạnh như nước đá, và anh cho phu nhân Hollingwood ánh mắt đáng sợ hoàn hảo nhất của mình.

“Nhưng... Nhưng ngài không thể cưới cô ta!”

“Vậy sao?”

“Eversleigh bảo tôi rằng cô ta đã ném cả người vào ngài ấy.”

“Eversleigh là một thằng khốn.”

Phu nhân Hoilingwood cứng người trước ngôn từ khiếm nhã của anh. “Thưa ngài Macclesfield, tôi phải yêu cầu ngài...”

Nhưng anh đã cắt ngang bà ta. “Cô ấy đi đâu?”

“Tôi chắc chắn không hề biết.”

Robert tiến về phía bà ta, đôi mắt buốt giá và khắc nghiệt. “Bà không biết ư? Không một ý nghĩ nào lóe lên trong đầu?”

“Cô ta, à cô ta có liên hệ với trung tâm việc làm mà thông qua đó tôi đã thuê cô ta.”

“À, giờ thì chúng ta có một nơi nào đó rồi. Tôi biết bà không hoàn toàn vô dụng mà.”

Phu nhân Hollingwood lo lắng nuốt khan. “Tôi có thông tin ở ngay đây. Hãy để tôi chép lại cho ngài.”

Robert gạt đầu cụt lủn và khoanh tay lại. Anh đã học được cách sử dụng kích thước cơ thể mình để hăm dọa, và anh không muốn được làm gì hơn là dọa cho phu nhân Hollingwood sợ bắn linh hồn ra ngoài. Bà ta lật đặt chạy qua căn phòng và moi ra một mảnh giấy từ chiếc bàn. Với đôi bàn tay lầy bầy, bà ta chép lại địa chỉ cho anh.

“Của ngài đây”, bà ta vừa nói vừa đưa. “Tôi hy vọng sự hiểu nhầm nho nhỏ này sẽ không ảnh hưởng đến tình hữu nghị trong tương lai của chúng ta.”

“Phu nhân thân mến của tôi ạ, tôi không nghĩ bà có thể làm gì để tôi lại muốn để mắt đến bà lần nữa đâu.”

Phu nhân Hollingwood xanh mặt, khi nhìn tất cả khát vọng gia nhập giới thượng lưu bốc cháy.

Robert nhìn xuống địa chỉ ở Luân Đôn trên tờ giấy trong tay, rồi rời phòng mà không buồn làm gì nhiều nhận như gạt đầu một cái về phía bà chủ nhà.

Victoria đã đến để tìm một công việc, người phụ nữ ở trung tâm môi giới việc làm nói với anh với cái nhún vai lạnh nhạt, nhưng bà ta đã đuổi cô đi. Làm sao có thể tìm nổi việc cho một gia sư nếu không có giấy chứng nhận tư cách đạo đức cho được.

Đôi bàn tay Robert bắt đầu run rẩy. Chưa bao giờ anh cảm thấy bất lực đến khốn kiếp thế này. Cô đang ở chỗ chết tiệt nào vậy?

Vài tuần sau, Victoria ngậm nga vui vẻ khi cô mang những món đồ may vá đến chỗ làm. Cô không thể nhớ lần gần đây nhất mình cảm thấy hạnh phúc là khi nào. Ồ, vẫn còn chút đau buồn rơi rớt lại vì Robert nhưng cô sẽ chấp nhận, và sẽ luôn coi nó như một phần tất yếu của cô.

Song cô hoàn toàn hài lòng. Đã có một khoảnh khắc hoảng loạn đến khốn khổ khi phu nhân ở trung tâm môi giới việc làm tuyên bố tình trạng không ai thuê mướn của cô, nhưng rồi Victoria nhớ đến công việc may vá cô đã làm khi bước vào tuổi trưởng thành. Nếu có công việc nào cô có thể làm được, thì đó là khâu những đường may hoàn hảo, và cô nhanh chóng tìm được việc ở một cửa hàng may.

Cô được trả lương theo thành phẩm, và cô thấy hoàn toàn vừa ý với công việc này. Nếu cô làm tốt, thì đó là cô đã làm tốt, và không ai có thể nói khác đi. Không có các phu nhân Hollingwood kèm theo những lời phàn nàn về những đứa trẻ không thể đọc bảng chữ cái đủ nhanh, và rồi đổ tại Victoria khi chúng bị vấp ở chữ M, chữ N và chữ O. Victoria thích khía cạnh không mang tính chủ quan ở công việc mới hơn. Nếu cô khâu một đường may thẳng tắp, thì không ai có thể nói nó bị cong được.

Thật khác biệt với việc làm gia sư. Victoria không thể hài lòng hơn được nữa.

Lúc bị phu nhân Hollingwood sa thải, cô đã có một cú sốc kinh hoàng. Tên Eversleigh dơ dáy trở nên hằn học và đi theo dết những điều bịa đặt, mà đương nhiên phu nhân H. sẽ không bao giờ tin lời một gia sư thay vì kẻ cùng tầng lớp với bà ta.

Và Robert thì đã ra đi, cho nên anh không thể che chở cho cô. Không phải vì cô muốn anh làm thế, hoặc trông chờ anh sẽ làm thế. Cô chẳng còn gì trông chờ ở anh sau khi anh nhục mạ cô quá mức bằng cách đề nghị cô trở thành nhân tình của anh.

Victoria lắc đầu. Cô đã cố gắng không nghĩ đến cuộc gặp gỡ kinh khủng ấy. Những hy vọng của cô đã dâng lên quá cao để rồi tan ra vụn vỡ. Cô sẽ không bao giờ, không bao giờ tha thứ cho anh vì điều đó.

Ha! Cứ như anh sẽ cầu xin sự tha thứ của cô không bằng, cái tên cục súc đó.

Victoria cảm thấy đỡ hơn nhiều khi nghĩ anh là Robert-cục-súc. Cô ước gì mình đã nghĩ vậy từ bảy năm trước.

Victoria chỉnh lại bọc đồ may vá trên hông và mở cánh cửa hậu Hiệu may của Madame[3] Lambert. “Ngày tốt lành, Katie!”, cô chào cô thợ may khác.

[3] Madame: cách gọi lịch sự một người phụ nữ theo tiếng Pháp, tương đương quý bà, phu nhân.

Cô gái tóc vàng ngẩng lên với đôi mắt nhẹ nhõm. “Victoria, thật mừng vì cuối cùng chị cũng đến.”

Victoria đặt bọc đồ của mình xuống. “Có gì không ổn à?”

“Madame...”, Katie ngừng lại, ngó qua vai, rồi tiếp tục thì thầm: “Madame hoảng loạn rồi. Có bốn khách hàng ở phía trước, và bà ấy...”.

“Victoria có đây không?” Madame Lambert xông vào căn phòng phía sau, không buồn kèm theo trọng âm Pháp bà vẫn sử dụng để nói chuyện với các khách hàng. Bà ngắm nghía Victoria, người đang phân loại những món đồ thêu thùa cô mang về nhà ngày hôm trước. “Tạ ơn Chúa, tôi cần cô ra đằng trước.”

Victoria nhanh chóng đặt phần tay áo cô đang cầm xuống và vội vã ra ngoài. Madame Lambert thích cử Victoria ra phần phía trước cửa hàng vì trọng âm của cô lúc nào cũng đầy học thức.

Bà dẫn Victoria đến chỗ một cô gái khoảng mười sáu tuổi đang cố gắng hết sức lờ đi người phụ nữ phốp pháp - gần như chắc chắn là mẹ cô - đang đứng bên cạnh.

“Veectoria”, bà nói, đột nhiên lại nhấn nhá kiểu Pháp, “đây là quý cô Harriet Brightbill, mẹ cô ấy” - bà đề cập đến vị phu nhân kia - “muốn được giúp đỡ với váy vóc của tiểu thư trẻ này”.

“Ta biết chính xác thứ ta muốn”, bà Brightbill nói.

“Và con cũng biết chính xác thứ con muốn”, Harriet thêm vào, đôi bàn tay chống kiên quyết lên hông.

Victoria ngăn lại một nụ cười. “Có lẽ chúng ta có thể tìm ra thứ gì đó vừa ý cả hai người.”

Bà Brightbill đằng hắng thật to một cái, khiến Harriet quay sang bà với vẻ mặt bồn chồn và kêu: “Mẹ!”.

Trong một giờ tiếp theo, Victoria trải ra hết món vải này đến món vải khác. Lụa, sa tanh, muxolin - tất cả đều được đem ra để duyệt. Chẳng mấy chốc Harriet tỏ ra có khiếu thẩm mỹ tốt hơn mẹ mình rất nhiều. Và

Victoria phát hiện mình đã dành khá nhiều thời gian để thuyết phục bà Brightbill rằng: Viên ren là hoàn toàn không cần thiết để có được sự thành công ở các buổi xã giao.

Sau cùng thì bà Brightbill, người thực sự yêu chiều cô con gái và rõ ràng đang cố làm những gì bà cho là tốt nhất, xin phép vào phòng nghỉ. Harriet ngồi xuống chiếc ghế gần đó với tiếng thở dài thườn thượt. “Bà kiệt sức rồi phải không?”, cô bé hỏi Victoria.

Victoria chỉ mỉm cười.

“Tạ ơn Chúa là anh họ em đã xung phong sẽ mang bánh ngọt tới đây. Em không thể chịu thêm một lượt mua sắm nào lúc này nữa. Mẹ con em còn phải đến cửa hàng mũ và găng tay.”

“Chị chắc chắn hai người sẽ có một quãng thời gian thú vị”, Victoria khéo léo nói.

“Chỉ thú vị khi tất cả đã được đóng gói chuyển đến nhà và em có thể mở chúng thôi... Ôi, nhìn kìa! Anh họ của em vừa đi qua cửa sổ. Robert! Robert!”

Victoria thậm chí không ngăn nổi phản ứng của mình. Cái tên Robert luôn có những tác động lạ lùng với cô, và cô ngay lập tức phóng như bay đến núp sau một chậu cây. Chuông cửa reo lên, cô hé mắt nhìn qua những tán lá.

Robert. Là Robert của cô.

Cô suýt nữa bật ra tiếng rên rĩ. Cuộc đời cô cũng chỉ khó khăn đến thế này thôi. Ngay khi cô bắt đầu tìm được một chút hài lòng, thì anh sẽ tới và khiến mọi thứ đảo lộn. Cô không còn hoàn toàn chắc chắn về cảm nhận với anh, nhưng có một điều cô có thể khẳng định rằng cô không muốn một cuộc chạm trán với anh diễn ra ở đây.

Cô bắt đầu nhích từng tí về phía cánh cửa của căn phòng phía sau.

“Anh Robert”, cô nghe Harriet gọi lúc núp mình đằng sau một chiếc ghế, “Tạ ơn Chúa vì anh đã đến. Em xin tuyên bố là mẹ sắp khiến em phát điên rồi”.

Anh cười khùng khục - âm thanh ấm áp, trầm trầm khiến trái tim Victoria quặn thắt. “Nếu dì vẫn chưa khiến em điên lên, thì anh có thể nói em được miễn dịch rồi đó, Harriet thân mến ạ.”

Harriet buông tiếng thở dài phờ phạc, kiêu hãnh chỉ một đứa trẻ mười sáu tuổi chưa từng trải có thể làm nổi. “Nếu không có chị bán hàng đáng yêu ở đây...”

Có một quãng ngừng đáng sợ, và Victoria luống cuống bò dọc sau lưng chiếc sofa.

Harriet chống tay lên hông. “Mà có chuyện gì xảy ra với Victoria thế nhỉ?”

“Victoria?”

Victoria nuốt khan. Cô không thích chất giọng của anh. Cánh cửa phía sau chỉ còn cách hơn mét rưỡi một chút. Cô có thể làm được. Cô từ từ đứng dậy núp sau hình nộm đang choàng một chiếc váy dạ hội bằng vải sa tanh màu xanh sẫm, và cẩn thận quay lưng lại, bước sang ngang vài centimet cuối cùng để đến căn phòng phía sau.

Cô có thể làm được. Cô biết mình có thể làm được.

Bàn tay cô với đến tay nắm cửa. Cô xoay. Trót lọt. Gần như quá dễ dàng.

Cô làm được rồi! Cô thở hắt ra một hơi nhẹ nhõm và sụm xuống bức tường. Tạ ơn Chúa. Phải đối mặt với Robert sẽ còn mệt mỏi hơn thế nhiều.

“Victoria?”, Katie ngược lên nhìn cô với vẻ mặt thắc mắc. “Tôi tưởng chị đang giúp...”

Cánh cửa bị hất tung với một lực đẩy mạnh như sấm. Katie kêu thét. Victoria rên rĩ.

“Victoria?”, Robert reo lên. “Tạ ơn Chúa, Victoria!”

Anh nhảy qua một chồng các súc vải và xô ngã một hình nộm thử quần áo. Anh ngừng lại khi chỉ còn cách cô khoảng ba mươi centimet. Victoria ngơ ngác ngó anh trân trân. Anh đang thở hổn hển, gương mặt hốc hác, và có vẻ như anh không nhận ra một dải đăng ten Tây Ban Nha đang lung lẳng trên vai phải của anh.

Và rồi, chẳng buồn bận tâm đến các khán giả, hoặc đơn giản không nhận ra rằng Katie, Madame Lambert, Harriet, bà Brightbill, và ba khách hàng khác đang nhìn, anh vươn tay như một tên đàn ông đói khát và lôi cô về phía anh.

Rồi anh bắt đầu hôn cô. Khắp mọi nơi.

11. Chương 11

Robert vuốt dọc lên trên cánh tay cô, qua bờ vai, xuống lưng - tất cả chỉ để chắc chắn rằng cô thực sự đang ở đây. Anh ngừng lại một lát để nhìn chăm chú vào đôi mắt cô, rồi ôm gương mặt cô trong tay và hôn cô.

Anh hôn cô bằng tất cả đam mê anh kìm nén trong suốt bảy năm qua.

Anh hôn cô bằng tất cả những đau đớn cùng cực anh ném trải trong mấy tuần qua, mà không biết đến sự sống chết của cô.

Anh hôn cô bằng hết thấy những gì của anh hiện tại, và hết thấy những gì anh muốn trở thành. Và anh vẫn sẽ tiếp tục hôn cô nếu một bàn tay không tóm lấy tai trái của anh rồi lôi anh ra.

“Robert Kemble!”, dì của anh hét lên. “Anh nên tự xấu hổ về bản thân mình đi.”

Robert ném ánh nhìn van nài về phía Victoria, người trông rất sững sốt và nhục nhã. “Anh cần nói chuyện với em”, anh cương quyết nói khi chỉ thẳng ngón tay về phía cô.

“Thế này nghĩa là làm sao?”, Madame Lambert gặng hỏi, không kèm theo tí trọng âm Pháp nào nữa.

“Người phụ nữ này”, Robert nói, “là vợ tương lai của tôi”.

“Cái gì?”, Victoria thất thanh.

“Lạy chúa trên cao”, bà Brightbill thở hắt.

“Ôi, Victoria”, Katie kích động kêu.

“Robert, sao anh không kể thế?”, Harriet la lên.

“Kẻ này là cái ngữ gì thế?” Madame Lambert hỏi, và không ai dám chắc câu hỏi này hướng về Robert hay Victoria.

Tất cả những người kể trên đều phát biểu cùng một lúc, hỗn loạn đến mức cuối cùng Victoria phải hét lên: “Ngừng ngay! Tất cả mọi người!”.

Tất cả những mái đầu đồng loạt quay về phía Victoria. Cô chớp mắt, không chắc mình muốn làm gì khi đã có được sự chú ý của tất cả mọi người. Cuối cùng cô hắng giọng và héch càm. “Nếu mọi người thứ lỗi cho”, cô nói với thái độ phô bày lòng tự hào đầy thống thiết, “tôi chẳng có tí cảm xúc nào với chuyện này cả. Tôi tin mình sẽ về nhà sớm hôm nay”.

Thế rồi như thể địa ngục một lần nữa nổ tung. Tất cả mọi người đều có một quan điểm kiên định và lớn tiếng phát biểu về tình trạng bất thường này. Thừa lúc hỗn loạn, Victoria cố lĩnh ra cửa sau, nhưng Robert quá nhanh. Anh nắm lấy cổ tay cô, và cô cảm giác mình đang bị lôi tuột trở lại trung tâm căn phòng.

“Em sẽ không đi đâu hết”, anh nói, giọng anh không hiểu sao vừa hung dữ, vừa dịu dàng. “Không cho đến khi anh nói chuyện với em.”

Harriet chui xuống bên dưới cánh tay đang quấy điên cuồng của mẹ mình và phóng đến bên cạnh Victoria. “Chị thực sự sẽ cưới anh họ của em sao?”, con bé hỏi, gương mặt như vẽ ra một bức tranh từ say mê đến lãng mạn.

“Không”, Victoria vừa đáp vừa khẽ lắc đầu.

“Phải đấy”, Robert quát, “Cô ấy sẽ cưới anh”.

“Nhưng anh không muốn cưới tôi.”

“Rõ ràng là anh muốn, nếu không đã chẳng công khai trước hăng thông tấn lớn nhất Luân Đôn thế này.”

“Ý anh ấy là mẹ em đó”, Harriet chen vào giải thích.

Victoria ngồi xuống một súc vải sa tanh màu xanh, rồi buông mặt vùi vào hai bàn tay.

Madame Lambert bước đến chỗ cô. “Tôi không biết anh là ai”, bà nói, xĩa xĩa ngón tay vào tai Robert, “nhưng tôi không thể để anh tấn công các cô phụ tá nhà tôi thế này”.

“Tôi là bá tước Macclesfield.”

“Bá tước gì...” Mắt bà trừng to. “Một Bá tước á?”

Victoria rên rỉ, giờ cho cô đi đâu cũng được, trừ chỗ này.

Madame ngồi thụp xuống cạnh cô. “Thật sao, cô bé, anh ta là một Bá tước đó. Anh ta đã nói là muốn cưới cô phải không?”

Victoria chỉ lắc đầu, gương mặt vùi trong lòng bàn tay.

“Vì chúa!”, một giọng nói hống hách ra lệnh. “Không ai trong các người thấy cô gái tội nghiệp này đang đau khổ hay sao?”

Một quý phu nhân lớn tuổi mặc toàn màu tím lại gần Victoria và vung cánh tay hiền hòa như một người mẹ vòng ôm lấy vai cô.

Victoria ngước lên và chớp mắt. “Bà là ai vậy?”, cô hỏi.

“Ta là Nữ công tước quả phụ Beechwood.”

Victoria nhìn Robert. “Lại họ hàng khác của anh đấy à?”

Vị phu nhân trả lời hộ anh. “Ta có thể đảm bảo với cháu, gã vô lại kia không có họ hàng gì với ta hết. Ta chỉ đang lo việc riêng thôi, đi mua một chiếc váy mới cho buổi vũ hội đầu tiên của cháu ta, và...”

“Ôi, Chúa tôi”, Victoria rên rỉ, lại vùi đầu vào hai tay. Điều này sẽ mang ý nghĩa mới cho từ “nhục nhã” cho xem. Khi tất cả những người xa lạ đều cảm thấy cần phải thương hại cô.

Vị phu nhân quả phụ trừng ánh mắt sắc lẹm về phía Madame Lambert. “Bà không thấy cô bé đáng thương này cần một tách trà sao?”

Madame Lambert lưỡng lự, rõ ràng không muốn bỏ lỡ diễn biến câu chuyện dù chỉ một phút, rồi thúc khuỷu tay vào mạn sườn Katie. Cô nàng phụ tá vội chạy đi chuẩn bị một chút trà.

“Victoria”, Robert nói, cố gắng nghe có vẻ bình tĩnh và kiên nhẫn - một nỗ lực khó khăn trước các khán giả của anh. “Anh cần nói chuyện với em.”

Cô nâng đầu lên và chùi đôi mắt ướt nhoe, cảm giác được cổ vũ đôi chút bởi tất cả sự đồng cảm cũng như tức giận thay cho cô của những người phụ nữ xung quanh. “Tôi không có liên quan gì đến anh cả”, cô khẽ xỉ mũi và nói. “Không gì hết.”

Biểu hiện của cô khiến dì của Robert vội tiến đến bên cạnh Victoria rồi vòng cánh tay hiền từ ôm lấy cô để cô không bị nữ Công tước quả phụ Beechwood chiếm giữ.

“Dì Brightbill”, Robert nói với giọng kiên quyết.

“Anh đã làm chuyện gì với cô gái tội nghiệp này vậy?”

Miệng Robert trễ xuống vì không tin. Giờ thì rõ ràng tất cả phụ nữ trên nước Anh - rất có thể là trừ phụ nhân Hollingwood - đều xếp hàng chống lại anh. “Cháu chỉ đang cố gắng hỏi cưới cô ấy”, anh gắt gỏng, “Chắc chắn cũng được tính là chuyện gì rồi”.

Bà Brightbill hướng về mặt vừa lo lắng vừa thấu hiểu thực tế sang Victoria. “Nó đang đề nghị với cháu đấy, cô bé tội nghiệp.” Bà hạ thấp giọng xuống một quãng. “Có lý do nào lý giải cho sự cấp bách cần phải đồng ý của cháu không?”

Miệng Harriet há hốc. Ngay cả cô bé cũng hiểu như thế nghĩa là gì.

“Đương nhiên là không phải!”, Victoria lớn tiếng. Vì cô biết sẽ lôi anh vào một rắc rối lớn với các nữ khán giả của họ. Và đương nhiên là bởi cô vẫn còn quá mức giận dữ với anh, cô thêm vào, “Anh ta đã cố gắng làm tổn hại đến tôi, nhưng tôi không để anh ta thực hiện điều đó”.

Bà Brightbill nhảy dựng với tốc độ đáng kinh ngạc nếu xét đến thể trọng của bà và lấy chiếc túi đập mạnh vào đứa cháu. “Làm sao anh dám!”, bà thét. “Cô bé tội nghiệp này rõ ràng là con nhà gia giáo, dù hoàn cảnh có hạ thấp cô bé đi chăng nữa.” Bà ngừng lại định thần, rõ ràng, vừa nhận ra rằng cháu bà - một Bá tước, Chúa nhân từ - đang cầu hôn một cô thợ may, và quay trở lại nhìn Victoria. “Ta nói nghe này, cháu là con nhà gia giáo, đúng chứ? Ý của ta là cháu nghe có vẻ như là con nhà gia giáo.”

“Mọi điều ở Victoria đều gia giáo và tử tế”, Robert đáp.

Victoria chỉ biết cứng người và phớt lờ lời khen của anh.

“Cha cô ấy là mục sư ở Bellfield”, anh thêm vào, rồi thuật lại ngắn gọn chuyện của hai người.

“Ôi lãng mạn thế”, Harriet thở dài.

“Một chút lãng mạn cũng không”, Victoria quát. Rồi cô nói thêm với một chút dịu dàng, “Vì vậy anh đừng đưa bất cứ ý tưởng bỏ trốn ngu ngốc nào vào đầu em”.

Mẹ Harriet vỗ vào vai Victoria tỏ vẻ đồng tình. “Robert”, bà tuyên bố với toàn bộ người trong phòng, “anh thực sự sẽ trở thành một quý ông may mắn nếu có thể thuyết phục cô gái trẻ đáng yêu và cực kỳ thực tế này chấp nhận lời cầu hôn của anh.”

Anh mở miệng định nói gì đó, nhưng bị cắt ngang bởi tiếng rú của ầm nước sôi. Và rồi anh bị phớt lờ trong lúc những người phụ nữ chờ được phục vụ trà. Victoria nhấp một ngụm trà trong khi nhận được những cái vỗ về đồng tình và vài câu “cô bé tội nghiệp” đầy quan tâm khác.

Robert không chắc chuyện xảy ra lúc này, nhưng cán cân sức mạnh đứt khoát đang chống lại anh. Anh là người đàn ông duy nhất chơi với - mắt anh quét khắp phòng - tám người phụ nữ.

Tám á? Khỉ thật. Căn phòng bắt đầu có cảm giác vô cùng chật hẹp. Anh giật cà vạt.

Cuối cùng, khi người phụ nữ nào đó trong chiếc váy hồng - anh không rõ cô ta là ai và chỉ có thể suy luận là một vị khán giả vô tội khác - chuyển chỗ để cho phép anh nhìn thấy gương mặt Victoria, anh nói câu có vẻ đã vang lên cả trăm lần: “Victoria, anh cần nói chuyện với em”.

Cô nhấp một ngụm trà khác, nhận thêm một cái vỗ về an ủi khác từ nữ Công tước quả phụ Beechwood, và nói: “Không”.

Anh tiến một bước lên trước, và giọng nói trở nên gần như hăm dọa. “Victoria...”

Anh hẳn đã tiến thêm một bước nữa, nhưng tám người phụ nữ đồng thời ném ánh mắt khinh khỉnh về phía anh. Ngay cả anh cũng không đủ mạnh mẽ để chống cự với điều đó. Anh giơ hai cánh tay lên và lầu bầu: “Quá nhiều gà mái”.

Victoria chỉ ngồi đó, giữa dàn người hâm mộ mới của cô, trông vô cùng trầm lặng.

Robert hít sâu một hơi và giơ một ngón tay lên trời. “Chưa xong đâu, Victoria. Anh sẽ nói chuyện với em.”

Và rồi, thêm một lời bình luận khó hiểu về gà trống cùng gà mái khác, anh sải bước ra khỏi hiệu may.

“Anh ấy còn ở đó không?”

Trước yêu cầu của Victoria, Katie một lần nữa hé mắt nhìn qua khung cửa sổ phía trước. “Chiếc xe ngựa vẫn không nhúc nhích.”

“Quý tha ma bắt”, Victoria lẩm bẩm, khiến bà Brightbill lên tiếng: “Ta tưởng cháu đã nói cha cháu là mục sư”.

Victoria liếc nhìn chiếc đồng hồ. Cho đến giờ xe ngựa của Robert đỗ ngay trước mặt tiền hiệu may đã tròn hai tiếng đồng hồ, và không cho thấy dấu hiệu nào sẽ rời đi giống như suy nghĩ của các vị phu nhân chứng kiến cuộc hội ngộ kỳ quái của bọn họ. Madame Lambert đã phải đun thêm bốn bình trà mới để cung cấp cho tất cả mọi người.

“Anh ấy không thể ở lì ngoài đường cả ngày được”, Harriet noi, “Đúng chứ?”

“Nó là Bá tước đấy con”, mẹ cô bé đáp với giọng thực-tế-nó-thế. “Nó có thể làm bất cứ điều gì nó muốn.”

“Và đó”, Victoria tuyên bố, “chính là vấn đề”. Làm sao anh dám ngang nhiên trở lại cuộc đời cô, kiêu căng cho rằng cô sẽ rập mình dưới chân anh chỉ vì ý tưởng kết hôn với cô một lần nữa lại xuất hiện trong đầu anh một cách đột ngột như thế.

Anh muốn cưới cô. Victoria lắc đầu, không tài nào tin nổi. Đó từng là giấc mơ sâu thẳm nhất trong lòng cô, và giờ thì dường như chỉ là một điều nhạo báng xấu xa của số mệnh.

Anh muốn cưới cô à? Ha! Chết tiệt, đã quá muộn rồi.

“Chị vừa mới lại chứ thề đấy à?”, Harriet thì thầm, phóng vội ánh nhìn len lén về phía mẹ cô bé.

Victoria bắt ngờ ngược lên. Cô không nhận ra mình đã buột mồm nói ra suy nghĩ trong đầu. “Anh ta khiến tôi như vậy”, cô gầm gừ.

“Anh họ Robert á?”

Victoria gật đầu. “Anh ta nghĩ có thể kiểm soát cuộc đời tôi.”

Harriet nhún vai. “Anh ấy cố gắng kiểm soát cuộc đời của tất cả mọi người. Thực ra, anh ấy thường làm việc ấy rất giỏi. Nhà em chưa bao giờ có nhiều gia sản như vậy kể từ khi anh ấy bắt đầu quản lý tiền bạc hộ nhà em.”

Victoria nhìn cô bé lạ lẫm. “Chẳng phải đề cập đến tiền được cho là khiếm nhã sao?”

“Vâng, nhưng chị là người trong nhà mà.” Câu này được phát biểu kèm theo cái phẩy tay vung vẩy của Harriet.

“Tôi không phải người trong nhà”, Victoria nghiêng răng.

“Rồi cũng sẽ là người trong nhà thôi”, Harriet nói, “nếu anh họ Robert thu xếp ổn thỏa. Mà anh ấy lúc nào chẳng có được điều anh ấy muốn.”

Victoria chống tay lên hông và trừng mắt ra ngoài cửa nhìn chiếc xe ngựa của anh. “Không phải lần này.”

“Ồ, Victoria”, Harriet lên tiếng, trông có thoáng lo âu, “em không quen chị được lâu cho lắm, nên khó mà hiểu được những biểu cảm trên gương mặt chị, nhưng em phải nói em không thích ánh nhìn trong mắt chị đâu”.

Victoria chậm chậm quay lại, bối rối. “Em đang nói đến cái quái gì thế?”

“Dù chị có cân nhắc làm chuyện gì đi chăng nữa, em phải cảnh báo là chị nên đi ngược lại.”

“Tôi sẽ đi nói chuyện với anh ta”, Victoria kiên quyết nói, và rồi, trước khi có ai ngăn cản, cô đã ra khỏi hiệu may.

Robert ngay lập tức nhảy xuống xe ngựa. Anh mở miệng như muốn nói, nhưng Victoria đã chặn ngang. “Anh muốn nói chuyện với tôi phải không?”, cô nói, giọng đầy sắc bén.

“Phải, anh...”

“Tốt. Tôi cũng muốn nói chuyện với anh đây.”

“Torie, anh...”

“Đừng có nghĩ, ngay cả một giây cũng không được, rằng anh có thể quản cuộc đời tôi. Tôi không muốn biết điều gì đã gây nên sự thay đổi đáng kể trong trái tim anh, nhưng tôi không phải con rối cho anh điều khiển.”

“Đương nhiên là không rồi, nhưng...”

“Anh không thể lảng mạ tôi theo cái cách anh đã làm và mong tôi quên đi được.”

“Anh cũng biết điều đó, nhưng...”

“Hơn thế nữa, tôi rất hài lòng khi không có anh. Anh là một kẻ kiêu căng, ngạo mạn không thể chịu được...”

“...và em yêu anh”, Robert cắt ngang, trông rất thỏa mãn khi cuối cùng cũng xen vào được một câu.

“Dĩ nhiên là không hề!”

“Victoria”, anh nói bằng chất giọng dỗ dành khiến cô luôn phát điên, “em luôn yêu anh”.

Miệng cô há hốc. “Anh điên rồi.”

Anh cúi mình nhả nhận và nâng bàn tay mềm mại của cô lên môi. “Anh chưa bao giờ minh mẫn hơn giây phút này.”

Hơi thở của Victoria tắc lại trong cổ họng. Những mảnh vỡ từ ký ức xoẹt qua tâm trí cô, và cô lại trở về với tuổi mười bảy. Mười bảy tuổi, mù mịt vì yêu, và liều lĩnh để được hôn anh. “Không”, cô nói, uất nghẹn từng từ. “Không, anh không được tiếp tục làm thế với tôi.”

Đôi mắt anh rực cháy trong mắt cô. “Victoria, anh yêu em.”

Cô hất văng tay mình ra. “Tôi không thể nghe thêm nữa.” Và rồi cô chạy như bay trở lại cửa hàng.

Robert nhìn theo bóng dáng chạy trốn của cô và thở dài, tự hỏi làm sao anh lại quá ngạc nhiên khi cô không ngã vào vòng tay anh và say đắm tuyên bố tình yêu bất diệt của mình với anh. Đương nhiên cô sẽ cáu gắt. Nổi giận. Anh đã quá điên cuồng vì lo lắng, khổ sở và dằn vặt đến mức không có một giây để suy nghĩ về phản ứng của cô với sự xuất hiện trở lại đột ngột của anh trong cuộc đời cô.

Dù sao anh cũng không có thời gian để cân nhắc điều này lâu hơn nữa, bởi vì anh đang phóng ầm ầm khỏi hiệu may.

“Anh”, bà dì hét thất thanh, “đã làm cái gì với cô gái tội nghiệp kia thế? Anh không nghĩ mình đã gây ra những điều quá mức chịu đựng của cô ấy trong một ngày rồi sao?”

Robert lườm lại bà dì. Thực sự thì tất cả sự quấy quả này đang dần trở nên khó chịu đến tột độ. “Cháu bảo cháu yêu cô ấy.”

Điều đó dường như đã cản được phần nào tốc độ lao vun vút của bà. “Vậy sao?”

Robert thậm chí còn không buồn gật đầu.

“Hừm, dù anh có nói gì thì cũng đừng lặp lại nữa.”

“Dì muốn cháu nói với cô ấy rằng cháu không yêu cô ấy ư?”

Dì anh chống hai bàn tay lên bờ hông phì nhiêu của mình. “Con bé bối rối vô cùng.”

Robert chịu đủ mấy trò xía mũi vào chuyện người khác của đám phụ nữ rồi đấy. “Chết tiệt. Cháu cũng thế đấy.”

Bà Brightbill lui lại và áp một bàn tay lên ngực như bị sỉ nhục. “Robert Kemble, anh vừa chửi thề trước mặt ta đấy à?”

“Cháu phải trải qua bảy năm hoàn toàn khốn khổ bởi sự hiểu nhầm nhu ngốc được hai người cha phiền nhiễu tiếp tay. Trung thực mà nói, dì Brightbill ạ, sự đa cảm vì bị tổn thương của dì giờ không được ưu tiên hàng đầu trong danh sách của cháu.”

“Robert Kemble, ta chưa bao giờ từng bị lảng mạ thế này...”

“... trong suốt đời ta.” Anh thở dài, đảo tròn mắt, bổ sung cho câu nói dang dở của bà.

“...trong suốt đời ta. Và ta không quan tâm anh có là Bá tước hay không. Ta sẽ khuyên cô bé đáng thương, vô cùng đáng thương đó đừng có mà cưới anh.” Kèm theo tiếng đằng hắng kịch liệt, bà Brightbill quay gót và trở lại hiệu may.

“Gà mái mẹ!”, Robert hét lên về phía cửa. “Tất cả các người! Không khác gì một đám gà mái mẹ!”

“Thứ lỗi cho tôi, thưa ngài”, người đánh xe đang dựa vào một bên sườn xe ngựa nói, “nhưng tôi không nghĩ đây là lúc hay để trở thành gà trống đâu”.

Robert trừng ánh mắt lạnh tanh về phía người đàn ông. “MacDougal, nếu cậu không thạo đám ngựa đến chết tiệt...”

“Tôi biết, tôi biết, nếu không ngài đã quăng tôi ra ngoài từ nhiều năm trước rồi.”

“Luôn có thể là ngày hôm nay đấy”, Robert gầm.

MacDougal cười với sự tự tin của người dần trở thành bạn hơn là người hầu với Robert. “Ngài có để ý cô ấy nói không yêu ngài nhanh như thế nào không?”

“Có”, Robert gầm gừ.

“Chỉ là muốn ngài biết thôi. Trong trường hợp ngài không để ý.”

Robert quay phắt đầu lại. “Cậu có để ý thấy mình quá hỗn hào với cương vị là người hầu không hả?”

“Đấy là lý do ngài giữ tôi lại mà, thưa ngài.”

Robert biết đó là sự thật, nhưng anh không có cảm giác muốn thừa nhận cho nên hướng sự chú ý trở lại với mặt tiền của cửa hàng. “Tất cả các người cứ lấy thân ra mà chắn đường đi”, anh vừa hét vừa vung nắm đấm lên trời. “Tôi sẽ không đi đâu hết!”

“Nó vừa nói cái gì thế?”, bà Brightbill hỏi, đang tự vỗ về những xúc cảm bị tổn thương của mình bằng tách trà thứ bảy.

“Anh ấy bảo sẽ không đi đâu hết”, Harriet đáp.

“Biết ngay mà”, Victoria lẩm bẩm.

“Làm ơn thêm trà!”, Bà Brightbill vừa nói vừa lắc lắc tách trà giờ đã rỗng không của mình. Katie nhanh chóng đi lấy thêm thứ đồ uống bốc khói nghi ngút. Một phu nhân lớn tuổi uống cạn tách của mình rồi đứng dậy, dùng bàn tay vuốt phẳng vạt váy. “Thứ lỗi cho tôi”, bà thông báo với toàn bộ căn phòng. Rồi khoan thai đi về phía phòng nghỉ.

“Madame nhà mình sẽ phải đi mua thêm bộ mất thôi”, Katie lẩm bẩm.

Victoria ném cho cô gái ánh nhìn chê trách. Mấy tuần gần đây cô đang cố gắng chỉ bảo cô gái về thái độ cũng như lối cư xử. Tuy vậy, vì có dấu hiệu các dây thần kinh đang hỗn loạn nên cô đáp lại: “Không uống thêm trà nữa. Không thêm một giọt nào khác nữa nhé mọi người”.

Harriet ngược lên với biểu cảm nghiêm túc và đặt cạch chiếc tách của mình xuống.

“Thật điên rồ!”, Victoria tuyên bố, “Anh ta đang vây hãm chúng ta”.

“Thực ra thì”, Harriet nói, “anh ấy chỉ vây hãm một mình chị thôi. Em có thể đi bất cứ lúc nào, và chắc chắn anh ấy cũng chẳng chú ý đâu.”

“Ồ, anh ta sẽ chú ý đấy”, Victoria lầu bầu. “Anh ta chú ý đến tất cả mọi thứ. Tôi chưa bao giờ gặp một ai cứng đầu, tính toán đến thế...”

“Tôi chắc là đủ rồi đấy, cưng ạ”, Madame Lambert cắt ngang, e sợ cô phụ tá của mình có thể lăng mạ các khách hàng thân thuộc của bà. “Dù sao, ngài ấy cũng là anh họ của cô Brightbill đấy.”

“Ôi, đừng có ngừng nói vì em”, Harriet phấn khởi nói, “Em thích chết đi được ấy chứ”.

“Harriet!”, Victoria đột ngột la lên.

“Vâng?”

“Harriet.”

“Em tin là chị vừa gọi rồi.”

Victoria nhìn cô chăm chú, tâm trí cô chạy ro ro với tốc độ tăng gấp ba lần. “Harriet, em có thể chính là câu trả lời cho những lời thỉnh cầu của chị.”

“Em khá nghi ngờ vụ em là câu trả lời cho những lời thỉnh cầu của bất cứ ai”, Harriet đáp. “Em luôn vướng vào mấy chuyện khó xử và nói năng không thêm suy nghĩ.”

Victoria mỉm cười và vỗ nhẹ bàn tay cô bé. “Chị thấy đáng yêu đấy chứ.”

“Thật vậy sao ạ? Thế mới dễ thương chứ. Em sẽ yêu kính chị như chị họ của em.”

Victoria ép bản thân không nghiêng răng kèn kẹt. “Chị sẽ không trở thành chị họ của em đâu, Harriet.”

“Em thực sự mong thế mà. Một khi chị hiểu anh Robert thì anh ấy cũng không tệ lắm đâu.”

Victoria cố nhịn việc chỉ ra rằng cô thừa biết người đàn ông ấy thế nào rồi. “Harriet, em có thể giúp chị chuyện này không?”

“Em rất vui lòng ấy chứ.”

“Chị cần em đánh lạc hướng.”

“Ôi, quá đơn giản. Mẹ lúc nào cũng gọi em là đứa chuyên gây lạc hướng mà.”

“Em có phiền nếu phải chạy ra ngoài cửa hàng và khiến ngài ấy sao nhãng không? Để chị có thể lén qua cửa sau ấy?”

Harriet nhăn trán. “Nếu em làm thế anh họ em sẽ chẳng có cơ hội để tán tỉnh chị.”

Victoria nghĩ mình hẳn là một vị thánh vị tha nhất trên đời khi không reo lên “Chính xác!”. Thay vào đó cô nói bằng giọng dịu dàng hơn: “Harriet à, dù dưới bất cứ tình huống nào chị cũng sẽ không kết hôn với anh họ của em. Nhưng nếu chị không sớm chạy thoát khỏi cửa hàng này, tất cả chúng ta rất có thể sẽ bị mắc kẹt ở đây cả đêm mất. Chẳng có dấu hiệu nào cho thấy Robert sẽ rời đi cả.”

Harriet trông có vẻ lưỡng lự.

Victoria quyết định tung con át chủ bài và thì thầm: “Mẹ em rất có thể sẽ cấu kỉnh đấy.”

Harriet trở nên xanh rớt. “Thôi được rồi.”

“Cho chị một lúc để chuẩn bị đã nhé.” Victoria vội vã thu vén đồ đạc.

“Em phải nói gì với anh ấy đây?”

“Bất cứ gì em muốn.”

Harriet cắn môi. “Em không chắc đây là một kế hoạch khôn ngoan đâu.”

Victoria thoáng ngưng lại. “Harriet, xin em.”

Với tiếng thở dài ầm ĩ và một cái nhún vai kịch liệt, cô gái trẻ đẩy cửa và bước ra ngoài.

“Tuyệt, tuyệt, tuyệt”, Victoria thì thầm, rồi vụt chạy vào căn phòng phía sau. Cô buột áo choàng thật chặt quanh người và lách người qua cửa hậu.

Tự do! Victoria cảm giác gần như choáng váng.

Cô nhận ra bản thân mình đang tận hưởng có chút thái quá khi có điều gì đó thỏa mãn kinh khủng vì đánh lừa được Robert. Cuối cùng cô cũng sẽ phải đối mặt với những cảm xúc của mình, và vật lộn với sự thật rằng người đàn ông hai lần làm tan vỡ trái tim cô đã quay trở lại, nhưng lúc này đánh bại anh trong chính trò chơi của anh là đủ rồi.

“Ha!” Cô nhe răng cười với bức tường gạch của tòa nhà kế bên như một đũa ngốc. Tất cả những gì cô phải làm là xuôi theo phần còn lại của con ngõ, rẽ trái, và cô sẽ thoát khỏi nanh vuốt của anh. Ít nhất cũng trong ngày hôm nay.

Victoria chạy gấp xuống những bậc thang của cửa hàng. Nhưng khi đôi chân cô chạm đến mặt đá cuội của con ngõ, cô cảm giác được sự hiện diện của ai đó.

Robert! Chắc chắn là anh.

Nhưng khi quay lại nhìn, không phải là Robert mà là một tên đàn ông tóc đen to lớn với một chiếc sẹo khiếp đảm chạy dọc trên má.

Rồi gã vươn tay về phía cô.

“Im nào, cô gái”, tên côn đồ nói, “Tôi không làm đau cô đâu”.

Victoria không thấy có lý do gì để tin gã, cô tung một cú đập như chớp vào cẳng chân gã trước khi bỏ chạy hết tốc lực đến cuối ngõ, nơi cô cầu mong mình có thể biến mất vào đám đông ở Luân Đôn.

Nhưng gã quá nhanh, hoặc có lẽ cô chỉ không biết cách đập sao cho đủ mạnh, bởi gã đã vòng tay tóm được eo cô và lôi cô lên cho đến khi đôi chân cô không còn chạm đất. Cô quẫy đạp, la hét, mắng mỗ vì cô sẽ không để tên côn đồ này mang được cô đi mà không phải chịu một chút đau đớn nào dọc đường cả.

Cô cố gắng đập một cú ra trò vào một bên đầu gã, gã phải thả cô xuống và buột một tiếng chửi thề tục tĩu. Victoria lom còm bò dậy, nhưng cô chỉ đi xa được vài thước cho tới khi cảm giác bàn tay của kẻ tấn công túm lấy áo choàng của cô.

Và rồi cô nghe thấy những từ kinh hãi nhất.

“Thưa ngài!”, kẻ côn đồ rống to.

Thưa ngài? Trái tim Victoria trùng xuống. Cô phải đoán ra từ đầu mới phải.

Người đàn ông to lớn lại hét lên. “Nếu ngài không tự mình ngoặt vào trong góc, tôi sẽ bỏ việc trước khi ngài có thể sa thải tôi!”

Victoria cúi xuống, nhắm chặt mắt để không phải nhìn nụ cười thỏa mãn của Robert khi anh rẽ vào.

12. Chương 12

Lúc Victoria mở mắt, Robert đang đứng trước mặt cô. “Bọn họ có theo sau em không?”, anh gắng hỏi.

“Ai?”

“Bọn họ ấy. Đám phụ nữ ấy.”, anh nói, nghe như thể đang đề cập đến một loại côn trùng mới.

Victoria cố gắng giằng tay khỏi anh. “Họ vẫn đang uống trà.”

“Tạ ơn Chúa.”

“Nhân tiện thì dì anh đã mời tôi đến sống cùng bà ấy.”

Robert lẩm bẩm điều gì đó.

Im lặng bao trùm mất một lúc, rồi Victoria nói, “Tôi thật sự phải về nhà đây, cho nên nếu anh vui lòng thả tay...” Cô mím môi cười, nhất quyết phải trở nên lịch sự dù có hại chết cô đi chăng nữa.

Anh khoanh tay, đứng dạng chân bằng với chiều rộng của bờ vai, rồi nói: “Anh sẽ không đi đâu mà không có em.”

“Hừm, tôi sẽ không đi đâu với anh hết, cho nên tôi thật sự không thấy...”

“Victoria, đừng thách thức cơn thịnh nộ của anh.”

Mắt cô híp lại. “Anh vừa nói cái gì?”

“Anh nói...”

“Tôi nghe được anh nói cái gì!” Cô dùng lòng bàn tay đập bộp vào vai anh. “Làm sao anh còn dám kiêu ngạo mà bảo tôi đừng thách thức cơn thịnh nộ của anh. Anh đã cho một tên du côn đuổi theo tôi! Một kẻ côn đồ. Tôi rất có thể đã bị thương.”

Người đàn ông vừa bắt cô liền sững sờ. “Thưa ngài”, anh ta nói, “tôi thực sự phải cắt ngang”.

Môi Robert xoắn lại. “Victoria, MacDougal không thích bị gọi là côn đồ đâu. Anh tin là em vừa làm tổn thương cảm xúc của cậu ta rồi đấy.”

Victoria chỉ trừng mắt với anh, không thể tin nổi vào hướng phát triển của cuộc nói chuyện.

“Tôi đã hết sức nhẹ nhàng với cô ấy rồi mà”, MacDougal nói.

“Victoria”, Robert nói, “Có lẽ cần một câu xin lỗi.”

“Một câu xin lỗi!”, cô hét thất thanh, cô vừa mới bị đẩy qua ngưỡng bùng nổ của mình cả dặm. “Một câu xin lỗi à! Tôi không nghĩ vậy.”

Robert hướng về mặt kiên nhẫn chịu đựng về phía người hầu. “Tôi nghĩ cô ấy sẽ không xin lỗi đâu.”

MacDougal thở dài ra chiều cao thượng. “Cô gái này đã có một ngày nhiều lo âu quá đấy mà.”

Victoria cố gắng hình dung xem ai trong hai kẻ này là người cô muốn đâm trước tiên.

Robert nói gì đó với MacDougal, và anh chàng người Scotland rút lui, có lẽ đi để đánh chiếc xe ngựa chờ ở góc bên ngoài.

“Robert”, Victoria kiên quyết nói, “Tôi phải về nhà.”

“Ý hay. Anh sẽ hộ tống em.”

“Một mình.”

“Để một người phụ nữ đi một mình thì quá nguy hiểm”, anh nói ngắn gọn, rõ ràng đang cố gắng kìm giữ cơn giận dưới câu nói lý lẽ.

“Tôi đã cố gắng giải quyết đầu ra đấy trong vài tuần vừa qua rồi. Cảm ơn anh rất nhiều.”

“À phải, vài tuần vừa qua”, anh nói, một múi cơ bắt đầu co giật trên má anh, “Anh có nên nói cho em biết anh đã trải qua vài tuần vừa qua thế nào không?”

“Tôi chắc rằng mình không thể ngăn nổi anh.”

“Vài tuần vừa qua anh đã phải sống trong trạng thái hoàn toàn sợ hãi. Anh không có manh mối nào về việc hiện giờ em đang ở đâu...”

“Tôi có thể đảm bảo với anh”, cô chưa chút nói, “rằng tôi không hề biết anh đang tìm kiếm tôi”.

“Sao”, anh nghiêng rằng từng từ, “em không thông báo kế hoạch của mình cho ai?”

“Và tôi nên nói với ai đây! Phu nhân Hollingwood hả? Ôi, vâng, chúng tôi là bạn thân nhất của nhau còn gì. Hay là anh? Anh, người cho thấy mỗi bận tâm đến nhường ấy với sự sống chết của tôi.”

“Em gái em thì sao?”

“Tôi bảo con bé rồi. Tôi vừa mới viết thư cho con bé tuần trước.”

Robert ngẫm lại tháng vừa qua. Hai tuần trước anh đã đến gặp Eleanor. Lúc ấy con bé vẫn chưa có tin tức gì từ Victoria. Anh phát hiện phần lớn cơn giận của anh bắt nguồn từ sự thật rằng trong mấy tuần vừa qua, anh đã lo sợ đến chết khiếp, và anh cố gắng thật nhẹ nhàng. “Victoria, xin em đi với anh được không? Anh sẽ đưa em về nhà anh, ở đó chúng ta có thể nói chuyện riêng với nhau.”

Cô đập lên chân anh. “Đấy lại là một trong những lời mời mọc lãng nhục kinh khủng của anh phải không? Ôi, cho tôi xin lỗi nhé, hay anh thích gọi chúng là những lời cầu hôn? Kinh tởm, hèn hạ...”

“Victoria”, anh dài giọng, “chẳng mấy chốc em sẽ dùng hết tính từ cho xem”.

“Ôi!” Cô bùng nổ, không thể nghĩ được gì hơn nữa, rồi cấu tiết giờ hai cánh tay lên. “Tôi đi đây.”

Bàn tay anh tóm lấy cổ áo choàng của cô, và anh quay cô lại. “Anh tin là mình đã nói”, anh lạnh lùng, “em sẽ không đi đâu mà không có anh”. Anh bắt đầu lôi cô vòng qua góc đến chỗ chiếc xe ngựa của anh.

“Robert”, cô rít lên, “Anh đang khiến người ta chú ý đấy”.

Anh nhướn một bên chân mày. “Trông anh có vẻ quan tâm sao?”

Cô thử một cách khác. “Robert, thế anh muốn gì ở tôi?”

“Còn phải hỏi sao, anh muốn cưới em. Anh tưởng đã nói rõ ràng rồi.”

“Điều anh nói rõ ràng”, cô diên tiết nói, “là anh muốn tôi trở thành tình nhân của anh”.

“Chuyện đó”, anh nghiêm túc đáp, “là một sai lầm. Giờ anh đang hỏi cưới em làm vợ anh đây.”

“Rất tốt. Tôi từ chối.”

“Từ chối không phải là lựa chọn.”

Cô trông như thể sẽ cào vào họng anh bất cứ lúc nào. “Lần cuối cùng tôi kiểm tra, nhà thờ Anh quốc không tổ chức các đám cưới không có sự đồng thuận từ cả hai bên.”

“Torie”, anh nói cay nghiệt, “em không hề hay biết anh đã lo lắng cho em thế nào sao?”

“Một chút cũng không”, cô vờ vui vẻ. “Nhưng tôi mệt mỏi và thực sự muốn được về nhà.”

“Em cứ như tan luôn vào không khí. Lạy Chúa, khi phu nhân Hollingwood bảo bà ta đã đuổi em đi...”

“Phải rồi, tất cả chúng ta đều biết lỗi đó thuộc về ai”, cô quát. “Nhưng nhờ thế mà giờ tôi mới cảm thấy cực kỳ hạnh phúc với cuộc đời mới của mình, vì vậy tôi nghĩ mình nên cảm ơn anh.”

Anh lờ cô đi. “Victoria, anh đã biết...”, anh ngừng lại hắng giọng. “Anh đã nói chuyện với em gái em.”

Cô trở nên trắng bệch.

“Anh không biết cha em đã trối em lại. Anh thề là anh không hề biết.”

Victoria nuốt khan rồi ngoảnh đi, đau đớn nhận ra những giọt nước mắt đang căng tức trong đôi mắt cô. “Đừng bắt tôi nhớ lại chuyện đó”, cô lên tiếng, căm ghét ân thanh nghẹn ngào trong giọng nói của mình. “Tôi không muốn nhớ lại chuyện đó. Giờ tôi đang hạnh phúc. Xin hãy cho tôi chút bình yên.”

“Victoria.” Giọng anh dịu dàng đến đau đớn. “Anh yêu em. Anh lúc nào cũng yêu em.”

Cô lắc đầu giật dữ, vẫn không đủ tin tưởng bản thân để nhìn vào gương mặt anh.

“Anh yêu em”, anh lặp lại, “Anh muốn sống cả đời bên em.”

“Quá muộn rồi”, cô thì thào.

Anh quay cô lại. “Đừng nói thế! Chúng ta sẽ chẳng tốt đẹp gì hơn động vật nếu không thể học được từ sai lầm và tiếp tục tiến lên.”

Cô nâng cằm. “Không phải vậy. Là tôi không muốn cưới anh nữa.” Đúng vậy, cô chợt nhận ra. Một phần trong cô luôn yêu anh, nhưng cô đã phát hiện ra mình thích cuộc sống độc lập này kể từ khi chuyển đến Luân Đôn. Cô cuối cùng cũng được là chính cô, và cô dần khám phá ra rằng nắm quyền điều khiển cuộc đời mình là một thứ cảm giác rất mạnh mẽ, quả thật là thế.

Anh tái xanh và thì thào: “Em chỉ nói vậy thôi”.

“Ý tôi đúng là thế đấy, Robert. Tôi không muốn cưới anh.”

“Em đang giận dữ”, anh lý giải. “Em đang giận dữ, và muốn làm tổn thương anh, nhưng em có quyền để làm như vậy.”

“Tôi không giận”, cô ngừng lại. “Hừm, đúng là tôi có giận, nhưng đây không phải lý do tôi từ chối anh.”

Anh khoanh tay. “Vậy thì tại sao? Tại sao em thậm chí còn không buồn lắng nghe anh?”

“Bởi vì giờ tôi đang hạnh phúc! Điều đó khó hiểu đối với anh thế à? Tôi thích công việc của tôi và tôi cũng yêu sự tự chủ của tôi nữa. Lần đầu tiên trong bảy năm trời tôi hoàn toàn thỏa mãn, và tôi không muốn mất đi sự cân bằng ấy.”

“Em hạnh phúc ở đây ư?” Anh phẩy bàn tay về phía mặt tiền cửa hàng. “Ở đây, với tư cách là cô phụ tá may vá?”

“Phải”, cô lạnh nhạt đáp, “đúng vậy đấy. Tôi nghĩ việc ấy có hơi vượt quá con mắt tinh tế của anh để có thể hiểu được...”

“Đừng mỉa mai như vậy, Torie.”

“Thế thì tôi nghĩ mình không có gì để nói cả.” Cô mím môi.

Robert khê kéo cô về phía chiếc xe đang đứng chờ anh. “Anh chắc em sẽ thấy thoải mái hơn nếu chúng ta có thể thảo luận chuyện này ở chốn riêng tư.”

“Không, ý anh là anh sẽ cảm thấy thoải mái hơn thì có.”

“Ý anh là cả hai chúng ta.” Anh gắt, cơn thịnh nộ của anh cho thấy những dấu hiệu sắp bùng nổ.

Cô bắt đầu vật lộn chống lại anh, lơ mơ nhận ra mình đang gây sự chú ý nhưng chẳng buồn quan tâm. “Nếu anh nghĩ tôi sẽ vào cái xe ngựa đó với anh...”

“Victoria, anh thề với em là em sẽ không gặp nguy hại nào hết.”

“Còn tùy thuộc vào khái niệm ‘nguy hại’ ở từng người, anh không nghĩ vậy sao?”

Anh đột ngột buông cô ra và thể hiện một màn trình diễn kiên quyết gơ tay lên trời thề. “Tôi xin thề sẽ không đặt tay lên người này.”

Cô híp mắt. “Và vì sao tôi phải tin anh?”

“Bởi vì”, anh gầm gừ, rõ ràng đang mất dần kiên nhẫn với cô, “anh chưa bao giờ thất hứa với em.”

Cô khịt mũi, và không phải một hành động đặc biệt quý phái cho lắm. “Ôi, cho tôi xin đi.”

Một múi cơ bắt đầu co giật ở cổ họng anh. Lòng kiêu hãnh luôn là một phần quan trọng tối cao đối với Robert, và Victoria biết cô vừa đâm mạnh vào điểm nhức nhối đó của anh.

Cuối cùng anh lên tiếng, giọng anh trầm trầm và dữ dội. “Anh chưa bao giờ thất hứa một cách trực tiếp với em, hay bất cứ ai. Có thể không phải lúc nào anh cũng đối xử với em bằng”, anh khó nhọc nuốt xuống, “sự tôn trọng mà em xứng đáng nhận được, nhưng anh chưa bao giờ phá vỡ một lời thề.”

Victoria thở hắt ra, vì biết rằng anh nói thật. “Anh sẽ đưa tôi về nhà phải không?”

Anh gật đầu cụt lủn. “Em sống ở đâu?”

Cô cho anh địa chỉ, và anh lặp lại với MacDougal.

Anh vươn tay về phía cô, nhưng Victoria giật cánh tay cô ra xa, thay vào đó đi vòng qua anh và tự mình trèo lên xe ngựa.

Robert phờ phạc vì cáu tức, cưỡng lại thôi thúc muốn ép hai bàn tay lên mông cô và dùng sức đẩy cô vào xe ngựa. Chết tiệt, nhưng cô thừa biết cách để thử lòng kiên nhẫn ở anh, Anh hít thêm một hơi thở sâu khác - anh nghĩ mình sẽ cần hít thở thêm trước khi chuyến đi của ngày hôm nay kết thúc - và trèo lên xe ngựa để ngồi bên cạnh cô.

Tránh chạm vào cô khi bước lên xe ngựa khiến anh đau đớn khôn xiết, nhưng mùi hương dịu nhẹ của cô ở khắp mọi nơi. Cô lúc nào cũng có mùi hương mùa xuân, làm Robert bị đánh bại bởi cảm giác tiếc nuối và khao khát ngập tràn. Anh hít thêm một hơi thở sâu khác, cố gắng tập trung mọi suy nghĩ. Giả sử bằng cách nào đó anh có được cơ hội thứ hai với tình yêu, anh nhất định không phá hỏng mọi thứ.

“Anh muốn nói gì?”, cô nghiêm túc hỏi.

Anh khẽ nhắm mắt. Cô chắc chắn không hề có kế hoạch khiến chuyện này dễ dàng với anh. “Tất cả những gì anh muốn nói là xin lỗi.”

Đôi mắt cô ngẩng phắt lên nhìn anh ngạc nhiên. “Xin lỗi ư?”, cô lặp lại.

“Vì đã tin những điều ác ý về em. Anh đã để cha mình thuyết phục tin vào những gì anh biết không phải là sự thật.”

Cô tiếp tục lặng thinh, ép anh phải tiếp tục bài diễn văn đau đớn của mình. “Anh rất hiểu em, Torie”, anh thì thào, “Anh hiểu em cũng như anh hiểu chính bản thân mình vậy. Nhưng khi em không đến cuộc hẹn của chúng ta...”

“Anh đã nghĩ tôi là một đứa đàn bà đầy mưu mô”, cô nói, giọng lạnh nhạt.

Anh thoáng liếc ra ngoài cửa sổ trước khi hướng ánh mắt trở lại gương mặt tái xanh, quấy rầy của cô. “Anh không biết phải nghĩ gì khác nữa”, anh yếu ớt nói.

“Anh có thể lưu lại trong hạt lâu hơn một chút để hỏi tôi chuyện gì đã xảy ra”, cô nói. “Không cần phải vội đưa ra những kết luận xấu xa như thế.”

“Anh đã đến cửa sổ phòng em.”

Cô thở gấp. “Anh đã đến ư? Tôi... Tôi không hề nhìn thấy anh.”

Khi Robert lên tiếng, giọng nói của anh run rẩy. “Lưng em dựa về phía cửa sổ. Em đang nằm trên giường. Trông em rất yên tĩnh, như thể em không quan tâm đến cả thế giới xung quanh.”

“Tôi đang khóc”, cô nói với giọng trống rỗng.

“Anh không hề biết điều đó.”

Hàng trăm cảm xúc chuyển qua khắp gương mặt cô, và trong khoảnh khắc Robert chắc rằng cô sẽ nhào người lên trước và đặt tay cô vào tay anh, thì cuối cùng cô chỉ khoanh hai cánh tay lại và nói: “Anh cư xử vô cùng tệ.”

Robert quên hết tất cả những thề thốt sẽ kiểm soát cơn tức giận của anh. “Em thì không sao?”, anh đáp trả.

Cô cứng người. “Thứ lỗi cho tôi?”

“Cả hai chúng ta đều phạm tội ngờ vực nhau, Victoria. Em không thể đổ hết trách nhiệm lên anh được.”

“Anh đang nói về cái gì đấy?”

“Em gái em đã kể hết với anh những điều em nghĩ về anh. Rằng ngoài quấy rầy em ra, anh chưa bao giờ có thêm dụng ý nào khác. Rằng anh chưa bao giờ nghiêm túc với việc theo đuổi em.” Anh nhào người lên và ngăn bản thân lại một tích tắc trước khi dùng tay siết chặt đôi tay cô. “Nhìn thẳng vào trái tim em xem, Victoria. Em biết khi đó anh yêu em. Em biết giờ anh vẫn yêu em.”

Victoria hít một hơi sâu và thốt: “Tôi cho rằng mình cũng nợ anh một câu xin lỗi.”

Robert buông tiếng thở dài rã rời, làn sóng nhẹ nhõm ngập tràn trong anh. Lần này anh cho phép mình được nắm lấy tay cô. “Sau đó chúng ta có thể bắt đầu lại từ đầu”, anh nhiệt tình nói.

Victoria cố gắng ra lệnh cho mình hất tay ra, nhưng cảm giác này xúc động đến đau đớn. Làn da anh quá ấm áp, và cô thì vô cùng thèm muốn được dựa vào vòng tay chờ đợi của anh. Cảm nhận được yêu thương - được trân trọng thêm lần nữa sẽ không quá mức đáng sợ.

Cô ngược lên nhìn anh. Đôi mắt xanh dương của anh nhìn cô chăm chăm với sức mạnh vừa khiến cô sợ hãi vừa khiến cô rộn ràng. Cô cảm giác có thứ gì chạm lên má mình, rồi nhận ra đó là một giọt nước mắt. “Robert, tôi...”, cô ngừng lại, phát hiện không biết nói gì thêm.

Anh nhào người qua, Victoria biết rằng anh định hôn cô. Và rồi, trước sự run rẩy của bản thân, cô nhận ra mình khao khát đôi môi anh. “Không!”, cô thét lên, cho anh và cho chính bản thân mình. Cô gạt ánh mắt khỏi anh rồi kéo luôn cả bàn tay mình ra.

“Victoria...”

“Ngừng.” Cô thẳng người và dán chặt mắt mình lên cửa sổ. “Anh không còn hiểu tôi nữa.”

“Vậy hãy nói anh cần biết những gì. Hãy nói anh phải làm gì để khiến em hạnh phúc.”

“Anh không hiểu sao? Anh không thể khiến tôi hạnh phúc!”

Robert bàng hoàng, không tin nổi chỉ vì một câu nói mà bản thân bị tổn thương đến chừng này. “Em có muốn tự mình giải thích không?”, anh bướng bỉnh hỏi.

Cô buông tiếng cười giả tạo. “Anh đã tặng cho tôi vàng trắng, Robert. Không, anh còn làm hơn thế. Anh đã đưa tôi lên và đặt tôi lơ lửng trên đó.” Có một khoảng lặng kéo dài đầy đau đớn, và rồi cô nói: “Và rồi tôi ngã, Khi rơi xuống đất tôi đau đớn vô cùng. Tôi không muốn lặp lại nữa.”

“Sẽ không thế nữa đâu. Giờ anh đã chín chắn và hiểu biết hơn nhiều. Cả hai chúng ta đều trưởng thành và khôn ngoan hơn rồi.”

“Anh không thấy sao? Việc đó đã xảy ra hai lần rồi đấy thôi.”

“Hai lần?” Anh lặp lại, biết rằng, anh cực kỳ không muốn nghe điều cô sắp nói.

“Ở nhà Hollingwood”, cô đáp, giọng nhạt nhẽo đến lạ lùng. “Khi anh hỏi tôi có muốn trở thành nhân...”

“Đừng nói nữa”, anh nói cộc lốc.

“Đừng nói cái gì? ‘Nhân tình’ à? Đây là lúc thích hợp để anh cân nhắc còn gì.”

Anh tái mặt. “Anh chưa bao giờ biết em có thể trở nên thù hận như vậy.”

“Không phải tôi đang thù oán. Tôi chỉ đang thành thực mà thôi. Và lần đó tôi không tự rút khỏi mặt trăng, Chính anh đã đẩy tôi.”

Robert hít thêm một hơi sâu, mỗi một khác. Bản tính của anh không thích cầu xin, và một phần trong anh muốn bảo vệ bản thân đến liều lĩnh. Nhưng anh còn muốn Victoria hơn thế, cho nên anh đáp: “Thế thì hãy để anh bồi thường, Torie. Hãy để anh cưới em và trao cho em những đứa con. Hãy để anh dành từng ngày sùng bái mặt đất nơi em bước qua trong suốt quãng đời còn lại.”

“Robert, dừng.” Giọng cô lầy bầy, và anh biết anh đã nhìn thấy thứ gì đó lóe sáng trong đôi mắt cô khi anh đề cập đến những đứa trẻ.

“Không gì cơ?”, anh cố gắng bông đùa. “Sùng bái mặt đất nơi em bước qua à? Quá muộn. Anh đã làm thế rồi.”

“Đừng khiến chuyện này trở nên khó khăn như vậy”, cô nói, giọng cô chỉ yếu hơn một tiếng thều thào.

Anh hé môi kinh ngạc. “Và vì cái chết tiệt gì anh lại không nên làm thế? Em nói xem vì sao anh nên để cho em dễ dàng bước ra khỏi cuộc đời anh thêm lần nữa.”

“Tôi chưa bao giờ bước ra khỏi cuộc đời anh”, cô bắn trả. “Tự anh bỏ đi. Là anh.”

“Không ai trong hai chúng ta vô tội. Em cũng nhanh chóng tin phần tồi tệ nhất ở anh.”

Victoria không nói gì.

Anh lại nhào người tới trước, đôi mắt anh dữ dội. “Anh sẽ không từ bỏ em đâu, Victoria. Anh sẽ ám ảnh em cả đêm lẫn ngày. Anh sẽ bắt em thừa nhận em cũng yêu anh.”

“Không phải”, cô thì thào.

Chiếc xe ngựa khựng lại, và Robert nói, “Có vẻ như chúng ta đã đến nhà em rồi.”

Victoria lập tức thu vén đồ đạc và với tay về phía cửa. Nhưng trước khi cô có thể chạm đến tay nắm bằng gỗ bóng loáng, tay Robert đột ngột tóm lấy tay cô.

“Một chút thôi”, anh nói, giọng khàn đặc.

“Anh muốn gì, Robert?”

“Một nụ hôn.”

“Không.”

“Chỉ một nụ hôn thôi. Để anh qua được đêm nay.”

Victoria chăm chú nhìn vào đôi mắt anh. Chúng như lớp băng nóng, thiêu đốt xuyên suốt linh hồn cô. Cô liếm môi khi không ngăn nổi hành động vô thức ấy.

Bàn tay Robert di chuyển đến sau đầu cô. Đụng chạm của anh dịu dàng đến đau đớn. Nếu anh dùng đến vũ lực và cố gắng ép buộc cô, cô biết mình có thể kháng cự. Nhưng sự dịu dàng của anh không khác gì đang tước hết sức lực của cô, và cô không có cách nào né tránh được.

Đôi môi anh chạm lên môi cô, lướt tới lướt lui cho đến khi anh cảm giác được sự mềm mại của cô bên dưới anh. Lưỡi anh thấm ướt một bên khóe miệng cô, rồi chuyển sang phía còn lại, và men theo đường viền môi cô.

Victoria nghĩ mình sắp tan chảy.

Nhưng rồi anh lùi lại. Đôi bàn tay anh run rẩy. Victoria nhìn xuống và phát hiện tay cô cũng đang run.

“Anh biết giới hạn của mình”, anh trầm giọng nói.

Victoria chớp mắt, thất vọng khi nhận ra chính cô lại không biết giới hạn của mình. Dưới sự tra tấn đầy nhục cảm của anh thêm một giây nữa thôi là cô sẽ ngã người xuống sàn xe ngựa, cầu xin anh yêu cô. Nét xấu hổ thấm đẫm gương mặt và cô rời khỏi xe cho MacDougal đón lấy bàn tay run rẩy để đỡ cô xuống. Robert ngay lập tức theo sau cô, và rồi hần học chữ thề khi phát hiện mình đang đứng ở đâu.

Victoria không phải đang sống ở nơi tệ nhất thành phố, nhưng cũng ngang ngửa mức ấy đến chết tiệt. Robert phải mất mười giây trước khi đủ bình tĩnh để nói: “Làm ơn nói với anh rằng em không sống ở đây.”

Cô cho anh thêm một ánh nhìn lạ lẫm và chỉ vào ô cửa sổ trên tầng thứ tư. “Ngay kia kìa.”

Họng Robert hoạt động kịch liệt. “Em... sẽ không... tiếp tục ở lại đây”, anh nói, suýt nữa không thể thoát những từ đó ra.

Victoria lờ anh và bắt đầu đi bộ về phía tòa nhà cô ở. Thoắt cái Robert vòng tay ôm chặt eo cô. “Anh không muốn nghe thêm một từ nào từ em nữa”, anh quát. “Em sẽ về nhà với anh ngay lập tức.”

“Buông tôi ra!” Victoria vật lộn dưới gọng kìm của anh, nhưng Robert ôm quá chặt.

“Anh sẽ không cho phép em lưu lại cái khu vực nguy hiểm thế này.”

“Tôi không hình dung nổi mình có thêm tí an toàn nào nếu ở với anh đây”, cô cắn vặn.

Robert buông lỏng vòng ôm, nhưng từ chối thả tay cô ra. Rồi anh cảm giác có thứ gì dưới chân và nhìn xuống.

“Đồ chết dẫm!” Anh hung dữ đá văng chân, hất một con chuột cỡ đại xuống lòng đường.

Victoria nhân cơ hội để giằng tay ra, và chạy thẳng đến tòa nhà tương đối an toàn của mình.

“Victoria!”, Robert vừa gầm vừa đuổi theo cô. Nhưng khi anh giật tung cánh cửa, tất cả những gì anh nhìn thấy là một bà già béo tốt với hàm răng đen xỉ.

“Anh là ai?”, bà hỏi.

“Tôi là Bá tước Macclesfield”, anh gầm gừ, “biến ngay khỏi lối đi của tôi”.

Người phụ nữ chặn tay lên ngực anh. “Không nhanh vậy đâu, thưa ngài.”

“Phiền bà cắt tay khỏi người tôi.”

“Phiền ngài cắt cái móng đáng buồn của ngài khỏi nhà tôi”, bà quang quác. “Chúng tôi không chấp nhận đàn ông đến đây. Đây là một ngôi nhà đứng đắn.”

“Cô Lyndon”, Robert gần từng tiếng, “là hôn thê của tôi”.

“Đừng nhìn tôi theo cách đó. Thực tế thì cô ấy có vẻ chẳng muốn dính dáng gì đến ngài cả.”

Robert ngược lên thì thấy Victoria đang hé mắt nhìn anh qua khung cửa sổ. Cơn giận dữ tràn khắp cả người anh. “Anh sẽ không vì thế mà dừng lại đâu, Victoria!”, anh rống lên.

Cô đơn giản chỉ đóng sập cửa sổ lại.

Lần đầu tiên trong đời Robert thực sự hiểu được nhìn thấy tình trạng hoàn toàn điên tiết là thế nào. Khi anh nghĩ Victoria đã phản bội anh vào bảy năm trước, anh cũng đau đớn thảm hại đến mức giận dữ. Nhưng giờ - trời đánh thánh vật, anh đã ở trong trạng thái điên rồ khốn khổ trong suốt hơn hai tuần, không biết chuyện quái quỷ gì đã xảy đến với cô. Và cho đến lúc này, khi cuối cùng anh đã tìm được cô, cô không chỉ ném trả lời cầu hôn thẳng vào mặt anh, mà còn khăng khăng sống trong khu dân cư toàn những kẻ nghiện rượu, trộm cắp và gái điếm.

Và đây chuột.

Robert nhìn theo một thằng nhóc bụi đời móc túi một người đàn ông bắt cần bên kia con đường. Cơn giận của anh lại bốc lên. Anh sẽ phải lôi Victoria ra khỏi khu vực này, nếu không vì sự an toàn của cô thì cũng vì trạng thái tinh thần cân bằng ở anh vậy.

Đúng là một phép màu khi đến giờ cô không bị cưỡng bức hay bị giết hại.

Anh vừa quay lưng đi thì cánh cửa đóng sập lại và anh nghe thấy tiếng chìa khóa xoay xoành xoạch trong ổ. Anh băng qua một quãng ngắn đến chỗ ngay bên dưới cửa sổ phòng Victoria và bắt đầu xem xét bên hông tòa nhà, để tìm chỗ nào khả dĩ cho anh trèo lên phòng cô.

“Thưa ngài.” Giọng MacDougal nghe nhẹ nhàng nhưng cương quyết.

“Nếu tôi có thể đặt chân lên cái ngưỡng cửa đó, thì tôi cũng tìm được cách trèo lên”, Robert gầm gừ.

“Thưa ngài, cô ấy đủ an toàn vào ban đêm rồi.”

Robert quay phắt lại. “Cậu có biết chút gì về dân cư ở đây không hả?”

Giọng điệu MacDougal càng được gia cố thêm. “Thứ lỗi cho tôi, thưa ngài, nhưng tôi cũng lớn lên trong một khu dân cư thế này đấy.”

Mặt Robert ngay lập tức trở nên nhẹ nhàng hơn. “Chết tiệt. Cho tôi xin lỗi, MacDougal, tôi không định...”

“Tôi biết ngài không có ý đó.” MacDougal túm lấy bắp tay Robert và bắt đầu kéo anh đi. “Tiểu thư của ngài cần suy ngẫm thấu đáo một đêm, thưa ngài. Hãy để cô ấy yên một chút đi. Ngài có thể nói chuyện với cô ấy vào ngày mai.”

Robert bắn cho tòa nhà cái quắc mắt cuối cùng. “Cậu có thực sự cho rằng cô ấy sẽ được an toàn vào ban đêm không?”

“Ngài nghe thấy tiếng khóa cửa rồi đó. Cô ấy sẽ được an toàn cũng như lúc cô ấy nấu mình trong Mayfair^[1] với ngài. Có khi còn an toàn hơn kia.”

[1] Khu vực trung tâm của Luân Đôn.

Robert quẳng cái trừng tiếp theo về phía MacDougal. “Tôi sẽ tìm đến cô ấy vào ngày mai.”

“Đương nhiên rồi, thưa ngài.”

Robert đặt tay lên xe ngựa và thốt. “Tôi có điên không, MacDougal? Có phải tôi đang hoàn toàn, tuyệt đối mất trí đến không còn thuốc chữa rồi không?”

“Ừ hừm, thưa ngài, địa vị của tôi không thích hợp để phát biểu đâu.”

“Mĩa mai thật đấy, cuối cùng thì giờ lại là lúc cậu quyết định thực hành chút ít lời ăn nói cẩn trọng đấy à.”

MacDougal chỉ phá lên cười.

Victoria ngồi trên chiếc giường hẹp và vòng tay ôm lấy cơ thể, như thể nếu có khả năng vò tròn người thành một quả bóng nhỏ nhất thì toàn bộ đồng hỗn loạn này sẽ bay biến.

Sau cùng cô đã bắt đầu kiến tạo một cuộc đời mới, một cuộc đời cô hoàn toàn thỏa mãn. Sau cùng! Chẳng nhẽ muốn một chút ổn định là quá đáng lắm sao?

Duy trì trong lâu dài? Cô đã phải chịu đựng những lời đe dọa đuổi việc của tất cả những người chủ suốt bảy năm. Cô tìm thấy sự an toàn ở hiệu may của Madame Lambert. Và tình bạn. Madame luôn cực tác như gà mái mẹ, luôn luôn lo lắng đến phúc lợi của các nhân công chỗ bà, và Victoria hết sức yêu mến tình bạn giữa các cô thợ may ở cửa hiệu.

Victoria nuốt khan khi nhận ra mình đang khóc. Suốt bao năm ròng cô không hề có một người bạn. Cô không thể đếm mình đã bao nhiêu lần ngủ thiếp đi khi vẫn áp chặt những lá thư của Ellie lên ngực. Nhưng những lá thư đó không thể mang đến những cái vỗ dịu dàng lên cánh tay, và những lá thư cũng không bao giờ biết mỉm cười.

Và Victoria quá cô đơn.

Bảy năm trước Robert còn mang ý nghĩa hơn cả tình yêu của cuộc đời cô. Anh chính là người bạn thân nhất của cô. Giờ anh đã trở lại, và anh bảo rằng anh yêu cô. Victoria nấc lên nghẹn ngào. Vì sao anh phải làm thế vào lúc này? Anh không thể cứ để mặc mọi thứ như cũ được sao?

Và tại sao cô vẫn phải quan tâm nhiều đến thế này? Cô không muốn liên quan gì đến anh, chứ đừng nói là cưới anh, vậy mà trái tim cô vẫn nhảy đua từng nhịp với mỗi cái đụng chạm của anh. Cô có thể cảm nhận sự hiện diện của anh trong căn phòng, và một ánh mắt đắm đắm thôi cũng có sức mạnh khiến miệng cô trở nên hoàn toàn khô khốc.

Và anh đã hôn cô...

Sâu thẳm trong trái tim, Victoria biết Robert có khả năng khiến cô hạnh phúc vượt xa những giấc mơ hoang đường nhất của cô, anh đã làm thế một lần - không, hai lần. Còn Victoria đã quá mệt mỏi vì những đau đớn rồi.

13. Chương 13

Robert đang đợi ở ngưỡng cửa khi cô rời nhà đi làm vào sáng hôm sau. Victoria không ngạc nhiên cho lắm vì không gì nổi bật ở anh bằng tính cứng đầu. Anh chắc chắn đã lên kế hoạch cho sự trở lại của mình suốt đêm rồi.

Cô buông tiếng thở dài thượt. “Buổi sáng tốt lành, Robert.” Có vẻ thật trẻ con nếu cố gắng lờ tịt anh đi.

“Anh đến để hộ tống em đến chỗ Madame Lambert”, anh nói.

“Anh thật tốt bụng quá, nhưng hoàn toàn không cần thiết.”

Anh bước thẳng ra trước mặt cô, ép cô phải nhìn lên anh. “Xin phép cho anh có ý kiến khác. Để một người phụ nữ trẻ đi bộ ở Luân Đôn mà không có ai hộ tống chưa bao giờ là an toàn cả, đã thế còn đặc biệt nguy hiểm trong khu vực này.”

Tôi vẫn thu xếp ổn thỏa để đến hiệu may mỗi ngày suốt cả tháng qua”, cô nói.

Miệng anh hẳn lại thành một đường dữ tợn. “Anh đảm bảo với em, câu nói đó không thể khiến tâm trí anh thả lỏng.”

“Khiến tâm trí anh thả lỏng chưa bao giờ nằm trong danh sách ưu tiên hàng đầu của tôi.”

Anh cười khùng khục với cô. “Chà, chà, sáng nay lưỡi chúng ta đều bén nhĩ.”

Giọng điệu hạ cố của anh như nuốt chửng cô. “Đã bao giờ tôi nói với anh rằng tôi căm ghét sử dụng cụm từ ‘chúng ta’ quyền quý ấy chưa? Nó nhắc tôi đến tất cả những người chủ ghê tởm của tôi suốt từng ấy năm. Không có gì hay bằng cụm ‘chúng ta’ để đặt cô nàng gia sư trở lại đúng vị trí của mình.”

“Victoria, không phải chúng ta đang thảo luận đến nghề gia sư, mà chúng ta cũng không thảo luận về đại từ, số ít hay số nhiều.”

Cô cố gắng đi qua anh, nhưng anh cứ ngang ngạnh đứng đó chặn đường cô.

“Anh sẽ chỉ lặp lại thêm lần nữa thôi”, anh nói. “Anh sẽ không cho phép em lưu lại cái chỗ khốn kiếp này thêm một ngày nào nữa.”

Cô đếm đến ba trước khi cất tiếng. “Robert, anh không phải chịu trách nhiệm về chất lượng cuộc sống của tôi”.

“Cũng phải có kẻ chết tiệt nào đó chịu trách nhiệm chứ. Em rõ ràng không biết cách chăm sóc tử tế cho bản thân mình.”

Cô đếm đến năm trước khi cất tiếng. “Tôi sẽ lờ lời bình luận đó đi.”

“Anh không sao tin nổi em lại ở trọ ở đây. Cái chỗ này!” Anh lắc đầu một cái ghê tởm.

Cô đếm đến mười trước khi nói: “Đây là tất cả khả năng của tôi, Robert, và tôi hoàn toàn vui vẻ với nó”.

Anh cúi thấp một cách đầy hăm dọa. “Hừm, anh thì không đâu. Hãy để anh kể em nghe anh đã trải qua đêm qua thế nào, Victoria.”

“Xin cứ tự nhiên”, cô lầu bầu. “Cứ làm như tôi có thể ngăn được anh không bằng.”

“Anh dùng cả đêm hôm qua tự hỏi không biết đã có bao nhiêu tên đàn ông cố gắng tấn công em suốt tháng vừa rồi.”

“Không một ai ngoài Eversleigh.”

Anh hoặc cố tình không nghe thấy cô, hoặc không muốn nghe. “Rồi anh tự hỏi em thường phải băng qua đường thế nào để tránh đám bán hoa lượn lờ khắp các góc phố.”

Cô cười tinh quái. “Hầu hết các cô gái bán hoa đều dễ thương vô cùng. Mới hôm nọ thôi tôi còn dùng trà với một cô đấy.” Đương nhiên là nói dối thôi, nhưng cô biết câu nói sẽ làm anh khó chịu.

Anh rùng mình. “Rồi anh tự hỏi em đã phải chia sẻ không gian với bao nhiêu con chuột chết dẫm trong phòng em.”

Victoria cố ép bản thân đếm đến hai mươi trước khi đáp trả, nhưng cơn giận của cô không cho phép. Cô có thể nhận những lời lăng mạ lẫn thái độ hống hách của anh, nhưng một cú tấn công vào kỹ năng quán xuyến trong nhà của cô thế này - hừm, thực sự quá thể lắm rồi. “Anh có thể găm luôn sàn phòng tôi đấy”, cô rít lên.

“Anh đảm bảo lũ chuột cũng làm thế”, anh nói với cú xoắn môi chua chát. “Thật đấy, Victoria, em không thể ở trong khu vực đầy lũ sâu bọ thế này. Không an toàn, hại sức khỏe.”

Cô đứng thẳng như nòng súng, siết hai bàn tay cứng nhắc bên sườn để giữ cho mình khỏi tát anh. “Robert, anh có chú ý thấy tôi dần bắt đầu bực bội với anh không?”

Anh lờ cô. “Anh đã cho em một đêm, Victoria. Thế là đủ rồi. Chiều nay em sẽ về nhà với anh.”

“Tôi không nghĩ vậy.”

“Thế thì chuyển đến ở với dì anh.”

“Tôi coi trọng tính độc lập hơn hết thảy”, cô nói.

“Anh thì coi trọng mạng sống và trinh tiết của em”, anh bùng nổ, “và em sẽ đánh mất cả hai thứ đó nếu cứ khăng khăng đòi sống ở đây.”

“Robert, tôi tuyệt đối an toàn. Tôi không làm gì để thu hút sự chú ý, và người ta cũng để tôi yên.”

“Victoria, em là một người phụ nữ xinh đẹp và vô cùng đáng kính. Em không thể ngăn người ta chú ý mỗi lần em bước ra khỏi cửa được.”

Cô khịt mũi. “Anh là ví dụ điển hình đấy. Nhìn anh mà xem!”

Anh khoanh tay và chờ lời giải thích.

“Tôi đã làm rất tốt công việc giữ mình trước khi anh đến.” Cô phẩy tay về phía xe ngựa của anh. “Dân trong khu vực chưa từng được nhìn thấy một cỗ xe ngựa đồ sộ thế này suốt bao nhiêu năm trời. Và tôi đảm bảo có một tá người đang lên kế hoạch làm sao để móc ví anh rồi đấy.”

“Vậy là em cũng thừa nhận đây là khu vực bất hảo.”

“Đương nhiên rồi. Anh tưởng tôi mù chấy? Nếu không có gì khác, thì đây càng chứng tỏ tôi không muốn quanh quẩn gần anh.”

“Em đang muốn nói đến cái chết tiệt gì vậy?”

“Vì Chúa, Robert, tôi thà ở trong khu nhà ổ chuột này còn hơn ở bên anh. Đấy! Điều này hẳn cũng cho anh hiểu gì đó rồi chứ.”

Anh ngáp ngừng, và cô biết mình đã làm anh tổn thương. Điều cô không trông mong là bản thân cô cũng đau đớn nhiều biết chừng nào khi thấy nỗi đau đang dầy trong đôi mắt anh. Chống lại phán quyết lương tâm, cô đặt bàn tay lên cánh tay anh. “Robert”, cô dịu giọng nói, “hãy để tôi giải thích điều này cho anh. Giờ tôi rất toại nguyện. Về mặt vật chất có thể tôi không được đầy đủ cho lắm, nhưng lần đầu tiên trong những năm qua tôi đã có được sự độc lập của mình. Và tôi cũng lấy lại được lòng kiêu hãnh nữa.”

“Em đang nói gì vậy?”

“Anh biết tôi chưa bao giờ thích làm gia sư. Tôi luôn luôn bị những người chủ của mình sỉ nhục, cả nam lẫn nữ.”

Miệng Robert mím chặt.

“Các khách hàng ở hiệu may không phải lúc nào cũng lịch sự, nhưng Madame Lambert rất tôn trọng tôi. Và khi tôi hoàn thành tốt công việc, bà rất thật lòng động viên tôi. Anh có biết đã bao lâu rồi kể từ lúc ai đó cho tôi một lời khen ngợi không?”

“Ôi, Victoria.” Có cả một thế giới nhuốm đầy khổ sở trong hai từ đó.

“Tôi cũng kết bạn được với những người rất đáng yêu. Tôi thực sự thích thú quãng thời gian làm việc ở cửa hiệu. Và không một ai quyết định gì thay cho tôi hết.” Cô bắt lực nhún vai. “Chúng là những niềm phấn khởi giản đơn, nhưng quá đổi đáng quý với tôi, và tôi không muốn đánh nghiêng trạng thái cân bằng ấy.”

“Anh không biết”, anh thì thào. “Không hề biết”.

“Làm sao anh biết được?” Những lời của cô không phải một sự đáp trả, mà chỉ là một câu hỏi chân thật và thực tế mà thôi. “Anh luôn có toàn bộ quyền kiểm soát cuộc đời anh. Anh lúc nào cũng có thể làm bất cứ điều gì anh muốn.” Môi cô cong lên thành một nụ cười khao khát. “Anh và các kế hoạch của anh. Tôi luôn yêu điều đó ở anh.”

Đôi mắt anh rơi xuống gương mặt cô. Anh nghi ngờ cô thậm chí còn chẳng nhận ra mình vừa dùng từ “yêu”.

“Cái cách anh giải quyết các rắc rối”, cô tiếp tục, đôi mắt trở nên lưu luyến. “Luôn luôn có quá nhiều hứng khởi để dõi theo. Anh nghiên cứu tình thế từ cả bốn phía, từ thấp đến cao, từ trên xuống dưới và từ trong

ra ngoài. Anh sẽ tìm ra tuyến đường ngắn nhất để đến được giải pháp, và rồi cứ theo đó để hoàn thành. Anh luôn hình dung ra cách để thu được những gì mình muốn.”

“Ngoại trừ em.”

Lời của anh lơ lửng trong không trung cả phút dài. Victoria ngoảnh đi, rồi cuối cùng cô nói: “Tôi phải đến chỗ làm đây”.

“Hãy để anh đưa em.”

“Không.” Giọng cô nghe thật lạ lẫm, như thể cô chực khóc. “Tôi không nghĩ đó là ý hay đâu.”

“Victoria, làm ơn đừng khiến anh lo lắng cho em. Cả đời anh chưa bao giờ cảm thấy quá bất lực như lúc này.”

Cô hướng đôi mắt sáng suốt về phía anh. “Tôi đã mang cảm giác bất lực bảy năm rồi. Giờ tôi sẽ lấy lại kiểm soát. Làm ơn đừng mang nó đi khỏi tôi.” Vươn thẳng đôi vai, cô bắt đầu đi về phía hiệu may.

Robert đợi cho đến khi cô đi cách khoảng ba mét rồi bắt đầu theo sau cô. MacDougal đợi cho đến khi Robert đi cách khoảng sáu mét thì bắt đầu đánh xe theo sau anh.

Nhìn chung, hành trình đến cửa hiệu của Madame Lambert đó thật lạ lùng và trọng thể.

Victoria đang quỳ gối trước một hình nộm với ba chiếc kẹp ghim cắn giữa hai hàm răng khi chiếc chuông trên cửa reo lên lúc giữa ngày. Cô ngước lên nhìn.

Robert. Cô tự hỏi sao mình lại ngạc nhiên đến thế. Anh đang ôm một cái hộp và biểu cảm thân thuộc đó lại hiển hiện trên gương mặt anh. Victoria biết biểu cảm đó. Anh đang âm mưu. Chắc chắn anh đã dành toàn bộ buổi sáng để lên kế hoạch.

Anh băng qua căn phòng đến đứng cạnh cô. “Ngày tốt lành, Victoria”, anh nói với nụ cười ôn hòa. “Anh phải nói trông em khá đáng sợ với đồng ghim ngậm trong miệng như mấy cái răng nanh đấy.”

Victoria cảm giác bản thân muốn rút một trong đám “răng nanh” ra và chọc vào người anh. “Chưa đủ sợ đâu”, cô lẩm bẩm.

“Sao cơ?”

“Robert, sao anh lại ở đây? Tôi tưởng chúng ta thỏa thuận xong sáng nay rồi còn gì.”

“Đúng vậy.”

“Thế tại sao anh lại ở đây?” Cô nghiêng răng.

Anh cúi người xuống bên cạnh cô. “Anh nghĩ chúng ta đã đi đến những thỏa thuận khác nhau.”

Anh đang nói cái trời ơi đất hỡi gì thế này? “Robert, tôi bận lắm”, cô nói.

“Anh mang cho em một món quà”, anh vừa nói vừa chìa chiếc hộp ra.

“Tôi không thể nhận quà của anh.”

Anh nhe răng cười. “Ăn được đó.”

Cái bụng phẫn trặc của Victoria bắt đầu sôi lên ừng ực. Với tiếng làu bàu tức tối, cô quay lưng lại với anh và bắt đầu xử lý phần gấu váy mà cô đang sửa.

“Hừm”, Robert lên tiếng trên người. Anh mở chiếc hộp và vẩy cái đám bên trong trước mặt cô. “Bánh ngọt nhé.”

Miệng Victoria túa nước. Bánh ngọt. Điểm yếu nhất của cô. Cô nghĩ hẳn là mình đã hy vọng quá nhiều rằng anh sẽ quên.

“Anh đảm bảo đã lấy loại không có hạnh nhân”, anh nói.

Không hạnh nhân ư? Người đàn ông này chưa bao giờ quên một chi tiết nhỏ, quỷ tha ma bắt anh đi. Victoria ngước lên rồi thấy Katie đang nghển cổ, quan sát đám bánh ngọt qua vai Robert. Katie nhìn những chiếc

bánh ấy với biểu cảm chỉ có thể gọi là niềm khao khát vô bờ. Victoria không nghĩ Katie thường có dịp được thưởng thức các món mỹ vị từ một hiệu làm bánh đắt đỏ nhất Luân Đôn thế này.

Victoria mỉm cười với Robert và đón chiếc hộp. “Cảm ơn anh”, cô lịch sự nói. “Katie ư? Cô có muốn ăn một chiếc không?”

Không đầy hai giây Katie đã xuất hiện ngay bên cạnh cô. Victoria đưa cho cô cả hộp và quay lại với vật vấy, cố gắng lờ đi mùi sô cô la giờ đang tỏa khắp căn phòng.

Robert kéo ghế ngồi cạnh cô. “Chiếc váy này hẳn sẽ trông rất đáng yêu trên người em”, anh nói.

“Than ôi”, Victoria đáp, rồi hần học thọc một chiếc ghim lên làn vải, “nhưng nó được đặt cho một Nữ bá tước rồi.”

“Anh hẳn sẽ nói anh sẽ mua cho em một bộ thể này, nhưng anh không nghĩ điều đó sẽ mang thêm cho anh chút quý mến nào cả.”

“Ngài mới sắc sảo làm sao, thưa ngài.”

“Em đang khó chịu với anh”, anh tuyên bố.

Đầu Victoria chậm chậm quay lại cho đến khi cô đối mặt với anh. “Anh phát hiện ra rồi đấy.”

“Là bởi em cứ tưởng mình đã thoát được anh sáng nay phải không?”

“Đó là một niềm hy vọng.”

“Em rất háo hức được đưa cuộc sống trở lại quỹ đạo bình thường.”

Victoria buột ra âm thanh vui vẻ nho nhỏ có một phần là tiếng cười, một phần là thở dài, và một phần là khịt mũi. “Anh có vẻ thành thạo với việc vạch rõ sự thật đấy.”

“Hừm”, Robert cào tóc, trông giống như một người đàn ông trầm tư suy nghĩ vô cùng. “Suy luận của em không thuyết phục.”

Victoria không buồn đáp lại.

“Em thấy đấy, em nghĩ đây là bình thường.”

Victoria đâm thêm vài chiếc ghim khác vào vật vấy, nhưng khi nhận ra cơn cáu tức của mình đang khiến cô bất cẩn, cô lại phải kéo đám ghim ra và chỉnh lại vị trí cho chúng.

“Nhưng đây không phải là một cuộc sống bình thường. Làm sao có thể đây? Em chỉ mới sống thế này được một tháng.”

“Tôi còn chỉ bị anh theo đuổi có hai tháng kia”, cô buộc phải chỉ ra.

“Phải, nhưng em đã dành bảy năm tiếp theo để nghĩ về anh.”

Victoria không biết lấy gì để phản biện, nhưng cô nói, “Anh không để tai nghe tôi nói gì sáng nay sao?”

Anh nhào người về trước, đôi mắt xanh dương nhàn nhạt của anh dữ dội đến ngạc nhiên. “Anh lắng nghe mọi điều em nói. Và rồi anh dành cả sáng nay để suy ngẫm về chúng. Anh tin mình hiểu được cảm xúc của em.”

“Thế vì sao anh lại ở đây?”, cô rít lên.

“Bởi vì anh nghĩ em đã sai lầm rồi.”

Đám kẹp ghim trong tay cô rơi xuống đất.

“Cuộc sống không phải chỉ quanh quẩn quanh một tảng đá và nhìn cả thế giới chuyển động rồi hy vọng đến liều lĩnh rằng thế giới sẽ không đụng chạm đến ta.” Anh quỳ xuống và bắt đầu giúp cô thu gom đám ghim. “Cuộc sống là đón lấy cơ hội, là vươn tới vàng trắng.”

“Tôi đã đón lấy cơ hội”, cô nói thẳng. “Và tôi đã ngã.”

“Em sẽ để điều đó kiểm soát cuộc đời mình mãi mãi sao? Victoria, em mới chỉ hai mươi tư tuổi. Em có biết bao năm trời phía trước. Em đang nói mình sẽ chọn con đường an toàn cho cả quãng đời còn lại của mình sao?”

“Khi liên quan đến anh, phải.”

Anh đứng dậy. “Anh thấy mình sẽ phải cho em chút thời gian để suy ngẫm.”

Cô trừng mắt với anh, hy vọng anh không để ý đôi tay cô đang run rẩy cỡ nào.

“Anh sẽ quay lại lúc cuối ngày để hộ tống em về nhà”, anh nói, còn cô tự hỏi ý anh là về nhà cô hay về nhà anh.

“Tôi sẽ không ở đây”, cô nói.

Anh chỉ nhún vai. “Anh sẽ tìm em. Anh luôn luôn tìm kiếm em.”

Victoria được cứu khỏi phải lo lắng vì lời tuyên bố đáng lo ngại này bằng tiếng chuông reo trên khung cửa. “Tôi phải làm việc đây”, cô lẩm bẩm.

Robert gạt đầu ngăn gọn và giơ tay chào về phía cánh cửa. Dù sao động tác nhả nhận của anh cũng thoáng cứng đờ, khi anh nhìn thấy các vị khách mới nhất của cửa hiệu.

Bà Brightbill hồi hải bước vào, kéo Harriet theo cùng, “A, cháu đây rồi, Lyndon”, giọng bà ngân lên. “Cả Robert nữa.”

“Em biết ngay mẹ con em có thể tìm thấy anh ở đây mà, anh họ”, Harriet nói.

Victoria nhún nhẹ gối. “Bà Brightbill. Cô Brightbill.”

Harriet phẩy tay với cô. “Làm ơn gọi em là Harriet. Dù gì chúng ta cũng là họ hàng mà.”

Robert cười tươi rói với em họ anh.

Victoria quắc mắt với sà n nhà. Thực ra cô muốn quắc mắt với Harriet hơn, nhưng quy định không cho phép cô tỏ thái độ với các khách hàng. Và cô đã dành cả sáng nay để cố thuyết phục Robert rằng cô muốn giữ công việc của mình ở hiệu may, không phải sao?

“Mẹ con em đến đây để mời chị đến nhà dùng trà”, Harriet nói.

“Chị e mình phải từ chối thôi”, Victoria từ tốn đáp. “Như vậy không được thích hợp cho lắm.”

“Vớ vẩn”, bà Brightbill bày tỏ.

“Mẹ em là người đáng tin trong việc xét duyệt những gì thích đáng hay không thích đáng”, Harriet nói. “Cho nên nếu bà bảo là thích hợp, thì chị có thể hoàn toàn yên tâm.”

Victoria chớp mắt, cần thêm vài giây nữa mới có thể nắm bắt được cả mê cung lẫn lộn trong lời nói của Harriet.

“Anh e mình phải đồng ý với Harriet đấy, mặc dù anh khá đau đớn”, Robert nói. “Chính anh cũng thường nhận được từ đầu đến cuối những bài thuyết giảng của dì về khuôn phép.”

“Tôi không thấy điều này đặc biệt khó tin cho lắm”, Victoria nói.

“Ồ, Robert có thể trở nên rất phóng dăng mà”, Harriet nói. Câu này khiến cô bé thu về một ánh nhìn chê trách từ phía ông anh họ.

Victoria quay sang nhìn cô gái trẻ với vẻ thích thú. “Vậy sao?”

“Vâng ạ. Em e trái tim tan vỡ của anh ấy đã buộc anh ấy phải tìm đến những người phụ nữ khác.”

Một thứ cảm giác buồn nôn bắt đầu dâng lên trong bụng Victoria. “Chính xác thì chúng ta đang nhắc đến bao nhiêu người phụ nữ khác vậy?”

“Nhiều lắm ạ”, Harriet nghiêm túc đáp. “Cả quân đoàn ấy chứ.”

Robert bắt đầu cười khùng khục.

“Đừng cười”, Harriet rít lên. “Em đang cố gắng khiến chị ấy ghen tuông hộ anh đấy.”

Victoria ho, giấu đi nụ cười sau bàn tay cô. Harriet quả thực đáng yêu vô cùng.

Bà Brightbill, người đang bận nói chuyện với Madame Lambert, cũng tham gia. “Cháu đã sẵn sàng chưa, Lyndon?” Giọng của bà có ngụ ý rất rõ ràng sẽ không mong đợi một lời từ chối khác.

“Bà thật tốt bụng, thưa bà Brightbill, nhưng công việc của tôi ở cửa hàng đang nhiều khủng khiếp, và...”

“Ta vừa nói chuyện với Madame Lambert rồi, bà ấy đảm bảo có thể cho cháu nghỉ một giờ.”

“Em cũng nên ngoan ngoãn tuân lệnh đi thôi”, Robert nói với một nụ cười. “Đi anh lúc nào cũng làm theo ý mình.”

“Hắn đây là đặc điểm chung của cả gia đình”, Victoria lẩm bẩm.

“Chắc là thế”, anh đáp.

“Thôi được rồi”, Victoria nói. “Thực sự thì một tách trà nghe còn hơn cả hấp dẫn ấy chứ.”

“Tuyệt”, bà Brightbill vừa nói vừa xoa xoa đôi bàn tay. “Chúng ta có rất nhiều chuyện cần thảo luận.”

Victoria chớp mắt vài lần và trưng lên biểu cảm ngây thơ. “Ngài ấy sẽ không tham gia cùng chúng ta, phải không ạ?”

“Không tham gia, nếu cháu không muốn, cháu thân mến ạ.”

Victoria quay sang người đàn ông nằm trong câu hỏi và nở nụ cười chua cay với anh, “Thế thì chúc một ngày tốt lành nhé, Robert.”

Robert chỉ dựa tường và mỉm cười khi cô rời đi, sẵn lòng để cô tin rằng cô mưu mẹo hơn anh. Chẳng phải Victoria đã bảo cô khao khát trạng thái bình thường hay sao? Anh cười khùng khục. Trên đời này không ai có được sự bình thường đến đáng sợ hơn dì Brightbill nhà anh cả.

Bữa tiệc trà quả thực là rất dễ chịu. Bà Brightbill và Harriet chiêu đãi Victoria với những câu chuyện phong phú về Robert, song Victoria chỉ tin tưởng một vài trong số ấy. Cái cách họ tán dương về lòng kiêu hãnh, sự quả cảm, và độ lượng của anh có thể khiến ai nghe cũng nghĩ anh là ứng cử viên sáng giá cho danh hiệu thánh sống.

Victoria không hoàn toàn chắc chắn vì sao họ lại kiên trì chào đón cô đến với gia đình họ thế này. Trước đây rõ ràng cha Robert không hề hăng hái với ý tưởng con trai mình sẽ cưới con gái của một mục sư. Và hiện tại cô đang là một cô thợ may bình thường! Chưa bao giờ nghe nói một Bá tước lại đi lấy một kẻ như cô. Tuy thế, Victoria chỉ có thể đoán già đoán non từ những câu phát biểu có tần suất lặp lại cao nhất của bà Brightbill như: “Ồi chao, nhưng chúng ta đều chịu thua với việc kết hôn của Robert thân yêu rồi”, và “Cháu là tiểu thư hàng hoàng đầu tiên thẳng bé thể hiện sự quan tâm trong suốt bao năm qua”, cho nên bà mới háo hức với màn ghép đôi này như vậy.

Victoria không nói nhiều. Cô thấy mình không cần phải thêm lời vào cuộc trò chuyện, và thậm chí nếu có thì bà Brightbill lẫn Harriet cũng không cho cô cơ hội được làm thế.

Sau một giờ, cả hai mẹ con đưa Victoria trở lại hiệu may. Victoria len lén thò đầu qua khung cửa, xem xét khả năng Robert sẽ xông ra trước mặt cô từ sau hình nộm.

Nhưng anh không có ở đó. Madame Lambert bảo anh bận giải quyết công việc ở khu vực khác trong thành phố.

Victoria hoảng sợ khi nhận ra mình đang có cảm giác gần như đau nhói vì thất vọng. Không phải vì cô nhớ anh, cô tự hợp lý hóa, cô chỉ nhớ những cuộc đấu trí với anh thôi.

“Dẫu vậy ngài ấy đã để lại cho cháu cái này”, Madame vừa nói vừa giơ một hộp bánh mới tinh. “Ngài ấy nói hy vọng cháu sẽ rửa lòng mà ăn một chiếc.”

Trước ánh mắt sắc lẹm của Victoria, Madame thêm vào, “Lời của ngài ấy, không phải của ta nha.”

Victoria quay đi để giấu nụ cười nhếch nhếch trên môi. Rồi cô ép miệng mình trở lại hình dáng cau có. Anh sẽ không hạ bệ được cô. Cô đã bảo anh rằng mình rất quý trọng sự tự chủ hiện nay, thực sự là thế. Anh sẽ không giành được trái tim cô với hành động lăng mạn thế này.

Tuy nhiên, cô nghĩ một cách thực tế, một cái bánh ngọt thực sự cũng không thể gây hại gì.

Nụ cười của Robert ngoác rộng đến tận mang tai khi anh nhìn thấy Victoria ăn đến chiếc bánh thứ ba. Cô rõ ràng không hề biết anh đang quan sát cô qua khung cửa sổ, hoặc cô thậm chí còn chẳng bỏ thời gian để hít thở lấy một hơi khi nhận thấy những chiếc bánh nho nhỏ kia nữa.

Rồi cô nhặt chiếc khăn tay anh để lại kèm theo chiếc hộp lên và giấu cái tên thêu trên đó. Sau khi rà quanh một vòng để đảm bảo không có người đồng nghiệp nào đang nhìn, cô đưa mảnh vải lên mặt và hít vào mùi hương của nó.

Robert cảm giác được những giọt nước mắt nhức nhối của mình. Cô thương anh. Cô sẽ chết trước khi cô thừa nhận điều đó, nhưng rõ ràng là cô thương anh.

Anh nhìn cô nhét chiếc khăn tay vào vạt áo. Hành động giản đơn đó đã đẩy lên trong anh niềm hy vọng. Anh sẽ giành lại được cô và anh có thể chắc chắn về điều đó.

Cả ngày hôm ấy anh cười suốt. Anh không thể ngăn nổi bản thân mình.

Bốn ngày sau Victoria đã sẵn sàng để giáng mạnh một đòn lên đầu anh. Và cô còn thích thú hơn với ý tưởng đánh anh bằng một hộp bánh ngọt đắt tiền. Bất cứ cái hộp nào trong số bốn mươi cái anh gửi cô cũng đủ dùng rồi.

Anh đã tặng cô ba cuốn tiểu thuyết, một chiếc kính thiên văn cỡ tiểu, và một bó hoa kim ngân nhỏ xinh, kèm theo lời nhắn. Anh hy vọng nó sẽ nhắc em nhớ về gia đình. Suýt nữa thì Victoria xoắn một tràng chửi rửa ngay trong cửa hàng khi đọc được những từ đó. Tên đàn ông đáng chết đó nhớ tất cả những gì cô thích và ghét, và anh đang dùng nó để cố gắng khuất phục cô theo ý anh.

Anh đã bắt đầu trở thành cái bóng của cô. Anh cho cô ở một mình đủ thời gian để hoàn thành công việc chỗ Madame Lambert, nhưng anh dường như luôn hiện ra bên cạnh cô bất cứ khi nào cô bước chân ra khỏi cửa. Anh không thích cô đi bộ một mình, anh đã nói thế, đặc biệt là trong khu vực cô ở.

Victoria chỉ ra rằng anh đã theo cô đi khắp nơi, chứ không phải chỉ đến khu vực nhà cô. Miệng Robert mím chặt thành một đường mỏng dính và anh lăm băm điều gì đó về an toàn cá nhân cùng những hiểm họa ở Luân Đôn. Victoria chắc chắn mình đã nghe thấy cụm từ “khốn kiếp” và “ngu ngốc” xuất hiện cùng trong một câu.

Cô bảo anh hết lần này đến lần khác rằng cô quý trọng sự tự chủ hiện giờ của mình, và cô muốn được yên thân, nhưng anh không nghe. Đến cuối cùng anh cũng không nói luôn. Tất cả những gì anh làm là quắc mắt với cô.

Những món quà của Robert tiếp tục được gửi đến cửa hàng với sự đều đặn đáng báo động, nhưng anh không còn phí lời để thuyết phục cô cưới anh nữa. Victoria đã thắc mắc về sự im lặng của anh, và tất cả những gì anh nói là: “Anh giận đến điên người với em, và anh đang cố gắng không nói gì vì sợ rằng mình sẽ cắn lia cái đầu ngớ ngẩn của em.”

Suy xét đến chất giọng của anh, cộng thêm lúc này họ đang đi qua một khu vực đặc biệt bất hảo của thành phố nên Victoria quyết định không nói thêm gì nữa. Khi họ đến nhà trọ, cô chẳng nói chẳng rằng chui vào bên trong mà không thêm tạm biệt. Chỉ đến khi lên phòng cô mới đưa mắt nhìn qua cửa sổ.

Anh cứ thế nhìn chằm chằm lên những tấm rèm trong phòng cô trong khoảng hơn một giờ. Việc đó làm cô thấy bối rối.

Robert đứng trước tòa nhà Victoria ở và đánh giá nó với đôi mắt của một gã đàn ông chẳng còn gì để mất. Anh đã đạt tới cơn tức giận cực độ. Không, vượt xa cả cơn giận đó, vượt xa hơn nhiều. Anh đã cố hết sức để trở nên kiên nhẫn, theo đuổi Victoria mà không dùng đến những món quà đắt tiền ngoài những tặng phẩm được cân nhắc thấu đáo mà mình cảm thấy có ý nghĩa hơn cả. Anh đã cố gắng nói lý lẽ với cô cho đến khi anh cạn từ.

Nhưng đến nay không khác gì sợi rơm sau cùng vắt lên lưng con lừa trong truyện ngụ ngôn. Victoria không hề nhận ra, nhưng tất cả những lần Robert theo cô về nhà, MacDougal cũng theo sau cả hai bọn họ, cách khoảng mười bước chân đằng sau. Thông thường MacDougal sẽ đợi Robert tìm anh ta, nhưng đêm nay anh ta đã đến bên cạnh ông chủ của mình ngay khi Victoria chui vào căn nhà trọ của cô.

Một người đàn ông đã bị đâm bằng dao, MacDougal nói. Chuyện xảy ra đêm hôm trước, ngay trước căn nhà trọ của Victoria. Robert biết tòa nhà cô ở có một chiếc khóa chắc chắn, nhưng điều ấy không xoa dịu tâm trí anh được nhiều khi nhìn những vết máu vương vãi trên lớp đá cuội. Victoria phải qua lại hàng ngày để đến chỗ làm và không sớm thì muộn ai đó cũng sẽ nhảy bổ ra để tóm lấy cô.

Victoria thậm chí còn không muốn giẫm lên một con kiến. Thế thì làm thế quái nào cô nghĩ có thể tự bảo vệ bản thân trước một cuộc tấn công?

Robert đưa tay lên mặt, những ngón tay anh ấn lên phần cơ đang co thắt đứt quãng nơi thái dương. Những hơi thở sâu không vỗ về được bao nhiêu cơn thịnh nộ hay cảm giác bất lực đang phình dần trong anh. Rõ ràng anh sẽ không thể bảo vệ Torie một cách thích đáng một khi cô còn bướng bỉnh đòi lưu lại cái nơi xập xệ này.

Rõ ràng tình trạng hiện thời không được phép kéo dài nữa.

Robert hành động vô cùng lạ lùng vào ngày hôm sau. Anh trở nên im lặng và ủ ê hơn thông thường, nhưng anh dường như có quá nhiều chuyện để thảo luận với MacDougal.

Victoria bắt đầu cảm thấy nghi ngờ.

Anh sẽ chờ cô, như thường lệ, vào cuối mỗi ngày. Victoria từ lâu đã không còn tranh cãi với anh kể từ khi anh buộc cô phải chấp nhận sự hộ tống của anh. Việc ấy đòi hỏi quá nhiều sức lực, và cô hy vọng cuối cùng anh cũng sẽ bỏ cuộc và để cô yên.

Dù sao thì bất cứ khi nào cô cân nhắc đến khả năng ấy, cô lại cảm giác được nỗi cô đơn nhức nhối lạ thường trong tim. Dù thích hay không, cô cũng dần trở nên quen với việc đi cùng Robert. Cho nên hẳn sẽ rất lạ lẫm một khi anh không còn sống đôi với cô.

Victoria quấn chặt chiếc khăn quanh vai cho chuyến cuộc bộ hai mươi phút về nhà. Giờ mới sang cuối hè, nhưng hơi lạnh đã bắt đầu phảng phất trong không khí. Khi bước qua cánh cửa để xuống đường, cô nhìn thấy chiếc xe ngựa của Robert đỗ ngay bên ngoài.

“Anh nghĩ chúng ta có thể ngồi xe về nhà”, Robert giải thích.

Victoria nhướn một bên lông mày như thắc mắc.

Anh nhún vai. “Trông trời có vẻ sắp mưa.”

Cô ngược lên nhìn. Bầu trời không đặc biệt âm u, nhưng cũng không được sáng sủa cho lắm. Victoria quyết định không tranh cãi với anh. Cô cảm thấy hơi mệt mỏi vì cô đã dành cả buổi chiều để phục vụ cho một Nữ bá tước đòi hỏi vô cùng.

Victoria cho phép Robert đỡ cô lên xe, và cô dựa lưng vào chiếc ghế lộng lẫy. Cô buông một tiếng thở dài rõ ràng khi những múi cơ mệt mỏi được thư giãn.

“Một ngày bận rộn ở cửa hàng à?”, Robert hỏi thăm.

“Ừm, phải. Hôm nay nữ Bá tước Wolcott đã đến. Cô ta có quá nhiều yêu sách.”

Robert nhướn mày. “Sarah Jane hả? Chúa nhân từ, em xứng đáng được trao tặng huân chương khi kiếm chắt không tắt lặt mắt cô ta.”

“Anh biết không, tôi phần nào cũng nghĩ như thế đấy”, Victoria nói, để bản thân cười toe một chút. “Chưa gặp ai phù phiếm hơn người phụ nữ đó. Đã vậy còn quá khiếm nhã. Cô ta gọi tôi là đồ đầu đất.”

“Và em đã nói gì?”

“Đương nhiên tôi không thể nói gì...” nụ cười của Victoria trở nên ranh mãnh, “...thành tiếng được rồi.”

Robert cười khùng khục. “Thế em đã nói gì trong tâm trí vậy?”

“Ôi, vô số ấy chứ. Tôi đã phân tích chiều dài mũi cô ta với kích cỡ trí não của cô ta.”

“Nhỏ hả?”

“Rất nhỏ”, Victoria đáp. “Nhưng đây là trí não cô ta. Chắc không phải mũi.”

“Dài?”

“Rất dài.” Cô cười khúc khích. “Tôi bị cảm dỗ muốn thu ngắn nó hộ cô ta vô cùng.”

“Giá mà anh được chứng kiến cảnh tượng ấy.”

“Giá mà tôi đã làm điều ấy”, Victoria đáp lại. Rồi cô bật cười, cảm thấy thoải mái hơn bao giờ hết.

“Lạy Chúa”, Robert nhăn nhó nói. “Người ta thực sự sẽ nghĩ em đang rất thích thú đấy. Ở đây. Với anh. Tưởng tượng mà xem.”

Victoria ngậm miệng lại.

“Anh cũng đang thích thú đấy”, anh nói. “Thật mừng khi lại được nghe em cười. Đã rất lâu rồi.”

Victoria im lặng, không chắc nên trả lời thế nào. Phũ nhận cảm giác vui vẻ thì rõ ràng là đang nói dối. Và cũng thật khó khăn để thừa nhận - thậm chí với chính cô - rằng sự bầu bạn của anh đem đến cho cô niềm vui. Cho nên cô chỉ làm điều duy nhất mình nghĩ ra được lúc này, và ngáp. “Anh có phiền nếu tôi chớp mắt một, hai phút không?” Cô hỏi, nghĩ rằng ngủ sẽ là một cách hay để lờ đi tình trạng khó xử này.

“Không hề gì”, anh đáp. “Anh sẽ kéo rèm cho em.”

Victoria buông tiếng thở dài ngái ngủ và dần thiếp đi, không chú ý đến nụ cười rộng ngoác tràn lên mặt Robert.

Chính sự yên tĩnh đã đánh thức cô. Victoria luôn tin chắc Luân Đôn là nơi âm ỉ nhất trái đất, nhưng cô không nghe một gợn âm thanh nào trừ tiếng vó ngựa lộc cộc.

Cô ép mi mắt mở ra.

“Buổi sáng tốt lành, Victoria.”

Victoria chớp mắt. “Buổi sáng?”

Robert mỉm cười. “Chỉ là một lối diễn đạt thôi. Em ngủ khá say.”

“Trong bao lâu?”

“Ồ, nửa giờ gì đó. Hẳn em rất mệt.”

“Phải”, cô lơ đãng nói. “Rất mệt.” Rồi cô lại chớp mắt. “Anh vừa nói là nửa giờ phải không? Giờ chúng ta nên về đến nhà thôi rồi chứ?”

Anh lặng thinh.

Với linh cảm có chuyện gì không ổn chút nào, Victoria dịch về phía cửa sổ và kéo tấm rèm sang một bên. Ráng hoàng hôn nhập nhoạng bao trùm không gian, nhưng cô có thể nhìn rõ ràng thấy cây cối, bụi rậm, và thậm chí cả một con bò.

Một con bò?

Cô quay phắt lại nhìn Robert, đôi mắt cô híp lại. “Chúng ta đang ở đâu đây?”

Anh vờ vạt giạt một sợi vải trên tay áo. “Ừm chúng ta đang trên đường ra bờ biển, anh nghĩ vậy.”

“Bờ biển?”, cô lên giọng, gần như rít lên.

“Ừ.”

“Đây là tất cả những gì anh sẽ nói về chủ đề này đấy à?”, cô đay nghiến.

Anh mỉm cười. “Anh cho rằng mình có thể tuyên bố anh vừa bắt cóc em, nhưng anh nghĩ em cũng tự hình dung được hết cả rồi.”

Victoria xông đến bóp cổ anh.

14. Chương 14

Victoria chưa bao giờ nghĩ mình là người đặc biệt ưa bạo lực - thực thể, cô thậm chí còn không cầu giận nhiều lắm - nhưng câu phát biểu ô-quá-là-tình-cờ của Robert đã đẩy cô vượt qua ngưỡng chịu đựng.

Cả cơ thể cô phản ứng mà không có bất cứ sự chỉ đạo nào từ đầu óc, cô tự động dẫn mình về phía anh, hai tay hung hăng chụp lấy cổ anh. “Đồ ác ma!”, cô la hét. “Tên ác ma chết dẫm, khốn kiếp, trời đánh thánh vật.”

Nếu Robert muốn bình luận về câu nói hơi-thiếu-nét-thực-nữ của cô, thì anh cũng giữ lại lời bình luận ấy cho riêng mình. Hoặc có lẽ sự lặng thinh có chút liên quan đến cái cách những ngón tay cô đang ép chặt lên khí quản của anh.

“Làm sao anh dám làm thế?”, cô rít lên. “Làm sao anh dám? Tất cả thời gian qua anh chỉ giả vờ lắng nghe những lời bày tỏ về sự tự chủ của tôi.”

“Victoria”, anh hỏn hển, cố gắng lôi những ngón tay cô khỏi cổ anh.

“Anh đã âm mưu hết từ đầu phải không?” Khi anh không trả lời thì cô bắt đầu lắc anh. “Có phải không?”

Khi Robert cuối cùng cũng gỡ được cô khỏi người, điều đòi hỏi sức mạnh khiến Victoria ngã sòng xoài trong xe ngựa. “Vì Chúa! Em!”, anh hét lên, vẫn còn đang hớp từng ngụm không khí, “em đang cố giết anh đấy hả?”

Victoria trừng mắt nhìn anh từ vị trí của cô trên sàn. “Có vẻ là một kế hoạch đáng khen ngợi đấy.”

“Một ngày nào đó em sẽ phải cảm ơn anh”, anh nói, thừa hiểu phát ngôn mang tính chất hạ cổ này sẽ khiến cô phát điên.

Anh đã đứng. Mặt cô rực đỏ bừng trong chưa đầy một khắc. “Tôi chưa bao giờ giận dữ thế này trong suốt cuộc đời”, cô cuối cùng cũng ré lên.

Robert xoa bóp cổ họng đau nhức của mình và dứt khoát tuyên bố: “Anh tin em”.

“Anh không có quyền làm thế. Tôi không sao tin nổi anh lại không tôn trọng tôi đến mức anh sẽ ... anh sẽ...” Giọng cô nhỏ dần và nháo nhác nhìn quanh, một ý nghĩ khủng khiếp nảy đến với cô. “Ôi Chúa tôi! Anh đã đầu độc tôi phải không?”

“Em đang nói đến cái chết tiệt gì thế?”

“Tôi thấy rất mệt mỏi. Và tôi thiếp đi quá nhanh.”

“Không có gì ngoài sự trùng hợp may mắn”, anh phẩy tay nói. “Điều anh biết ơn vô cùng. Thật sự sẽ không đâu vào đâu nếu em la hét suốt lúc đi qua những con đường ở Luân Đôn.”

“Tôi không tin anh.”

“Victoria, anh không phải một tên côn đồ như em vẫn tưởng. Bên cạnh đó, anh có lảng vảng gần đám đồ ăn của em hôm nay không? Anh thậm chí còn không tặng em hộp bánh ngọt nào hết.”

Đúng là như thế. Ngày hôm trước, Victoria đã phủ đầu anh bằng một lời công kích chua cay về sự hoang phí khi lại đi tặng một người quá nhiều thức ăn. Và nhận lại được một lời hứa từ Robert, rằng nếu anh có mua thêm hộp bánh ngọt nào nữa, anh sẽ tặng chúng cho một trại trẻ mồ côi thiếu thốn. Và dù rất tức giận, cô phải thừa nhận anh không phải kiểu người sẽ dùng đến cách lén lút chuốc thuốc.

“Nếu điều này có làm nên chút khác biệt”, anh thêm vào, “thì anh không có kế hoạch bắt cóc em cho đến ngày hôm qua. Anh đã hy vọng em trở nên lý trí hơn, trước khi cần thiết phải sử dụng những biện pháp mạnh như thế này.”

“Chẳng nhẽ quá khó khăn với anh khi tin rằng tôi đang coi cuộc sống không có anh là một cuộc sống đầy dễ chịu sao?”

“Khi cuộc sống ấy bao gồm cả việc sống trong khu ổ chuột tồi tệ nhất, thì câu trả lời là đúng.”

“Nó không phải khu ổ chuột tồi tệ nhất”, cô cáu.

“Victoria, một người đàn ông đã bị đâm cho đến chết ngay trước tòa nhà em ở hai đêm hôm trước!” Anh hét lên giận dữ.

Cô chớp mắt. “Thật ư?”

“Phải, thật đấy”, anh rít. “Và nếu em nghĩ anh sẽ đứng yên một chỗ cho đến khi có chuyện xảy ra và em trở thành nạn nhân...”

“Thứ lỗi cho tôi nhé, nhưng có vẻ tôi đã trở thành nạn nhân rồi đấy. Ít nhất thì cũng là nạn nhân của một vụ bắt cóc.”

Anh nhìn xuống cô với vẻ mặt tức tối. “Và trường hợp tệ nhất là gì?”

“Cưỡng bức”, cô bắn trả.

Anh huênh hoang ngả lưng. “Sẽ không bị cưỡng bức đâu.”

“Tôi sẽ không bao giờ lại muốn anh sau những gì anh làm với tôi.”

“Em lúc nào chả muốn anh. Em có thể không muốn anh ngay lúc này, nhưng dù sao cũng muốn thôi.”

Im lặng ngự trị trong thoáng chốc. Cuối cùng, với ánh mắt sắc lẹm như dao, Victoria nói: “Anh không tốt đẹp gì hơn Eversleigh.”

Bàn tay Robert siết mạnh lấy vai cô. “Đừng bao giờ so sánh anh với hắn ta.”

“Tại sao lại không? Tôi tưởng đây là sự so sánh tương xứng nhất chứ. Cả hai đều sỉ nhục tôi, cả hai đều dùng vũ lực...”

“Anh không dùng vũ lực.” Anh nói qua hàm răng nghiến chặt.

“Tôi chưa thấy anh mở cửa chiếc xe ngựa này và cho tôi cơ hội được rời đi.” Cô khoanh tay với nỗ lực cố tỏ ra cương quyết, nhưng khó mà giữ vững thái độ nghiêm trang khi đang ngồi trên sàn thế này.

“Victoria”, Robert nói bằng chất giọng kiên nhẫn đến nhức nhối, “Chúng ta đang ở giữa đường Canterbury. Trời tối, và không có ai xung quanh cả. Anh đảm bảo em sẽ không muốn thoát khỏi xe ngựa vào lúc này đâu.”

“Trời đánh anh đi! Anh có biết tôi căm ghét đến chừng nào mỗi khi anh tự cho mình là đúng khi nói về những điều tôi muốn làm không?”

Robert siết chặt băng ghế trên xe ngựa đến mức những ngón tay của anh trở nên run rẩy. “Em muốn anh cho dừng xe ngựa à?”

“Anh sẽ không làm thế kể cả khi tôi có yêu cầu đi chẳng nữa.”

Với cử động được kiềm chế dữ dội, Robert đâm vào bức tường phía trước ba lần. Trong vòng vài giây chiếc xe ngựa đỗ lại. “Rồi đấy!”, anh nói, “Ra đi”.

Miệng Victoria hết há ra rồi khép lại như một con cá đang hấp hối.

“Em có muốn anh giúp em xuống không?” Anh đá cửa mở tung và nhảy ra ngoài. Rồi chìa tay về phía cô. “Anh sống vì mục tiêu phục vụ em đây.”

“Robert, tôi không nghĩ...”

“Em đã không nghĩ cả tuần rồi”, anh quát.

Nếu cô có thể với tới anh, hẳn cô đã tát cho anh một cái.

Gương mặt MacDougal xuất hiện cạnh mặt Robert. “Có gì không ổn sao, thưa ngài? Thưa cô?”

“Cô Lyndon bày tỏ ý muốn được tách khỏi chúng ta”, Robert nói.

“Ồ đây á?”

“Không phải ở đây, đồ đần”, Victoria rít lên. Và rồi, vì gương mặt của MacDougal trông quá mức bị sỉ nhục, cô buộc mình nói thêm, “ý tôi là Robert, không phải anh”.

“Em có định xuống hay không đây?”, Robert hoạnh hộc.

“Anh thừa biết tôi sẽ không xuống. Điều tôi muốn là anh đưa tôi trở lại nhà tôi ở Luân Đôn, chứ không phải bỏ rơi tôi ở đây, cái chỗ...” Victoria quay sang MacDougal. “Dù sao thì chúng ta đang ở chỗ chết tiệt nào vậy?”

“Gần Faversham, tôi nghĩ thế.”

“Tốt”, Robert nói. “Chúng ta sẽ nghỉ đêm tại đây. Chúng ta đã tận dụng thời gian tuyệt vời, nhưng không cần thiết tự làm bản thân kiệt sức để đến bằng được Ramsgate.”

“Đúng vậy.” MacDougal ngừng lại, rồi nói với Victoria, “Cô không cảm thấy thoải mái hơn nếu ngồi trên ghế sao, tiểu thư Lyndon?”

Victoria mỉm cười gay gắt. “Ồ, không đâu, tôi rất thoải mái khi được ngồi trên sàn thế này, anh MacDougal ạ. Tôi thích cảm nhận tường tận vết lún và ổ gà trên đường một cách thật chi tiết.”

“Điều cô ấy thích là được trở thành một kẻ tử vi đạo”, Robert lầu bầu.

“Tôi nghe thấy rồi đấy!”

Robert lờ cô đi và đưa thêm vài chỉ thị cho MacDougal, người đã biến mất khỏi tầm mắt. anh trèo lên xe ngựa, đóng cửa, và lờ tịt Victoria vẫn đang nổi đóa trên sàn xe. Cuối cùng cô nói: “Có gì ở Ramsgate?”

“Anh có một căn nhà nhỏ bên bờ biển. Anh nghĩ chúng ta có thể tận hưởng một chút riêng tư ở đó.”

Cô khịt mũi. “Riêng tư à? Đó là một ý tưởng kinh khủng.”

“Victoria, em đang bắt đầu thử thách lòng kiên nhẫn của anh rồi.”

“Anh không phải là người bị bắt cóc, thưa ngài.”

Một bên lông mày của anh nhướng lên. “Em biết không, Victoria, anh dần nghĩ rằng em đang thích thú lắm kia.”

“Anh ảo tưởng quá rồi đấy”, cô bắn trả.

“Anh không chế nhạo đâu”, anh vừa nói vừa nghiền ngẫm vuốt cằm. “Nhưng anh hẳn nghĩ hẳn phải có gì đó rất quyến rũ khi có thể kích thích dây thần kinh mang cảm giác bị xúc phạm ở mỗi người.”

“Tôi hoàn toàn có quyền để thấy mình bị xúc phạm.”

“Anh đảm bảo em sẽ nghĩ thế.”

Cô nhào người về phía trước trong một tư thế cô hy vọng trông sẽ có vẻ hăm dọa. “Tôi thực sự tin rằng nếu mình có một khẩu súng ngay lúc này thì tôi sẽ bắn anh.”

“Anh tưởng em thích dùng chĩa hơn.”

“Tôi thích bất cứ thứ gì có thể gây tổn hại đến cơ thể anh.”

“Anh không nghi ngờ điều đó đâu”, Robert vừa nói vừa cười khùng khục.

“Anh không quan tâm đến chuyện tôi căm ghét anh sao?”

Anh buông tiếng thở dài thườn thượt. “Để anh nói rõ ràng điều này. Sự an toàn và hạnh phúc của em là những điều được ưu tiên cao nhất với anh. Nếu chuyển em khỏi cái khu ổ chuột mà em vẫn khăng khăng gọi là nhà đồng nghĩa với việc anh phải sống với lòng căm thù của em trong vài ngày, thì cứ để vậy đi.”

“Sẽ không chỉ kéo dài trong vài ngày đâu.”

Robert không nói thêm gì nữa.

Victoria ngồi đó trên sàn xe ngựa, cố gắng thu lượm những suy nghĩ của mình. Những giọt nước mắt giận dữ đầm vào nhứt nhối trong đôi mắt cô, cô bắt đầu hít thở đều và ngăn - bất cứ điều gì để ngăn những giọt nước mắt đáng xấu hổ khỏi lăn dài xuống má. “Anh đã làm cái việc...” Cô nói, những lời của cô thoáng lẫn với tiếng cười kích động của kẻ biết cô đã bị đánh bại. “Cái việc...”

Anh quay đầu lại nhìn cô. “Em có muốn đứng lên không?”

Cô lắc đầu. “Tất cả những gì tôi muốn là một chút kiểm soát với cuộc đời tôi. Như vậy là đòi hỏi quá nhiều sao?”

“Victoria...”

“Và rồi anh lại làm cái việc tước đoạt quyền tự chủ khỏi tôi”, cô cắt ngang, giọng của cô trở nên lớn hơn. “Cái việc này!”

“Anh đã hành động vì những gì có ích nhất cho ...”

“Anh không biết cảm giác khi người ta lấy đi quyền quyết định của anh là như thế nào sao?”

“Anh biết cảm giác bị kiểm soát là như thế nào”, anh trầm giọng nói.

“Không giống nhau”, cô đáp lại, rồi quay mặt đi để anh không thấy cô đang khóc.

Có một thoáng im lặng khi Robert cố gắng soạn lại ngôn từ của mình. “Bảy năm trước anh đã lên kế hoạch cuộc đời anh cho đến từng chi tiết nhỏ. Anh còn trẻ, và anh đang yêu. Điên cuồng, liều lĩnh vì yêu. Tất cả những gì anh muốn là cưới em và dành phần đời còn lại để khiến em hạnh phúc. Chúng ta sẽ có con”, anh khao khát nói. “Anh luôn tưởng tượng chúng sẽ trông giống hệt em.”

“Vì sao anh lại nói điều này?”

Anh nhìn cô chằm chằm, ánh mắt xoáy sâu vào cô, dù cô có từ chối đáp lại ánh mắt đó. “Bởi vì giờ anh đã biết cảm giác tước đoạt những giấc mơ của người khác ra sao. Lúc đó chúng ta còn trẻ và ngờ nghệch, và nếu chúng ta có chút khôn ngoan, hẳn sẽ nhận ra cha chúng ta đã làm gì để chia cắt hai ta. Nhưng điều đó không phải là lỗi của chúng ta.”

“Anh không hiểu sao? Tôi không quan tâm chuyện gì đã xảy ra vào bảy năm trước. Nó không còn quan trọng với tôi nữa.”

“Anh nghĩ là có đấy.”

Cô khoanh tay lại và dựa vào tường. “Tôi không muốn nói đến chủ đề này nữa.”

“Tốt thôi.” Robert nhặt một tờ báo lên và bắt đầu đọc.

Victoria ngồi trên sàn và cố gắng để không bật khóc.

Hai mươi phút sau chiếc xe ngựa ngừng lại trước một quán trọ nhỏ ngay khi hết đường Canterbury ở Faversham. Victoria chờ trong xe trong lúc Robert đi đặt phòng.

Vài phút sau anh xuất hiện. “Mọi thứ sắp xếp xong xuôi rồi”, anh nói.

“Tôi hy vọng mình sẽ có phòng riêng”, cô kiên quyết nói.

“Đương nhiên.”

Victoria khước từ - có chút hơi mạnh mẽ - lời đề nghị giúp đỡ của anh, và cô tự mình nhảy xuống xe ngựa. Đau đớn nhận ra bàn tay anh đang đặt lên eo cô, cô để anh dẫn mình về phía tòa nhà. Khi họ băng qua

sảnh, người chủ quán gọi với theo, “Tôi hy vọng ngài cùng phu nhân sẽ tận hưởng quãng thời gian ở lại đây, thưa ngài.”

Victoria đợi cho đến khi họ vừa ngoặt vào góc trên đường đi đến cầu thang. “Tôi tưởng anh đã bảo chúng ta sẽ có phòng riêng”, cô rít lên.

“Đúng vậy. Anh không có lựa chọn nào khác ngoài bảo ông ta rằng em là vợ anh. Rõ ràng em không thể là em gái anh được.” Anh khề khàng chạm vào một lọn tóc đen huyền của cô. “Và anh không muốn ai nghĩ em là nhân tình của anh.”

“Nhưng...”

“Anh cho rằng, người chủ quán đơn giản chỉ nghĩ chúng ta là một cặp vợ chồng không muốn ở bên nhau thôi.”

“Ít nhất thì lời tuyên bố đó cũng là sự thật”, cô lẩm bẩm.

Anh quay sang cô với nụ cười rạng rỡ đến bất ngờ. “Anh lúc nào cũng thích ở bên em.”

Victoria ngừng lại đột ngột và chỉ trừng mắt nhìn anh, hoàn toàn lặng người trước tính khí dễ chịu của anh. Cuối cùng cô nói: “Tôi không thể xác định xem anh bị điên, ngoan cố hay đơn giản là ngu ngốc nữa”.

“Anh sẽ chọn ngoan cố, nếu được lựa chọn.”

Cô phì ra một hơi cáu tiết và hiên ngang vượt lên trước anh. “Tôi sẽ đến phòng mình.”

“Em không muốn biết đó là phòng nào sao?”

Victoria có thể khẳng định mình cảm nhận được nụ cười toe toét của anh ở đằng sau. “Liệu anh có vui lòng”, cô nói giữa hàm răng nghiến chặt, “cho tôi biết số phòng của tôi không?”

“Ba.”

“Cảm ơn anh”, cô nói, và rồi ước rằng cái kiểu cách lịch sự như vậy không bị nhồi nhét vào đầu cô một cách bài bản từ lúc còn nhỏ. Cứ làm như anh xứng đáng nhận được lòng biết ơn của cô không bằng.

“Anh ở phòng số bốn”, anh nói với theo. “Trường hợp em muốn tìm anh.”

“Tôi đảm bảo là không cần thiết.” Victoria đến đỉnh cầu thang, ngoặt vào góc và bắt đầu tìm phòng mình. Cô có thể nghe thấy Robert đang đi cách cô vài bước phía sau.

“Ai mà biết được.” Khi cô không bình luận, anh thêm vào, “Anh có thể nghĩ ra rất nhiều lý do khiến em có thể cần liên lạc với anh”. Khi cô tiếp tục lờ anh đi, anh lại thêm, “Một tên trộm có thể sẽ cố gắng lẻn vào phòng em. Em có thể gặp ác mộng.” Những cơn ác mộng duy nhất mà cô có, Victoria nghĩ, sẽ là về anh.

“Căn nhà trọ này có thể bị ma ám”, anh tiếp tục. “Cứ nghĩ đến tất cả những con ma đáng sợ đang ẩn núp mà xem.”

Victoria hầu như không lơ nghĩ câu này. Cô chậm chậm quay lại. “Đây là ý tưởng vô lý nhất tôi từng được nghe đến giờ.”

Anh nhún vai. “Có thể xảy ra đấy.”

Cô chỉ trừng mắt nhìn anh, trông như thể đang cố gắng làm sao để tống anh vào nhà thương điên vậy.

“Hoặc”, anh thêm, “có thể em nhớ anh”.

“Tôi rút lại câu vừa nãy”, cô quát. “Câu này mới là ý tưởng vô lý nhất tôi từng được nghe đến giờ.”

Anh áp bàn tay lên tim rất kịch. “Em làm tổn thương anh rồi, phu nhân của anh ạ.”

“Tôi không phải là phu nhân của anh.”

“Rồi cũng sẽ phải thôi.”

“A, nhìn này”, cô nói với vẻ rạng ngời rõ ràng là giả tạo. “Phòng tôi đây rồi. Chúc ngủ ngon.” Không đợi Robert đáp lại, Victoria bước vào phòng và sập cửa trước mặt anh.

Rồi cô nghe thấy tiếng khóa xoay trong ổ.

Cô thở dốc. Tên hung bạo ấy khóa cô ở trong!

Victoria dậm chân một cái, rồi ném mình lên giường với tiếng rên rỉ. Cô không thể tin nổi anh dám trơ tráo khóa cô trong chính căn phòng của cô.

Hừm, thực sự thì cô có thể tin được việc này. Sau cùng chính người đàn ông đó đã bắt cóc cô. Và Robert chưa bao giờ chừa lại một khả năng nhỏ nhoi nào cả.

Victoria thở phì phì trên giường phải đến vài phút. Nếu muốn cố gắng trốn thoát Robert, cô sẽ phải làm vào tối nay. Một khi anh đưa cô đến ngôi nhà của anh trên bờ biển, cô không nghĩ anh sẽ để cô thoát khỏi tầm mắt anh. Và thấu hiểu thiên hướng thích riêng tư của Robert, cô có thể hoàn toàn đảm bảo ngôi nhà của anh tuyệt đối cô lập.

Không, sẽ phải thực hiện ngay bây giờ. May mắn Faversham không quá xa Bellfield, nơi gia đình cô vẫn còn sống ở đó. Victoria không đặc biệt muốn ghé thăm cha cô bởi suốt những năm qua cô chưa bao giờ tha thứ ông vì đã trói cô lại đêm đó. Nhưng cha cô rõ ràng là ít xấu xa hơn Robert nhiều.

Victoria băng qua phòng đến chỗ cửa sổ và hé mắt ra ngoài. Khoảng cách từ đây đến mặt đất đúng là nản lòng. Cô không thể nhảy xuống mà không bị sút mẻ tí nào. Rồi mắt cô hướng tới một cánh cửa, và không phải cánh cửa dẫn ra hành lang,

Một cánh cửa ngách. Cô thừa biết nó thông đến phòng của anh. Mỉa mai làm sao khi cách duy nhất cô có thể trốn thoát là thông qua phòng anh.

Cô cúi thấp người và ngấm ngĩa tay nắm cửa. Rồi cô nghiêng cứu khung cửa. Nó có vẻ vị kệt. Mở ra có thể gây tiếng động lớn, và rõ ràng Robert sẽ bị đánh thức. Nếu anh thức dậy trước khi cô kịp đến hành lang, cô sẽ không bao giờ trốn thoát. Cô sẽ phải tìm cách mở cánh cửa thật nhẹ nhàng mà không làm dấy lên sự nghi ngờ nơi anh.

Rồi ý nghĩ ấy chợt nảy ra với cô.

Victoria hít một hơi sâu và mở rầm cửa ra. “Tôi có thể thấy anh quá mức thiếu tôn trọng quyền riêng tư của tôi”, cô rống lên. Rồi cô nhận ra mình mới là người xâm phạm quyền riêng tư của anh khi xâm nhập vào phòng anh thế này, nhưng dường như đây là cách duy nhất để mở cánh cửa chết tiệt này ra mà không...

Cô thở dốc, quên tất tần tật bất cứ điều gì cô vừa nghĩ trong đầu.

Robert đang đứng giữa phòng với vòm ngực để trần. Đôi bàn tay anh đang để lên khay quần ống túm. “Em có muốn anh tiếp tục không?” anh nhẹ nhàng nói.

“Không, không, không cần thiết”, cô lắp bắp, gương mặt hồng hồng chuyển sang đỏ ửng như củ cải đường.

Anh mỉm cười lười biếng. “Em có chắc không? Anh sẽ rất vui lòng được giúp đỡ em đấy.”

Victoria tự hỏi sao cô lại như không thể rời mắt khỏi anh. Anh thực sự đẹp vô cùng, suy nghĩ khách quan đó đột nhiên ập tới. Anh rõ ràng không hề thiếu hoạt động trong suốt những năm ở Luân Đôn.

Anh lợi dụng sự im lặng đến mê mụ của cô để đưa cho cô một gói nhỏ.

“Cái gì vậy?”, cô ngờ vực hỏi.

“Khi đang lập kế hoạch anh đột nhiên nghĩ rằng em có thể cần thứ gì đó lúc đi ngủ. Anh đã mạn phép mang cho em một chiếc áo ngủ.”

Ý nghĩ anh mua đồ lót cho cô ẩn chứa sự thân mật đến giạt mình khiến Victoria gần như đánh rơi gói đồ xuống. “Anh lấy nó ở đâu?”, cô nói.

“Anh không lấy nó ở chỗ người phụ nữ nào khác đâu, nếu đây là điều em muốn biết.” Anh tiến lên và chạm vào má cô. “Dù anh phải nói mình rất cảm động khi thấy em ghen tuông thế này.”

“Tôi không ghen.” Cô nghiêng răng. “Chỉ là... Nếu anh mua nó ở cửa hàng của Madame Lambert, tôi sẽ...”

“Anh không mua ở chỗ Madame Lambert.”

“Tốt. Tôi sẽ rất giận dữ nếu phát hiện một trong những người bạn của tôi đã giúp anh làm cái việc xấu xa này.”

“Anh đang tự hỏi không biết em sẽ giận dữ với anh được bao lâu”, anh dịu dàng nói.

Đầu Victoria ngẩng phắt lên trước sự thay đổi chủ đề đột ngột của anh. “Tôi đi ngủ đây.” Cô bước hai bước về phía cánh cửa ngách rồi quay lại. “Tôi sẽ không trở thành người mẫu mặc chiếc áo này hộ anh đâu.”

Anh trao cho cô nụ cười quyến rũ. “Anh chưa bao giờ mơ em sẽ làm thế. Dù sao anh khá hài lòng khi nghe em ít nhất cũng cân nhắc ý tưởng đó.”

Victoria gầm gừ một tiếng rồi lao sầm sập trở lại phòng. Cô tức giận với anh đến mức sém chút nữa sập luôn cửa lại. Nhưng rồi, nhớ đến mục đích ban đầu của mình, cô túm lấy tay nắm và khép hờ cửa lại để nó chỉ chạm khẽ vào khung chứ không đóng hẳn. Nếu Robert phát hiện ra cánh cửa không được đóng hoàn toàn, anh cũng không nghĩ cô để ngỏ như thế để mời gọi anh. Cô đã thể hiện sự giận dữ của mình rõ ràng, đến mức anh khó có thể đi đến kết luận ấy. Không, ắt hẳn anh sẽ nghĩ rằng, trong lúc quẫn trí, cô đã không chú ý.

Và nếu cô gặp may, anh sẽ không may mắn phát hiện điểm bất hợp lý ở chỗ cánh cửa.

Victoria quẳng gói đồ tội lỗi lên giường và cân nhắc kế hoạch cho phần còn lại của đêm. Cô sẽ phải đợi vài giờ nữa trước khi thử trốn thoát. Cô không biết phải mất bao lâu để Robert chìm vào giấc ngủ, và bởi cô chỉ có một cơ hội trốn chạy duy nhất, nên có vẻ phải rất thận trọng, cho anh đủ nhiều thời gian để thiếp đi.

Cô thức bằng cách thầm lẩm nhẩm những trích đoạn ít yêu thích nhất trong Kinh Thánh. Cha cô luôn bắt cô và Ellie phải ghi nhớ phần lớn nội dung cuốn sách. Một giờ trôi qua, rồi một giờ nữa, và thêm một giờ nữa. Rồi sau đó lại một giờ nữa trôi qua, và Victoria đang ngừng giữa bài Thánh thì chợt nhận ra hẳn đã bốn giờ sáng. Lúc này chắc chắn Robert đang say ngủ lắm rồi.

Cô nhón chân bước về phía cửa, rồi ngừng lại. Đôi mắt của cô có vẻ rất cứng và dày dạn, chúng đều phát ra tiếng mỗi khi cô bước đi. Cô sẽ phải cởi chúng ra. Những khớp xương của cô kêu răng rắc khi ngồi xuống sàn và tháo giày. Cuối cùng, nắm đôi giày trong tay, cô tiếp tục con đường im lặng hướng về phía cửa ngách.

Trái tim cô đập liên hồi, cô đặt tay lên tay nắm cửa. Bởi nó không đóng hoàn toàn, nên cô không cần xoay tay nắm. Cô khẽ kéo, và với những cử động vô cùng cẩn trọng, đẩy cánh cửa mở ra.

Cô ló mặt vào phòng trước, rồi trút một hơi nhẹ nhõm. Robert đang ngủ ngon lành. Tên đàn ông chết tiệt này có vẻ như không mặc bất cứ thứ gì trên người bên dưới lớp mền, nhưng Victoria nhanh chóng xác định đây không phải lúc nghiên cứu vấn đề đó.

Cô nhón chân về phía cánh cửa, thầm cảm ơn bất cứ người nào quyết định trải một tấm thảm trong phòng anh. Nó khiến cuộc hành quân của cô càng trở nên tĩnh lặng. Cuối cùng cô đã đến được chỗ cánh cửa. Robert bỏ lại chìa khóa trên ổ. À, đây sẽ là phần xảo quyết nhất. Cô sẽ phải mở cánh cửa và lên ra ngoài mà không đánh thức anh.

Rồi cô chợt nghĩ thực sự rất may mắn với cô khi Robert cởi phăng mọi thứ mà ngủ. Nếu cô đánh thức anh, cô có thể có một khởi đầu khá tốt trong khi anh trông quần áo vào người. Anh có thể kiên quyết túm lấy cô, nhưng cô khá nghi ngờ sự kiên quyết của anh có thể mạnh mẽ đến mức sẵn sàng chạy băng qua những con đường ở Faversham mà không có một mảnh vải che thân.

Cô siết những ngón tay quanh chiếc chìa khóa và quay đầu lại. Cái ổ kêu cạch một tiếng. Cô nín thở và ngó qua vai. Robert vẫn đang ngủ, ngáy ro ro và lật người lại, nhưng ngoài ra anh không cho thấy dấu hiệu nào là sẽ tỉnh lại.

Nín thở, Victoria chậm chậm kéo cửa mở ra, cầu nguyện những chiếc bản lề sẽ không rung lên cọt kẹt. Cửa kêu kẹt một tiếng nhỏ, khiến Robert dịch người một chút và chép miệng đáng yêu lạ kỳ. Cuối cùng cô cũng mở hờ được cửa và luồn ra ngoài.

Thoát rồi! Hơi quá dễ dàng, nhưng niềm vui chiến thắng Victoria đã trông đợi giờ đây lại không xuất hiện. Cô chạy qua hành lang và lao xuống cầu thang. Không có người nào làm việc nên cô có thể lên ra bằng cửa trước mà không bị ai phát hiện.

Nhưng khi thoát ra không gian rộng lớn bên ngoài, cô đột nhiên phát hiện mình không biết đi đâu. Nơi này cách Bellfield khoảng mười lăm dặm - không quá xa cho một người đi bộ nếu thật sự quyết tâm, nhưng Victoria không mặn mà với ý tưởng cuộc bộ theo đường Canterbury một mình giữa đêm giữa hôm thế này. Tốt hơn hết cô nên tìm một chỗ để ẩn náu gần quán trọ và đợi cho đến khi Robert đi khỏi đây.

Victoria nhìn quanh quất một lúc rồi đi lại giày. Chuồng ngựa có vẻ ổn, và có vài cửa hàng quanh đây có thể trốn nữa. Có lẽ...

“Chà, chà, xem có gì ở đây này?”

Tim Victoria ngay lập tức rơi xuống, bụng quặn thắt. Hai gã to lớn, bẩn thỉu và trông như say xỉn đang tiến lại phía cô. Cô lùi bước - rút lui trở lại phía quán trọ.

“Tao vẫn còn vài đồng đây”, một tên trong số chúng nói. “Đủ không, dzúy cô?”

“Tôi e là hai người nhầm rồi”, Victoria hoảng loạn đáp.

“Thôi nào, bé cưng”, tên kia vừa nói vừa vươn tay tóm lấy cánh tay cô. “Bọn anh chỉ muốn vui vẻ chút thôi. Ngoan ngoan chiều bọn anh đi nào.”

Victoria thành linh thét lên. Bàn tay gã đàn ông nghiêng lên da cô. “Không, không”, cô nói, nỗi sợ hãi bắt đầu kéo tới. “Tôi không phải loại...” Cô không buồn kết thúc câu nói vì bọn họ trông không có vẻ chú ý cho lắm.

“Tôi là người đã có chồng”, cô nói dối, dùng tông giọng to nhất của mình.

Một trong hai bọn chúng thực sự cất hẳn mắt khỏi bầu ngực cô một lát và ngược lên. Hắn chớp mắt rồi lắc đầu.

Victoria hít vào một hơi. Chúng rõ ràng không có chút đắn đo trước tính thiêng liêng của hôn nhân. Cuối cùng, quá mức tuyệt vọng, cô quát: “Chồng ta là Bá tước Macclesfield! Nếu các người dám đụng đến một cọng tóc trên đầu ta, chồng ta sẽ giết các người. Ta thề chồng ta sẽ giết các người.”

Câu nói khiến bọn chúng ngừng lại. Rồi một tên lên tiếng, “Vợ của một tên bá tước chết tiệt thì làm gì một mình giữa đêm thế này?”

“Đó là một câu chuyện rất dài, ta đảm bảo với người”, Victoria ứng biến, vẫn thật lùi từng bước về phía nhà trọ.

“Tao nghĩ ả ta bịa chuyện thôi”, tên giữ lấy cánh tay cô nói. Hắn lôi cô lại gần hơn với cử động nhanh đến bất ngờ đối với một kẻ đang say rượu. Victoria cố gắng không nôn ọe trước hơi thở hôi thối của hắn. Rồi cô đổi ý và cố gắng nôn. Hy vọng những thứ ô uế có thể làm hứng thú của hắn tắt ngấm.

“Bọn mình sẽ vui vẻ một chút đêm nay”, hắn thều thào. “Tôi với cô em và ...”

“Tao sẽ không cố làm vậy đâu”, giọng nói lè nhè mà Victoria đã quá quen thuộc vang lên. “Tao không thích người ta chạm vào mình.”

Cô ngược lên. Robert đang đứng cạnh gã đàn ông - anh đến từ chỗ nào mà nhanh quá vậy? - và ẩn một khẩu súng lên thái dương gã. Anh không mặc áo sơ mi, anh thậm chí còn chẳng đi giày, và anh có một khẩu súng khác nhét ngay cạp quần. Anh nhìn tên say rượu, mỉm cười khô khốc, và nói: “Cô ấy khiến tao có hơi mất lý trí một chút.”

“Robert”, Victoria run run gọi, lần đầu tiên cảm thấy vui mừng khôn xiết khi được nhìn thấy anh.

Anh hất đầu sang một bên, ra dấu cho cô đi vào trong quán trọ. Cô nghe theo ngay lập tức.

“Tao sẽ bắt đầu đếm”, Robert nói với giọng chết chóc. “Nếu hai đứa chúng mày không cút khỏi mắt tao lúc tao đếm đến mười, tao sẽ nổ súng. Và tao sẽ không nhắm vào chân chúng mày đâu.”

Hai tên còn đồ chạy thực mạng ngay trước khi Robert đếm đến hai. Dù sao anh cũng đếm hết đến mười.

Victoria dõi theo anh từ khung cửa, thôi thúc muốn chạy trở lại phòng và nấu mình bên trong khi anh đang bận đếm số. Nhưng cô phát hiện chân mình cứ chôn tại chỗ, không tài nào dứt mắt khỏi Robert.

Khi xong xuôi, anh quay lại. “Anh đoán em sẽ không làm gì để kích động cơn giận dữ của anh hơn nữa”, anh day nghiêng.

Cô gật đầu. “Phải, tôi sẽ ngoan ngoãn đi ngủ. Chúng ta có thể thảo luận vào sáng mai, nếu anh muốn.”

Anh không nói gì, chỉ buông tiếng gầm gừ trầm thấp khi họ leo lên những bậc thang trở lại phòng ngủ của mình. Victoria không mấy yên tâm với phản ứng này cho lắm.

Họ đến cửa phòng anh, nó đã bị giật tung ra trong lúc vội vã. Robert gần như lúi xệch xô cô vào phòng và đóng sập cửa lại. Nhân lúc anh thả cô ra để xoay chìa khóa trong ổ, Victoria chạy thẳng đến cửa ngách. “Tôi sẽ ngoan ngoãn đi ngủ”, cô vội nói.

“Không nhanh vậy đâu.” Robert siết chặt lấy bắp tay cô và kéo cô lại. “Em thực sự nghĩ anh sẽ cho phép em ở trong đó phần còn lại của đêm nay à?”

Cô chớp mắt. “Đúng rồi. Tôi nghĩ anh sẽ làm như vậy.”

Anh mỉm cười, nhưng đó là loại nụ cười đầy nguy hiểm. “Sai.”

Cô nghĩ đầu gối mình sắp sụp đến nơi. “Sai ư?”

Trước khi cô biết anh định làm gì, anh đã bế thốc cô lên và thả xuống giường. “Em, cô nàng lấu cá, sẽ dành cả đêm nay ở lại đây. Trên giường của anh.”

15. Chương 15

“Anh mất trí rồi”, Victoria hét lên và nhảy khỏi giường với tốc độ đáng kinh ngạc.

Anh bước chậm rãi đầy đe dọa về phía cô. “Nếu anh không điên, thì giờ cũng sắp điên đến tức chết rồi.”

Câu nói không giúp cô bớt lo thêm tí nào. Cô lui lại, thấp thỏm nhận ra mình đã gần sát với tường. Hình như việc trốn thoát không khả thi nữa.

“Anh đã đề cập mình thích được em gọi là chồng thế nào chưa?”, anh hỏi bằng chất giọng vờ lười nhác.

Victoria biết cái giọng đó. Đồng nghĩa với anh đang điên tiết và giữ tất cả những câu giận của mình trong người. Nếu cô bình tĩnh hơn và đầu óc ở trạng thái minh mẫn hơn, cô chắc chắn sẽ ngậm miệng lại và không làm gì để khiêu khích cơn tức của anh. Nhưng cô đã quá mệt mỏi vì lo âu cho sự sống chết lẫn trinh tiết của bản thân rồi, nên cô quát lại: “Đây là lần cuối cùng anh được nghe câu đó”.

“Thế thì tiếc thật đấy.”

“Robert”, cô nói với chất giọng hy vọng đang ở mức dịu dàng. “Anh hoàn toàn có quyền để nổi giận...”

Anh bật cười. Bật cười! Victoria không thấy thú vị chút nào.

“Nổi giận không thể mô tả hết đâu”, anh nói, “Để anh kể em nghe chuyện này”.

“Đừng bông đùa nữa.”

Anh lơ cô đi. “Anh đang ngủ trên giường, tận hưởng một giấc mơ đặc biệt sống động... Có em ở đó.”

Má Victoria như phải bỏng.

Anh cười khô khốc. “Anh tin mình đã chạm tay lên mái tóc em, và môi em... Hừm, anh biết mô tả thế nào đây?”

“Robert, đủ rồi đấy!” Victoria bắt đầu run rẩy. Robert không phải kiểu người làm xấu mặt phụ nữ bằng giọng điệu như thế. Anh hẳn phải vượt xa, vượt xa nỗi tức giận mà cô tưởng tượng.

“Giờ thì anh ở đâu nhỉ?” Anh mơ màng. “À, phải. Giấc mơ của anh. Tưởng tượng xem, em nghĩ đi, nỗi thất vọng của anh ra sao khi anh bị đánh thức từ một giấc mơ đáng yêu như vậy vì những tiếng thét.” Anh nhào người lên trước, đôi mắt anh híp lại đầy thịnh nộ. “Những tiếng thét của em.”

Victoria không nghĩ ra được gì để nói. Ừm, đây cũng không hẳn là toàn bộ sự thật. Cô đã cân nhắc đến cả trăm điều, nhưng một nửa trong số chúng không được thích hợp để nói cho lắm, và nửa còn lại mà nói ra thì hẳn sẽ vô cùng nguy hiểm với cô.

“Anh chưa bao giờ mặc quần với tốc độ như thế, em có biết không?”

“Tôi đảm bảo đây là minh chứng cho một tài năng hữu ích”, cô ứng biến.

“Dầm dẫm vào chân anh”, anh thêm vào. “Mấy cái sần này không thiết kế để đi chân đất.”

Cô cố gắng mỉm cười, nhưng phát hiện lòng can đảm của bản thân đúng là ngây ngô đến đáng buồn. “Tôi sẽ rất vui lòng nếu được xem vết thương của anh.”

Nhanh đến chóng mặt, đôi tay anh đặt lên vai cô. “Anh không đi bộ, Victoria. Anh chạy, chạy như muốn cứu lấy đời anh. Nhưng không phải vậy.” Anh cúi xuống, đôi mắt anh rục lên giận dữ. “Cuộc đời em mới là thứ anh điên cuồng muốn cứu.”

Cổ họng cô giàn giụa với cái nuốt khan bồn chồn. Anh muốn cô nói gì đây? Cuối cùng cô mở miệng và ngập ngừng nói: “Cảm ơn anh?”. Đó giống câu hỏi hơn là một lời khẳng định.

Anh đột ngột buông cô ra và quay đi, rõ ràng đang phần nộ với phản ứng của cô. “Vì Chúa”, anh lầm bầm.

Victoria vật lộn với cảm giác nghèn nghẹn trong vòm họng. Sao cuộc đời cô lại xuống dốc đến mức này? Cô đang cận kề với những giọt nước mắt một cách đáng báo động, nhưng cô cự tuyệt khóc trước mặt người đàn ông này. Anh đã làm tim cô tan vỡ hai lần, quấy rầy cô suốt một tuần, và giờ thì anh lại bắt cóc cô. Chắc chắn cô được phép giữ lại cho mình một chút tự trọng. “Tôi muốn trở lại giường ngủ của mình”, cô lí nhí nói.

Anh không buồn quay lại khi đáp lời, “Anh đã bảo sẽ không cho phép em trở lại cái khu ổ chuột đó ở Luân Đôn.”

“Ý tôi là căn phòng kế bên.”

Im lặng bao trùm. “Anh muốn em ở đây”, cuối cùng anh lên tiếng.

“Ở đây?” cô rít.

“Anh tin mình đã nói hai lần rồi.”

Cô quyết định thử cách khác và khấn cầu ý thức kiêu hãnh trong sâu thẳm của anh. “Robert, tôi biết anh không phải kiểu người ép buộc phụ nữ.”

“Không phải vậy”, anh cau có giễu cợt. “Anh không tin em chịu ở yên một chỗ.”

Victoria nuốt xuống câu trả đũa châm chích chực phun ra trên môi. “Tôi hứa sẽ không cố gắng chạy trốn lần nào nữa trong đêm nay. Tôi xin gửi anh lời thề trang nghiêm nhất của tôi.”

“Thứ lỗi cho anh nhé, nếu anh không mấy tin tưởng lời thề của em.”

Buốt nhói, Victoria nhớ lại lúc cô khịt mũi khinh bỉ với câu nói anh chưa bao giờ nuốt lời hứa với cô. Quả là khó chịu phi thường khi nằm phải vị thuốc đắng của chính mình. Cô nhăn mặt. “Lúc trước tôi không hề hứa sẽ không cố gắng chạy trốn. Giờ thì tôi đã hứa rồi đấy thôi.”

Anh quay lại trừng đôi mắt hoài nghi về phía cô. “Em, phu nhân của anh ạ, đáng lẽ nên trở thành một nhà chính trị mới đúng.”

“Thế nghĩa là sao?”

“Chỉ là em sở hữu một khả năng dùng từ phi thường để có thể lắt léo sự thật.”

Victoria bật cười. Cô không sao ngăn nổi. “Và chính xác thì sự thật ấy là gì?”

Anh tiến lên trước đầy chủ tâm. “Em cần anh.”

“Ôi, làm ơn đi.”

“Rõ ràng là đúng. Em cần anh như bất cứ một người phụ nữ nào cần một người đàn ông.”

“Đừng nói gì thêm nữa, Robert. Tôi không thích phải trở nên hung tợn đâu.”

Anh cười khùng khục trước lời chế nhạo của cô. “Tình yêu, tình bạn, cảm xúc. Em cần hết thảy. Sao em lại cho rằng mình quá khốn khổ khi còn làm gia sư? Đó là vì em cô đơn.”

“Tôi có thể nuôi chó. Một con spaniel[1] cũng là người bạn tốt hơn anh.”

[1] Giống chó lông mượt, tai to cụp thông xuống.

Anh lại bật cười. “Cứ nhìn cái cách em tự nhận anh là chồng em nhanh thế nào trong đêm nay xem. Em có thể bịa ra một cái tên nào đó, nhưng không, em đã chọn anh.”

“Tôi đang lợi dụng anh”, cô quát. “Lợi dụng anh cùng tên anh để tự bảo vệ bản thân. Có thể thôi!”

“À, nhưng thế vẫn chưa đủ, phải vậy không, em yêu?”

Victoria đặc biệt không thích cái cách anh gọi cô là “em yêu”.

“Em cũng cần một người đàn ông. Hai gã kia không tin em cho đến khi anh xuất hiện.”

“Cảm ơn anh rất nhiều”, cô nghiêng rằng, không được tử tế cho lắm. “Vì tài năng giải cứu tôi khỏi những tình huống bất tiện như thế.”

Anh cười tự đắc. “À, phải rồi, anh hữu ích hơn bao giờ hết.”

“Trong những tình huống bất tiện do anh gây ra”, cô bắn trả.

“Thật sao?”, anh hỏi, giọng đầy mỉa mai. “Hóa ra anh đã trèo khỏi giường - trong giấc ngủ của anh, không hơn - lôi em khỏi phòng, đẩy em xuống cầu thang và rồi bỏ em lại trước quán trọ để rồi bị hai thằng say rượu kinh tởm gạ gẫm à.”

Cô bặm môi nghiêm túc. “Robert, lối cư xử của anh không thích đáng một chút nào.”

“À, cô gia sư của chúng ta đã quay lại rồi.”

“Anh đã bắt cóc tôi!” Cô gần như ré lên, hoàn toàn mất kiểm soát với cơn giận dữ. “Anh đã bắt cóc tôi! Nếu anh để tôi yên, như tôi lặp đi lặp lại bao lần với anh, tôi đã được yên ổn trên chính cái giường của tôi rồi.”

Anh tiến lên trước và tóm lấy vai cô. “Yên ổn ư?”, anh lặp lại. “Trong khu dân cư đó? Anh nghĩ hơi mâu thuẫn rồi đấy.”

“À, phải rồi, và anh đã cao thượng tự nhận về mình trách nhiệm giải cứu tôi khỏi sự ngu ngốc của chính tôi còn gì.”

“Phải có người làm việc đó.”

Tay cô vung lên tát anh, nhưng anh dễ dàng tóm lấy cổ tay cô. Victoria giằng khỏi tay anh. “Làm sao anh dám” cô thét. “Làm sao anh dám ra vẻ hạ cố với tôi? Anh nói anh yêu tôi, nhưng anh đối xử với tôi như một đứa trẻ. Anh...”

Anh cắt ngang lời cô bằng cách bịt tay lên miệng cô. “Em sẽ nói những điều mà sau này phải hối tiếc.”

Cô dẫm lên chân anh. Thật mạnh. Anh lại đang cố gắng nói cô cần những gì, và cô ghét anh vì điều đó.

“Đủ rồi!”, anh quát. “Anh đã kiên nhẫn hết sức với em! Người ta phải phong anh làm một vị thánh chết tiệt rồi mới đúng!” Trước khi Victoria có cơ hội chống đối cách dùng “chết tiệt” và “thánh” của anh trong cùng một câu, Robert đã bế cô lên và dễ dàng ném cô lên giường.

Miệng Victoria há hốc. Rồi cô bắt đầu bò khỏi tấm đệm. Dẫu vậy Robert tóm lấy cổ chân cô, và giữ thật chặt. “Thả tôi ra”, cô nghiêng rằng, dùng hai tay túm chặt lấy phần cuối giường và cố gắng kéo mình khỏi vòng kim kẹp của anh. Cô không thành công. “Robert, nếu anh không thả cổ chân tôi ra...”

Tên thô lỗ ấy thực sự còn tâm trạng mà phá lên cười. “Thì em sẽ làm gì, hả Victoria? Nói xem.”

Sôi lên sùng sục vì thất vọng và giận dữ, Victoria ngừng lôi kéo, thay vào đó, cô dùng bàn chân còn lại đạp một cú ra trò vào ngực anh. Robert cầu nhàu vì đau và thả chân cô ra, nhưng trước khi cô có thể bò xuống khỏi giường, anh đã đè lên cô, cả sức nặng của anh ghim cô xuống tấm đệm.

Trông anh vô cùng thịnh nộ.

“Robert”, cô bắt đầu, cố gắng dùng một chất giọng thật hòa giải.

Anh trừng mắt nhìn cô, đôi mắt anh rực lên thứ gì đó không giống khát khao cho lắm, dù cũng khá gần với định nghĩa đó. “Em có biết anh cảm giác ra sao khi nhìn thấy hai tên đàn ông kia sàm sỡ em không?”, anh khản giọng hỏi.

Cô im thin thít lắng đầu.

“Anh cảm giác được sự cuồng bạo”, anh nói, bàn tay đang siết lấy bắp tay cô buông lỏng đến mức có thể gọi là vuốt ve. “Nguyên thủy, sôi sục, và thuần khiết.”

Mắt Victoria nói rộng.

“Cuồng bạo vì chúng dám chạm vào em. Cuồng bạo vì chúng đã khiến em hoảng sợ.”

Miệng cô trở nên khô khốc, và cô nhận ra mình khó mà giấu nổi ánh mắt khỏi môi anh.

“Em biết anh còn cảm nhận được gì nữa không?”

“Không”, giọng cô chỉ như một tiếng thì thào.

“Sợ hãi.”

Cô ngược lên nhìn vào mắt anh. “Nhưng anh thừa biết tôi không bị tổn thương.”

Anh bật tiếng cười khô khốc. “Không phải vậy đâu, Torie. Sợ hãi rằng em sẽ tiếp tục bỏ chạy, rằng em sẽ không bao giờ thừa nhận em có cảm giác thế nào về anh. Sợ hãi rằng em sẽ luôn căm ghét anh đến mức tha chạy thẳng vào nơi nguy hiểm để lánh tránh anh.”

“Tôi không căm ghét anh.” Những lời đó buột ra trước khi cô nhận thấy mình vừa mâu thuẫn với tất cả những điều cô nói với anh suốt mười hai tiếng qua.

Anh chạm lên tóc cô, rồi ôm lấy đầu cô giữa đôi bàn tay mạnh mẽ của anh. “Thế thì vì sao, Victoria?”, anh thì thầm. “Vì sao?”

“Tôi không biết. Giá mà tôi biết được. Tôi chỉ biết lúc này mình không thể ở cạnh anh.”

Đầu anh hạ thấp cho đến khi mũi họ chạm vào nhau. Rồi môi anh lướt lên môi cô, nhẹ nhàng và khiêu khích đến giật mình. “Lúc này thôi sao? Hay là mãi mãi?”

Cô không trả lời. Cô không thể trả lời, vì miệng anh đã chiếm hữu miệng cô đầy hung hãn. Lưỡi anh đẩy vào tấn công, nếm cô với cơn đói khát hoàn toàn có thể định hình. Hông anh khê ấn lên hông cô, nhắc cô nhớ đến sự khao khát của anh. Bàn tay anh chạy dọc cơ thể cô và đặt lên đường cong nơi bầu ngực. Anh nhào nặn, hơi nóng từ làn da anh đốt cháy qua lớp vải trên váy cô. Victoria thấy bản thân như bay bổng dưới sự đụng chạm của anh.

“Em có biết lúc này anh có cảm giác thế nào không?” Anh lăm bầm dữ dội.

Cô không trả lời.

“Khao khát.” Mắt anh lóe lên. “Anh muốn em, Victoria. Anh muốn cuối cùng cũng biến em trở thành của anh.”

Trong cơn sợ hãi, Victoria nhận ra anh đang để quyền quyết định cho cô. Để mặc bản thân bị cuốn đi trong hơi nóng lúc này mới dễ dàng làm sao. Để rồi hôm sau cũng có thể tiện lợi nói với chính mình rằng, Là đam mê đã khiến mình làm thế; Mình không suy nghĩ được rõ ràng.

Nhưng Robert đã buộc cô đương đầu với những cảm xúc của bản thân và thú nhận niềm khao khát áp đảo này đang xuyên khắp cơ thể cô.

“Em nói em muốn tự mình quyết định”, anh thì thầm vào tai cô. Lưỡi anh tinh tế vạch theo đường viền tai đó. “Anh sẽ không quyết định hộ em.”

Cô rên lên vì thất vọng.

Anh vạch tay theo khắp chiều dài cơ thể cô, thoáng ngừng lại một chút trước bờ hông căng tròn êm ái của cô. Anh siết lấy, và Victoria có thể cảm giác được từng nơi đầu ngón tay anh in dấu.

Môi anh cong lên thành một nụ cười đậm chất đàn ông. “Có lẽ anh nên giúp em hiểu rõ vấn đề”, anh nói, chạm môi mình lên làn da thanh tú trên cổ cô. “Em có muốn anh không?”

Cô lặng thinh không nói, nhưng cơ thể cô cong lên với anh, hông cô căng lên vì anh.

Anh lướt tay dưới váy cô và di chuyển dần lên đùi cô cho đến khi chạm đến làn da ấm áp phía trên cùng đôi mắt. Một ngón tay của anh sọc vào bên dưới mép tất, lưỡi biếng vẽ thành những đường tròn trên làn da trần của cô. “Em có muốn anh không?”, anh lặp lại.

“Không”, cô thều thào.

“Không ư?” Anh chuyển môi mình lên tai cô và dịu dàng gặm nhấm. “Em chắc chứ?”

“Không.”

“Không, em không chắc hay là không, em không muốn anh?”

Cô rên lên vì thất vọng. “Em không biết.”

Anh lặng ngắt cô một lúc lâu, như thể muốn siết chặt cô vào lòng. Gương mặt anh đầy ham muốn, đôi mắt anh sáng rực giữa ánh nến. Nhưng cuối cùng anh lại lặn khỏi người cô. Anh đứng dậy và băng qua phòng, ham muốn dâng trào làm chiếc quần anh đang mặc như bó chặt. “Anh sẽ không ra quyết định hộ em”, anh lặp lại.

Victoria ngồi dậy, vẫn hoàn toàn mê mụ. Cơ thể cô run rẩy vì khao khát, và trong giây phút đó cô ghét anh vì đã trao cho cô điều cô đòi hỏi suốt thời gian qua - sự kiểm soát.

Robert ngừng lại trước cửa sổ và dựa người lên bệ cửa sổ. “Em quyết định đi”, anh nói với giọng trầm trầm. m thanh duy nhất phát ra từ cô là một tiếng kêu nghèn nghẹn.

“Quyết định đi!”

“E... Em không biết”, cô nói, câu nói nghe yếu ớt và đáng thương hại với chính đôi tai cô.

Anh quay phắt lại. “Vậy thì biến ngay khỏi mắt tôi.”

Cô ngáp ngừng.

Robert sải chân đến bên giường và tóm lấy cánh tay cô. “Nói có hoặc không”, anh nghiêng rằng, “nhưng đừng đòi hỏi tôi cho em lựa chọn rồi lại không thực hiện”.

Victoria giật mình, không thể phản ứng, và trước khi cô kịp hiểu thì đã bị đẩy trở lại chính căn phòng của mình, cánh cửa ngách đóng sập lại ngăn giữa hai người. Cô hỗn hển hít vào không khí, không tài nào tin nổi cảm giác khốn khổ và bị chối bỏ cô cảm nhận ngay lúc này. Lạy Chúa, cô chẳng khác nào một kẻ giả nhân giả nghĩa! Những lời nói của Robert đã cắt trúng tim đen của cô. Cô suốt ngày ra rả yêu cầu anh đừng có cố kiểm soát cuộc đời cô, nhưng cuối cùng khi anh đặt quyền quyết định vào tay cô, cô lại không tài nào hành động.

Cô ngồi thờ trên giường vài phút cho đến khi đôi mắt cô rớt xuống gói đồ bị cầu thả quăng sang một bên vài giờ trước. Cứ như cả cuộc đời đã trôi qua rồi vậy. Không biết, cô tự hỏi với tiếng cười run run, ý tưởng về chiếc váy ngủ thích đáng của Robert là gì?

Cô tháo những sợi dây buộc quanh chiếc hộp và mở nắp ra. Thậm chí trong ánh sáng mờ mờ hắt ra từ cây nến duy nhất trong phòng, cô có thể nhìn thấy món đồ lót được làm từ vải lụa đắt giá nhất. Với những ngón tay khê khàng, cô nhấc chiếc váy khỏi hộp.

Nó có màu xanh biển đậm - thứ màu pha trộn giữa màu xanh hoàng gia và màu của màn đêm. Victoria nghĩ không phải do ngẫu nhiên mà lớp lụa có màu hệt như màu mắt cô.

Cô ngồi xuống giường kèm theo tiếng thở dài. Tâm trí cô lưu giữ hình ảnh về Robert, đang nghiên cứu hàng trăm chiếc váy ngủ cho đến khi anh tìm thấy cái anh cho rằng là hoàn hảo nhất. Anh đã làm mọi thứ với sự cẩn trọng và chính xác như vậy.

Cô tự hỏi không biết anh có làm tình cùng với sức mãnh liệt trầm lặng như vậy không.

“Ngừng lại!” Cô nói to, như thể sẽ kìm hãm được những suy nghĩ bướng bỉnh của mình. Cô đứng dậy và băng qua căn phòng đến chỗ cửa sổ. Vầng trăng treo tít trên cao, và những vì sao đang sáng lấp lánh xung quanh hệt như những người bạn vô cùng thân thiện. Đột nhiên lúc này đây, Victoria muốn được tâm sự với một người phụ nữ nào đó hơn bất cứ điều gì khác. Cô muốn những người bạn ở hiệu may, cô muốn em gái cô, cô thậm chí còn muốn cả gì Brightbill và cô em họ Harriet của Robert nữa.

Hơn hết thấy, cô muốn mẹ cô, người đã qua đời từ nhiều năm trước. Cô nhìn chăm chăm lên trời cao và thì thầm: “Mẹ có đang lắng nghe không?”. Rồi tự mắng bản thân vì niềm hy vọng ngu ngốc rằng đêm nay sẽ có một vì sao băng lao qua bầu trời. Tuy vậy, nói chuyện với bầu trời thậm chí dường như có gì đó quá đối ngoại.

“Con nên làm gì đây?” Cô nói lớn. “Con nghĩ mình có lẽ đã yêu anh ấy. Con nghĩ có lẽ con luôn yêu anh ấy. Nhưng con cũng căm ghét anh ấy.”

Một vì sao lóe lên đồng tình.

“Đôi khi con nghĩ sẽ tốt biết bao nếu có ai đó quan tâm đến con. Cho con cảm giác được yêu và được chở che. Con đã cố gắng từ rất lâu rồi mà vẫn chưa bao giờ có được cảm giác ấy. Thậm chí không có cả một người bạn. Nhưng con cũng muốn có khả năng tự mình ra quyết định, và Robert thì đang dần lấy đi khả năng đó ở con. Con không nghĩ anh ấy cố tình. Anh ấy chỉ không thể ngăn nổi được điều đó. Và rồi con có cảm giác thật yếu đuối và bất lực. Suốt quãng thời gian làm gia sư, con luôn phải sống nhờ lòng khoan dung của người khác. Lạy Chúa, con căm ghét điều đó biết bao.”

Cô ngừng lại để gạt đi giọt nước mắt lăn trên má. “Và rồi con tự hỏi - con làm hết thấy có nghĩa lý gì không, hay là con đơn giản chỉ đang sợ hãi? Có lẽ con chẳng là gì ngoài một kẻ hèn nhát, quá sợ hãi để nắm lấy cơ hội.”

Ngọn gió nhẹ lướt qua mặt cô, Victoria hít vào một hơi thật sâu làn không khí sạch sẽ, sinh động ấy. “Nếu con để anh ấy yêu con, liệu anh ấy có khiến trái tim con tan vỡ lần nữa không?”

Bầu trời đêm không hề đáp lại.

“Nếu con để bản thân yêu anh ấy, liệu con có thể vẫn là chính con nữa không?”

Lần này một ngôi sao lấp lánh, nhưng Victoria không chắc sẽ phải lý giải ra sao. Cô đứng bên cửa sổ thêm vài phút nữa, để mặc cho gió vuốt ve làn da. Cuối cùng cơn kiệt sức cũng tới, và vẫn còn mặc nguyên váy áo, cô trèo lên giường, thậm chí không hề nhận ra cô vẫn đang siết chặt chiếc váy ngủ màu xanh Robert tặng.

Robert đang đứng cách đó khoảng ba mét bên cửa sổ phòng anh, lặng lẽ trầm ngâm về những gì mình vừa nghe trộm được. Cơn gió đã mang những lời của Victoria đến với anh, và mặc dù chống lại bản tính yêu khoa học của mình, anh không thể nào ngừng tin rằng hẳn có một linh hồn nhân từ nào đó đã thổi gió đến bên anh.

Mẹ của anh. Hoặc có lẽ là mẹ của Victoria. Hoặc cả hai người, đã cùng hợp lực từ thiên đường để trao cho những đứa con của mình một cơ hội khác để có được hạnh phúc.

Anh đã ở rất gần với việc từ bỏ hy vọng, nhưng rồi anh lại được trao tặng một món quà còn quý giá hơn cả vàng - có thể nhìn thấu trái tim Victoria.

Robert ngược mắt lên trời và tạ ơn vàng trắng.

16. Chương 16

Buổi sáng hôm sau tương đối quái dị. Victoria không thức dậy với sự khoan khoái. Cô vẫn còn cảm giác bị rút kiệt sức, cả về tinh thần lẫn thể chất, và cô vẫn mơ hồ hơn bao giờ hết về cảm xúc của mình đối với Robert.

Sau khi rửa mặt và vuốt lại quần áo, cô gõ nhẹ cửa phòng anh. Không có tiếng trả lời. Dù sao cô vẫn quyết định bước vào, kèm theo một chút e sợ. Cô nhớ rất rõ cơn thịnh nộ của anh đêm trước. Cẩn môi, cô đẩy cửa.

Song người khiến cô sợ chết khiếp chỉ có mỗi MacDougal, người đang thoải mái gà gật trên giường của Robert.

“Lạy Chúa!” Cô cố gắng nói sau khi thét lên kinh ngạc. “Anh đang làm cái gì ở đây thế này? Ngài Macclesfield đâu?”

MacDougal mỉm cười thân thiện với cô khi anh ta đứng dậy. “Ngài ấy đi xem lũ ngựa.”

“Đấy không phải việc của anh sao?”

Anh chàng người Scot gật đầu. “Ngài ấy có hơi kỹ lưỡng với lũ ngựa của mình.”

“Tôi biết.” Victoria nói, tâm trí cô quay trở lại bảy năm trước khi Robert đã thất bại lúc cố gắng dạy cô cưỡi ngựa.

“Thi thoảng ngài ấy thích tự mình kiểm tra lũ ngựa. Thường là khi ngài ấy đang lo nghĩ về điều gì đó.”

Rất có thể là nghĩ xem nên trừng phạt mình sao cho hiệu quả nhất, Victoria thầm nghĩ. Im lặng một thoáng, rồi cô nói: “Có lý do nào đặc biệt để anh lên phòng anh ấy thế này không?”

“Ngài ấy muốn tôi hộ tống cô đi dùng bữa sáng.”

“À, phải rồi”, cô thoáng lộ vẻ cay đắng. “Để mắt trông giữ tù nhân mọi lúc”

“Thực ra ngài ấy đề cập điều gì đó về chuyện cô bị gạ gẫm tối qua. Ngài ấy không muốn cô cảm thấy bất tiện - một người phụ nữ đi một mình, đại loại thế.”

Victoria mím môi cười, rồi kiềm chế đúng lúc. “Vậy chúng ta nên đi thôi? Tôi đói lắm rồi.”

“Cô có muốn tôi xách thứ gì đó xuống cho cô không, thưa phu nhân?”

Victoria định sửa lại cách xưng hô của anh ta và bảo cô không phải phu nhân của ai hết, nhưng cô không muốn tốn sức lực. Kiểu gì Robert chắc chắn cũng đã bảo với người hầu rằng họ đang đóng giả một cặp vợ chồng. “Không”, cô đáp, “Nếu anh vẫn nhớ thì ông chủ của anh không cho tôi nhiều nhận thời gian gì cho cam để đóng gói đồ đạc.”

MacDougal gật đầu. “Vậy thì được rồi.”

Victoria đi vài bước về phía cửa, và rồi cô nhớ đến chiếc váy ngủ màu xanh nằm trên giường trong căn phòng kế bên. Cô nên bỏ nó lại, cô hẳn học nghĩ. Cô đáng lẽ nên xé vụn nó vào đêm hôm trước. Nhưng thứ vải vóc cắt may đầy nghệ thuật ấy mang lại cho cô cảm giác an ủi đến nao lòng, và cô không muốn vứt bỏ nó.

Rồi, cô chợt nhận ra, nếu cô làm thế, chắc chắn Robert sẽ lên đây lấy chiếc váy trước khi họ rời đi.

“Đợi một chút, MacDougal.” Cô nói, rồi vội vã trở lại căn phòng kế bên. Cô gấp chiếc váy lại và kẹp nó dưới cánh tay.

Cô cùng MacDougal đi xuống cầu thang. Anh ta dẫn cô đến một phòng ăn riêng, nơi anh ta nói Robert sẽ cùng cô dùng bữa sáng. Victoria đối diện kinh ngạc, và cô đặt tay lên bụng trong nỗ lực vô ích nhằm ngăn lại những tiếng sùng sục. Lối cư xử lịch sự ra lệnh cho cô phải đợi Robert, nhưng cô nghi ngờ trên đời này liệu có cuốn sách dạy xã giao nào đề cập đến tình huống đầy đặc thù này của cô không.

Victoria đợi khoảng một phút gì đó, và rồi, khi bụng cô phát ra tiếng kêu ròn rột thứ ba, cô quyết định sẽ không bận tâm đến lối cư xử lịch sự nữa, và với tay lấy đĩa bánh mì nướng.

Vài phút sau, sau khi xử hai quả trứng, và một lát bánh mặn^[1] ngon lành thì cô nghe thấy cửa mở và giọng Robert vang lên. “Em đang dùng bữa à?”

[1] Kidney pie: bánh mặn làm từ bò và cật heo.

Cô ngẩng đầu. Anh trông rất thân thiện, lịch sự, và vui vẻ đến khó tin. Victoria ngay lập tức ngỡ vực. Đây không phải người đàn ông đã dùng sức mạnh tổng cô ra khỏi phòng anh đêm hôm trước sao?

“Anh đói quá”, Robert tuyên bố. “Có món gì thế? Có phải món em thích không?”

Victoria nuốt trôi miếng bánh mì nhờ một chút nước trà. “Sao anh tỏ ra tốt với tôi thế?”

“Anh thích em mà.”

“Tôi qua thì không đâu”, cô lầu bàu.

“Tôi qua cũng thích, song có thể nói là biểu đạt hơi sai một chút.”

“Biểu đạt sai? Hẳn là anh đã va phải cả núi cách biểu hiện trong mười mấy giờ qua ấy nhỉ?”

Anh nhe răng cười xấu xa. “Quả là như vậy.”

Victoria chậm rãi và tỉ mỉ đặt chiếc bánh của cô lên đĩa. “Anh sẽ không phiền nếu chia sẻ với tôi chứ? Nơi khởi nguồn tri thức mới của anh ấy?”

Anh chăm chú nhìn cô trong thoáng chốc rồi nói: “Em sẽ vui lòng đưa cho anh một miếng bánh mặn kia chứ?”.

Những ngón tay của Victoria nắm lấy mép chiếc đĩa đựng bánh và kéo nó ra xa khỏi tầm với của anh. “Giờ thì chưa.”

Anh cười khùng khục. “Em chơi xấu, phu nhân của anh ạ.”

“Tôi không phải phu nhân của anh, và tôi muốn biết vì sao sáng nay anh lại cư xử vui vẻ đến chết tiệt thế này. Trong khi đáng nhẽ anh phải tức sùi bọt mép lên rồi chứ.”

“Đáng nhẽ à? Vậy em nghĩ cơn giận tối qua của anh là chính đáng ư?”

“Không!” Từ đó phát ra có hơi mạnh một chút so với ý muốn của Victoria.

Anh nhún vai. “Không sao, bởi vì anh không còn giận nữa.”

Victoria lặng người trừng mắt với anh.

Anh ra dấu về phía đĩa bánh. “Em không phiền chứ?”

Cô chớp mắt vài lần và rồi ngậm miệng lại khi nhận ra nó đang há hốc. Cơn bức tức bốc lên, cô đẩy đĩa bánh thẳng về phía anh và bỏ ra mười phút tiếp theo để xem anh ăn sáng.

Hành trình từ Faversham đến Ramsgate mất khoảng bốn giờ, nhưng họ gần như vừa mới bắt đầu chuyến đi thì mặt Robert đột ngột xuất hiện biểu cảm đúng-là-một-ý-tưởng-tuyệt-hảo và anh đập mạnh tấm vách phía trước xe ngựa để ra hiệu cho MacDougal dừng lại.

Chiếc xe chậm dần rồi ngừng hẳn, Robert nhảy xuống với thái độ Victoria cho rằng có hơi tràn đầy năng lượng và vui vẻ một cách ngứa mắt. Anh trao đổi vài câu với MacDougal rồi lại trèo lên xe.

“Thế là sao?”, Victoria hỏi.

“Anh có bắt ngờ này cho em.”

“Tôi nghĩ mình đã có quá nhiều bất ngờ trong suốt tuần vừa qua rồi”, cô lầu bầu.

“Ồ, thôi nào, em phải thừa nhận anh đã khiến cuộc đời em thú vị lên nhiều đấy chứ.”

Cô khịt mũi. “Nếu có ai gọi trò bắt cóc là thú vị, thì tôi nghĩ anh đã ghi được điểm rồi đó, thưa ngài.”

“Anh thích em gọi anh là Robert hơn.”

“Thế thì thật đáng thương cho anh, tôi không đến trái đất này chỉ để lưu tâm đến sở thích của anh.”

Anh chỉ mỉm cười. “Anh rất thích được đấu khẩu với em.”

Tay Victoria siết chặt hai bên sườn. Tin rằng anh chỉ càng khoái chí với những câu lẳng mạ của cô mà thôi. Cô liếc nhìn ra ngoài cửa sổ và nhận ra MacDougal đã rời khỏi đường Canterbury. Cô quay trở lại phía Robert. “Chúng ta đang đi đâu thế? Tôi tưởng anh bảo chúng ta sẽ đến Ramsgate.”

“Chúng ta sẽ đến Ramsgate. Chúng ta chỉ tạt qua Whitsable một chút thôi.”

“Whitsable? Vì sao?”

Anh nhào lên phía trước và ngông nghênh cười nhạo. “Hầu.”

“Hầu?”

“Món tuyệt nhất thế gian.”

“Robert, tôi không muốn ăn hầu. Làm ơn đưa thẳng tôi đến Ramsgate.”

Anh nhướn hàng lông mày. “Anh không phát hiện em lại háo hức được ở một mình với anh thế đấy. Anh sẽ ra lệnh cho MacDougal đi hết tốc lực đến Ramsgate.”

Victoria gần như nhảy bật khỏi ghế vì tức giận. “Đó không phải là điều tôi ám chỉ, anh thừa biết là thế!”

“Vậy tức là chúng ta có thể tiếp tục đến Whitsable?”

Victoria có cảm giác mình không khác gì một con mèo vướng vào cuộn len mà không có cơ hội thoát ra. “Dù tôi có nói gì thì anh cũng chẳng thèm nghe.”

Mặt Robert tức khắc tối sầm. “Không phải thế. Anh luôn lắng nghe em.”

“Có lẽ, và nếu thế thật, thì dù sao anh cũng quảng hết ý kiến lẫn yêu cầu của tôi qua vai và làm theo ý anh.”

“Victoria, lần duy nhất anh làm thế vì lưu tâm đến khát khao ngốc nghếch muốn được sống ở khu ổ chuột tệ hại nhất Luân Đôn của em.”

“Đó không phải là khu ổ chuột tệ hại nhất”, cố nghiêng rằng, một hành động dần trở thành thói quen.

“Anh không muốn thảo luận về vấn đề này.”

“Bởi anh sẽ không thèm nghe những gì tôi nói!”

“Không”, anh nhào người lên trước, “Là bởi chúng ta đã thảo luận hết nước hết cái rồi. Anh sẽ không cho phép em ở nơi nguy hiểm luôn rình rập như thế.”

“Anh không có quyền ‘cho phép’ tôi làm bất cứ điều gì.”

“Em thường không quần trí tới mức tự lôi bản thân vào nguy hiểm chỉ vì giận dữ thế này.” Anh khoanh tay, miệng anh hằn lại thành một đường mỏng dính. “Anh đã làm điều anh cho là tốt nhất.”

“Vì thế nên anh bắt cóc tôi”, cô chua chát nói.

“Nếu em còn nhớ thì anh đã đề nghị em đến ở nhà họ hàng của anh. Em đã từ chối.”

“Tôi không muốn lệ thuộc.”

“Không muốn lệ thuộc thì không nhất thiết phải ở một mình.”

Victoria không thể nghĩ ra câu gì để bác bỏ lại lời phát biểu đó, nên cô giữ im lặng.

“Khi anh cưới em”, Robert dịu dàng nói, “anh muốn được đồng sức đồng lòng với em theo tất cả các nghĩa. Anh muốn hỏi ý kiến em về việc quản lý đất đai và mối quan tâm đến những người tá điền. Anh muốn chúng ta cùng nhau quyết định phương pháp nuôi dạy những đứa con của chúng ta. Anh không biết vì sao em lại quá chắc chắn rằng yêu anh đồng nghĩa với việc em sẽ đánh mất bản thân như thế.”

Cô quay đi, không muốn anh nhìn thấy cảm xúc dâng đầy trong đôi mắt.

“Một ngày nào đó em sẽ nhận ra được yêu có nghĩa là như thế nào.” Anh buông tiếng thở dài rã rời. “Anh chỉ ước sao ngày đó chóng đến.”

Victoria suy nghĩ mãi về câu nói đó suốt phần đường còn lại để Whitsable.

Họ ngừng lại dùng bữa ở một quán trọ đông vui có bàn ăn ngoài trời. Robert đưa mắt nhìn trời và nói: “Có vẻ sắp mưa, nhưng không, anh nghĩ có thể phải một giờ nữa. Em có muốn ăn bên ngoài không?”

Cô trao cho anh nụ cười thăm dò. “Ánh nắng có vẻ chan hòa.”

Robert khoác cánh tay cô và hộ tống cô đến chỗ một chiếc bàn nhỏ nhìn ra mặt nước. Anh thấy lạc quan vô cùng. Anh cảm giác bằng cách nào đó mình đã vượt qua chướng ngại để đến được gần cô sau cuộc nói chuyện trong xe ngựa của họ. Cô vẫn chưa sẵn sàng để thừa nhận rằng cô yêu anh, nhưng anh nghĩ cô có thể đã đến gần mức thừa nhận hơn một chút so với ngày hôm trước.

“Ngôi làng Whitsable đã nổi tiếng với món hàu từ thời La Mã”, anh nói khi họ ngồi xuống.

Cô kéo khăn ăn bằng những ngón tay run rẩy. “Thật ư?”

“Ừ. Anh không biết vì sao chúng ta lại chưa bao giờ đến đây hồi còn hò hẹn.”

Cô cười buồn. “Cha tôi sẽ không cho phép. Và cũng phải đi một quãng xa đến bờ biển phía bắc của Kent.”

“Em có bao giờ tự hỏi cuộc sống của chúng ta sẽ ra sao nếu bảy năm trước chúng ta kết hôn không?”

Đôi mắt cô trượt xuống lòng mình. “Mọi lúc”, cô thì thầm.

“Chúng ta chắc hẳn sẽ đến đây dùng bữa”, anh nói. “Anh sẽ không để bảy năm trôi qua mà không dùng một bữa hàu tươi ở đây.”

Cô không nói gì.

“Anh mừng tượng hắc chúng ta đã có con. Có lẽ hai hoặc ba đứa.” Robert biết anh có hơi ác độc. Mặc cho sự chán ghét của Victoria với cuộc sống của một gia sư, cô luôn có một bản năng làm mẹ vô bờ. Anh cố tình lôi kéo những cảm xúc sâu xa nhất của cô bằng việc đề cập đến những đứa trẻ họ có thể đã có cùng nhau.

“Phải”, cô nói, “anh hoàn toàn chính xác”.

Cô trông khổ sở đến mức Robert không nhẫn tâm tiếp tục. Anh giương một nụ cười sáng lạn lên khuôn mặt và nói, “Theo anh biết thì hàu được cho là rất có tác dụng với chuyện yêu đương.”

“Tôi chắc anh sẽ tin vào điều đó.” Victoria hiển nhiên trông nhẹ nhõm phần nào khi anh đổi chủ đề, dù cho chủ đề mới này có vượt xa sự hấp dẫn đi chăng nữa.

“Không, không, đó chỉ là những kiến thức thông thường thôi.”

“Phần lớn những gì được cho là kiến thức thông thường đều không dựa vào thực tế”, cô phản đối.

“Tốt. Là một người có xu hướng khoa học như anh, anh không thích chấp nhận điều gì là sự thật trừ khi được dựa trên một cuộc thí nghiệm khắt khe.”

Victoria cười khúc khích.

“Thực tế”, Robert nói, gõ chiếc đĩa lên khăn trải bàn, “anh nghĩ có thể làm thí nghiệm với chuyện này đây”.

Cô nhìn anh hồ nghi. “Anh đang tính toán cái gì vậy?”

“Đơn giản là em chỉ cần ăn mấy con hàu vào chiều nay thôi. Rồi anh sẽ giám sát em thật kỹ lưỡng” - anh nhúc nhích hàng lông mày theo một lối rất lố bịch - “để xem em có vẻ thích anh hơn tí nào không.”

Victoria bật cười. Cô không ngăn được. “Robert”, cô nói, nhận thức bản thân mỗi lúc một thích thú mặc cho ý định nhất quyết phải cấu kỉnh của mình, “đấy là kế hoạch ngớ ngẩn nhất tôi từng được nghe”.

“Có lẽ thế, nhưng thậm chí khi kế hoạch đó không thành công, anh chắc chắn cũng sẽ rất khoái chí với việc quan sát của mình.”

Cô lại bật cười. “Miễn là anh không tự mình ăn những con hàu đó. Nếu anh ‘thích’ tôi nhiều hơn, tôi có khi sẽ phát hiện mình đang bị áp giải đến nước Pháp cũng nên.”

“Cũng đáng quan tâm đấy.” Anh giả bộ cân nhắc một cách nghiêm túc. “Dù sao thì Ramsgate cũng là một cảng lục địa. Anh tự hỏi không biết ở Pháp có kết hôn nhanh hơn được không.”

“Đừng bao giờ nghĩ đến chuyện đó”, cô cảnh cáo.

“Cha anh chắc chắn sẽ bị nhồi máu cơ tim nếu biết anh kết hôn theo nghi thức Thiên Chúa”, anh lơ đãng. “Nhà Kemble bọn anh luôn là các tín đồ Tin lành.”

“Ôi, lạy Chúa”, Victoria la lên, chảy nước mắt vì buồn cười. “Anh có thể hình dung cha tôi sẽ làm gì không? Mục sư đạo Tin lành của Bellfield? Ông sẽ tắt thở ngay tại chỗ. Tôi đảm bảo.”

“Ông sẽ khẳng khái tự mình tổ chức lại đám cưới cho chúng ta”, Robert nói. “Và Eleanor chắc chắn sẽ đảm nhiệm vị trí đưa em đến chỗ bệ thờ”

Mặt Victoria dịu đi. “Ôi, Ellie. Tôi nhớ con bé.”

“Em chưa có dịp nào về thăm con bé sao?” Robert ngồi lui lại cho phép người chủ quán trọ đặt đĩa hàu lên bàn.

Victoria lắc đầu. “Không kể từ... ừm, anh biết rồi đấy. Nhưng chúng tôi vẫn thường xuyên viết thư cho nhau. Con bé vẫn vậy. Con bé bảo đã nói chuyện với anh.”

“Ừ, cuộc nói chuyện ấy khá nghiêm túc, nhưng anh có thể thấy con bé vẫn vô cùng hoạt bát.”

“Ôi, đương nhiên rồi. Anh có biết con bé đã làm gì với khoản tiền nó lừa được từ anh khi chúng ta còn hẹn hò không?”

“Không, làm gì?”

“Đầu tiên con bé đầu tư vào một tài khoản hưởng lãi. Rồi, khi con bé quyết định nên thu về một tỷ suất lợi nhuận cao hơn, nó bắt đầu nghiên cứu chuyên mục tài chính của tờ Thời Đại và đầu tư vào cổ phiếu.”

Robert phá lên cười khi anh đặt vài con hàu lên một chiếc đĩa cho Victoria. “Em gái em chưa bao giờ thôi khiến anh sửng sốt. Anh tưởng phụ nữ không được phép giao dịch chứng khoán.”

Victoria nhún vai. “Con bé bảo với người môi giới rằng nó thực hiện công việc thay cha tôi. Tôi tin rằng nó đã bảo cha đại loại là người ưa ẩn dật và không chịu rời khỏi nhà.”

Robert cười ngặt nghẽo đến mức anh phải đặt xuống con hàu anh định ăn. “Cha em sẽ cắt đầu con bé nếu biết nó lại đi gieo rắc loại chuyện bịa đặt như thế.”

“Không ai giỏi giữ bí mật hơn Ellie đâu.”

Nụ cười luyến tiếc hiển hiện trên gương mặt Robert. “Anh biết. Chắc chắn anh sẽ tham khảo vài vấn đề tài chính ở chỗ con bé.”

Victoria đột ngột ngược lên. “Anh sẽ làm thế sao?”

“Làm gì?”

“Hỏi ý kiến con bé.”

“Tại sao không? Anh chưa bao giờ gặp ai có sở trường sử dụng tiền bạc giỏi hơn em gái em. Nếu con bé là đàn ông, con bé chắc chắn sẽ trở thành thống đốc ngân hàng Anh mất.” Robert nhặt con hầu anh vừa đặt xuống lên. “Sau khi chúng ta kết hôn... Không, không, không, đừng bao giờ bận tâm đến việc nhắc anh nhớ rằng em không chấp nhận lời cầu hôn của anh, bởi anh cũng thừa hiểu rồi. Anh đơn giản chỉ đang giả dụ, nếu vậy em nên mời con bé đến ở với chúng ta.”

“Anh sẽ để tôi làm thế sao?”

“Anh nào có phải là kẻ tàn ác, Victoria. Anh không biết vì sao em lại cho rằng anh sẽ dùng nắm đấm sắt để kiểm soát em một khi chúng ta kết hôn. Tin anh đi, anh sẽ hạnh phúc hơn bao giờ hết nếu được chia sẻ với em vài trách nhiệm đối với tước vị. Nó có thể khá vất vả đấy.”

Victoria trầm ngâm quan sát anh. Cô chưa bao giờ nhận ra những đặc quyền của Robert cũng có thể là gánh nặng. Mặc dù tước hiệu của anh chỉ là trên danh nghĩa cho đến khi cha anh qua đời, anh vẫn có rất nhiều trách nhiệm với đất đai và những tá điền của mình.

Robert ra dấu về chiếc đĩa của cô. “Em không thích ăn hầu sao?” Anh mỉm cười hư hỏng. “Hay em sợ thí nghiệm khoa học của anh có thể được chứng minh là thành công?”

Victoria rũ mình khỏi sự mơ màng. “Tôi chưa bao giờ ăn hầu trước đây. Tôi không biết phải ăn nó như thế nào.”

“Anh không biết em lại có lỗ hổng lớn như thế trong kiến thức ẩm thực đấy. Đây, để anh chuẩn bị một con cho em.” Robert nhặt lên một con hầu từ chiếc đĩa giữa bàn, vắt một chút nước chanh, chấm một chút rau cải ngựa[2], rồi đưa cho cô.

[2] Gia vị có vị cay tương tự như wasabi của Nhật

Victoria nhìn con vật thân mềm đó đầy hồ nghi. “Giờ tôi làm gì?”

“Em đưa lên môi và nuốt nó thôi.”

“Nuốt? Không cần nhai á?”

Anh mỉm cười. “À không, em nhai một chút chứ. Nhưng trước hết chúng ta phải cụng hầu đã.”

Victoria nhìn quanh. “Tôi không nghĩ họ mang cho chúng ta cái bánh mì nướng[3] nào cả.”

[3] Toast: vừa có nghĩa là cụng ly, nâng ly, chúc mừng, vừa mang nghĩa là bánh mì nướng.

“Không, không, cụng ly cơ. Chúc mừng. Vì hạnh phúc. Nghĩa đó cơ mà.”

“Với một con hầu?” Cô híp mắt ngờ vực. “Tôi chắc chắn đây không phải thông lệ.”

“Thế thì chúng ta sẽ biến nó thành thông lệ của chúng ta vậy.” Anh giơ con hầu lên. “Của em nữa.”

Victoria giơ con hầu của cô lên. “Tôi thấy thật ngốc nghếch.”

“Đừng như thế. Thi thoảng chúng ta cũng xứng đáng có chút vui vẻ chứ.”

Cô cười nhăn nhó. Vui vẻ à. Đúng là một khái niệm chỉ có trong tiểu thuyết. “Thôi được rồi. Chúng ta cụng ly vì cái gì đây?”

“Đương nhiên là vì chúng ta rồi.”

“Robert...”

“Em đúng là đồ phá bình. Thôi được rồi, vì hạnh phúc đi!”

Victoria đung vó hầu cái cạch vào con hầu của anh. “Vì hạnh phúc.” Cô nhìn Robert ăn, và sau khi lẩm bẩm, “Ai thì cũng chỉ sống một lần mà thôi”, rồi làm theo anh và húp vào.

Robert thích thú nhìn cô. “Em thấy thế nào?”

Victoria lấp ba lấp bắp. “Lạy Chúa, nhưng đây là món ăn kỳ quái nhất trên đời tôi từng biết.”

“Anh thấy khó mà phân biệt đây là lời nhận xét tích cực hay tiêu cực nữa”, Robert nói.

“Tôi cũng thế”, cô đáp, hơi giật mình. “Tôi không thể xác định đây là món ngon nhất hay tệ nhất tôi từng ăn.”

Anh cười ha hả. “Có lẽ em nên thử một con nữa xem.”

“Tôi nghĩ họ không có món thịt bò hầm đúng không?”

Anh gật đầu.

“Ừm, nếu vậy tôi cho là mình sẽ cần dùng thêm một con hàu nữa nếu không muốn chết đói vào cuối ngày hôm nay.”

Anh chuẩn bị một con khác cho cô. “Ước muốn của em là mệnh lệnh của anh.”

Cô ném cho anh ánh nhìn hoài nghi. “Tôi sẽ gửi đến anh một chút thân ái và không đáp trả một câu thích hợp cho lời bình luận đó.”

“Anh tin rằng em sẽ làm thế.”

Victoria ăn một con hàu khác, dùng khăn ăn chấm môi và cười tinh quái. “Phải rồi, không phải tôi đã làm vậy rồi sao?”

Robert thoáng im lặng, rồi anh nói: “Anh nghĩ hiệu quả rồi đấy”.

“Sao cơ?”

“Những con hàu. Anh nghĩ em đã thích anh hơn một chút rồi đấy.”

“Không hề”, cô nói, cố gắng kinh khủng lắm mới không mỉm cười.

Anh ôm lấy ngực. “Anh vỡ tim mất rồi. Hoàn toàn tang thương.”

“Anh thôi ngớ ngẩn đi.”

“Hoặc có lẽ...” Anh gãi đầu, cố gắng tỏ ra nghiêm túc và trầm ngâm. “Có lẽ lý do em không thích anh nhiều hơn là bởi em đã thích anh ngay từ ban đầu rồi.”

“Robert!”

“Anh biết rồi, anh biết rồi. Anh chỉ đang trêu em thôi. Nhưng em cũng vui còn gì.”

Cô không nói gì.

“Em vẫn còn giận vì chúng ta rẽ sang Whitsable à?”

Có một quãng lặng thật lâu, rồi Victoria lắc đầu.

Robert không nhận ra mình nín thở này giờ cho đến khi hơi thở đó được trút ra thật dài. Anh vươn qua bàn và đặt tay lên tay cô. “Lúc nào cũng có thể thế này”, anh thì thầm. “Em luôn có thể hạnh phúc thế này.”

Cô mở miệng định nói, nhưng anh không cho. “Anh đã thấy trong đôi mắt em”, anh nói. “Chiều nay em cảm thấy dễ chịu hơn bất cứ lúc nào trong bảy năm qua.”

Lý trí của Victoria ép buộc trái tim khó bảo phải rút tay ra. “Anh đâu có ở bên tôi bảy năm qua. Anh không thể biết tôi có cảm giác gì.”

“Anh biết”, anh ngừng lại. “Và điều đó khiến tim anh tan vỡ.”

Họ im lặng suốt thời gian còn lại của bữa ăn.

Chuyến đi đến Ramsgate chỉ mất khoảng ba giờ. Robert rất ngạc nhiên khi thấy Victoria ngủ thiếp đi trong xe ngựa. Anh tưởng cô quá căng thẳng để có thể thả lỏng thế này, nhưng rồi có lẽ đơn giản là do cô đã kiệt sức. Anh không để tâm nhiều đến hành động vô ý của cô vì anh thích ngắm nhìn khi cô đang ngủ.

Điều này cũng cho anh cơ hội được bế cô vào nhà lúc họ đến nơi. Cô thật ầm áp, mềm mại và là tất cả những gì anh hằng ao ước. Anh khẽ khàng đặt cô lên giường trong căn phòng ngủ thứ hai và kéo chăn đắp

cho cô. Cô hẳn sẽ thấy bất tiện nếu ngủ với nguyên váy áo trên người thế này, nhưng anh cũng không nghĩ cô sẽ thích anh cởi đồ cho cô.

Anh, đương nhiên sẽ thích vậy hơn... Anh rùng mình và lắc đầu. Không cần biết anh làm kiểu gì hơn. Chỉ nghĩ thôi cũng khiến anh nóng rực và chiếc cà vạt đột nhiên có cảm giác thít chặt đến khác thường trên cổ anh.

Robert rời khỏi phòng với tiếng rên rĩ, kiên quyết sẽ đi ngâm mình dưới làn nước biển lạnh giá càng nhanh càng tốt.

17. Chương 17

Victoria thức dậy và ngửi thấy làn không khí mặn mặn vị muối. Cô ngáp và chớp mắt, ngay lập tức thức giấc về khung cảnh bao quanh. Cô nhận ra đây hẳn là căn nhà của Robert. Cô tự hỏi không biết anh đã mua nó khi nào. Anh không hề sở hữu nơi này lúc họ hẹn hò nhiều năm trước.

Cô ngồi dậy trên giường và đánh giá căn phòng. Nơi này thực sự rất đáng yêu, toàn một màu xanh biển và hồng đào. Căn phòng không đặc biệt nữ tính, nhưng nó cũng không mang cảm giác dành cho đàn ông, cô chắc chắn đây không phải là phòng ngủ của Robert. Cô trút tiếng thở dài nhẹ nhõm. Cô thực sự không nghĩ anh sẽ trở trên đến mức đưa cô vào phòng ngủ của anh, nhưng đúng là có một chút sợ hãi.

Victoria đứng dậy và quyết định thăm thú căn nhà. Ngôi nhà yên tĩnh - Robert hẳn đang ngủ hoặc ra ngoài. Điều này cho cô cơ hội tuyệt vời để ngó nghiêng. Cô đi chân đất ra ngoài hành lang, không buồn xỏ giày vào. Đây là một ngôi nhà nhỏ và kiên cố, với những bức tường đá dày và phần mái làm từ gỗ. Hai căn phòng chiếm hết diện tích trên tầng hai của ngôi nhà, nhưng mỗi phòng đều có một lò sưởi. Victoria nhòm vào căn phòng kia và chắc chắn đó là phòng của Robert. Chiếc giường bốn cọc chắc chắn, đầy nam tính và hướng ra ngoài cửa sổ rộng lớn, có một tầm nhìn tuyệt vời ra Eo biển Dover^[1]. Một chiếc kính thiên văn nằm cạnh cửa sổ. Robert lúc nào cũng thích ngắm nhìn các vì sao.

[1] Eo biển giữa Anh và Pháp. Đây là nơi gần lục địa Châu u nhất của nước Anh.

Cô bước trở lại hành lang và đi xuống tầng. Không còn từ gì để miêu tả ngôi nhà ngoại trừ ấm cúng. Không hề có một phòng ăn chuẩn mực, phòng khách trông thoải mái và khá đáng yêu. Victoria đi ra khu vực phía sau qua phòng ăn, đang định xem xét nhà bếp thì phát hiện được một tờ giấy nhấn trên bàn. Cô nhặt nó lên và ngay lập tức nhận ra nét chữ của Robert.

V -

Anh đi bơi. - R

Đi bơi? Người đàn ông này điên ư? Ừ thì cứ cho đây là mùa hè đi, nhưng hôm nay nào có nhiều nắng lắm, và nước hẳn là vẫn còn lạnh cóng. Victoria đi ra cửa sổ để xem có thể thấy Robert giữa những con sóng không, nhưng mặt nước ở quá xa để cô có thể nhìn thấy bất cứ thứ gì.

Cô chạy lên tầng và đi giày vào. Bởi cô không có khăn - quả thực, cô thậm chí không có một chiếc váy nào khác để thay ngoài chiếc váy ngủ bằng lụa xanh quỳn rũ mà anh đã chọn - cô lấy một tấm mền mỏng để choàng quanh vai. Gió có vẻ đang mạnh dần lên, và bầu trời dần thẫm tối hơn. Cô không dám chắc chiếc váy đang mặc có thể đủ ấm để đương đầu với thiên nhiên không.

Victoria hăm hở đi xuống tầng và ra ngoài cửa. Cô có thể thấy phía bên trái một con đường dẫn thẳng xuống triền dốc ra bãi đá trên bờ biển. Con đường rất hẹp, cho nên cô cẩn thận bước xuống, dùng một tay giữ tấm mền trên vai, tay kia để giữ thăng bằng. Sau vài phút đi rón rén, cô đã đến nơi và rà mắt ra xa để tìm Robert.

Anh đâu rồi?

Cô khum tay lên môi để gọi tên anh. Cô không nghe thấy tiếng đáp lại qua tiếng sóng vỗ rào rào. Cô không thực sự mong anh sẽ hét lên đáp lại, nhưng một cái vẫy tay hoặc một cử động cho thấy anh vẫn còn sống cũng ổn rồi.

Cô siết chặt tấm mền quanh người, rồi sửa lại chút ít để bảo vệ váy áo khi ngồi xuống.

Ngọn gió trở nên dữ tợn hơn, không khí mằn mặn chích vào hai gò má cô. Tóc cô dần trở nên khô quánh, những ngón chân đông cứng, chết tiệt, Robert đâu rồi? Đi bơi trong cái thời tiết này không thể nào an toàn được. Cô lại đứng lên, nhìn về phía xa, và hét tên anh. Rồi, ngay khi cô quyết định không để tình cảnh của mình tệ hơn nữa, thì một giọt mưa đột ngột rơi bộp lên má.

Victoria ngược lên, nhìn thấy hai cánh tay đang run rẩy và nhận ra không phải vì hơi lạnh. Cô đang sợ hãi. Nếu Robert chết đuối...

Cô không dám nghĩ tiếp. Cô vẫn còn cáu giận với anh vì thái độ kiêu căng của anh suốt tuần vừa qua, cô không hề chắc chắn mình có muốn cưới anh hay không, nhưng ý nghĩ anh sẽ vĩnh viễn rời khỏi thế giới này là điều vượt quá nhận thức của cô.

Mưa trở nên nặng hạt hơn. Victoria tiếp tục hét gọi tên Robert, nhưng cơn gió thổi ngược không đưa tiếng cô ra ngoài biển. Cô cảm thấy bất lực và bơ vơ. Chắc chắn mạo hiểm lao xuống nước cứu anh là vô ích - anh bơi giỏi hơn cô rất nhiều, và bên cạnh đó, cô không có manh mối nào chỉ ra anh đang ở đâu. Cho nên cô chỉ có thể tiếp tục gào thét tên anh. Không phải vì anh có thể nghe thấy, mà vì đó là điều duy nhất cô có thể làm.

Nếu không làm gì thì sẽ đau đớn đến tột độ.

Cô quan sát bầu trời đen sẫm báo hiệu đầy điềm gở, lắng nghe tiếng gió rít mỗi lúc một dữ tợn hơn. Và tự nhủ phải hít thở đều đặn trong khi trái tim rộn lên vì sợ hãi. Và rồi, ngay khi cô chắc chắn mình sẽ suy sụp hoàn toàn, cô nhìn thấy một điểm hồng chớp lên phía chân trời.

Cô chạy đến mép nước. “Robert!”, cô hét. Một phút qua đi, rồi cô cuối cùng cũng có thể xác định vật thể trong nước ấy quả thực là một người đàn ông.

“Ôi, tạ ơn Chúa, Robert”, cô thở hắt, chạy đến tầng nước ngập cao dần. Anh vẫn ở quá xa với khả năng của cô, nhưng cô không thể ngăn nổi bản thân hướng về phía anh. Bên cạnh đó, có vẻ hơi ngốc nghếch khi lo lắng sẽ làm ướt mắt cá chân trong khi cơn mưa đã làm váy áo cô ướt sũng.

Cô lội ra xa hơn cho đến khi những con sóng cao đến đầu gối. Luồng nước lúc này rất mạnh, đang đẩy cô ra xa về phía nước sâu, cô run lên vì sợ hãi. Robert đang chiến đấu với dòng nước. Giờ cô có thể nhìn thấy anh rất gần; sải bơi của anh vẫn rất mạnh mẽ, nhưng chúng dần trở nên không đều nữa. Anh đang thấm mệt.

Cô lại hét lên tên anh, lần này anh ngừng lại và ngược lên trong khi vẫy quạt nước. miệng anh mấp máy, và từ tận trái tim Victoria biết rằng anh đã gọi tên cô.

Anh hụp đầu xuống và bơi về phía trước. Có thể là do trí tưởng tượng của Victoria, nhưng giờ trông như thể anh đang di chuyển nhanh hơn một chút. Cô vươn tay ra và bước thêm một bước về phía trước. Lúc này khoảng cách giữa họ chỉ còn khoảng chín mét. “Gần đến nơi rồi!”, cô la lên. “Anh có thể làm được, Robert!”

Nước giờ đã cao đến eo và rồi đột nhiên một đợt sóng ập tới ngập đầu cô. Cô ngã dúm dui, trong một thoáng không biết làm sao để đứng lên. Và rồi, một cách diệu kỳ, bàn chân cô chạm tới đáy, gương mặt cô hướng lên trên kiếm tìm không khí. Cô chớp mắt, nhận ra giờ cô đang đối diện với bờ cát, và quay lại vừa kịp lúc Robert loạng choạng tiến về phía cô. Ngực anh để trần, còn chiếc quần bám dính vào đùi anh.

Anh gần như đổ nhào lên người cô. “Lạy Chúa, Victoria”, anh hỗn hển, “Khi anh nhìn em ngã xuống...” Anh gập lưng, thở dốc, không thể nói hết câu.

Victoria túm lấy cánh tay và bắt đầu kéo đi. “Chúng ta phải đến chỗ bờ cát”, cô nài nỉ.

“Em... Em ổn chứ?”

Cô há hốc mồm nhìn anh qua màn mưa như trút. “Anh đang hỏi em đấy à? Robert, anh bơi cách bờ cả dặm! Em không thể nhìn thấy anh. Em sợ hãi. Em...” Cô ngưng lại. “Sao giờ em lại nói đến chuyện này thế này?”

Họ lao đảo tiến về bờ. Victoria thấy lạnh và không còn chút sức lực, nhưng cô biết anh còn yếu hơn, nên cô ép buộc hai chân mình bước tiếp để kéo cả hai người cùng đi. Anh bám lấy cô, cô có thể cảm nhận được hai chân run rẩy của anh.

“Victoria”, anh hốt hển.

“Đừng nói gì hết.” Cô tập trung nhìn về phía bờ, khi đến nơi cô lại tập trung đi lên con đường mòn.

Anh khựng lại, ngăn cô ngừng bước. Anh dùng tay đón lấy mặt cô, mặc kệ mưa và gió, để nhìn vào mắt cô. “Em ổn chứ?”, anh lặp lại.

Victoria trừng mắt với anh, không tin nổi anh ngừng lại giữa cơn bão chỉ để hỏi cô câu này. Cô lấy tay mình phủ lên tay anh và nói: “Robert, em ổn. Em thấy lạnh, nhưng em vẫn ổn. Chúng ta phải đưa anh vào trong”.

Victoria không biết họ đã đi lên còn đường dốc ngược đó bằng cách nào. Gió và mưa khiến mặt đất nhão nhoét, hơn một lần một trong hai người bị vấp chân và trượt ngã, rồi lại được người kia kéo đứng dậy. Cuối cùng, với đôi bàn tay trở nên tê buốt và thô ráp, Victoria kéo mình qua đỉnh đồi và đặt chân lên thảm cỏ xanh mướt của ngôi nhà. Một giây sau đó Robert đến cùng cô.

Lúc này mưa xối rào rào, gió rú rít như tiếng thét của hàng trăm nữ thần báo tử. Họ cùng nhau loạng choạng tiến về phía trước của ngôi nhà. Robert túm lấy tay nắm và giật cửa mở, đẩy Victoria vào không gian ấm áp bên trong.

Lúc cả hai vào đến nơi, họ đứng yên như phỗng, tê liệt và nhẹ nhõm.

Robert là người đầu tiên hồi tỉnh, anh vươn tay siết lấy Victoria rồi lôi cô về phía anh. Hai cánh tay anh run rẩy mất kiểm soát, nhưng vẫn ôm cô thật chặt. “Anh cứ tưởng đã mất em”, anh thì thào, ấn môi mình lên thái dương cô. “Anh cứ tưởng đã mất em rồi.”

“Đừng có ngốc thế, em...”

“Anh cứ tưởng đã mất em”, anh lặp lại, cái ôm của anh vẫn mạnh mẽ. “Đầu tiên anh tưởng mình sắp... rằng anh không thể quay lại, anh không muốn... Lạy Chúa, anh không muốn chết, nhất là khi chúng ta đã gần đến...” Hai bàn tay anh đưa lên mặt cô, giữ cô thật yên trong khi anh ghi nhớ từng đường nét, từng vết tàn nhang, từng sợi lông mi của cô. “Rồi khi em ngã xuống...”

“Robert, chỉ có một lúc thôi.”

“Anh không biết em có biết bơi không. Em chưa bao giờ nói với anh rằng em bơi được.”

“Em có thể bơi. Không giỏi bằng anh, nhưng em có thể... Không quan trọng nữa. Em ổn mà.” Cô gỡ tay anh ra và cố gắng đẩy anh về phía cầu thang. “Chúng ta phải đưa anh về giường. Anh sẽ chết mất nếu không lau khô người.”

“Em cũng vậy”, anh lầm bầm, trong lúc để mặc cô dẫn anh đi.

“Em không lặn xuống Eo Dover để báo cáo cho Chúa biết nó rộng bao nhiêu. Ngay khi chăm sóc cho anh xong, em hứa sẽ thay quần áo.” Cô gần như phải đẩy anh lên cầu thang. Anh liên tiếp sẩy chân, dường như chưa bao giờ nhắc chân đủ cao để bước lên bậc tiếp theo. Khi họ đến tầng hai, cô lại thúc anh lên trước.

“Em cho rằng đây là phòng anh”, cô nói, dẫn anh vào trong.

Anh gật đầu cụt lủn.

“Cởi quần áo ra”, cô ra lệnh.

Robert chỉ có vừa đủ sức để bật cười. “Nếu em biết anh đã mơ em nói câu này với anh bao nhiêu lần...” Anh nhìn xuống đôi bàn tay, chúng đang run rẩy dữ dội vì công lạnh. Móng tay của anh đã chuyển sang xanh tím.

“Đừng có ngốc thế”, Victoria nghiêm khắc nói, cô chạy quanh phòng để châm nến. Giờ mới chập tối, nhưng cơn bão đã lấy đi gần hết ánh sáng. Cô quay sang và thấy anh vẫn không tiến triển nhiều lắm với mớ quần áo trên người. “Anh sao thế?”, cô trách. “Em đã bảo anh cởi đồ ra rồi mà.”

Anh nhún vai bất lực. “Anh không thể. Ngón tay anh...”

Mắt Victoria hướng xuống đôi bàn tay anh, chúng đang dỏ dẫm cởi quần. Những ngón tay anh run rẩy dữ dội, anh dường như không thể đưa chúng vào sát những chiếc cúc.

Với quyết tâm nhớ lại những ngày làm gia sư không quá xa xôi, cô thu hẹp khoảng cách giữa hai người và cởi quần giúp anh, cố gắng không nhìn khi cô kéo quần xuống.

“Anh vẫn thường hoành tráng hơn bây giờ một chút”, Robert trêu.

Victoria không thể giữ đôi mắt theo ý mình sau lời bình luận đó. “Ồ!”, cô giật mình nói. “Đó không phải thứ em mong đợi một chút nào.”

“Anh chắc chắn cũng không phải thứ anh thích nhìn, tự nhìn”, anh lầu bầu.

Cô đỏ mặt quay đi. “Lên giường đi”, cô nói, cố gắng giữ giọng bình thường nhưng không thành công cho lắm.

Anh cố gắng giải thích khi cô dồn anh về phía giường. “Khi một người đàn ông bị lạnh, anh ta...”

“Thế là đủ rồi, cảm ơn anh. Hơn những gì em cần biết, em đảm bảo.”

Anh mỉm cười, nhưng tiếng va lập cập của hàm răng phá hỏng hiệu quả của nụ cười đó. “Em xấu hổ.”

“Vậy là anh đã phát hiện”, cô nói, băng qua căn phòng về phía tủ quần áo. “Anh có tấm mền dự phòng nào không?”

“Có một cái trong phòng của em.”

“Em đã trùm nó lúc đi xuống biển. Hẳn là em đã làm rơi nó xuống nước.” Cô đóng cánh cửa tủ và quay lại. “Anh đang làm gì thế?”, cô gần như rít lên. Anh đang ngồi trên giường, mà không thèm trùm chăn lên người. Anh khoanh tay lại và tự ôm lấy mình.

Anh chỉ nhìn cô chằm chằm, không chớp mắt. “Anh không nghĩ có lúc anh lại cảm thấy lạnh thế này.”

Cô kéo chăn lên đến tận cằm anh. “Nếu không dùng đám chăn này thì anh sẽ không cảm thấy ấm lên tí nào đâu.”

Anh gật đầu, vẫn run rẩy mất kiểm soát. “Bàn tay em lạnh cóng.”

“Chúng không tệ như tay anh.”

“Đi thay đồ đi”, anh yêu cầu.

“Em muốn đảm bảo anh...”

“Đi đi.” Giọng anh điềm tĩnh, nhưng không hề thiếu uy quyền.

Cô ngừng lại, rồi gật đầu nhanh một cái. “Đừng cử động.”

“Những con ngựa hoang không thể...”

“Em nghiêm túc đấy!” Cô cảnh cáo.

“Victoria”, anh nói, nghe vô cùng yếu ớt. “Anh không thể cử động ngay cả khi anh muốn.”

“Tốt.”

“Đi đi!”

Cô giơ tay lên trời. “Em đi đây, em đi đây.”

Robert vui mình sâu hơn trên giường ngay khi cô rời đi. Chứa lòng lạnh, anh lạnh quá. Khi đi bơi, anh chưa bao giờ tưởng tượng rằng bầu trời sẽ kéo đến cơn bão hung dữ đến vậy. Anh kẹp chặt hàm răng, nhưng dù

thể nào chúng vẫn va vào nhau lập cập. Anh ghét việc bị lệ thuộc vào Victoria thế này, nhất là khi chính cô cũng bị lạnh cóng. Anh luôn thích được trở thành chàng kỵ sĩ mặc giáp sáng ngời của cô - mạnh mẽ, quả cảm và trung thực. Giờ thì anh ướt đẫm, lạnh lẽo và thảm hại. Và cộng thêm nỗi nhục nhã cho sự thất bại, cuối cùng cô cũng nhìn thấy anh trần như nhộng, và anh không có gì nhiều nhận để trưng bày.

“Anh vẫn nằm dưới chăn đấy chứ?”, Victoria hét lên từ phòng kế bên. “Nếu anh xuống giường, em sẽ...”

“Anh không nhúc nhích!”

Anh nghe thấy tiếng làu bàu đại loại như “Tốt” gì đó. Anh mỉm cười. Anh có thể không thích lệ thuộc vào Victoria, nhưng có gì đó nói với anh rằng anh sắp được quan tâm chăm sóc.

Anh kéo những tấm chăn chặt hơn quanh người và chà chân lên khăn trải giường với nỗ lực gần như vô vọng để giúp chúng ấm lên. Anh hầu như không cảm nhận nổi tay mình, nên anh nhét chúng dưới mông, nhưng phần sau của anh cũng lạnh toát y như thế, thành ra cũng không tốt hơn mấy. Anh trùm chăn qua đầu và thổi mạnh lên hai tay. Nó mang lại hiệu quả trong chốc lát.

Những bước chân vang lộp bộp trên hành lang một thoáng trước khi anh nghe thấy Victoria nói: “Anh đang làm gì dưới đó thế?”

Anh nhú đầu lên đủ cao để nhìn thấy cô. “Dưới này ấm hơn.” Rồi anh nhìn cẩn thận thêm một chút. “Em đang mặc cái gì thế?”

Cô nhăn nhó. “Anh có thể nhớ lại là em không kịp mang theo đồ để thay.”

Anh ước cơ mặt mình đủ ấm để giãn ra thành một nụ cười.

“Tất cả những gì em có”, cô tiếp tục, “là chiếc váy ngủ anh tặng em. Còn đây là chiếc mền em lôi xuống từ cái giường kia, cho nó thêm đúng đắn”. Kèm theo tiếng hít vào đoạn trang, cô kéo chiếc mền chặt hơn quanh người.

Mắt Robert đảo tròn lên trời khi anh than vãn, “Anh hẳn phải ốm hơn anh tưởng rồi”.

“Ý anh là sao?” Victoria xông đến bên cạnh anh, ngồi ghé lên mép giường và gạt tóc sang một bên để đặt tay lên trán anh. “Anh sốt à?”

Anh lắc đầu, vẻ mặt anh còn vượt xa cả đau đớn.

“Vậy thì làm sao?”

“Là em”, anh rên rỉ.

Mắt cô mở to. “Em?”

“Em. Trong chiếc váy đó.”

Cô nhăn mày. “Đó là tất cả những gì em có.”

“Anh biết”, anh rên rỉ. “Vậy là trí tưởng tượng hoang dã nhất của anh đã thành hiện thực. Còn anh thì thấm thương đến chết tiệt thế này đây, thậm chí không thể muốn em.”

Cô lui ra sau và khoanh tay lại. “Theo ý em thì anh xứng đáng.”

“Anh đã có cảm giác đấy sẽ là ý kiến của em mà”, anh làu bàu.

“Anh ấm hơn chưa?”, cô hỏi, đánh giá anh có chút vô tình.

Anh lắc đầu.

Victoria đứng dậy. “Em sẽ đi xuống tầng chuẩn bị cho anh một chút súp. Có thức ăn trong bếp đấy chứ?”

Anh ngậy ra nhìn cô.

“Thức ăn?”, cô lặp lại, “Trong nhà bếp?”

“Anh nghĩ vậy”, anh nói, dù nghe không chắc chắn chút nào kể cả với chính anh.

Cô trừng mắt nhìn anh không tin. “Anh đã bắt cóc em đến đây và quên mất dự trữ lương thực ư?”

Môi anh căng lên thành một nụ cười rõ là yếu ớt. “Có thể lắm.”

“Robert, thế này thật khác thường kinh khủng, em không biết nghĩ gì nữa. Anh chưa bao giờ quên một chi tiết nhỏ trong cuộc đời anh cả.”

“Anh đã nhấn người trông nom ngôi nhà rằng anh sắp đến, và yêu cầu anh ta chuẩn bị cho ngôi nhà. Anh đảm bảo anh ta đã mang thức ăn đến đây.” Anh ngừng lại và nuốt khan. “Ít nhất thì anh cũng hy vọng anh ta đã làm thế.”

Victoria đứng đó, với biểu cảm của cô gia sư đáng kính nghiêm khắc và kiên quyết trên gương mặt.

“Em biết nấu ăn chứ?”, anh tràn trề hy vọng hỏi.

“Em là một thần đồng khi có thức ăn trong tay.”

“Em sẽ có thức ăn.”

Cô không nói lời nào khi rời khỏi căn phòng.

Robert lưu lại trên giường, run rẩy và có cảm giác muốn ồm. Không tệ đến thế khi Victoria ở đây. Cô - và chiếc váy ngủ ma quỷ anh dần bắt đầu ước mình đã không mua - đã mang tâm trí anh khỏi sự thật rằng nơi đã từng được anh gọi là ngón chân đã tê cứng như những cột băng gắn trên bàn chân.

Vài phút sau Victoria lại xuất hiện trước ngưỡng cửa phòng anh, hai chiếc cốc nghi ngút khói trong tay cô. Mặt Robert sáng bừng lên. “Súp à?”, anh hỏi. Anh không thể nhớ có lần nào món súp lại nghe tuyệt đến vậy.

Victoria cười ngọt ngào. Thực ra có chút hơi quá ngọt ngào. “Hôm nay là ngày may mắn của anh đấy, Robert.”

Robert hít hà không khí, tìm kiếm mùi thơm. “Cảm ơn em, Victoria, vì...” Anh ngưng bật khi cô đưa cho anh cái cốc. “Cái gì đây?”

“Nước nóng.”

“Em mang cho anh nước nóng? Chẳng phải người ta nên nhận được loại đồ ăn gì đó dinh dưỡng hơn khi bị ồm sao?”

“Anh không bị ồm, chỉ bị lạnh. Và nước nóng, theo đúng định nghĩa, là nóng. Em đảm bảo nó sẽ giúp anh ấm người.”

Anh thở dài. “Không có tí tẹo đồ ăn nào phải không?”

“Một cái bánh quy cũng không.”

Anh uống một ngụm nước, rùng mình thích thú khi hơi nóng chạy xuống bụng anh. Rồi, miệng anh vẫn chưa rời mép cốc, anh ngước lên. “Không trà?”

“Một cái lá cũng không.”

Anh uống thêm một chút, rồi nói: “Anh chưa bao giờ nghĩ sẽ chứng kiến cái ngày mà nhà của một người Anh sẽ hết hẳn trà.”

Victoria mỉm cười. “Giờ anh đã cảm thấy ấm hơn chưa?”

Anh gật đầu và chìa cho cô cái cốc trống không. “Anh nghĩ vẫn còn nước chứ nhỉ?”

Cô đón cái cốc của anh rồi đứng lên, đi về phía cửa sổ. Mưa vẫn trút xuống ngôi nhà đầy giận dữ. “Em không nghĩ chúng ta phải đối mặt với hiểm họa hết nước. Em đang đun một ít trên lò và cũng đặt một cái xô để bên ngoài để hứng thêm nước rồi.”

Anh nhìn lên. “Chắc chắn em sẽ không có ý định ra ngoài trong thời tiết này. Anh không muốn em dính nước mưa.”

Cô mỉm cười và xua lo lắng của anh đi. “Không cần lo cho em. Mái hiên sẽ giúp em khô ráo. Chỉ tay em dính nước thôi.” Cô bắt đầu đi ra.

“Victoria, đợi đã!”

Cô quay lại.

“Em vẫn còn thấy lạnh phải không? Em chẳng làm gì ngoài chăm sóc cho anh cả. Anh không muốn em bị cảm.”

“Có nước sẽ giúp ích hơn. Em...”

“Tay em vẫn đang run.” Nghe gần như một lời buộc tội.

“Không, em ổn mà. Thật đấy. Em chỉ cần chút thời gian để cả người ấm hoàn toàn thôi.”

Anh nhúu mày, nhưng trước khi anh có thể nói gì thêm, cô đã đi như bay khỏi phòng.

Cô lại xuất hiện vào vài phút sau. Tấm mền quanh vai cô trượt xuống làm Robert cố gắng lờ đi hình ảnh chiếc váy ngủ bằng lụa xanh ôm sát lấy những đường cong cơ thể cô. Đây là điều kỳ quái nhất anh từng gặp phải. Tâm trí anh điên cuồng với từng loại tưởng tượng đầy khêu gợi, và cơ thể anh thì từ chối đáp lại.

Robert nguyên rủa cái lạnh thấu xương đó.

Khi Victoria đưa cho anh nước nóng, cô hỏi: “Anh vừa nói gì phải không?”

“Điều đó nghe không lọt tai em đâu”, anh lẩm bẩm.

Cô nhướn mày, nhưng không đặt thêm câu hỏi nào với anh nữa. Trong vài phút họ cứ ngồi bên nhau trong im lặng, Victoria ngồi ghé lên phía đối diện Robert trên chiếc giường.

Đột nhiên cô ngồi thẳng dậy, vội vã đến mức Robert sém đánh rơi chiếc cốc của anh. “MacDougal đâu rồi?”, cô hỏi, siết chặt tấm mền quanh người.

“Anh bảo cậu ta về Luân Đôn rồi.”

Cô rõ ràng được thả lỏng. “Ồi. Thế thì tốt. Em không muốn ai khác nhìn thấy em trong tình trạng này.”

“Hừm, phải. Đương nhiên rồi, nếu MacDougal ở đây chúng ta có thể cử cậu ta ra ngoài mua thức ăn.”

Bụng Victoria réo lên ầm ĩ để hưởng ứng.

Robert liếc cô. “Đói à?”

“Ồ, chỉ một chút thôi”, cô đáp, rõ ràng là nói dối.

“Vẫn còn giận anh sao?”

“Ồ, chỉ một chút thôi”, cô đáp với cái giọng y hệt bên trên.

Anh bật cười. “Em biết anh không bao giờ định bỏ đói em mà.”

“Không, em đảm bảo cường bức mới nằm hàng đầu trong chương trình của anh.”

“Em thừa biết kết hôn mới là mục tiêu chính của anh.”

“Hừm.”

“Thế nghĩa là sao? Em không được hoài nghi mục đích của anh.”

Cô thở dài. “Không, em không nghi ngờ anh. Anh lúc nào cũng là người nhiệt tình nhất mà.”

Có một quãng lặng dài. Robert nhìn cô đặt chiếc cốc xuống cái bàn cạnh giường và xát hai tay với nhau. “Em vẫn thấy lạnh, phải không?”, anh hỏi.

Cô gật đầu, thu chân lại sát người hơn để giữ hơi ấm cho mình.

“Lên giường đi”, anh nói.

Đầu cô chậm chậm quay thẳng sang anh. “Chắc chắn anh đang nói đùa.”

“Cả hai chúng ta đều sẽ ấm hơn nếu góp hơi nóng từ cơ thể chúng ta.”

Trước vẻ ngạc nhiên của anh, cô bật cười. “Em không biết anh lại sáng tạo như vậy đây, Robert.”

“Anh không hề dừng chuyện. Em thừa biết anh đã học khoa học tổng quát ở trường đại học. Nhiệt động lực học là một trong các môn yêu thích của anh.”

“Robert, em từ chối gây tổn hại đến thanh...”

“Ôi, thôi nào, Torie, em không thể gây tổn hại bản thân thêm được nữa đâu.” Anh nghĩ mình đã chọn nhầm câu để nói khi nhìn thấy biểu cảm tổn thương đó trên mặt cô. “Ý của anh là”, anh tiếp tục, “nếu có ai biết em đã ở cả đêm với anh ở đây, họ sẽ kết luận điều tồi tệ nhất. Dù chúng ta có cư xử phải phép hay không. Không ai quan tâm cả.”

“Em quan tâm.”

“Victoria, anh sẽ không quyến rũ em. Dù có cố thì anh cũng không thể. Cả cơ thể anh lạnh đến chết tiệt... Tin anh đi, chính xác thì anh không được trong trạng thái hoạt động tối ưu đâu.”

“Anh vẫn thấy lạnh à?”, cô hỏi.

Anh bắt được ý ngay trước khi mỉm cười. Đương nhiên rồi! Victoria sẽ không rúc lên giường với anh để tự làm ấm bản thân, nhưng cô sẽ vui lòng làm thế nếu để tốt cho anh. “Đông cứng”, anh nói, và va răng vào nhau lập cập mấy cái để tăng thêm hiệu quả.

“Nếu em lên đó nằm cùng anh thì sẽ giúp anh ấm hơn chứ?” Trông cô có vẻ hồ nghi.

Anh gật đầu, có thể duy trì biểu cảm chân thật nhất trên mặt vì nghiêm túc mà nói thì anh không hề nói dối. Anh sẽ cảm thấy ấm áp hơn với hơi nóng phả ra từ cơ thể của ai đó khác nằm bên cạnh anh.

“Và em cũng cảm thấy ấm hơn nữa?” Cô rùng mình.

Mắt anh hẹp lại. “Em sẽ lên đây nằm với anh chứ? Em vẫn rét run vậy mà vẫn chạy quanh nhà lo cho anh mà để mặc bản thân mình.” Anh nhào người ra thêm vài phân, rồi vươn người lên từ dưới những tấm chăn. Những tấm chăn trượt dần xuống, để lộ vòm ngực vạm vỡ của anh.

“Robert!”

Bàn tay anh nắm lấy bàn chân trần của cô. “Lạy Chúa!”, anh la lên. “Em còn lạnh hơn cả anh.”

“Thực tế chỉ có chân em lạnh thôi. Sàn nhà...”

“Ngay lập tức!”, anh rống.

Victoria vội vàng vàng chui vào dưới những tấm chăn. Cánh tay Robert vòng ôm lấy cô và kéo mạnh cô nằm bên cạnh anh trên giường.

“Em đảm bảo không cần thiết phải thế này!”, Victoria phản đối.

“Ồ, cần thiết chứ.”

Victoria nuốt khan khi anh kéo cô lại gần hơn. Lưng cô áp lên phần trước người anh, và thứ duy nhất chắn ngang làn da trần của họ là lớp vảy lụa mỏng dính. Cô hoàn toàn chắc không hiểu tại sao cuối cùng mình lại nằm thành tư thế này. Bằng cách nào đó Robert đã điều khiển cô mà đến cô cũng không nhận ra. “Em vẫn thấy lạnh”, cô cúi kính nói.

Khi anh lên tiếng, những lời nóng bỏng của anh phả lên tai cô. “Đừng lo. Chúng ta có cả đêm.”

Victoria dùng khuỷu tay thúc vào mạn sườn anh. Thật mạnh.

“Oái!” Robert lão đảo ngã ra sau và chà mạnh lên sườn. “Vì cái gì đây?”

“Chúng ta có cả đêm”, cô nhại giọng. “Thực tế, Robert, anh đúng là kẻ chuyên đi sỉ nhục bậc thầy. Em đang cho anh một đặc ân...”

“Anh biết.”

“...nằm đây cạnh anh, và...” Cô ngược lên. “Anh vừa nói cái gì?”

“Anh bảo là ‘Anh biết’. Em đang cho anh một đặc ân tuyệt vời. Anh cảm thấy ấm hơn rồi này.”

Câu nói đó chặn cô lại, và tất cả những gì cô có thể nghĩ ra để nói là: “Grừ”. Không phải cô không nhận ra mình đã tỏ ra dí dỏm.

“Dù sao thì chân em vẫn lạnh như băng.”

Victoria cau có. “Chúng ta phải ra hơi lạnh à?”

“Vật chất không phải ra hơi lạnh được”, anh nói, đột nhiên nghe có vẻ rất chuyên nghiệp. “Các vật thể lạnh hấp thụ nhiệt từ không khí xung quanh, điều đó khiến chúng có vẻ như đang tỏa ra hơi lạnh, nhưng thực tế thì nó chỉ có thể tỏa nhiệt được thôi.”

“Ồ”, Victoria thốt, chủ yếu để anh nghĩ rằng cô vẫn đang lắng nghe.

“Đó là một sai lầm thường gặp.”

Có vẻ cuộc bàn luận đến đó là chấm dứt, thành ra lại bỏ Victoria lại ngay nơi bắt đầu - nằm trên giường cạnh một người đàn ông không mặc tí áo quần nào. Và cô đang mặc cái váy ngủ cắt thấp đến khiếm nhã - điều vượt trội hơn hết thảy. Victoria cố gắng kéo người ít nhất cũng cách xa anh vài phân, nhưng cánh tay anh, trong khi vẫn lạnh lẽo, có vẻ khỏe đến đáng ngưỡng mộ. Robert rõ ràng không định để cô lỉnh ra mé bên kia của cái giường.

Victoria nghiêng rằng thật chặt đến mức cô nghĩ cảm mình có thể vỡ cả ra. “Em ngủ đây”, cô kiên quyết công bố, rồi nhắm mắt lại.

“Thật sao?”, Robert dài giọng, rõ ràng anh không nghĩ cô có thể làm được như vừa tuyên bố.

“Thật”, cô nói, mắt vẫn nhắm chặt. Cô nghi ngờ mình có thể ngủ được, nhưng cô lúc nào cũng rất giỏi giả vờ.

“Chúc ngủ ngon.”

Hai mươi phút sau Robert ngạc nhiên nhìn xuống cô. Hàng mi cô rợp bóng dịu dàng trên đôi gò má, và ngực cô phập phồng theo một nhịp điệu nhẹ nhàng và đều đặn. “Mình không tin nổi cô ấy lại có thể ngủ”, anh lẩm bẩm. Anh không muốn bỏ vòng ôm khỏi cô, nhưng tay anh dần trở nên tê cứng, nên anh lặn người xuống với tiếng thở dài và nhắm mắt lại.

Bên cạnh anh, Victoria cuối cùng cũng mở mắt ra và khẽ mỉm cười.

18. Chương 18

Khi Victoria tỉnh dậy vào sáng hôm sau, có một cánh tay trần khoác lên bờ vai cô và một cái chân cũng trần trụi như thế vắt qua hông cô. Sự thật rằng cả chân lẫn tay của cô đều dính lấy một người đàn ông không sợi vải che thân ngay lập tức khiến trái tim cô đập điên cuồng.

Cô cẩn thận gỡ mình ra rồi trèo xuống giường, kéo theo tấm mền để che phủ phần da thịt mà chiếc váy ngủ màu xanh để lộ. Cô vừa đến chỗ cánh cửa thì nghe thấy tiếng Robert cựa mình. Victoria vô lấy tay nắm cửa, hy vọng có thể lỉnh ra ngoài trước khi anh mở mắt, nhưng trước khi cô kịp xoay tay, cô nghe thấy câu “Buổi sáng tốt lành” mơ màng vang lên từ sau lưng.

Không có cách nào khác trừ quay người lại. “Buổi sáng tốt lành, Robert.”

“Anh tin em đã có một giấc ngủ ngon.”

“Như em bé”, cô nói dối. “Nếu anh thứ lỗi cho, em sẽ đi thay quần áo.”

Anh vừa vươn tay vừa ngáp và nói: “Anh không nghĩ bộ váy của em còn nguyên vẹn sau hôm qua”.

Cô nuốt xuống, quên mất bộ váy áo duy nhất tàn tạ của cô sau ngày hôm qua. Gió, mưa, đá và nước biển đã biến việc sửa chữa chiếc váy là vô dụng. Tuy vậy, chắc chắn nó cũng thích hợp và đoan trang hơn thứ cô đang mặc lúc này, cô cũng nói với anh thế.

“Đáng tiếc thật”, anh nói. “Bộ váy xanh này trông rất quyến rũ trên người em.”

Cô khịt mũi quần chiếc mền chặt hơn quanh người. “Bất lịch sự thì có, và em chắc đấy chính xác là điều anh nhắm đến lúc mua chiếc váy.”

“Thực tế”, anh trầm ngâm nói, “em mặc chiếc váy vừa vặn và hấp dẫn hơn những gì anh từng mơ”.

Victoria coi “hấp dẫn” là lời nói tránh cho một ý gì đó khác hoàn toàn, và nhanh chóng rời khỏi phòng. Cô không muốn trở thành chủ thể cho những trò úp mở của anh. Thậm chí còn tệ hơn, cô sợ hãi anh sẽ bắt đầu khiến cô trở nên yếu đuối. Cô ghét nghĩ đến những việc cô có thể làm nếu anh thử hôn cô lần nữa.

Cô chắc chắn sẽ hôn trả anh. Đúng là một cơn ác mộng.

Cô trốn về phòng mình, nơi chiếc váy tàn tạ của cô đang đặt trên giường. Nước biển khiến nó cứng đờ, và cô phải đập cũng như kéo giãn vải ra cho đến khi nó đủ mềm để cô khoác lên người. Cô mặc cả chiếc váy ngủ màu xanh thay cho áo lót vì chiếc áo lót làm cô ngứa điên, và có cả một đoạn tảo biển mắc trên phần dây buộc.

Cuối cùng ra cô bước ra đứng trước gương, cô không thể ngăn lại tiếng rên rỉ râm rĩ. Cô trông như quỷ dạ xoa. Mái tóc trông chẳng ra sao cả. Cô chẳng còn cách nào để tạo kiểu thích hợp nếu không gội sạch lớp muối, và xem xét nhanh quanh căn nhà cũng không đào được một chút xà phòng nào cả. Chiếc váy của cô nhăn nhoe không chịu nổi, có bốn chỗ bị rách - không, là năm, cô nhận ra lúc kiểm tra gấu váy. Tuy vậy, nó cũng che phủ cô tốt hơn thứ cô mặc lúc trước.

Và nếu cô không sửa soạn được tươm tất nhất cho bản thân thì đó là tại Robert - hừm, chính gã đàn ông ấy đã đến và bắt cóc cô còn gì. Thế này đúng là tại anh rồi.

Người thẳng thắn như Robert không buồn che đậy rằng vẻ ngoài hiện thời của Victoria không tương xứng với các chuẩn mực thông thường ở cô. “Trông em như vừa bị chó cắn”, anh nói khi họ băng qua những lối đi trong hành lang. Anh cũng đã mặc đầy đủ quần áo, nhưng không giống Victoria, trông anh không chệch vào đâu được. Cô nghĩ là do anh để sẵn quần áo trong nhà cho nên không cần mang theo đồ đạc cho những chuyến đi thể này.

Cô đảo mắt và nói: “Dù có nịnh nọt cũng không ăn thua đâu”, và rồi tiếp tục đi qua anh để xuống cầu thang.

Anh theo sau cô vào nhà bếp với biểu cảm vui vẻ. “Vậy sao? Vậy con đường dẫn vào trái tim em là gì thế? Anh sẽ vui vẻ nghe theo mọi lời khuyên.”

Tim Victoria thậm chí còn chẳng cân nhắc trước khi cô nói: “Thức ăn”.

“Thức ăn? Thật sao? Đây là tất cả những gì sẽ gây ấn tượng với em?”

Thật khó mà duy trì thái độ cục cằn khi anh cứ vui vẻ như thế, nhưng cô đã gắng hết sức. “Đó chắc chắn sẽ là một sự khởi đầu.” Rồi, như thế để chấm hết câu, bụng cô găm lên âm ỉ.

Robert nhăn nhó. “Chính anh cũng có cùng cảm giác thế”, anh nói, vỗ vỗ lên thân mình. Anh nhìn xuống bụng. Trông nó bằng phẳng, nhưng có vẻ hõm vào. Tối qua anh quá lạnh để cố gắng quyến rũ Victoria, còn sáng nay thì anh lại đói meo.

Anh chuyển ánh mắt trở lại gương mặt cô. Cô đang nhìn anh đầy trông đợi, như thể cô vừa nói gì đó với anh và anh thì chẳng lắng nghe. “Ồ, em đang nói gì với anh à?”, anh hỏi.

Cô nhăn mày và lặp lại: “Em không thể ra ngoài trong bộ dạng thể này được.”

Anh chớp mắt, vẫn đang khoái trá trước hình ảnh khi anh và Victoria - làm tình rồi cuối cùng cũng ngắt xủ vì đói ngay giữa chừng.

“Robert”, cô sốt ruột nói, “anh sẽ đi vào thị trấn hay là không nào? Chúng ta cần thức ăn, và em cần có thứ gì đó để mặc.”

“Thôi được rồi”, anh đáp, không biết bằng cách nào vừa càu nhàu vừa mỉm cười cùng lúc. “Anh sẽ đi. Nhưng anh phải đòi công xá.”

“Anh điên đấy à?”, cô la lên, giọng cô gần như một tiếng hét. “Đầu tiên anh bắt cóc em, hoàn toàn lơ đi những mong ước của em, rồi em suýt chết đuối trong khi cố cứu anh, và giờ anh còn cả gan bảo em phải trả công thì mới được ăn à?”

Khoé miệng anh nhếch lên thành nụ cười lười biếng. “Chỉ là một nụ hôn thôi mà”, anh nói. Rồi trước khi cô có cơ hội phản ứng, anh đã kéo cô sát lại và hôn cô đắm đuối. Ban đầu anh dự định chỉ là một nụ hôn trên gheo thôi, một kiểu hôn bông đùa, không hơn, nhưng giây phút môi anh chạm lên môi cô, anh đã bị một cơn đói kiểu khác làm lu mờ mọi cảm giác của cơn đói chiếm hữu bụng anh sáng nay. Cô hoàn hảo trong vòng tay anh, nhỏ nhắn, mềm mại, ấm áp và là mọi thứ ở một người phụ nữ mà anh hằng mơ.

Anh chạm lưỡi vào lưỡi cô, kinh ngạc trước hơi ấm mềm mại của nó. Cô đang dần quy phục anh - không, cô vốn đã quy phục rồi, và giờ cô chỉ đang đáp trả những xúc cảm của anh mà thôi.

Robert cảm nhận nụ hôn này từ trong chính linh hồn mình. “Em sẽ lại yêu anh”, anh thì thầm. Và rồi anh đặt cằm lên đầu cô, cứ thế ôm cô thật chặt. Đôi khi chỉ như vậy là đủ. Đôi khi chỉ cần cảm nhận cô trong vòng tay anh đã là mọi thứ anh cần rồi. Cơ thể anh không hề rạo rực vì thèm muốn, phần nam tính của anh cũng không cứng ngắc và hưng phấn. Anh chỉ cần ôm cô thôi.

Họ cứ đứng thế khoảng một phút. Sau đó anh tách người ra và thấy nét bối rối đầy phòng vệ trên gương mặt cô. Trước khi cô có thể nói điều gì anh không muốn nghe, anh nhe răng cười khoái trá với cô và nói: “Tóc em bốc mùi như tảo biển ấy.”

Câu nói khiến anh nhận một cú đập vào một bên đầu bằng túi đường rỗng không mà cô đang ôm. Robert chỉ cười ngật nghèo, thầm tạ ơn cô đã không cầm theo cây gậy cán bột.

Khoảng một giờ sau khi Robert rời nhà đi mua sắm, Victoria nhận ra cả hai đều coi nhẹ một điểm quan trọng. MacDougal đã mang chiếc xe ngựa trở về Luân Đôn. Theo những gì cô được biết, Robert thậm chí không có cả một con ngựa để cưỡi vào thị trấn. Cô không xem xét kỹ lưỡng khu đất vào ngày hôm trước, nhưng cô chắc chắn không nhìn thấy bất cứ tòa nhà nào mà người ta có thể buộc ngựa trong đó.

Victoria không mấy lo lắng khi Robert sẽ phải cuốc bộ vào thị trấn. Thời tiết hôm nay hoàn toàn tuyệt vời, không còn dấu hiệu nào từ cơn bão của ngày hôm qua, và tập thể dục thể này chắc chắn sẽ hữu ích cho anh. Nhưng cô tự hỏi không biết anh sẽ mang các món hàng về nhà bằng cách nào. Cả hai bọn họ đều đói mồm - cho nên anh sẽ cần mua rất nhiều thức ăn. Và, đương nhiên, cô cần một hoặc hai bộ váy nữa.

Cô lắc đầu và quyết định sẽ thôi không lo nghĩ nữa. Robert rất giỏi xoay xở, và anh yêu thích việc lên kế hoạch. Cô không tưởng tượng nổi cảnh anh sẽ không thể tìm ra cách giải quyết tình trạng tiền thoái lương nan này.

Cô đi thơ thẩn, làm một chuyến thăm thú quanh nhà kỹ lưỡng hơn ngày hôm trước. Căn nhà rất thu hút, và cô không hiểu làm cách nào Robert có thể chịu đựng việc sống ở bất cứ nơi nào khác. Cô cứ tưởng anh chỉ quen nghỉ lại những ngôi nhà hạng sang. Victoria trút tiếng thở dài tiếc nuối. Giản dị, ngăn nắp, ấm cúng và hướng nhìn ra biển tuyệt đẹp. Người ta còn có thể cần gì khác nữa chứ?

Phát hiện mình đang dần trở nên ủy mị, Victoria buộc bản thân tập trung trở lại và tiếp tục cuộc thăm dò của cô. Cô biết mình đang xâm phạm đến quyền riêng tư của Robert khi cứ lục lọi khắp các ngăn tủ của anh thế này, nhưng cô không thấy tội lỗi cho lắm. Dù sao cũng là chính anh đã bắt cóc cô cơ mà. Cô cũng phải có chút quyền lợi của con tin trong tình huống nhỏ này chứ.

Và, dù cô không thoải mái thừa nhận với bản thân nhưng cô biết cô đang tìm vài thứ liên quan đến mình. Không biết Robert có lưu giữ những kỷ niệm về quãng thời gian họ hẹn hò không, những kỷ vật tình yêu

của họ chẳng hạn? Nếu có thì việc anh mang chúng đến ngôi nhà này cũng là một suy nghĩ không thực tế, nhưng cô không thể ngăn bản thân tìm kiếm.

Cô đang dần dần lại phải lòng anh. Anh đang dần khiến cô trở nên yếu đuối, giống như những điều anh đã tuyên bố. Cô tự hỏi không biết có cách nào để lợi ngược dòng không. Cô chắc chắn không hề muốn yêu anh.

Cô quay trở lại phòng ngủ của anh và mở cánh cửa căn phòng mà cô chắc chắn đó là nơi thay đồ. Trong góc là bồn tắm, và trong bồn tắm - có thể là gì nhỉ? Cô lại gần để nhìn kỹ hơn một chút. Đúng như dự đoán, có một cục xà phòng đã tan một nửa mà ai đó - rõ ràng là Robert - đã quên thu dọn bị kẹt nơi đáy bồn. Victoria chưa bao giờ thấy ai vụng về trong việc thu vén các công việc vặt trong gia đình thế này trong suốt cuộc đời. Lần cuối cùng cô thử vuốt tay qua mái tóc, tay cô mắc kẹt luôn ở đó. Gội sạch muối ra khỏi tóc có khả năng là điều dễ chịu tuyệt vời nhất mà cô có thể hình dung.

Robert chắc chắn sẽ đi mất vài giờ. Cô có cả đồng thời gian để tận hưởng một bồn tắm nước nóng. Victoria vừa lẩm bẩm vừa quyết tâm lôi chiếc bồn ra khỏi phòng thay đồ để đưa vào phòng của Robert, nơi ánh mặt trời đang rót qua những ô cửa sổ. Rồi, đột nhiên cảm thấy bất tiện trước ý nghĩ tắm tấp trong căn phòng ngủ của anh, cô lôi chiếc bồn dọc theo hành lang đến phòng cô. Cô cố gắng cạy lớp xà phòng ra khỏi tấm kim loại, nhưng có cảm giác như hai thứ bị kết dính luôn vào với nhau. Cô quyết định bỏ cuộc. Nước nóng chắc chắn sẽ làm cho nó bong ra.

Mất khoảng nửa giờ cộng thêm vài chuyến lên lên xuống xuống cầu thang, cuối cùng Victoria đã có một bồn tắm đầy nước bốc hơi nghi ngút. Chỉ nhìn thấy cảnh tượng ấy thôi đã khiến cô lấy bối vì trông đợi. Cô trút bỏ váy áo nhanh hết mức có thể, và bước vào bồn. Nước đủ nóng để khiến da cô nhoi nhói, nhưng cũng thấm đẫm da cô và giúp cô trở nên sạch sẽ - cảm giác hết như thiên đường. Victoria thở hắt ra thỏa mãn khi cô chậm rãi hạ người xuống chiếc bồn tắm bằng kim loại. Cô nhìn những mảng muối trắng bám trên da cô tan ra trong lớp nước nóng, rồi cô nhúng tóc xuống để gội đầu. Sau một lúc đắm mình vui vẻ, cô dùng chân trái để cạy miếng xà phòng bị mắc dưới đáy.

Nó không xê dịch.

“Ôi, thôi nào”, cô lẩm bẩm. “Mày sẽ có hai mươi phút thật tuyệt vời đấy.” Cô đột nhiên nhận ra mình đang nói chuyện với bánh xà phòng, nhưng sau những gì cô đã trải qua suốt bốn mươi tám giờ qua, cô nghĩ mình có quyền cư xử kỳ cục một chút theo ý thích.

Cô chuyển sang chân phải và đẩy mạnh hơn. Chắc chắn giờ thứ này đang lỏng ra rồi. “Bong ra đi!” Cô ra lệnh, ấn gót chân lên phần cạnh của bánh xà phòng. Nó trơn tuột tuột, và tất cả những gì xảy ra là chân cô lao thẳng lên đỉnh miếng bánh.

“Ôi, chết tiệt”, cô vừa làu bàu vừa đứng dậy. Cô sẽ dùng móng tay để cạy và kéo nó lên. Rồi cô nảy ra ý tưởng hay ho hơn là xoay miếng bánh. Cuối cùng thì cô cũng cảm giác miếng bánh xà phòng bắt đầu bong ra, chỉ sau vài giây xoay vắn và lôi kéo, cô ít nhất cũng lấy được một ít xà phòng trong tay.

“A ha!” Cô reo, cảm giác đắc thắng vô cùng dù kẻ thù của cô chỉ là một bánh xà phòng lâu năm ngổ ngán. “Mình thắng rồi. Mình thắng rồi. Mình thắng rồi.”

“Victoria!”

Cô đông cứng.

“Victoria, em đang nói chuyện với ai vậy?”

Robert. Làm thế nào mà anh có thể đi vào thị trấn rồi quay lại trong quãng thời gian ngắn vậy? Không kể đến tất cả vật dụng anh cần mua. Anh chỉ đi khoảng một giờ. Hay là hai nhỉ?

“Chỉ nói chuyện một mình thôi!” Cô hét lại, lảng tránh. Lạy Chúa, anh đã trở lại, và cô thậm chí còn chưa gội đầu. Khỉ thật. Cô thực sự muốn gội đầu.

Tiếng bước chân của Robert vang lên cầu thang. “Em thậm chí không muốn biết anh đã mua gì sao?”

Ích gì đâu. Cô sẽ phải sạch sẽ trước đã. Nhấn nhó trước việc chơi chữ ngổ ngán của mình, Victoria hơi thét lên: “Đừng có vào!”

Những bước chân dừng lại. “Victoria, mọi thứ vẫn ổn chứ?”

“Vâng, em... em chỉ...”

Sau một quãng dài, Robert lên tiếng ngay sau khung cửa: “Em có định hoàn thành câu đó không?”.

“Em đang tắm.”

Im lặng lâu hơn, rồi, “Anh biết rồi”.

Victoria nuốt khan. “Em sẽ vui lòng hơn nếu anh không làm thế.”

“Không làm cái gì?”

“Nhìn. Em, thế thôi.”

Anh buông tiếng rên rỉ âm ỉ mà Victoria có thể nghe thấy rõ ràng qua ô cửa và qua cả căn phòng. Thật khó mà không nghĩ anh đang tưởng tượng đến cảnh cô trong bồn tắm, và...

“Em có cần khăn tắm không?”

Victoria nhẹ cả người, hơn cả sung sướng vì anh đã cắt ngang những dòng suy nghĩ của cô, thứ đang dần đưa cô đến một hướng nguy hiểm bậc nhất. “Không”, cô đáp. “Em có một cái ở đây rồi.”

“Tiếc thật”, anh lẩm bẩm.

“Em tìm thấy ở chỗ khăn trải giường”, cô nói, chủ yếu là vì cô có cảm giác mình phải nói gì đó.

“Em có cần xà phòng không?”

“Nó mắc trong bồn tắm đây này.”

“Em có cần đồ ăn không? Anh mang về cả nửa tá bánh.”

Bụng Victoria réo âm âm, nhưng cô nói: “Em sẽ ăn sau, nếu anh không phiền”.

“Em không cần thứ gì sao?” Anh nghe gần như tuyệt vọng.

“Không, không hẳn, mặc dù...”

“Mặc dù cái gì?”, anh nói, rất nhanh. “Em cần cái gì? Anh sẽ rất vui được mang đến cho em. Ngay ngất ấy chứ. Bất cứ thứ gì có thể khiến em thấy thoải mái hơn.”

“Anh có mua một cái váy mới cho em không? Em cần thứ gì đó để thay. Em nghĩ mình vẫn có thể mặc lại bộ này, nhưng vì có muối nên ngứa kinh khủng.”

Cô nghe anh nói: “Chờ một lát. Đừng di chuyển. Đừng đi đâu hết”.

“Cứ làm như mình có thể đi đâu với bộ dạng này vậy”, cô nhìn xuống cơ thể trần trụi của mình rồi lẩm bẩm.

Một lát sau cô nghe thấy tiếng Robert chạy lên hành lang. “Anh trở lại rồi đây!”, anh nói. “Anh mang váy cho em rồi này. Anh hy vọng sẽ vừa.”

“Gì thì cũng khá hơn...” Victoria há hốc khi cô thấy tay nắm cửa xoay nhẹ. “Anh làm cái gì vậy?”, cô thét lên.

Tạ ơn trời là tay nắm cửa đã bắt động đúng lúc. Cô nghĩ đến Robert, cũng biết khi nào anh đang đi quá xa. “Mang váy cho em”, anh nói, giọng có chút khó hiểu.

“Chỉ cần mở hé cửa và thả nó vào bên trong thôi”, cô hướng dẫn.

Một thoáng im lặng, và rồi: “Anh không được vào trong sao?”

“Không!”

“Ồ.” Anh tỏ vẻ như một cậu nam sinh đang thất vọng.

“Robert, chắc chắn anh không nghĩ em sẽ cho phép anh vào đây trong lúc em tắm đấy chứ?”

“Anh đang hy vọng...” Giọng anh yếu dần thành một tiếng thở dài to tướng.

“Chỉ cần thả chiếc váy vào bên trong thôi.”

Anh làm như cô yêu cầu.

“Giờ thì đóng cửa lại.”

“Em có muốn anh thả vào trong một cái bánh nữa không?”

Victoria đánh giá khoảng cách giữa bồn tắm và cánh cửa. Cô sẽ phải ra ngoài bồn để lấy được cái bánh đó. Không phải một ý tưởng tồi cho lắm, nhưng rồi bụng cô lại đang gầm gào trước ý nghĩ về bánh trái. “Anh có thể lặn qua sàn không?”, cô hỏi.

“Không sợ bẩn à?”

“Em không quan tâm.” Cô không quan tâm thật. Cô đang đói ngấu đây này.

“Được rồi.” Tay anh xuất hiện, khoảng hai phân rưỡi cách sàn. “Hướng nào?”

“Sao cơ?”

“Em muốn anh lặn bánh theo hướng nào? Anh không muốn đẩy nó ra ngoài tầm với của em.”

Từ một nhiệm vụ vô cùng đơn giản giờ nó đã trở thành một nỗ lực đòi hỏi sự phức tạp phi thường, và cô tự hỏi không biết anh có tìm thấy lỗ nhòm quỷ quyết nào không. Có lẽ anh nói lảng trong lúc nhìn cô. Có lẽ anh có thể thấy cơ thể trần trụi của cô. Có lẽ...

“Victoria?”

Rồi cô nghĩ đến sự chính xác đầy khoa học với việc anh tiếp cận mọi thứ anh làm. Người đàn ông điên rồ này chắc chắn muốn biết phương hướng để lặn chiếc bánh. “Em ở vị trí khoảng một giờ”, cô nói, nâng tay trái lên khỏi bồn và vung vẩy cho khô tay.

Bàn tay Robert hơi chéch sang phải, và anh lặn nghiêng cái bánh qua sàn gỗ. Nó dừng lại ngay khi va bộp vào cạnh bồn tắm. “Chính xác!”, Victoria reo lên. “Giờ anh có thể đóng cửa được rồi.”

Không gì cả.

“Em bảo giờ anh có thể đóng cửa được rồi!” Cô nói, giọng có chút nghiêm khắc.

Thêm một tiếng thở dài thực thụ khác, và rồi cánh cửa đóng lại. “Anh sẽ đợi trong bếp”, anh nói, giọng anh nhỏ xíu.

Victoria định trả lời anh, nhưng miệng cô đầy ứ bánh.

Robert ngồi xuống ghế và chán nản tì đầu lên mặt bàn gỗ. Ban đầu thì anh bị lạnh. Sau đó thì anh bị đói. Nhưng giờ... Ừm, thành thực mà nói, giờ cơ thể anh đã ở trạng thái hoạt động tối ưu, và Victoria thì đang khóa thân trong bồn tắm, còn anh thì...

Anh rên lên. Anh không thoải mái tí nào.

Anh khiến mình bận rộn trong bếp, bỏ ra những món thức ăn anh đã mang về nhà. Anh không quen mấy việc lật vớt, nhưng anh hiếm khi mang theo nhiều người hầu khi đến ngôi nhà ở Ramsgate, cho nên anh có chút cảm giác thân thuộc và gần gũi khi ở đây hơn cả ở Castleford hay Luân Đôn. Bên cạnh đó, cũng không có gì nhiều để đỡ ra cả vì anh đã thu xếp để ông chủ cửa hàng giao phần lớn những món đồ anh mua đến đây. Anh chỉ cần về đồ làm sẵn và có thể ăn ngay lập tức.

Nhét hai ổ bánh vào ngăn đựng bánh mì là Robert hoàn thành công việc, anh ngồi xuống ghế, nỗ lực một cách khó khăn để không hình dung Victoria đang làm gì lúc này.

Không thành công, và anh bắt đầu cảm thấy thân nhiệt tăng đến mức phải mở cửa sổ.

“Bỏ cô ấy ra khỏi đầu đi”, anh lẩm bẩm. “Không cần thiết nghĩ đến Victoria. Có hàng triệu người trên hành tinh này, và cô ấy chỉ là một trong số họ thôi. Và có vô số hành tinh nữa. Sao Thủy, Sao Kim, Trái Đất, Sao Hỏa...”

Chẳng mấy chốc Robert đã kể hết sạch các hành tinh, cố sức giữ tâm trí nghĩ đến bất cứ điều gì ngoại trừ Victoria, anh bắt đầu với hệ thống phân loại của Linnaean[1]. “Giới, ngành, rồi...” Anh ngừng lại. Có phải anh vừa nghe thấy một tiếng bước chân không? Không, hẳn là anh tưởng tượng rồi. Anh thở dài, rồi tiếp tục. “...lớp, bộ, họ, và rồi... và rồi...” Chết tiệt, sau đó là cái gì ấy nhỉ?

[1] Carolus Linnaeus là một nhà thực vật học, một bác sĩ kiêm nhà động vật học Thụy Điển, được tôn vinh là một trong những người đi đầu của ngành sinh thái học hiện đại.

Anh bắt đầu gõ nắm đấm lên bàn để cố gắng nhớ lại. “Chết tiệt, chết tiệt, chết tiệt”, anh nói, nhấn mạnh mỗi cụm bằng một cái đấm. Anh thừa hiểu mình chỉ đang buồn bực vì sự bất tài của bản thân để nhớ ra loạt thuật ngữ khoa học đơn giản, nhưng nhiệm vụ đã đặt ra này gần như là bất khả thi. Victoria đang ở trên tầng, ngồi trong bồn tắm, và...

“Chi!” Anh gần như hét to. “Chi và sau đó là loài!”

“Thứ lỗi cho em?”

Anh quay phắt lại. Victoria đang đứng ở ngưỡng cửa, mái tóc cô vẫn ẩm ướt. Chiếc váy anh mua cho cô quét lướt thướt trên sàn, nhưng ngoài ra thì rất vừa với vóc người cô. Anh hắng giọng. “Trông em...”, anh phải hắng giọng lần nữa, “Trông em rất quyến rũ”.

“Cảm ơn anh rất nhiều”, cô máy móc nói. “Nhưng anh vừa hét cái gì vậy?”

“Không có gì.”

“Em thề là đã nghe anh nói gì đó về thiên tài và ba biển[2].”

[2] “Thiên tài và ba biển” - genius và three seas đọc lên gần tương tự như “chi và loài” - genus và species trong tiếng Anh.

Anh nhìn cô chăm chăm, chắc chắn máu từ trí não đã bị dồn xuống thân dưới, bởi anh thực sự không hiểu cô đang nói gì. “Thế nghĩa là sao?”, anh hỏi.

“Em không biết. Sao anh lại nói thế?”

“Anh không nói thế. Anh chỉ bảo là ‘chi và loài’ thôi.”

“Ồ.” Cô ngừng lại. “Thế em nghĩ là giải thích được rồi, giá em biết chúng có nghĩa là gì.”

“Nó có nghĩa là...” Anh ngược lên. Cô mang biểu cảm trông đợi và khá hứng thú trên gương mặt. “Nó là thuật ngữ khoa học.”

“Em hiểu rồi”, cô chậm chậm nói. “Và có lý do nào để anh dùng hết sức hét to nó lên không?”

“Có”, anh nói, tập trung lên miệng cô. “Có chứ.”

“Có sao?”

Anh tiến một bước về phía cô, và bước thêm một bước nữa. “Có. Em thấy đấy, anh đang cố rũ bỏ một thứ khỏi tâm trí.”

Cô bồn chồn liếm môi và đỏ mặt. “Ồ, em hiểu rồi.”

Anh thậm chí còn tiến lại gần hơn. “Nhưng không hiệu quả.”

“Không dù chỉ chút ít?”, cô hơi lên giọng.

Anh lắc đầu, giờ anh đứng quá gần với cô đến mức mũi anh gần như cọ vào mũi cô. “Anh vẫn muốn em.” Anh nhún vai hối tiếc. “Anh không ngăn được.”

Cô không làm gì ngoại trừ nhìn anh chăm chăm. Robert quyết định thế tốt hơn là phủ nhận hoàn toàn và đưa tay lên eo cô. “Anh đã tìm một cái lỗ nhòm trên cửa”, anh nói.

Cô trông không có vẻ ngạc nhiên khi thì thào: “Anh có tìm thấy không?”.

Anh lắc đầu. “Không. Nhưng trí tưởng tượng của anh rất tốt. Không” - anh vươn người tới trước và chạm nụ hôn phớt nhẹ nhất lên môi cô - “được bằng thực tế, anh e là vậy, những cũng đủ để dẫn đến tình trạng quá khích và bứt rứt kéo dài của anh hiện giờ”.

“Bứt rứt?” Cô lặp lại, đôi mắt mở to và không có tiêu cự.

“Ừm ừm.” Anh lại hôn cô, thêm một đưng chạm nhẹ nhàng nữa để khuấy động, chứ không phải xâm chiếm.

Thêm lần nữa cô không tránh ra. Những niềm hy vọng của Robert dâng trào, giống như sự hưng phấn của anh vậy. Nhưng anh giữ khao khát của mình trong vòng kiểm soát, cô cần được quyền rũ bằng lời nói cũng như bằng hành động. Anh chạm lên má cô khi thì thầm: “Anh có thể hôn em chứ?”

Cô trông có vẻ bị giật mình với điều anh vừa hỏi. “Anh vừa hôn đấy thôi.”

Anh cười uể oải. “Nghiêm túc mà nói anh cho rằng cái này” - anh lướt thêm một trong những nụ hôn phớt nhẹ khác lên môi cô - “cũng được tính là một nụ hôn. Nhưng những gì anh muốn làm với em khác biệt đến mức nếu gọi chúng tương tự thế này dường như chẳng khác nào gây tội lỗi với từ ngữ.”

“Ý... Ý anh là gì?”

Sự hiếu kỳ của cô khiến anh run lên vì hồi hộp. “Anh cứ nghĩ là em biết”, anh mỉm cười nói. “Nhưng chỉ cần gọi lại ký ức của em...”

Anh nghiêng làn môi lên môi cô và hôn cô thật nồng nàn, gặm nhấm môi cô và dùng lưỡi để khám phá cô. “Thế này gắn liền với cách anh định làm hơn nhiều.”

Anh có thể thấy cô đang dần bị cuốn đi theo sóng đam mê của anh. Mạch cô đập loạn và hơi thở mỗi lúc một gấp gáp và dồn dập hơn. Bên dưới tay mình anh có thể cảm nhận làn da cô nóng bỏng qua lớp vải mỏng manh của chiếc váy cô mặc trên người. Đầu cô ngửa ra sau khi anh hôn lên cổ cô, rải ngọn lửa thiêu đốt dọc theo cổ họng cô.

Cô đang tan chảy. Anh có thể cảm nhận được điều đó. Bàn tay anh lần xuống thấp và ôm lấy hông cô, kiên quyết kéo cô sát lại. Chẳng gì có thể phủ nhận cơn khuấy động của anh, và khi cô không ngay lập tức bứt ra, anh coi đó là một dấu hiệu ưng thuận. “Lên tầng với anh đi”, anh thì thầm vào tai cô. “Đi nào và hãy để anh yêu em ngay lập tức.”

Cô không đông cứng trong vòng tay anh, nhưng cô trở nên tĩnh lặng đến khác thường.

“Victoria?” Lời thì thầm của anh dần trở nên thô ráp.

“Đừng yêu cầu em làm thế”, cô nói rồi quay mặt đi.

Anh lẩm bẩm chửi thề. “Em định bắt anh đợi bao lâu?”

Cô không nói gì. Anh siết cô chặt hơn. “ Bao lâu?”

“Anh không công bằng với em. Anh biết em không thể đơn giản... chỉ là... như vậy không đúng đắn.”

Anh đột ngột thả cô ra khiến cô trượt chân. “Chưa có điều gì từng đúng đắn hơn thế này, Victoria. Em chỉ không muốn chấp nhận nó thôi.” Anh nhìn cô trong một khoảnh khắc khao khát cuối cùng, cảm thấy quá giận dữ và không còn để tâm đến biểu cảm đau khổ của cô. Rồi anh quay gót rời khỏi căn phòng.

19. Chương 19

Victoria nhắm mắt trước sự cay đắng của anh, nhưng cô không thể bịt tai mình lại. Những bước chân giậm dũ vang khắp cả căn nhà, rồi được kết thúc bằng tiếng sập cửa chói tai từ phòng ngủ của anh. Cô dựa lên bức tường bếp. Cô đang e sợ điều gì? Cô không thể phủ nhận việc mình quan tâm đến Robert lâu hơn được nữa. Không thứ gì có sức mạnh nâng trái tim cô lên bằng một nụ cười của anh. Nhưng để anh làm tình với cô thì khác, nó sẽ thay đổi tất cả. Cô sẽ phải buông xuống cơn giận cô đã giữ chặt trong lòng suốt bao

hiều năm qua. Theo góc độ nào đó thì giận dữ đã trở thành một phần của con người cô rồi, và không gì có thể khiến cô hoảng sợ hơn là đánh mất một phần bản thân mình. Đó là tất cả những gì cô có thể giữ lại khi cô còn là một gia sư. Tôi là Victoria Lyndon, cô sẽ tự nói với bản thân sau một ngày đặc biệt cố gắng. Không ai có thể tước đoạt nó khỏi tôi.

Victoria lấy hai tay che mặt và thở hắt ra. Đôi mắt cô vẫn nhắm chặt, nhưng tất cả những gì cô có thể thấy là nét mặt ấm áp của Robert. Cô có thể nghe được giọng nói của anh trong tâm trí, và anh cứ tiếp tục nói, hết lần này đến lần khác, câu “Anh yêu em”. Và rồi cô hít hà. Đôi bàn tay cô có mùi như của anh, tựa như mùi gỗ đàn hương và da thuộc. Quá lần át.

“Mình cần ra khỏi đây”, cô lẩm bẩm, rồi băng qua căn phòng đến chỗ cánh cửa dẫn ra khu vườn sau nhà.

Khi ra đến nơi, cô hít vào một hơi thật sâu bầu không khí trong lành. Cô quỳ xuống thăm cỏ và chạm vào những bông hoa. “Mẹ à”, cô thì thầm, “Mẹ có đang lắng nghe không?”

Chẳng có chớp sáng nào giữa bầu trời, nhưng giác quan thứ sáu mách bảo cô quay trở lại, chính khi đó cô nhìn thấy Robert qua khung cửa sổ phòng anh. Anh ngồi lên bệ cửa sổ với tấm lưng dựa về phía cô. Tư thế của anh trông thật cô độc và hoang vắng.

Cô đã làm tổn thương anh. Cô cứ bám chặt lấy cơn giận dữ của bản thân vì đây là tất cả những gì cô có thể dựa vào, nhưng tất cả những gì cô đang làm lại gây tổn thương cho người mà cô...

Bông hoa trong bàn tay cô bị xé thành hai nửa. Cô đã bao giờ định nói đến từ yêu chưa?

Victoria cảm giác như được nâng lên bằng thứ sức mạnh vô hình nào đó. Lúc này trong trái tim cô còn hiện hữu điều gì khác nữa. Cô không chắc có phải tình yêu hay không, nhưng nó là một thứ tình cảm rất dịu dàng và tốt đẹp, và đã đẩy cơn giận dữ sang một bên. Cô cảm thấy nhẹ nhàng hơn bao giờ hết trong suốt những năm vừa qua.

Cô ngược nhìn lên cửa sổ. Đầu Robert vùi trong lòng bàn tay anh. Thật sai lầm. Cô không thể tiếp tục tổn thương anh theo cách này. Anh là người tốt. Tuy vẫn có những lúc còn đôi chút độc đoán, cô nghĩ với nụ cười run run, nhưng vẫn là người tốt.

Victoria trở lại ngôi nhà và lẳng lặng đi lên phòng mình.

Cô ngồi bất động trên giường khoảng một phút. Cô thực sự có thể làm chuyện này không? Cô nhắm mắt và gạt đầu. Rồi, hít một hơi sâu, cô di chuyển bàn tay run rẩy lên những chiếc móc trên váy.

Cô chui vào chiếc váy ngủ màu xanh dương, trượt dọc đôi bàn tay theo chiều dài mượt như lụa của nó và cảm giác như đã đổi khác.

Cuối cùng cô cũng tự thừa nhận điều mình đã biết suốt bấy lâu - cô muốn Robert. Cô muốn anh, và cô muốn biết rằng anh cũng muốn cô. Câu hỏi về tình yêu vẫn còn quá đáng sợ để cô có thể đối diện, ngay cả trong tâm trí, nhưng khát vọng của cô quá mạnh mẽ và không tài nào phủ nhận được. Với lòng kiên quyết đến không ngờ, Victoria bước đến cánh cửa dẫn sang phòng anh và xoay tay nắm.

Anh khóa cửa.

Miệng cô trĩu xuống. Cô thử xoay tay nắm lần nữa để xác định. Nó rõ ràng đã bị khóa.

Cô sụt sịt xuống đất vì thất vọng. Cô đã ra một trong những quyết định trọng đại nhất đời, còn anh thì bỏ đi và khóa cái cửa chết chóc ấy lại.

Victoria định quay người và trở về phòng, nơi cô có thể hờn dỗi một mình. Anh sẽ không bao giờ biết anh đã bỏ lỡ cái gì, tên đàn ông phải gió. Nhưng rồi cô nhận ra chính cô cũng sẽ không bao giờ biết. Và cô thì muốn được cảm nhận rằng mình được yêu thêm lần nữa.

Cô đưa tay gõ cửa.

Đầu Robert ngẩng phắt lên vì ngạc nhiên. Anh nghĩ mình vừa nghe thấy tiếng tay nắm cửa kêu lạch cạch, nhưng anh cho rằng đó chỉ là âm thanh kéo kẹt của một ngôi nhà cũ thôi. Ngay cả trong những giấc mơ hoang đường nhất anh cũng không tưởng tượng nổi Victoria sẽ tự nguyện đến với anh.

Nhưng rồi anh lại nghe thấy tiếng gì đó khác. Tiếng gõ cửa. Cô có thể muốn gì nữa đây?

Anh băng qua phòng bằng những sải chân dài, nhanh nhẹn và kéo mở cửa ra. “Em định làm...” Anh hít vào một hơi. Không biết mình đang trông đợi điều gì, nhưng chắc chắn không phải thế này. Victoria mặc bộ váy ngủ quây rũ anh tặng cô, và lần này cô không choàng tấm mền nào lên người nữa. Lốp lụa xanh ôm lấy mọi đường cong của cô, đường viền cổ trễ xuống để lộ khe rãnh thanh tú, và có thể thấy rõ một chân của cô qua đường xẻ tà dài thật dài.

Cơ thể Robert ngay lập tức căng thẳng. Không hiểu sao anh phải rất cố gắng để thốt lên tên cô. Thật không dễ dàng khi miệng anh trở nên khô như ngói.

Cô đứng trước mặt anh, biểu cảm tự hào nhưng đôi tay thì run rẩy. “Em quyết định rồi”, cô trầm giọng nói.

Anh nghiêng đầu, không tin tưởng bản thân để cất tiếng nói.

“Em muốn anh”, cô nói. “Nếu như anh vẫn muốn có em.”

Gương mặt cô chùng xuống. “Em xin lỗi”, cô nói, hiểu sai phản ứng bất động của anh. “Em mới thiếu giáo dục làm sao. Làm ơn tha lỗi cho em...”

Phần còn lại của câu nói mất hút khi Robert ép người cô vào với anh, đôi bàn tay anh điên cuồng lang thang lên xuống khắp cơ thể cô. Robert muốn ngấu nghiến cô - anh muốn hòa mình vào cô và không bao giờ buông ra. Vì vậy trong phạm vi phản ứng của anh, anh e rằng niềm khao khát của anh sẽ khiến cô hoảng sợ.

Cô ngược lên nhìn anh với đôi mắt xanh biếc to tròn và thất vọng.

Anh nặn một nụ cười run run. “Anh vẫn muốn có em”, anh nói.

Cô mất một thoáng không phản ứng. Rồi cô bật cười. m thanh gần như du dương, với chính linh hồn anh hơn bất cứ nhà thờ nào trên nước Anh này từng sở hữu. Anh đón gương mặt cô trong tay với sự dịu dàng đầy tôn kính. “Anh yêu em, Torie”, anh nói. “Anh sẽ mãi mãi yêu em.”

Cô không nói gì trong một lúc lâu. Cuối cùng cô kiễng chân và khẽ khàng hôn lên môi anh. “Em vẫn chưa thể nói đến cụm từ “mãi mãi” được”, cô thì thầm. “Làm ơn đừng...”

Anh hiểu, và anh giúp cô khỏi phải hoàn thành câu nói bằng cách chiếm giữ miệng cô thêm lần nữa giữa một nụ hôn chiếm hữu mãnh liệt. Anh không quan tâm cô chưa sẵn sàng cho cụm “mãi mãi”. Rồi chẳng mấy chốc cô sẽ sẵn sàng thôi. Anh sẽ chứng minh cho cô thấy tình yêu của họ là thứ cảm xúc kéo dài đến muôn đời. Anh sẽ dùng chính đôi tay, làn môi và từ ngữ để làm điều ấy.

Hai bàn tay anh trượt xuống cơ thể cô, lớp lụa váy hằn thành nếp dưới những ngón tay anh. Anh có thể cảm nhận được từng đường cong của cô qua lớp vải mỏng manh ấy. “Anh sẽ chỉ cho em thấy tình yêu là gì”, anh thì thầm. Anh cúi người xuống và áp môi lên làn da mịn màng trên bầu ngực cô. “Anh sẽ yêu em ở đây.”

Anh rà môi lên cổ cô. “Ở đây.”

Đôi tay anh siết lấy hông cô. “Và ở đây.”

Cô rên lên đáp lại, âm thanh khàn khàn, nhục cảm thoát ra từ tít sâu trong cuống họng.

Robert đột nhiên nghi ngờ khả năng tiếp tục đứng vững được của anh. Anh cuốn cô vào vòng tay và bế cô về phía chiếc giường. Khi anh đặt cô xuống, anh nói: “Anh sẽ yêu em ở khắp mọi nơi.”

Victoria hít vào một hơi. Đôi mắt anh thiêu đốt trong đôi mắt cô, và cô cảm giác bị phơi bày tất cả, như thể anh có khả năng nhìn thấu tâm hồn cô. Anh nằm xuống bên cạnh, cô lạc trong hơi nóng từ cơ thể anh cùng nỗi khát khao từ giây phút này. Anh thật cứng cáp và mạnh mẽ, nóng bỏng và lén lút. Tri giác của cô lặn đi đâu mất.

“Em muốn chạm vào anh”, cô thì thầm, khó có thể tin được sự táo bạo của chính mình.

Anh siết bàn tay cô và đưa nó lên ngực anh. Làn da anh bỏng rát, cô có thể cảm nhận được trái tim anh đang đập bên dưới những ngón tay cô. “Cảm nhận anh đi”, anh lẩm bẩm. “Cảm nhận những gì em tác động đến anh.

Nỗi tò mò đã chiến thắng, Victoria ngồi dậy và quỳ gối. Cô nhìn thấy vẻ thắc mắc trong đôi mắt anh, và khẽ “suyt”.

Cô để những ngón tay trượt theo làn da căng thẳng trên bụng anh, như bị mê hoặc bởi những múi cơ của anh trỗi dậy trước đụng chạm của cô. Cô nhận thấy anh đang dùng đến một sức kiểm soát phi thường. Biết rằng cô có thể khiến anh như vậy quả là loại cảm giác đầy quyền năng tuyệt vời, hơi thở của anh nặng nề và rời rạc, từng múi cơ trên người anh kéo căng và cứng ngắc.

Victoria mạnh bạo hơn nữa. Cô có cảm giác thật dữ dội và táo bạo. Cô muốn cả thế giới, và cô muốn nó ngay trong chiều nay. Cô uốn chuyển nhoài lên trước, trêu chọc anh bằng sự cọ xát gần gũi của cô, rồi lui lại, cảm thấy choáng váng và mất cân bằng. Tay cô trượt xuống thấp hơn cho đến khi chạm phải cặp quần anh.

Robert thở dốc, tay anh lao vút đến phủ lên tay cô. “Chưa được”, anh dữ dội nói. “Anh không thể kiểm soát... Chưa được.”

Victoria nhắc tay lên. “Nói cho em biết phải làm gì đi”, cô nói. “Bất cứ điều gì anh muốn.”

Anh nhìn cô không chớp, hoàn toàn không thốt nổi một từ.

Cô lại nhoài lên. “Bất cứ điều gì anh muốn”, cô thì thầm. “Bất cứ điều gì.”

“Anh muốn lại được cảm nhận tay em trên người anh”, cuối cùng anh cũng xoay sở được để nói. “Cả hai tay.”

Cô vươn tay, nhưng rồi ngừng lại khi chỉ còn cách bờ vai anh khoảng hai phân. “Ở đây?”

Anh gật đầu, hít một hơi lúc đôi tay cô trượt từ vai xuống bắp tay anh. Cô ôm tay mình bao lấy phần cơ bắp ở đó. “Anh thật mạnh mẽ.”

“Em khiến anh mạnh mẽ”, anh nói. “Mọi thứ ở anh đều tuyệt vời - bởi vì em. Với em, anh trở nên tốt đẹp hơn chính anh rất nhiều.” Anh nhún vai bất lực. “Không phải anh đang lý giải. Anh không biết giải thích sao cả. Anh không biết dùng từ ngữ nào.”

Những giọt nước mắt đọng đầy trong đôi mắt Victoria, và những cảm xúc cô không muốn cảm nhận đang ép chặt trái tim cô. Cô dịch bàn tay ra sau gáy anh. “Hôn em đi.”

Anh nghe theo. Ôi, xem cách anh hôn này! Đầu tiên là dịu dàng, tàn nhẫn trêu chọc cô, khiến cơ thể cô càng căng thẳng hơn nữa. Và rồi, chỉ khi Victoria chắc chắn mình không thể chống cự thêm một giây trò tra tấn đầy nhục cảm này nữa, hai cánh tay anh đã vươn ôm lấy lưng cô và áp chặt cô trong một gọng kìm cứng như thép.

Anh trở nên hoang dại, những cử động của anh không còn được kiểm soát. Anh kéo làn váy lụa của cô lên cao cho đến khi chúng dồn lên bụng cô. Dùng một trong hai bắp đùi đầy sức mạnh, anh tách chân cô ra, và Victoria có thể cảm nhận được lớp vải quần anh đang chà xát lên phần nữ tính của cô. Cảm giác đó hùng hổ đến mức cô chắc chắn mình sẽ ngã nhào nếu anh không ôm sát cô như vậy.

“Anh muốn em”, anh rên rỉ. “Chúa ơi, anh muốn em xiết bao.”

“Làm ơn”, cô cầu xin.

Anh tiếp tục kéo cao chiếc váy lụa cho đến khi nó trượt qua đầu cô và nằm thành một đồng bị bỏ quên trên sàn nhà cạnh giường. Victoria đột ngột bị sự thẹn thùng tấn công, cô quay đi, không thể nào nhìn anh quan sát cô. Cô cảm giác những ngón tay anh chạm lên cảm cô, anh nhẹ nhàng xoay đầu cô cho đến khi cô lại đối diện với anh.

“Anh yêu em”, anh nói, giọng anh trầm nhưng nóng bỏng.

Cô lặng yên.

“Rồi em sẽ nói với anh sớm thôi”, anh nói, kéo cô vào vòng tay anh và ngả người cô xuống. “Anh không lo lắng. Anh có thể đợi. Vì em, anh có thể đợi mãi mãi.”

Victoria không chắc anh làm cách nào, nhưng trong vòng vài giây cô không còn thấy chiếc quần ống túm của anh ngăn cách hai người nữa. Lần này chỉ là da sát làn da, và cô có cảm giác tan chảy khi gần sát với anh.

“Lạy Chúa, em đẹp quá”, Robert thốt, chống tay nâng người lên để nhìn xuống cô.

Cô chạm vào má anh. “Anh cũng vậy.”

“Đẹp ư?”, anh hỏi, giọng thoáng cười.

Cô gật đầu. “Anh biết không, em vẫn thường mơ về anh. Trong suốt những năm đó.”

“Vậy sao?”

Victoria khó nhọc nuốt vào khi bàn tay anh ôm lấy bầu ngực cô và siết lại. “Em không thể ngăn được”, cô thừa nhận. “Và rồi em nhận ra mình không muốn ngăn.”

Robert rên lên một tiếng rã rời từ sâu trong cuống họng. “Anh cũng từng mơ về em. Nhưng chưa bao giờ thể này, chưa bao giờ tuyệt thể này.” Anh cúi đầu cho đến khi môi anh chỉ cách ngực cô chút ít. “Anh không thể ném em trong những giấc mơ của anh.”

Hông cô cong lên khỏi giường khi miệng anh khép lại quanh nụ hoa của cô, yêu cô với sự tỉ mỉ trên người. Không nhận ra mình định làm gì, những ngón tay cô lùa vào trong mái tóc dày của anh. “Ôi, Robert”, cô rên rỉ.

Anh thì thầm điều gì đó trên ngực cô. Cô không đoán ra, và rồi cũng chẳng còn quan trọng. Lưỡi anh vạch thành nhiều hình thù trên làn da cô, hơi thở của anh run rẩy và căm dỗ vô cùng. Anh lê miệng dọc theo cổ cô, rì rầm, “Anh muốn nữa, Torie. Anh muốn tất cả.”

Anh tách chân cô mở ra, và cô có thể cảm giác anh đặt mình vào giữa cô. Anh cứng rắn và nóng bỏng, đáng sợ nhưng cùng lúc lại mang đến sự thoải mái lạ thường. Hai tay anh nằm dưới người cô, siết lấy hông cô và kéo cô lại gần hơn với anh.

“Anh muốn thật chậm rãi”, anh thì thào. “Anh muốn thật hoàn hảo.”

Victoria nghe thấy thứ xúc cảm gồ ghề trong giọng nói của anh, và lập tức biết rằng điều gì đòi hỏi anh thốt ra những lời đó. Cô vươn tay và dùng hai ngón cái xoa đôi chân mày của anh. “Không còn cách nào khác trừ hoàn hảo”, cô thì thầm. “Dù anh có làm gì đi nữa.”

Robert nhìn chăm chú xuống cô, cơ thể anh run run bởi ham muốn và gần đến điểm nổ tung vì tình yêu. Anh không thể tin nổi sao cô lại cởi mở chấp nhận anh vào vòng tay của cô đến thế. Cô chân thành, phóng khoáng và là hết thảy những gì anh từng muốn, không chỉ ở một người phụ nữ mà là suốt cuộc đời.

Chết tiệt, cô là cuộc sống của anh. Và anh cũng không quan tâm có ai biết điều đó không. Anh có cảm giác muốn ngửa mặt hét vang lên trời, ngay lúc ấy, ngay trước khi anh biến cô thành của anh. “Tôi yêu người phụ nữ này”, anh muốn hét lên. Tôi yêu cô ấy!

Anh đặt mình vào nơi viên phấn nữ tính của cô. “Có thể sẽ đau một chút”, anh nói.

Cô chạm tay lên má anh. “Anh sẽ không làm tổn thương em.”

“Anh không muốn, nhưng anh...” Anh không thể hoàn thành hết câu. Anh đẩy mình vào trong cô - chỉ được một chút, nhưng có cảm giác hoàn hảo đến mức khả năng nói của anh biến mất.

“Ôi, trời ơi”, Victoria thở hắt.

Robert chỉ lằm bằm. Đó là tất cả những gì anh có thể thực hiện. Khả năng nói lưu loát rõ ràng đã ở ngoài vòng kiểm soát của anh. Anh buộc bản thân mình bất động, đợi đến khi cảm nhận được các cơ bắp của cô buông lỏng quanh anh trước khi đẩy vào sâu hơn nữa. Chết tiệt, không tài nào anh lui lại được khi tất cả dây thần kinh trong anh đều gào thét đòi giải thoát. Phải nghiêng chặt rằng, siết chặt cơ bắp, siết chặt tất cả mọi thứ để kìm nén niềm đam mê của anh, nhưng anh đã làm được.

Tất cả bởi vì anh yêu cô. Đó là thứ cảm xúc thật tuyệt vời.

Sau cùng anh dịch vào đến phần cuối cùng và rung mình trước khoái lạc trọn vẹn và tuyệt đối. Đó là một trong những vòng ôm ngọt ngào nhất. Anh lạc lối vì nỗi khát khao mãnh liệt nhất trong đời, thế nhưng cùng lúc đó anh lại cảm giác được bảo vệ và toại nguyện. “Giờ chúng ta đã hòa làm một”, anh thì thầm, gạt dài tóc ẩm mồ hôi khỏi trán cô. “Em và anh. Giờ chúng ta đã nhập thành một.”

Victoria gật đầu và hít một hơi sâu. Cô có cảm giác thật lạ lẫm. Lạ lẫm, và không hiểu sao lại hoàn thiện cùng lúc. Robert đang ở bên trong cô, sâu đến mức cô không thể thăm dò được. Đó là cảm giác lạ lẫm nhất, thế nhưng cũng tự nhiên nhất mà cô từng trải nghiệm. Cô cảm thấy như thể mình chắc chắn sẽ vỡ òa nếu anh chuyển động dù chỉ khoảng nửa centimet nữa thôi, ấy vậy mà cô vẫn khao khát thứ gì đó nhiều hơn nữa.

“Anh có làm đau em không?”, anh thì thào.

Cô lắc đầu. “Nó thật... kỳ quái.”

Anh bật cười. “Sẽ thoải mái hơn. Anh hứa.”

“Ôi, không tệ lắm đâu”, cô nói, cố gắng cam đoan với anh. “Làm ơn đừng nghĩ...”

Anh lại cười khúc khích khi dịu dàng áp ngón tay lên môi cô. “Suýt. Chỉ cần để anh chỉ cho em thôi.” Anh thay thế những ngón tay bằng miệng mình, phân tán cô để cô không phát hiện khi anh bắt đầu di chuyển trong cô.

Cô nhận ra. Lần ma sát khe khàng đầu tiên khiến cô hô khẽ, và trước khi cô kịp làm quen thì cô đã vòng chân quanh người anh.

“Ôi, Victoria”, anh rên rỉ. Nhưng đó là tiếng rên vô cùng hạnh phúc. Anh lại đẩy vào trong, rồi rút lui, chậm rãi tạo nên một nhịp điệu tuyệt đẹp như chính hành động ban sơ này vậy.

Victoria chuyển động hòa nhịp cùng với anh, bản năng dẫn dắt cô đến những nơi mà kinh nghiệm không có khả năng chỉ lối. Thứ gì đó bắt đầu cao dần trong cô - thứ áp lực leo thang. Cô không biết đó là đau đớn hay khoái cảm, và giờ phút đó cô cũng chẳng quan tâm. Tất cả những gì cô biết là cô đang trên đường đến nơi nào đó, và nếu cô không đến sớm, cô chắc chắn sẽ bùng nổ.

Và rồi cô đến nơi lẫn bùng nổ cùng lúc, lần đầu tiên trong đời cô hoàn toàn lĩnh hội được cảm giác tuyệt đối bình yên như thế này.

Những chuyển động của Robert trở nên mãnh liệt hơn, rồi sau đó anh thét lên giải thoát và đổ sụp xuống người cô. Vài phút trôi qua trước khi ai đó trong số họ có khả năng lên tiếng.

Robert lăn người sang một bên, kéo Victoria theo cùng với anh. Anh dịu dàng hôn lên môi cô. “Anh có làm em đau không?”

Cô lắc đầu.

“Anh có nặng quá không?”

“Không. Em thích cảm nhận sức nặng của anh.” Cô đỏ mặt, thấy mình thật suồng sã. “Sao anh lại khóa cửa?”

“Hửm?”

“Cánh cửa. Nó bị khóa.”

Anh quay sang nhìn cô, đôi mắt xanh dương của anh áp áp và suy tư. “Thói quen, anh nghĩ thế. Anh luôn khóa cửa phòng mình. Anh chắc chắn không định ngăn em ở bên ngoài.” Đôi môi anh giãn ra thành một nụ cười lười biếng và thỏa mãn. “Anh thích được ở bên em.”

Cô cười khúc khích. “Phải rồi, em tin là anh đã chứng minh điều đó rồi.”

Gương mặt anh trở nên nghiêm túc. “Sẽ không có thêm bất cứ cánh cửa khóa nào giữa chúng ta nữa. Các rào cản không có chỗ trong mối quan hệ của chúng ta, hay những cánh cửa, đôi gát và cả hiểu lầm.”

Victoria nuốt khan, xúc động không nói nên lời. Tất cả những gì cô làm là gật đầu.

Robert gác một chân lên người cô, và kéo cô lại gần hơn.

“Em sẽ không đi, đúng không? Anh biết giờ đang là giữa ngày, nhưng chúng ta có thể chợp mắt một chút.”

“Vâng”, cô dịu dàng nói. Rồi cô cuộn mình trong vòng tay anh, nhắm mắt, và trôi dần vào giấc ngủ yên bình.

20. Chương 20

Khi Victoria thức dậy từ giấc ngủ trưa ngắn ngủi khoảng một giờ sau đấy, gương mặt rạng rỡ của Robert chỉ cách mặt cô có vài phân. Anh chống khuỷu tay để nằm, và cô ngỡ rằng anh đã dành toàn bộ thời gian chợp mắt để ngắm cô.

“Hôm nay”, anh vô cùng hân hoan tuyên bố, “là một ngày tuyệt vời để kết hôn.”

Hắn Victoria nghe nhầm. “Thứ lỗi cho em?”

“Kết hôn. Chồng và vợ.”

“Anh và em?”

“Không, thực sự thì anh nghĩ mấy con nhím ngoài vườn nên tham gia vào cuộc hôn nhân thần thánh. Chúng đã sống trong tội lỗi quá nhiều năm rồi. Anh không chịu đựng thêm được nữa.”

“Robert”, Victoria nói, dù không muốn nhưng vẫn phải cười ngặt nghẽo.

“Và tất cả những con nhím con sinh ngoài giá thú nữa. Cứ nghĩ đến sự sỉ nhục mà xem. Cha mẹ chúng dễ như thỏ ấy. Hoặc như nhím, trường hợp này có thể là vậy.”

“Robert, đây là một vấn đề nghiêm túc.”

Vẻ bông đùa rời khỏi đôi mắt anh, và chúng cháy lên nóng bỏng và dữ dội trong đôi mắt cô. “Anh chưa bao giờ nghiêm túc hơn lúc này.”

Victoria im lặng một thoáng trong khi lựa lời nói: “Anh không nghĩ hôm nay hơi đột ngột sao? Hôn nhân là chuyện vô cùng trọng đại. Chúng ta phải có thời gian suy nghĩ cẩn thận đến nó.”

“Anh đã suy tính đến từng phần nhỏ nhất trong hơn nửa tháng rồi.”

Victoria ngồi dậy, kéo theo tấm mền để che đi thân thể để trần. “Nhưng em thì không. Em chưa sẵn sàng để ra loại quyết định thế này.”

Mặt anh đan lại. “Em có thể nghĩ đến nó trước khi em gõ cửa phòng anh chiều nay.”

“Em không nghĩ xa đến mức...”

“Đến mức nào?”, anh hỏi, giọng sắc bén.

“Em đã làm tổn thương những cảm xúc của anh”, cô thì thầm. “Và em muốn...”

Anh xuống giường và đứng dậy trong không đầy một giây. Anh chống tay lên hông và trừng mắt nhìn cô giận dữ, quên đi thực tế anh không có một sợi vải nào trên người. “Em làm tình với anh chỉ vì thương hại phải không?”, anh quát.

“Không!” Cô, dù sao đi nữa, cũng không quên thực tế anh đang ở trần, và sự phủ nhận của cô buộc cô nhìn xuống đầu gối anh.

“Nhìn anh!” Anh ra lệnh, cơn giận dữ khiến giọng anh gay gắt khủng khiếp.

Cô nâng mắt lên vài phân, rồi lại hạ thấp xuống. “Xin anh mặc chút quần áo đã được chứ?”

“Hơi quá muộn để e lệ rồi đây”, anh nghiêng rằng, nhưng anh vẫn nhặt chiếc quần khỏi sàn và mặc nó vào.

“Em không làm thế vì thương hại”, cô nói, cuối cùng cũng ngược mắt về phía khuôn mặt anh, dù cho cô muốn nhìn lên trần, hoặc tường, hoặc thậm chí cái bộ trong góc phòng hơn nhiều. “Đơn giản vì em muốn thế, và ngày hôm nay em cũng không nghĩ gì quá xa.”

“Anh thấy thật khó mà tin em, một người khao khát sự ổn định và bền vững, lại dấn thân vào một mối quan hệ ngắn ngủi như vậy.”

“Em không nghĩ như thế.”

“Thế em nghĩ gì?”

Victoria nhìn vào mắt anh, thấy vẻ tổn thương anh cố gắng giấu bên dưới cơn giận dữ, và nhận ra câu trả lời của cô quan trọng với anh biết nhường nào. “Em không dùng đầu để nghĩ”, cô dịu dàng nói. “Em dùng trái tim. Em nhìn anh qua cửa sổ, và anh trông thật buồn rầu...”

“Như em đã vui lòng chỉ ra”, anh chua chát nói.

Victoria chìm vào im lặng một lúc để anh nói. Rồi cô tiếp tục, “Không phải vì anh. Mà chỉ vì em thôi. Em nghĩ mình chỉ muốn cảm nhận cảm giác được yêu thương.”

Hy vọng dấy lên trong đôi mắt anh. “Em được yêu mà”, anh nhiệt thành nói, vươn tay về phía trước để đón lấy tay cô. “Và em có thể cảm nhận được yêu mỗi ngày trong phần đời còn lại nếu em tự cho phép bản thân. Hãy cưới anh, Victoria. Hãy cưới anh và khiến anh trở thành người đàn ông hạnh phúc nhất thế giới này. Hãy cưới anh và tự trao cho bản thân em sự yên ổn và thỏa mãn. Và”, anh thêm vào, giọng của anh hạ xuống thành một tiếng thì thầm khàn khàn, “tình yêu. Chắc chắn chưa từng có người phụ nữ nào được yêu đậm sâu và chân thành hơn tình yêu anh dành cho em.”

Victoria cố ngăn lại những giọt nước mắt căng tức trong đôi mắt, nhưng những lời của anh quá mạnh mẽ, và cô cảm giác má mình dần trở nên mặt mày và ướt đầm. “Robert”, cô bắt đầu, hoàn toàn không chắc mình đang cố nói gì, “từ rất lâu rồi em đã...”

“Em có thể mang thai”, anh cắt ngang. “Em đã tính đến trường hợp đó chưa?”

“Em chưa”, cô thừa nhận với cái nuột khan bối rối. “Nhưng em...”

“Hãy lấy anh”, anh lặp lại, siết chặt lấy tay cô. “Em biết đấy là điều đúng đắn.”

“Sao anh lại phải nói thế?”, cô nói. “Anh biết em ghét mỗi khi anh nói đâu là điều em muốn làm lắm không.”

Robert phì ra một hơi cáu tiết. “Đấy không phải ý của anh, em thừa biết thế.”

“Em biết, chỉ là...”

“Chỉ là cái gì?”, anh khê hỏi. “Điều gì khiến em do dự, hả Torie?”

Cô quay đi, cảm thấy thật ngu ngốc. “Em không biết. Hôn nhân quá vĩnh cửu. Nếu em mắc sai lầm thì sao?”

“Nếu đó có là sai lầm thì em cũng đã mắc phải rồi”, anh nói với cái liếc về phía giường. “Nhưng đó không phải sai lầm. Hôn nhân không phải lúc nào cũng dễ dàng, nhưng cuộc sống mà không có em...” Anh cào tay lên tóc, gương mặt thể hiện sự bất lực không thể nói thành lời. “Cuộc sống không thể tiếp diễn nếu không có em. Anh không biết cách diễn giải nào khác hơn nữa.”

Victoria cắn môi dưới, nhận ra cô cũng dần có cảm giác tương tự như thế. Với tất cả những gì anh đẩy cô trải qua suốt tháng vừa rồi, cô không thể hình dung ra cuộc sống mà không có những nụ cười nhếch cao một bên môi của anh, ánh lấp lánh trong đôi mắt anh, hay cái cách mái tóc anh chưa bao giờ có vẻ được chải tử tế. Cô ngược lên nhìn anh, đôi mắt khóa chặt vào với mắt anh. “Em có vài điều kiện”, cô bắt đầu.

“Em mà không có điều kiện thì hẳn em không là người rồi”, anh cam đoan với cô.

“Nhưng em có thể thấy vài lý do vì sao hôn nhân lại là một ý tưởng hay.” Cô nói chậm, vạch những lời cần nói trong đầu khi cô lên tiếng. Cô bắn ánh nhìn nhanh chóng về phía Robert, nửa mong chờ anh sẽ kéo cô

vào một vòng ôm siết chặt khác. Nhưng anh vẫn đứng lặng thinh, rõ ràng hiểu được cô cần định hình lại suy nghĩ.

“Trước hết”, Victoria nói, “như anh đã chỉ ra, có vấn đề về một đứa trẻ. Đúng là em quá thiếu trách nhiệm khi không cân nhắc đến điều đó, nhưng lúc này cũng không quan trọng. Em nghĩ em có thể đợi vài tuần và xem...”

“Anh không khuyến khích cách làm đó”, Robert nói nhanh.

Cô ngăn lại một nụ cười. “Không, em không tưởng tượng nổi cảnh anh sẽ cho em trở lại Luân Đôn, và em cũng không tưởng tượng nếu mình ở lại đây...”

“Anh không thể ngăn mình chạm vào em”, anh nói với cái nhún vai không buồn xin lỗi. “Anh thoải mái thừa nhận.”

“Và em sẽ không cố nói dối và bảo rằng em không” - cô đỏ mặt - “thích nhận được sự chú ý từ anh. Anh biết em luôn như thế, kể từ bảy năm trước”.

Anh cười ranh mãnh.

“Nhưng có những lý do khác lý giải sao chúng ta nên hoặc không nên kết hôn.”

“Nên.”

Cô chớp mắt. “Thứ lỗi cho em?”

“Chúng ta nên kết hôn. Chứ không phải không nên.”

Victoria thấy thật khó mà không bật cười. Khi anh há hức muốn có được thứ gì đó, Robert trông còn đáng yêu hơn cả một chú cún. “Em lo rằng anh sẽ không cho em được quyền tự quyết định”, cô cảnh cáo.

“Anh sẽ cố gắng tôn trọng những mong ước của em”, anh nghiêm trang nói. “Nếu anh trở thành một tên khốn hống hách, anh sẽ để mặc em dùng túi xách quất vào đầu anh.”

Mắt cô nhúu lại. “Em có nên viết ra điều đó không?”

“Chắc rồi.” Anh băng qua căn phòng đến chỗ bàn làm việc, mở ngăn kéo, và lôi ra một chiếc bút lông, một mảnh giấy, và một lọ mực. Victoria há hốc miệng nhìn anh chăm chăm khi anh nguệch ngoạc viết một câu, rồi ký bên dưới một nét hoa mỹ. Anh bước trở lại chỗ cô, đưa cho cô tờ giấy, và nói: “Của em đây.”

Victoria nhìn xuống rồi đọc, “Nếu tôi trở thành một tên khốn hống hách, tôi trao cho người vợ yêu dấu của tôi, Victoria Mary Lyndon Kemble...” Cô ngước lên. “Kemble?”

“Sẽ mang họ Kemble. Đây là nói vào hôm nay thôi.” Anh chỉ vào chữ viết nghiêng nghiêng trên đỉnh tờ giấy. “Dù sao anh cũng để lùi ngày tháng cho tờ cam kết, trong vài tuần tới. Lúc đó thì em đã mang họ Kemble rồi.”

Victoria đành cầm nín không bình luận trước sự quả quyết đáng ngạc nhiên của anh và tiếp tục đọc. “Để xem nào... Victoria Mary Lyndon, e hèm, Kemble... toàn quyền đánh thẳng vào đầu tôi với bất cứ vật gì cô ấy lựa chọn.” Cô ngước lên hỏi dò. “Bất cứ vật gì?”

Robert nhún vai. “Nếu anh mà trở thành một tên khốn hống hách thực thụ, em có thể dùng bất cứ thứ gì cứng hơn túi của em để đánh anh.”

Vai cô rung rung khi cô quay trở lại với tờ giấy. “Đã ký, Robert Phillip Arthur Kemble, Bá tước Macclesfield.”

“Anh không học chuyên về luật, nhưng anh nghĩ cái này hợp pháp.”

Victoria vỡ òa vui sướng trong nụ cười đầm nước mắt. Cô dùng bàn tay vội lau đi những giọt nước mắt. “Đây là lý do tại sao em sẽ cưới anh”, cô nói, giơ tờ giấy lên cao.

“Bởi anh đã bảo em có thể tùy ý đánh anh sao?”

“Không”, cô nói, sụt sịt thật to, “bởi vì em không biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu không có anh ở đó để trêu chọc em. Em đã dần trở nên quá nghiêm túc, Robert. Trước kia em không thể này.”

“Anh biết”, anh dịu giọng nói.

“Bảy năm qua em không được phép cười. Em đã quên mất cách cười thế nào rồi.”

“Anh sẽ nhắc em nhớ.”

Cô gật đầu. “Em nghĩ là mình cần anh, Robert. Em nghĩ mình rất cần anh.”

Anh ngồi xuống cuối giường và kéo cô vào một vòng ôm dịu dàng. “Anh biết em cần anh, Torie yêu dấu ạ. Anh biết mà.”

Sau vài giây phú tận hưởng sự ấm áp từ vòng tay anh, Victoria kéo người ra đủ xa để hỏi: “Anh nghiêm túc về chuyện kết hôn hôm nay thật đấy à?”

“Đương nhiên.”

“Nhưng điều đó là không thể. Chúng ta phải dán bản thông cáo hôn nhân ở nhà thờ.”

Anh mỉm cười xấu xa. “Anh đã lấy được một giấy phép đặc biệt rồi.”

“Anh đã lấy sao?” Cô há hốc miệng nhìn anh. “Khi nào?”

“Hơn một tuần trước.”

“Có hơi tự tin thái quá về bản thân đấy, anh không nghĩ vậy sao?”

“Chẳng phải cuối cùng tất cả đều đâu ra đấy còn gì?”

Victoria cố gắng ra vẻ ngờ vực, nhưng cô không thể làm gì ngoại trừ để nét cười lan tỏa trong đôi mắt. “Em nghĩ, thưa ngài, vài người rất có thể sẽ nghĩ ngài là một tên khốn hống hách vì loại hành vi này đấy.”

“Một tên khốn hống hách, hay một tên khốn hống hách thực thụ đây? Anh rất vui lòng muốn biết, vì sự an nguy cho hộp sọ của anh phụ thuộc cả vào đấy.”

Victoria cười phá lên. “Anh biết không, Robert, em nghĩ có thể mình thực sự thích được kết hôn với anh lắm.”

“Thế có đồng nghĩa với việc tha thứ cho anh vì đã bắt cóc em không?”

“Chưa đâu.”

“Thật à?”

“Phải, em sẽ phải từ chối tha thứ cho đến khi em khai thác triệt để lợi ích từ nó.”

Lần này đến lượt Robert lăn ra cười. Trong khi anh hỗn hển thở, Victoria vỗ vào vai anh và nói: “Dù thế nào thì hôm nay chúng ta cũng không kết hôn được.”

“Vì sao?”

“Qua trưa rồi. Một đám cưới đúng mực thì phải tổ chức vào buổi sáng chứ.”

“Quy tắc ngớ ngẩn.”

“Cha em luôn trung thành với quy tắc ấy”, cô nói. “Em biết vậy vì em luôn bị buộc phải đánh đàn ở tất cả những đám cưới mà ông chủ trì.”

“Anh không biết chúng ta có một cây đàn trong nhà xứ đấy.”

“Không có đâu. Đây là ở Leeds. Và em tin anh đang có ý đồ lật đổ.”

“Không đâu”, anh dụi vào cổ cô và nói. “Chỉ là đánh lạc hướng tạm thời thôi mà. Với những đám cưới tổ chức buổi sáng, anh tin rằng sáng sớm chỉ là đòi hỏi đối với các lễ kết hôn theo truyền thống. Với một giấy phép đặc biệt thì chúng ta có thể làm bất cứ điều gì theo ý muốn.”

“Em nghĩ mình nên biết ơn vì được ở bên một người đàn ông luôn hoạch định mọi thứ một cách phi thường.”

Robert thở một tiếng vui vẻ. “Anh sẽ đón nhận những lời khen ngợi theo bất cứ hình thức nào em muốn.”

“Anh thực sự muốn kết hôn vào tối nay à?”

“Anh không nghĩ ra có chuyện gì hay ho để làm khác nữa. Chúng ta không chơi bài, và anh đã đọc gần hết sách trong thư viện rồi.”

Cô lấy gối đập anh. “Em nghiêm túc mà.”

Chỉ mất vài giây là anh đã đẩy ngã được cô, sức nặng của anh ép phẳng bầu ngực trần của cô, đôi mắt anh sáng lên lóng lánh trong đôi mắt cô. “Anh cũng vậy”, anh nói.

Cô nín thở, rồi mỉm cười. “Em tin anh.”

“Bên cạnh đó, nếu đêm nay anh không cưới em, thì anh sẽ lại chiếm đoạt em mất thôi.”

“Vậy ư?”

“Chứ còn gì. Nhưng em là một người phụ nữ ngoan đạo, đã vậy còn là con gái của một mục sư, cho nên anh biết em sẽ muốn hạn chế những lần yêu đương trước hôn nhân ở mức thấp nhất.” Biểu cảm của anh đột nhiên trở nên nghiêm túc. “Anh thề rằng khi em làm tình với anh, đó sẽ luôn là cuộc làm tình giữa chồng và vợ.”

Cô cười toe và chạm lên má anh. “Ừm, chúng ta đã phá hỏng lời thề đó rồi.”

“Một lần, anh nghĩ thế, không phải tội lỗi gì quá to tát”, anh nói, hướng sự chú ý lên dái tai cô. “Nhưng anh nên lồng nhẫn vào ngón tay em trước khi anh lại bị ham muốn chế ngự.”

“Giờ anh không bị chế ngự sao?”, cô hỏi với vẻ hoài nghi. Thật khó mà không cảm nhận được phần khao khát của anh đang thúc vào hông cô.

Robert bật cười bên dưới cằm cô. “Anh sẽ tận hưởng cuộc hôn nhân này, Torie.”

“Em.. Em cho rằng đó là một lý do đáng giá để xem xét”, cô hờn hển, cố lờ đi những cơn co thắt vì khoái cảm mà anh khuấy động trong cô.

“Hừm, phải rồi.” Anh di chuyển lên môi cô và hôn cô thật sâu, trêu chọc cô cho đến khi cô run rẩy bên dưới anh. Rồi, đột nhiên, anh lặn ra khỏi người cô và đứng dậy. “Tốt hơn hết giờ anh nên ngừng lại”, anh nói với nụ cười hư hỏng, “không thì chốc nữa anh sẽ không làm nổi đâu.”

Victoria muốn hét lên là cô không quan tâm, nhưng cô thỏa mãn bản thân bằng việc quăng một cái gối về phía anh thay vào đó.

“Anh không muốn tổn hại đến em hơn nữa”, Robert tiếp tục, dễ dàng tránh khỏi đợt tấn công của cô. “Và anh muốn nhắc em về” - anh nhào người xuống và thả nụ hôn cuối cùng lên miệng cô - “cái này. Trong trường hợp em nghĩ lại.”

“Bây giờ em đang nghĩ lại đây”, cô đáp trả, chắc chắn trông thất vọng như cô đang cảm giác.

Robert bật cười khi anh băng qua phòng. “Anh chắc chắn em sẽ vui sướng hơn khi biết lời nhắc nhở nhỏ nhỏ của anh cũng khiến anh khó chịu và không toại nguyện giống em.”

“Em hoàn toàn ổn”, cô vừa nói vừa vênh cằm.

“Ừ, đương nhiên rồi”, anh trêu chọc khi với tay lấy chiếc cặp du lịch anh lơ đãng vứt lên bàn. Victoria đang định trả đũa bằng một câu châm chọc thì về mặt anh trở nên đen kịt và mắng lớn: “Chết tiệt!”

“Có gì không ổn sao?”, cô hỏi.

Anh quay đầu lại nhìn cô. “Em đụng đến cái cặp này phải không?”

“Không đương nhiên là không rồi, em sẽ không...” Cô đỏ mặt khi nhớ lại mình đã lục lọi đồ của anh. “Ừm, thực tế em có thể lục tìm đồ đạc của anh, em thừa nhận, nhưng em đã tìm thấy cái bồn tắm trước khi thấy cái cặp của anh.”

“Anh không quan tâm nếu em có muốn cạy ván sàn lên hay không”, anh điên cuồng nói. “Thứ gì của anh thì cũng là của em. Nhưng anh có những giấy tờ quan trọng trong cái cặp này, và giờ thì chúng biến mất.”

Chiếc bong bóng vui vẻ thành hình trôi lên trong ngực cô. “Loại giấy tờ gì thế?”, cô cẩn thận hỏi.

Robert lẩm bẩm chữ thề một câu nữa trước khi trả lời, “Giấy phép đặc biệt.”

Victoria cảm giác đây không phải thời điểm thích hợp để ôm bụng cười to, nhưng dù sao cô cũng làm thế rồi.

Robert chống tay lên hông khi anh quay lại nhìn cô. “Không hài hước đâu.”

“Em xin lỗi”, cô nói, dù nghe không có vẻ hối lỗi cho lắm. “Chỉ đơn giản là anh... Ôi, trời ạ!”, Victoria lại hứng khởi vì một tràng cười khác.

“Hắn là nằm trong cái cặp khác của anh”, Robert nói. “Chết tiệt.”

Victoria chùi mắt. “Cái cặp khác của anh ở đâu?”

“Luân Đôn.”

“Em hiểu rồi.”

“Chúng ta sẽ phải trở về trong vòng một giờ nữa.”

Miệng cô há hốc. “Về Luân Đôn? Ngay bây giờ ư?”

“Anh không thấy có lựa chọn nào nữa cả.”

“Nhưng về bằng cách nào?”

“MacDougal đã đỗ cỗ xe ngựa của anh cách đây một phần tư dặm trước khi về Luân Đôn. Vị điền chủ ở đây lúc nào cũng là người xuề xòa. Anh chắc chắn ông ta có thể cho chúng ta mượn một người đánh xe để đưa chúng ta trở về.”

“Anh đã để em tin rằng em bị mắc kẹt ở đây sao?”, cô hét lên.

“Em có bao giờ hỏi đâu”, anh nhún vai nói. “Anh nghĩ giờ em nên mặc đồ vào thôi. Dù trang phục hiện tại của em rất thú vị, nhưng trời cũng hơi se lạnh rồi.”

Cô cuộn tấm mền chặt hơn quanh người. “Váy của em ở phòng kế bên.”

“Lúc này em lại trở nên e thẹn à?”

Miệng cô chu lại. “Thứ lỗi cho em nếu em không thể thoải mái được như anh, Robert. Em không có nhiều kinh nghiệm lắm với chuyện thế này.”

Anh mỉm cười và đặt nụ hôn triu mến lên trán cô. “Anh xin lỗi, anh xin lỗi. Đơn giản là chọc ghẹo em quá thú vị thôi. Anh sẽ đi lấy váy cho em ngay. Và”, anh thêm vào khi mở cửa, “anh sẽ ra ngoài cho em tự nhiên thay đồ.”

Ba mươi phút sau họ trên đường đến Luân Đôn. Robert có một quãng thời gian rất khó khăn để giữ bản thân khỏi ngê ngao hát. Trên đường mang cỗ xe ngựa về, anh thực sự đã hát vang phiên bản lạc điệu bài “Đồng ca Hallelujah” của Handel. Anh rõ ràng sẽ hát hết bài nếu đám ngựa không hí lên vì đau tai. Robert trật tự vì nghĩ rằng tốt hơn hết không nên gây nên cuộc tra tấn tương tự với đôi tai vợ chưa cưới của anh - vợ chưa cưới của anh! Anh mới yêu cụm từ đó làm sao. Chết tiệt, chỉ nghĩ thôi mà anh đã thích chết đi được rồi.

Tuy vậy, niềm hạnh phúc của anh lớn lao đến mức anh không thể giữ nó ở sâu bên trong, và vì vậy, mỗi lần lơ đãng, anh lại phát hiện mình đang huýt sáo.

“Em không biết anh thích huýt sáo đấy”, Victoria nói sau lần thứ năm anh tự bắt quả tang bản thân.

“Anh chắc chắn không thể hát”, anh đáp. “Cho nên anh huýt sáo.”

“Em không nghĩ mình được nghe anh huýt sáo trong...” Cô ngừng lại ngẫm nghĩ. “Em không nhớ nổi lần cuối cùng nữa.”

Anh nhe răng cười. “Anh không được hạnh phúc thế này trong vô số năm rồi.”

Một khoảng lặng thình, và rồi cô thốt: “Ồ”. Cô trông thỏa mãn đến tức cười, còn Robert thì cũng cảm thấy y như vậy khi thấy cô có biểu cảm đó. Anh lại huyết sáo lung tung thêm vài phút nữa, rồi anh ngược lên nói: “Em có cảm thấy tuyệt vời khi được bốc đồng không?”

“Thứ lỗi cho em?”

“Lần đầu tiên anh gặp em, chúng ta đã chạy băng qua khu rừng vào giữa đêm. Chúng ta thật rồ dại và thành thoi.”

“Đáng yêu mà”, cô dịu dàng nói.

“Nhưng lúc này... Ừm, em biết cuộc sống của anh ngăn nắp thế nào rồi đấy. Anh, như em thường nói, là người đàn ông có tổ chức nhất nước Anh. Anh luôn lập kế hoạch, và luôn làm theo kế hoạch đó. Nên thật dễ chịu khi lại được làm gì đó hoàn toàn bốc đồng.”

“Anh bắt cóc em”, Victoria chỉ ra. “Đấy là bốc đồng.”

“Không hề”, anh đáp, gạt lời bình luận của cô đi. “Anh đã lên kế hoạch rất cẩn thận, anh có thể cam đoan với em.”

“Không đủ cẩn thận để cung cấp thực phẩm cho chúng ta”, lời phản biện của cô có hơi gay gắt.

“À, phải rồi, thức ăn”, anh đảm chiêu. “Một sai lầm nhỏ.”

“Lúc ấy thì có vẻ không nhỏ đâu”, cô lẩm bẩm.

“Lúc đấy em đói muốn ngất rồi phải không?”

Cô đập yêu vào vai anh. “Và anh đã quên mất cái giấy phép đặc biệt. Khi người ta cân nhắc đến thực tế toàn bộ mục đích việc bắt cóc này là để cưới em, thì đó thực sự là một lỗ hổng lớn trong cả bản kế hoạch rồi đấy.”

“Anh không quên lên kế hoạch cho giấy phép đặc biệt. Anh chỉ quên mang nó theo thôi. Anh cam đoan là đã định mang rồi.”

Victoria nhìn ra ngoài cửa sổ. Ánh hoàng hôn đã giăng khắp không trung, và sẽ còn kéo dài trong vài giờ nữa. Họ sẽ không đến được Luân Đôn tối nay, nhưng họ sẽ đi được nửa quãng đường đến đó. “Thực ra”, cô nói, “em rất vui khi anh quên mất giấy phép.”

“Anh đoán vì em muốn trì hoãn càng lâu càng tốt phải không?”, anh nói. Anh rõ ràng chỉ trêu ghẹo mà thôi, nhưng Victoria cảm giác câu trả lời của cô rất quan trọng với anh.

“Không đâu”, cô đáp. “Một khi em đã quyết định thì em muốn hoàn thành ngay lập tức. Chỉ là em thấy vui khi chứng kiến thi thoảng anh làm gì sai thôi.”

“Gì cơ?”

Cô nhún vai. “Anh gần như hoàn hảo, anh biết đấy.”

“Vì sao câu này lại không giống lời khen nhỉ? Và quan trọng hơn, nếu anh hoàn hảo đến phải gió như thế thì sao em bắt anh thuyết phục lâu như vậy mới chịu cưới anh?”

“Bởi vì anh hoàn hảo”, cô ranh mãnh mỉm cười. “Điều đó có thể trở nên khó chịu lắm đấy. Sao em có thể làm gì nếu anh cứ thực hiện tốt hơn?”

Anh nhe răng cười hư hỏng và kéo cô về phía anh. “Anh có thể nghĩ ra rất nhiều chuyện em làm tốt hơn anh.”

“Ồ, thật ư?” Cô lẩm bẩm, cố gắng không quá khuấy động với cái cách bàn tay anh vuốt ve hông cô.

“Hừm. Em hôn giỏi hơn này.” Để chứng minh luận điểm của mình, anh để làn môi lướt xuống môi cô.

“Anh đã dạy em.”

“Em trông cũng tuyệt hơn lúc không có quần áo nữa.”

Cô đỏ mặt, nhưng cô dần trở nên vô cùng thoải mái với anh đến mức dám nói rằng: “Đây là vấn đề về quan điểm thôi.”

Anh rút lui với tiếng thở dài âm ỉ. “Thôi được rồi. Em may vá giỏi hơn.”

Cô chớp mắt. “Anh nói đúng.”

“Và em chắc chắn cũng hiểu biết về những đứa trẻ hơn anh nữa”, anh thêm vào. “Khi chúng ta trở thành cha mẹ, anh sẽ luôn luôn phải nghe theo ý kiến của em triệt để hơn. Anh rất có khả năng sẽ huyền thuyên về ba định luật vận động của Newton trước khi con chúng ta rời nôi mất. Hoàn toàn không thích hợp. Em sẽ phải dạy anh tất cả những bài thơ dành cho tuổi mẫu giáo.”

Trái tim Victoria vút bay trước những lời của anh. Cuộc đời ngắn ngủi làm thợ may của cô đã cho cô niềm hạnh phúc khi có thể ra những quyết định cho bản thân mình. Hơn bất cứ điều gì, cô e sợ hôn nhân đồng nghĩa với việc cô sẽ mất hết thấy các quyền ấy. Nhưng giờ Robert lại đang nói với cô rằng anh trân trọng ý kiến của cô.

“Và em có một trái tim độ lượng nhất”, anh nói, chạm lên má cô. “Anh vẫn thường nghĩ đến bản thân trước tiên. Em lại luôn để ý đến nhu cầu của người khác trước. Đó là bản tính thiên phú rất hiếm có và đáng yêu.”

“Ôi, Robert.” Cô ngả người vào anh, thiết tha hơi ấm từ vòng tay anh. Nhưng trước khi cô chạm được đến anh, chiếc xe ngựa đã xô phải một vết lún sâu trên đường, và cô hụt mất.

“Ồi!”, cô hét - vì ngạc nhiên.

“Á!”, Robert rú - vì đau đớn.

“Ôi trời ơi, ôi trời ơi”, tiếng Victoria gấp gáp. “Sao thế?”

“Khuỷu tay của em”, anh hỏn hển.

“Cái gì? Ồi, em xin lỗi...” Chiếc xe ngựa bật trở lại, và khuỷu tay cô trượt sâu hơn vào khúc giữa của anh. Hoặc ít nhất cô nghĩ đó là khúc giữa của anh.

“Làm ơn... nhích... nó ra... NGAY LẬP TỨC!”

Victoria lồm cồm bò và cố gắng gỡ chân tay khỏi người anh. “Em thành thật xin lỗi”, cô lặp lại. Rồi cô nhìn anh kĩ hơn. Anh co gập người, và thậm chí trong ánh sáng lơ mơ cô cũng có thể nhìn thấy làn da anh trở nên xanh rớt. “Robert?”, cô ngập ngừng hỏi, “Anh sẽ ổn chứ?”

“Không trong vài phút.”

Cô quan sát anh thêm vài giây nữa rồi đánh bạo hỏi: “Em thúc vào bụng anh phải không? Em đảm bảo đây chỉ là tai nạn thôi.”

Anh vẫn gập người khi trả lời, “Đó là kiểu đau của đàn ông, Victoria”.

“Ôiiiiiii”, cô thở ra, “Em không biết”.

“Anh không nghĩ em biết”, anh lầm bầm.

Sau vài phút trôi qua, đột nhiên một ý nghĩ kinh khủng nảy đến với Victoria. “Không kéo dài mãi đâu, đúng chứ?”

Anh lắc đầu. “Đừng làm anh cười. Xin em đấy.”

“Em xin lỗi.”

“Ngừng nói em xin lỗi lại ngay.”

“Nhưng em có lỗi mà.”

“Bị lạnh, bị đói, và giờ bị đau chết người thế này đây”, Robert lầm bầm. “Có người đàn ông nào gặp nhiều tai họa như anh không?”

Victoria không thấy có lý do gì để đáp lại. Cô giữ ánh mắt cẩn trọng nhìn ra cửa sổ, dõi theo khi Kent dần lướt qua tầm mắt. Không có âm thanh nào thoát ra từ Robert trong ít nhất đến mười phút, sau đó, ngay khi cô chắc chắn anh hẳn đã thiếp đi, cô cảm nhận được một cái vỗ nhẹ lên vai. “Vâng?”, cô quay lại.

Anh đang mỉm cười. “Giờ anh thấy đỡ hơn nhiều rồi.”

“Ôi. Ừm, em mừng lắm”, cô nói, không chắc loại bình luận nào sẽ thích hợp trong trường hợp này.

Robert dựa vào sát hơn, ánh nhìn ngẫu nhiên trong đôi mắt. “Không, ý anh là anh thấy đỡ hơn rất nhiều rồi.”

Victoria ước sao anh có thể ngừng nói năng ra chiều bí ẩn thế đi. “Ừm, thế thì”, cô nói, “em mừng rất nhiều cho anh”.

“Anh không chắc là em hiểu”, anh lầu bầu.

Victoria muốn nói rằng đương nhiên là cô không hiểu, nhưng trước khi cô có thể thốt ra, Robert lôi tuột chân cô, khiến cô nằm bật ngửa. Cô hỗn hển gọi tên anh, nhưng anh dùng một nụ hôn khiến cô im lặng.

“Anh khỏe hơn nhiều rồi”, anh nói trên miệng cô. “Rất” - hôn - “rất” - hôn - “khỏe”. Anh ngẩng đầu lên và tặng cho cô một trong những nụ cười uể oải, chậm rãi nhất của anh. “Em có muốn anh chứng minh một chút không?”

21. Chương 21

“Ở đây?”, Victoria rên rỉ. “Trong xe ngựa?”

“Sao không?”

“Bởi vì... Bởi vì... Nó không đứng đắn!” Cô cố gắng lôi người ra, rồi lăm bắm, “Hắn là thế rồi”.

Robert nâng đầu lên một chút. Đôi mắt anh lấp lánh vẻ tinh quái. “Vậy ư? Anh không nhớ cha em từng thuyết giáo về chủ đề này đấy.”

“Robert, em chắc chắn việc này thiếu đứng đắn tột bậc.”

“Đương nhiên rồi”, anh vừa nói vừa rúc vào dưới cằm cô. Cô thật mềm mại, ấm áp và vẫn có mùi như mùi xà phòng đàn hương của anh vậy. “Thông thường anh sẽ không thích trong xe ngựa đâu, nhưng anh muốn cho tâm trí em được nghỉ ngơi.”

“Ô, thế nghĩa là vì em hết à?”

“Em quá lo lắng chỗ bị thương của anh có khả năng bị biến chứng lâu dài...”

“Ôi, không”, cô nói, cố gắng bắt kịp hơi thở. “Em tin vào sự phục hồi của anh, em xin cam đoan.”

“À, nhưng anh muốn đảm bảo em sẽ không còn sót lại chút nghi ngờ nào nữa.” Đôi bàn tay anh nắm lấy hai mắt cá chân cô và bắt đầu trượt dần lên trên, bỏ lại hai vạch lửa dài thiêu đốt xuyên thẳng qua lớp tất của cô.

“Không cần đâu, em cam đoan với anh.”

“Suyt, chỉ cần hôn anh thôi.” Anh gặm nhấm môi cô, đôi bàn tay vuốt lên qua đường cong dịu dàng của hông cô. Rồi anh vòng chúng ra sau người cô, ôm lấy vòng ba mềm mại của cô.

“Em tưởng...”, cô hắng giọng. “Em tưởng anh không muốn chúng mình làm việc này cho đến khi chúng mình kết hôn.”

“Cái đó”, anh nói, di chuyển đến khóe miệng cô, “là khi anh vẫn nghĩ chúng ta có thể kết hôn ngay tối nay. Anh phát hiện giờ là thời gian và địa điểm thích hợp cho những sự ngại ngùng.”

“Và đây không phải một trong hai điều kể trên à?”

“Hầu như không.” Anh phát hiện thấy làn da trần trên bắp đùi cô và siết nhẹ, khơi ra một tiếng hỗn hển sung sướng. Anh rên rỉ, yêu vô cùng những âm thanh từ nỗi khao khát của cô. Không thứ gì có sức mạnh đẩy lên đam mê trong anh nhiều bằng hình ảnh và âm thanh đến từ khoái cảm của cô cả. Anh cảm giác cô cong người bên dưới anh, và đôi tay anh di chuyển lên lưng cô, nơi chúng hung hãn xử lý đám cúc áo. Anh cần cô... Chúa ơi, anh cần cô ngay lập tức.

Anh kéo vạt áo cô xuống. Cô vẫn đang mặc chiếc váy ngủ màu xanh thay cho áo lót. Quá sốt ruột để cởi thứ đó, thay vào đây anh dùng miệng chiếm đoạt cả bầu ngực cô, dùng lưỡi thấm ướt lớp vải bao quanh nụ hoa nhô cao của cô.

Victoria vận vẹo người bên dưới anh, những lời lẩm bẩm vô nghĩa thoát ra từ môi cô. Anh ngẩng đầu lên một thoáng để nhìn cô. Mái tóc đen tuyền rối tung và thả tung trên đệm ghế, đôi mắt xanh sẫm của cô gần như tối lại vì khao khát. Cổ họng Robert ứ nghẹn với niềm xúc cảm khó tả, anh bị thứ cảm xúc quá mạnh mẽ làm cho mất tự chủ đến mức không thể kìm lại được. “Anh yêu em”, anh thì thào. “Anh sẽ mãi mãi yêu em.”

Anh thấy bên trong cô đang vật lộn đấu tranh, và anh biết cô cũng muốn nói câu ấy. Nhưng dù có điều gì đang ngăn cô lại thì nó cũng đang siết chặt trái tim cô, và cô không thể nói. Anh không quan tâm vì anh biết rồi sau cùng cô cũng sẽ hiểu được tình yêu cô dành cho anh. Nhưng anh không thể chịu đựng nhìn cô thống khổ, cho nên anh nhẹ ấn một ngón tay lên môi cô. “Đừng nói”, anh thì thầm. “Chúng ta không cần những lời nói ngay lúc này.”

Một lần nữa anh hôn cô, miệng anh đói khát và mãnh liệt. Hai bàn tay anh tìm thấy chiếc quần trong của cô, và trong vòng vài giây nó đã nằm trên sàn xe ngựa. Anh chạm vào cô một cách tường tận, những ngón tay thành thạo của anh chơi đùa nơi nữ tính ấy.

“Ôi, Robert”, cô thở dốc. “Cái... Lần cuối anh không...”

“Có nhiều cách để yêu em”, anh râm rì. Anh cảm nhận cô sâu hơn, ngạc nhiên trước cái cách cô đáp lại dưới đựng chạm của anh. Cơ thể cô chuyển động cùng với anh, lôi kéo ngón tay anh vào sâu hơn. Cô thúc giục miệt mài, miệt mài hơn nữa vào dục vọng của anh, anh cảm nhận được phần đàn ông của mình trở nên căng thẳng trong quần. Anh ép môi mình dữ dội lên mạch đập trên thái dương cô và thì thầm, “Em có muốn anh không?”

Cô nhìn anh nghi ngờ.

“Anh muốn nghe em nói”, giọng anh hung dữ.

Hớp lấy không khí, cô gật đầu.

Robert quyết định như vậy là đủ rồi, và anh dò dẫm để cởi quần. Anh quá nóng, quá sẵn sàng để cởi cái thứ chết tiệt này khỏi chân. Thay vào đó, anh chỉ kéo phần thân ra ngoài và chậm rãi đẩy vào giữa đùi cô, nơi những ngón tay anh vẫn đang kích thích để tìm đường đến thiên đàng.

Một chân Victoria trượt khỏi ghế, cho anh nhiều không gian hơn để thăm dò phần nữ tính của cô. Anh dần lên, chỉ phần đầu được bao bọc trong cô. Các bắp thịt của cô trở nên nóng rực và chấn động quanh anh, cả cơ thể anh run lên đáp lại. “Anh muốn nữa, Torie”, anh ram ráp nói, “Nữa”.

Anh cảm giác được cô gật đầu, rồi anh đẩy vào sâu hơn, di chuyển mỗi lúc một gần đến trung tâm của cô, cho đến khi anh cuối cùng cũng nhấn được trọn vẹn vào cô. Robert kéo cô sát lại với anh, lặng im tận hưởng sự hợp nhất của hai người. Môi anh hôn dọc từ má lên tai cô, và anh thì thầm: “Giờ anh đã về đến nhà rồi”. Sau đó anh cảm nhận được những giọt nước mắt của cô trên mặt mình, nếm được vị mặn khi chúng lăn xuống môi anh, anh bị phá hủy. Khát khao thể xác chiếm lấy anh, tâm trí và cơ thể anh như bị chia lìa. Anh dồn dập trên người cô không thương xót, không biết làm sao xoay sở để kìm giữ sự giải thoát cho đến khi anh thấy cô đông cứng và thét lên bên dưới anh.

Với tiếng rên lớn, anh đẩy vào cô lần sau cuối và trút mình vào cô. Gần như ngay lập tức anh sụp xuống người cô, từng múi cơ trên người đều rã rời. Cả nghìn ý nghĩ va vào nhau trong tâm trí anh lúc đó - Anh

có nặng quá với cô không? Cô có hối hận không? Họ đã tạo được em bé nào chưa? Nhưng miệng anh mãi thở hổn hển không thể cất lời, dù cho cả cuộc đời anh có phụ thuộc cả vào đấy.

Cuối cùng, khi anh có thể nghe được thứ gì đó ngoài tiếng trái tim nện thình thịch đồng điệu của họ, anh chống khuỷu tay nâng người lên, không tài nào tin nổi chuyện mình vừa làm. Anh đã chiếm đoạt Victoria trong một cỗ xe ngựa chật hẹp đang di chuyển. Họ chỉ mặc có nửa số quần áo, đã vậy còn nhăn nheo - chết tiệt, anh thậm chí còn chẳng kịp cởi bớt. Anh nghĩ mình nên xin lỗi, nhưng anh không làm. Sao anh có thể xin lỗi khi Victoria - không, là Torie - đang nằm bên dưới anh, hơi thở của cô vẫn phập phồng với những vết tích cuối cùng từ sự thăng hoa, gò má cô nóng ran và ửng đỏ vì khoái cảm.

Dẫu vậy, anh cảm giác mình nên nói gì đó, nên anh nhẹ nhàng cười và bảo: “Đúng là quá thú vị”.

Miệng cô hé mở, cằm từ từ héch về phía trước như thể cô đang cố nói gì. Nhưng chẳng có âm thanh nào thoát ra.

“Victoria?”, anh hỏi, “Có gì không ổn sao?”.

“Hai lần”, cô nói, chớp mắt ngạc nhiên. “Hai lần trước hôn lễ.” Cô nhắm mắt và gật đầu. “Hai lần chắc vẫn còn ổn.”

Robert ngửa đầu ra sau và phá lên cười.

Song ngẫu nhiên “hai lần” lại không mô tả chính xác cho lắm. Đến lúc Robert xoay sở để lồng chiếc nhẫn vàng vào ngón tay thứ tư trên bàn tay trái của Victoria, thì cô đã được yêu không chỉ hai mà những bốn lần. Họ phải ngừng lại một quán trọ trên đường về Luân Đôn, và anh thậm chí không buồn hỏi ý kiến cô trước khi cho chủ quán biết họ là vợ chồng, và yêu cầu một phòng ngủ có một chiếc giường lớn và thật thoải mái.

Và rồi anh chỉ ra nếu để lãng phí một cái giường to đẹp như thế thì đúng là tội lỗi.

Họ gần như kết hôn ngay lập tức khi vừa đến Luân Đôn. Victoria càng buồn cười hơn khi Robert đã để cô đợi trong xe ngựa khi anh lao vào nhà để lấy giấy phép đặc biệt. Chưa đầy năm phút sau anh đã trở lại, rồi họ đến chỗ ở của Ngài Mục sư Stuart Pallister, con trai trẻ nhất của Hầu tước Chippingworth, và là một người bạn cũ thân thiết của Robert. Ngài Pallister tổ chức hôn lễ cho họ trong nháy mắt, hoàn thiện buổi lễ không đến nửa thời gian cha Victoria vẫn thường dùng để thực hiện công việc này.

Victoria lúng túng khựng khiếp khi cuối cùng họ cũng trở về nhà Robert. Không phải vì ngôi nhà này rất đồ sộ mà còn vì cha anh vẫn còn sống nên Robert đã chọn một trong những tài sản khiêm tốn của gia đình. Tuy vậy, tòa dinh thự uy nghiêm của anh vẫn tạo nhả một cách hoàn hảo, và Victoria có cảm giác sống trong một tòa thế này hẳn sẽ khó khăn hơn việc sống trong căn phòng bé nhỏ trên áp mái của một cô gia sư rất nhiều.

Cô cũng sợ tất cả người làm trong nhà sẽ nhận định cô là một người không tương xứng. Con gái của một mục sư - một cô nàng gia sư! Bọn họ sẽ không thích nhận yêu cầu từ cô. Khẩn thiết mà nói, cô cần bắt đầu một cách ổn thỏa với người làm của Robert bởi ấn tượng xấu đầu tiên có thể phải mất hàng năm trời để sửa chữa lại. Cô chỉ ước sao mình biết đâu là hướng đi đúng của mình.

Robert dường như thấu hiểu tình thế tiến thoái lưỡng nan của cô. Khi họ còn trong xe ngựa trở về từ nhà của Ngài Pallister, anh vỗ về tay cô và nói: “Khi được giới thiệu với gia đình mới, em sẽ là Nữ bá tước của anh. Mọi chuyện sẽ tốt hơn nhiều”.

Victoria đồng ý, nhưng cũng không ngăn đôi bàn tay khỏi run rẩy khi họ bước lên những bậc thang trước nhà. Cô cố gắng cho tay thôi run rẩy, nhưng không thành công và chiếc nhẫn kết hôn đột nhiên trở nên nặng nề vô cùng trên ngón tay cô.

Robert ngừng lại trước khi mở cửa. “Em đang run”, anh nói, đón lấy bàn tay đeo găng của cô.

“Em căng thẳng quá”, cô thừa nhận.

“Vì sao?”

“Em cảm giác như thể mình vừa đến vũ hội hóa trang vậy.”

“Và phục trang của em sẽ là...” Anh thúc giục.

Victoria bật tiếng cười bồn chồn. “Một Nữ bá tước.”

Anh mỉm cười. “Đó không phải phục trang, Victoria. Em là một Nữ bá tước. Nữ bá tước của anh.”

“Em không có cảm giác như thế.”

“Em sẽ quen dần thôi.”

“Anh nói thì dễ. Anh được sinh ra cùng những thứ này. Em thậm chí còn đang mờ mịt không biết sẽ trải qua ra sao đây.”

“Không phải em đã dành ra bảy năm để làm gia sư sao? Chắc chắn em phải quan sát một hoặc hai điều từ phu nhân... Không, anh rút lại”, anh cau mày nói. “Cố đừng học theo phu nhân Hollingwood. Chỉ cần là em thôi. Chẳng có luật nào quy định Nữ bá tước thì phải ngạo mạn và nghiêm khắc cả.”

“Thôi được rồi”, cô hồ nghi nói.

Robert vươn tay đến chỗ tay nắm cửa, nhưng cánh cửa được mở ra trước khi anh chạm vào nó. Một vị quản gia cúi người thật thấp và chào: “Thưa ngài”.

“Anh nghĩ ông ấy luôn trông chừng cửa sổ đợi anh về.” Robert thì thầm vào tai Victoria. “Anh chưa từng một lần phải xoay cái tay nắm đó.”

Dù có ngăn lại thì Victoria vẫn bật cười khe khẽ. Robert đang cố gắng hết sức để khiến cô bớt căng thẳng. Rồi cô quyết định sẽ không làm anh thất vọng. Cô có thể kinh hãi, nhưng cô sẽ trở thành một Nữ bá tước hoàn hảo dù cho có phải giết chết cô đi chăng nữa.

“Yerbury”, Robert đưa cho người đàn ông chiếc mũ và nói, “để tôi giới thiệu với ông người vợ mới cưới của tôi, Nữ bá tước Macclesfield”.

Nếu Yerbury có ngạc nhiên thì chắc chắn cũng không thể hiện trên khuôn mặt, thứ Victoria đảm bảo phải được làm từ đá granite. “Xin gửi đến những lời chúc mừng sâu sắc nhất của tôi”, ông nói, rồi quay sang Victoria và thêm vào, “Thưa phu nhân, được phục vụ cô là niềm vinh hạnh của tôi”.

Victoria sém chút lại phải bật cười trước câu nói này. Ý nghĩ có ai đó phục vụ hoàn toàn lạ lẫm với cô. Nhưng, nhất quyết cư xử sao cho thích đáng, cô cố gắng nở một nụ cười thân thiện và nói: “Cảm ơn ông, Yerbury. Tôi rất mừng vì được trở thành một phần trong gia đình của ông”.

Đôi mắt xám của Yerbury sáng lên thêm chút ảm áp khi cô nói “gia đình của ông”. Rồi hành động không sao tưởng nổi xảy đến. Yerbury hắt xì. “Ồ!” Ông la lên, trông như thể muốn dộn thổ xuống đất. “Thưa phu nhân, tôi vô cùng vô cùng xin lỗi.”

“Đừng ngạc thế, Yerbury”, Victoria nói. “Chỉ là một cái hắt xì thôi mà.”

Ông hắt xì thêm lần nữa, ngay khi đang nói. “Một quản gia giỏi không bao giờ hắt xì.” Rồi ông hắt xì liên thanh thêm bốn cái nữa.

Victoria chưa bao giờ gặp một người đàn ông trông khổ sở hơn thế này. Liếc nhanh về phía Robert, cô tiến lên trước và vịn vào tay người quản gia. “Giờ thì đi nào, Yerbury”, cô ảm áp nói, trước khi ông có cơ hội ngất xỉu trước sự thân thiết thế này với vị Nữ bá tước mới. “Sao ông không chỉ cho tôi xem dây nhà bếp? Tôi biết một phương thuốc tuyệt vời. Chúng ta sẽ nhanh chóng chữa khỏi cho ông.”

Và rồi Yerbury, với gương mặt thể hiện nhiều hơn bất cứ cảm xúc nào ông từng biểu lộ suốt bốn mươi năm, dẫn cô ra phía sau nhà, cảm tạ cô liên hồi trên suốt đường đi.

Robert chỉ mỉm cười khi anh bị bỏ lại sảnh trước. Chỉ chưa đầy hai phút là Victoria đã quyến rũ Yerbury. Anh dự đoán cô sẽ tóm gọn phần toàn bộ người hầu trong nhà trước khi màn đêm buông xuống.

Một ngày trôi qua, và Victoria dần dần cảm thấy thoải mái với vị trí mới của mình. Cô không bao giờ nghĩ mình có thể ra lệnh cho người hầu xung quanh giống phần lớn các vị quý tộc bởi cô đã ở quá lâu giữa tầng lớp của họ mà không nhận ra tất cả bọn họ cũng chỉ là người bình thường, với nhiều ước mơ và hy vọng giống cô. Và dù những người làm chưa bao giờ nghe nhắc đến gia cảnh của Victoria, họ dường như vẫn cảm giác được cô có một mối quan hệ đặc biệt thân thiết với họ.

Một ngày khi Victoria và Robert đang dùng bữa sáng thì một cô hầu gái vô cùng sốt sắng khăng khăng đòi hâm nóng ly sô cô la buổi sáng cho bà chủ vì nó vẫn chưa được đủ ấm. Lúc cô hầu gái tắt tả chạy đi với chiếc bình trong tay, Robert nhận xét: “Anh thực sự nghĩ họ sẽ dâng cả mạng sống cho em đấy, Torie”.

“Đừng có ngớ ngẩn thế”, cô cười giấu cợt.

Robert thêm vào: “Anh hoàn toàn chắc chắn họ sẽ không làm thế với anh đâu”.

Victoria định lặp lại lời bình luận sớm hôm nay thì Yerbury bước vào phòng. “Thưa ngài, thưa phu nhân”, ông nói, “bà Brightbill và cô Brightbill vừa ghé qua. Để tôi bảo họ là hai người không có nhà nhé?”.

“Cảm ơn ông, Yerbury”, Robert nói, quay trở lại với tờ báo của anh.

“Không!”, Victoria la lên. Yerbury ngay lập tức ngừng chân.

“Ai mới là người đứng đầu ở đây vậy?”. Robert lau bầu, khi thấy người quản gia của anh rõ ràng đã vút mệnh lệnh của anh sang một bên để chiều theo ý vợ anh.

“Robert, người nhà mà”, Victoria nói. “Chúng ta phải tiếp họ chứ. Tình cảm của dì anh sẽ tổn thương ghê gớm đấy.”

“Da dì anh dày đến ngạc nhiên, và anh muốn có chút thời gian được ở một mình với vợ anh.”

“Em đâu có đề nghị chúng ta sẽ mời cả Luân Đôn đến dùng trà. Chúng ta chỉ dành vài phút để chào đón dì anh thôi.” Victoria ngược lên nhìn người quản gia. “Yerbury, làm ơn mời họ vào giúp tôi. Có lẽ họ sẽ muốn dùng bữa với chúng tôi đấy.”

Robert cau mày, nhưng Victoria có thể thấy anh không thực sự phật ý. Sau vài giây, bà Brightbill và Harriet đã hối hả vào trong phòng. Robert ngay lập tức nhồm dậy.

“Cháu trai yêu dấu, yêu dấu của ta!”, bà Brightbill lấy rên. “Anh đúng là một thằng nhóc hư hỏng.”

“Mẹ à”, Harriet thêm vào, ném ánh mắt lúng túng về phía Robert, “con không nghĩ vẫn còn gọi anh ấy là thằng nhóc được đâu”.

“Vớ vẩn, ta có thể gọi nó thế nào ta muốn.” Bà quay sang Robert và trưng ngay biểu cảm nghiêm khắc lên gương mặt. “Anh có biết đã làm cha anh thất vọng thế nào không?”

Robert cũng ngồi xuống một khi hai người phụ nữ yên vị. “Dì Brightbill, cha cháu đã cáu giận với cháu suốt bảy năm rồi.”

“Anh không mời ông ấy đến đám cưới của anh!”

“Cháu không mời ai đến đám cưới của cháu cả.”

“Hoàn toàn không liên quan.”

Harriet quay sang Victoria và che miệng nói: “Mẹ em thích dùng lý do chính đáng lắm”.

“Và lý do ở đây là?”

“Sự cảm phần chính đáng”, Harriet đáp. “Bà không yêu gì hơn cái này.”

Victoria liếc nhìn chồng cô, người đang chịu đựng bài quở trách của dì mình với sự kiên nhẫn đặc biệt phi thường. Cô quay sang Harriet. “Em nghĩ anh ấy có thể chống cự được bao lâu?”

Harriet nhún trán trong lúc cân nhắc câu hỏi. “Em phải nói là anh ấy hằn gằn đến cực hạn rồi.”

Đúng lúc ấy bàn tay Robert đập xuống bàn, làm chén đĩa va loảng xoảng. “Đủ rồi!”, anh bùng nổ.

Nơi khung cửa dẫn đến nhà bếp, cô hầu gái đi loanh quanh sợ hãi. “Ngài không cần sô cô la nữa ạ?”, cô gái thều thào.

“Không đâu!”, Victoria đứng dậy cắt ngang. “Anh ấy không nói với cô đâu, Joanna. Chúng tôi rất muốn dùng thêm một chút sô cô la nữa, phải không Harriet?”

Harriet phấn khởi gật đầu. “Em đảm bảo mẹ em cũng sẽ dùng. Phải không mẹ?”

Bà Brightbill vắn vẹo trên ghế. “Con đang huyền thuyên cái gì vậy, Harriet?”

“Sô cô la”, con gái bà kiên nhẫn đáp. “Mẹ có muốn dùng một chút không?”

“Đương nhiên rồi”, bà Brightbill nói với tiếng hít mạnh. “Không người phụ nữ nào từ chối sô cô la cả.”

“Mẹ em lúc nào cũng tự hào là người vô cùng nhạy cảm”, Harriet nói với Victoria.

“Đương nhiên rồi”, Victoria nói lớn. “Mẹ em đúng là rất nhạy cảm và trung thực mà.”

Bà Brightbill cười tóe lóe. “Ta sẽ tha thứ cho anh, Robert”, bà nói với cơn giận vô bờ, “dù anh dám thờ ơ không mời Harriet và ta đến lễ cưới của anh, chỉ vì anh cuối cùng đã bộc lộ sự khôn ngoan Chúa ban tặng cho anh và chọn cô Lyndon đáng yêu đây làm vợ”.

“Cô Lyndon đáng yêu”, Robert nói chắc nịch, “giờ đã là phu nhân Macclesfield rồi”.

“Đương nhiên”, bà Brightbill đáp. “Nào, giờ thì như ta đang nói, việc anh phải giới thiệu con bé với giới thượng lưu càng sớm càng tốt là vô cùng cấp thiết.”

Victoria cảm giác bụng cô như muốn quặn thắt. Chiến thắng trái tim những người làm của Robert là một chuyện. Những người cùng địa vị với anh lại là một vấn đề hoàn toàn khác.

“Mùa lễ hội gần kết thúc rồi”, Robert nói. “Cháu thấy chẳng có lý do gì mà bọn cháu không thể đợi cho đến năm sau cả.”

“Năm sau!”, bà Brightbill thất thanh - và bà biết cách la thất thanh sao cho hay hơn và lớn hơn người khác. “Anh điên ư?”

“Cháu sẽ giới thiệu Victoria với những người bạn thân thiết của cháu ở các bữa tiệc tối, đại loại vậy, nhưng cháu thấy chẳng có lý do gì để đưa cô ấy đến một buổi vũ hội đáng ghê tởm của giới thượng lưu khi tất cả những gì chúng cháu thực sự cần là một chút riêng tư.”

Victoria phát hiện bản thân cực lực hy vọng Robert sẽ chiến thắng với luận điểm của anh.

“Vớ vẩn”, bà Brightbill tùy tiện nói. “Cả thế giới biết giờ hai đứa đang ở Luân Đôn. Giấu con bé đi sẽ cho người ta ấn tượng cháu xấu hổ về cô vợ mới của mình, rằng có thể cháu đã bị buộc phải cưới con bé.”

Robert xù lông giận dữ. “Dì thừa biết không phải trường hợp đó.”

“Phải, đương nhiên là ta biết, Harriet cũng biết luôn, nhưng chúng ta chỉ là hai trong số rất nhiều người thôi.”

“Có lẽ thế”, Robert êm ái nói, “nhưng cháu luôn duy trì khả năng phát tán thông tin của dì ở mức đáng ngưỡng mộ nhất mà”.

“Ý anh ấy là mẹ em nhiều chuyện đó”, Harriet nói với Victoria.

“Chị biết ý anh ấy là gì”, Victoria đáp lại, và rồi ngay lập tức hổ thẹn vì cô vừa mới gọi người dì mới của mình là người thích ngồi lê đôi mách.

Harriet bắt gặp biểu cảm xấu hổ của Victoria và nói: “Ôi, chị đừng có lo. Ngay cả mẹ em cũng biết mình là thành phần chuyên đưa đẩy tin đồn mà”.

Victoria ngăn lại nụ cười và quay sang cuộc đấu khẩu phía bên kia chiếc bàn.

“Robert”, bà Brightbill đang nói, một bàn tay đột ngột áp lên trái tim, “ngay cả ta cũng không có năng lực ấy. Anh sẽ phải giới thiệu cô vợ mới của anh với cả giới thượng lưu trước khi mùa vũ hội kết thúc. Đó không phải là quan điểm của ta. Đó là thực tế”.

Robert thở dài và nhìn về phía Victoria. Cô cố gắng hết sức để giữ nổi khiếp đảm thoát khỏi đôi mắt, và cô sợ rằng mình hẳn đã thành công, khi anh buông thêm một tiếng thở dài khác - mệt mỏi hơn rất nhiều - và nói, “Thôi được rồi, dì Brightbill. Bọn cháu sẽ trình diện. Nhưng chỉ một lần thôi, mong dì thông cảm. Bọn cháu cũng vừa mới cưới mà.”

“Lãng mạn quá đi mất”, Harriet thì thầm, rồi lấy tay quạt quạt cho mình.

Victoria chớp lấy tách sô cô la và nâng nó lên miệng để nỗ lực giấu đi sự thật rằng cô rõ ràng không thể cố gắng nặn một nụ cười trên môi. Nhưng hành động này chỉ càng để lộ đôi bàn tay cô đang run rẩy kinh khủng đến cỡ nào, cho nên cô đặt tách xuống và nhìn xuống đùi.

“Đương nhiên”, bà Brightbill nói, “ta sẽ phải đưa Victoria đi sắm một tủ quần áo mới. Con bé cần một người quen thuộc với cách thức của giới thượng lưu chỉ dẫn”.

“Mẹ à!”, Harriet xen ngang. “Con đảm bảo chị dâu họ Victoria có đủ khả năng tự chọn lấy tủ quần áo cho mình. Dù gì chị ấy cũng đã làm việc nhiều tuần ở cửa hàng của Madae Lambert, thợ may độc nhất vô nhị ở Luân Đôn.”

“Eo!”, bà Brightbill đáp lại. “Đừng nhắc mẹ nhớ điều này vì chúng ta sẽ phải nỗ lực hết sức để giấu tình tiết nhỏ nhỏ đó đi.”

“Cháu không hề hổ thẹn vì công việc của mình”, Victoria điềm tĩnh nói. Cô không hề hổ thẹn. Nhưng đương nhiên điều đó không có nghĩa cô không sợ những người cùng giới thượng lưu với Robert.

“Và cháu cũng không nên thế”, bà Brightbill nói. “Chẳng có gì sai với công việc lao động chân tay cả. Chúng ta chỉ không cần nhắc đến nó thôi.”

“Cháu không biết làm sao có thể tránh được”, Victoria chỉ ra. “Cháu đã hỗ trợ rất nhiều quý cô quý bà đến cửa hàng. Madame luôn cử cháu ra đứng ở mặt trước cửa hàng vì giọng nói nhẹ nhàng của cháu. Ai đó nhất định sẽ nhận ra cháu.”

Bà Brightbill buông tiếng thở dài đau buồn thườn thượt. “Phải rồi, sẽ không tránh được đâu. Ta phải làm gì bây giờ? Làm sao để tránh một vụ bê bối bây giờ?”

Robert, người rõ ràng không hiểu sao có cảm giác hết như một anh chồng sợ vợ, quay trở lại với bữa sáng và ăn món trứng tráng của mình. “Cháu đảm bảo dì sẽ hoàn thành nhiệm vụ thôi, dì Brightbill ạ.”

Harriet hắng giọng nói: “Chắc chắn mọi người sẽ thông cảm một khi họ nhận ra quá khứ Robert và Victoria đã trải qua lãng mạn thế nào”. Con bé thở dài. “Những người yêu trẻ tuổi, bị chia ly bởi người cha độc ác - thậm chí đến những cuốn tiểu thuyết tiếng Pháp hay nhất của em cũng không thể so sánh được.”

“Ta không định lôi tên của Hầu tước vào mớ lộn xộn này”, bà Brightbill nói.

“Dùng tên ông ta còn hay hơn là dùng tên của cha Victoria”, Robert châm biếm cắt ngang. “Ông ta đáng trách hơn cả trong sự chia cắt của chúng ta.”

“Tất cả chúng ta đều có lỗi như nhau”, Victoria khẳng định. “Cha em cũng vậy.”

“Vấn đề không ở chỗ ai là người đáng trách”, bà Brightbill phát biểu. “Ta chỉ quan tâm đến việc giảm thiểu thiệt hại tối đa thôi. Ta nghĩ ý của Harriet hay đấy.”

Harriet cười rạng rỡ.

“Chỉ cần cung cấp cho cháu địa điểm và thời gian cháu cần có mặt là được rồi”, Robert nói với biểu cảm chán nản.

“Anh có thể đảm bảo ta sẽ nói với anh câu anh vừa nói”, bà Brightbill đáp trả. “Vì những lý do đặc biệt, ta tin rằng bữa tiệc tối mai của nhà Lindworthy sẽ phù hợp với mục đích của chúng ta.”

“Ngày mai ạ?” Victoria nói to, bụng cô đột nhiên có cảm giác bị kích động đến run rẩy khiến cô không thể điều khiển giọng nói sao cho thích hợp.

“Ừ”, bà Brightbill đáp. “Tất cả mọi người sẽ có mặt ở đó. Kể cả Basil yêu dấu, yêu dấu, yêu dấu của ta nữa.”

Victoria chớp mắt. “Basil là ai vậy?”

“Anh trai em”, Harriet đáp. “Anh ấy không thường xuyên ở Luân Đôn.”

“Càng đông người trong nhà thì càng tốt”, bà Brightbill mạnh mẽ nói. “Trong trường hợp Victoria không được tán thưởng thì chúng ta phải có đội ngũ thân cận nhà chúng ta.”

“Không ai dám làm méch lòng Victoria đâu”, Robert gầm gừ. “Trừ khi họ muốn chống lại cháu.”

Harriet thở dốc trước vẻ hung tợn hiểm gặp ở ông anh họ. “Victoria”, con bé nói, “em nghĩ anh ấy thực sự yêu chị”.

“Đương nhiên là anh yêu cô ấy rồi”, Robert nói giật cục. “Em có nghĩ anh sẽ tự mình chuốc lấy rắc rối khi bắt cóc cô ấy nếu anh không yêu cô ấy không?”

Victoria cảm thấy có thứ gì đó đang làm ấm dần nơi lồng ngực cô - thứ gì đó ngỡ như tình yêu vậy.

“Và không ai muốn gây cản trở cho Basil yêu dấu, yêu dấu, yêu dấu của ta cả”, bà Brightbill thêm vào.

Victoria hướng nụ cười bí ẩn về phía chồng mình và thì thào: “Em e rằng dì anh yêu cậu chàng Basil đó hơn anh rồi, anh yêu ạ. Cậu ta nhận được ba cụm “yêu dấu” liền, trong khi anh chỉ nhận được có hai thôi”.

“Một sự thật anh phải cảm ơn Chúa trời mỗi ngày trong đời”, Robert lẩm bẩm.

Mắt bà Brightbill hẹp lại nghi ngờ. “Ta không biết hai đứa đang nói gì, nhưng ta thề là ta không quan tâm. Không giống vài người thời nay, ta có khả năng nắm chắc những mục tiêu trong tay đấy.”

“Dì đang nói đến chuyện gì vậy?”, Robert hỏi.

“Mua sắm. Victoria sẽ phải đi với ta ngay trong sáng nay nếu con bé muốn có một chiếc váy thích hợp cho buổi tối ngày mai. Chỗ Madame Lambert có thể sẽ có món gì đó vừa vặn trong khoảng thời gian ngắn thế này, nhưng không biết trước được.”

“Dì Brightbill à”, Robert nói, nhìn dì mình qua cốc cà phê của anh, “dì có thể nên hỏi Victoria xem cô ấy có rồi không đã”.

Victoria ngăn lại nụ cười trước cái cách anh đứng về phía cô. Robert cho cô thấy anh yêu cô nhiều đến chừng nào bằng rất nhiều cách. Từ những nụ hôn nồng nàn của anh cho đến sự kính trọng và ủng hộ không ngừng nghỉ, do anh có hét to cũng không khiến tình yêu của anh trở nên rõ ràng hơn thế này. Mà là ở những điều anh thực sự đã làm. Ý nghĩ ấy khiến cô cười toe toét.

“Có gì vui thế?”, Robert hỏi, trông hơi nghi ngờ.

“Không có gì, không có gì”, Victoria nói nhanh, choáng váng nhận ra cô thực sự yêu người đàn ông này. Cô không biết sẽ nói với anh thế nào, nhưng cô biết điều đó là sự thật. Dù khi còn là một cậu bé, anh có tuyệt vời thế nào thì khi trở thành một người đàn ông, anh cũng tuyệt vời hơn gấp mười lần, và cô không thể hình dung nổi cuộc sống mà không có anh.

“Victoria?”, Robert hỏi thúc, phá vỡ những dòng suy nghĩ của cô.

“Ôi, vâng ạ.” Cô đỏ bừng xấu hổ khi đã để tâm trí lơ lửng như thế. “Đương nhiên em sẽ đi mua sắm với dì Brightbill rồi. Em luôn có thời gian với người dì yêu mến của em mà.”

Bà Brightbill sụt sịt ngăn lại giọt nước mắt đa cảm. “Ôi, cháu gái yêu dấu của ta, ta sẽ rất vinh hạnh nếu được cháu gọi là dì Brightbill, giống như Robert yêu dấu, yêu dấu của ta vậy.”

Robert yêu dấu, yêu dấu của bà ngay khi đó trông như thể anh đã chịu đựng đủ rồi.

Victoria đặt tay lên tay vị phu nhân lớn tuổi. “Cháu mới là người vinh dự, dì ạ.”

“Thấy không?”, Harriet lú lo. “Em biết chúng ta sẽ trở thành người một nhà mà. Chẳng phải em đã nói vậy sao?”

22. Chương 22

Bà Brightbill đã hóa thân thành một nhà hoạch định đáng sợ, và Victoria phát hiện mình cứ lằng xằng chạy hết từ cửa hàng này sang cửa hàng khác với sự chính xác của một bậc thầy. Dễ dàng thấy rằng khả năng lập kế hoạch và chuyên tâm thực hiện của Robert được thừa hưởng từ đâu. Dĩ Brightbill là người phụ nữ của hành động, và không thứ gì có thể cản nổi bà.

Bình thường họ sẽ không thể mua bộ váy thích hợp trong trường hợp ngắn thế này, nhưng lần này công việc trước đây của Victoria đã mang đến thuận lợi cho cô. Nhân viên ở cửa hàng của Madame Lambert đã rất hoan hỉ khi được gặp lại cô, và họ đã làm việc suốt ngày đêm để đảm bảo bộ váy của cô sẽ không ai có thể sánh bằng.

Victoria có chút lơ đãng trong suốt quá trình chuẩn bị. Cuối cùng cô cũng xác định rõ ràng là mình thực sự yêu Robert, nhưng cô lại hoàn toàn không biết phải thổ lộ với anh ra sao. Đáng nhẽ việc đó phải rất đơn giản - cô biết anh yêu cô và anh sẽ rất vui dù anh có dùng cách nào để nói với anh đi chăng nữa. Nhưng cô muốn thật hoàn hảo, và khó mà nghĩ ra được điều gì hoàn hảo khi có bốn cô thợ may thi nhau cấm ghim ở một bên. Và thậm chí còn khó hăn hơn khi mà dì Brightbill quát mệnh lệnh liên hồi như một vị tướng quân đội.

Vẫn còn, đương nhiên, đêm nay nữa, nhưng Victoria không muốn nói trong cơn đam mê cháy bỏng. Cô muốn chắc chắn cho anh thấy tình yêu của cô dành cho anh dựa trên những điều vượt qua khao khát thể xác rất nhiều.

Và rồi, đến lúc cô đang chuẩn bị cho buổi vũ hội, cô vẫn chưa nói được với anh, Cô đang ngồi trước bàn trang điểm, suy nghĩ về điều này suốt lúc cô hầu gái làm tóc cho cô. Một tiếng gõ cửa vang lên, và Robert bước vào không đợi lời đáp lại từ bên trong. “Buổi tối tốt lành, em yêu”, anh vừa nói vừa cúi xuống định hôn lên trán cô.

“Không phải tóc!”, Victoria và cô hầu gái đồng thanh hét.

Robert kịp ngừng lại khi chỉ cách đầu cô vài phân. “Anh đã biết vì sao anh đồng ý chỉ tham gia một buổi vũ hội thôi. Anh rất thích làm rối tóc em.”

Victoria mỉm cười, đã sẵn sàng để thốt ra tình yêu với anh ngay rồi, nhưng không muốn làm thế trước mặt cô hầu gái.

“Đêm nay trong em cực kì đáng yêu”, anh nói, rồi uể oải ngồi xuống chiếc ghế gần đó. “Bộ váy mới là hợp nhất. Em nên mặc màu này thường xuyên hơn.” Anh điên cuồng chớp mắt. “Nó gọi là màu gì?”

“Hoa cà.”

“Phải rồi. Hoa cà. Anh không thể hiểu nổi sao phụ nữ lại phải phát minh ra quá nhiều cái tên buồn cười về màu sắc như vậy. Hồng thôi là cũng đủ rồi.”

“Người ta cho rằng bọn em cần làm gì đó giết thời gian trong khi đàn ông các anh chu du khắp thế giới mà.”

Anh mỉm cười. “Anh nghĩ em có thể cần thứ gì đó đi kèm với bộ váy mới. Anh không chắc thứ này có hợp với màu hoa cà không” - anh lôi ra một chiếc hộp trang sức từ sau lưng và mở nó - “nhưng anh nghe người ta bảo kim cương hợp với tất cả mọi thứ”.

Victoria thở hổn hển.

Cô hầu gái của cô còn hổn hển to hơn.

Robert thực sự đã đỏ mặt, trông anh có hơi xấu hổ.

“Ôi Robert!” Victoria nói, gần như e sợ khi vươn tay và chạm lên chiếc vòng cổ cùng đôi hoa tai đồng bộ đang sáng lấp lánh. “Em chưa bao giờ trông thấy thứ gì đáng yêu hơn nhường này.”

“Anh thì thấy rồi.” Anh rì rầm, chạm lên má cô.

Cô hầu gái, người Pháp và rất tinh ý, lẳng lặng rời khỏi phòng.

“Chúng quá quý giá”, Victoria nói, vươn tay chạm vào chúng với vẻ kinh ngạc trong đôi mắt.

Robert cầm chiếc vòng cổ lên và định đeo nó cho cô. “Cho phép anh nhé?” Trước cái gật đầu của cô, anh di chuyển ra sau lưng cô. “Xin dành tiền vào thứ gì nữa bây giờ?”

“Em... Em không biết”, Victoria lắp bắp, thực sự thích cảm giác những viên đá quý nằm trên xương ức mặc cho sự kháng nghị của mình. “Em chắc hẳn phải có thứ gì đáng giá hơn.”

“Nhưng em chẳng có gì cho anh.”

Anh cúi xuống tay cô và lịch thiệp hôn lên đó. “Sự hiện diện của em trong đời anh là đã đủ rồi”, anh rì rầm. “Mặc dù...”

“Mặc dù?” Cô thúc giục. Cô quá háo hức muốn tặng anh thứ anh cần.

“Một đứa trẻ có thể sẽ thích hơn.” Anh nói với nụ cười ngượng ngùng. “Nếu em có thể tặng cho anh một trong số...”

Victoria đỏ mặt. “Trước tần suất của chúng ta, em thấy không vấn đề gì với cái đó cả.”

“Tốt. Giờ thì, nếu em có thể nỗ lực hơn để biến ra một cô bé trông giống hệt như em...”

“Em nào có kiểm soát được cái đó”, cô bật cười. Rồi gương mặt trở nên điềm tĩnh. Lời yêu anh ở ngay trên đầu lưỡi cô. Tất cả các cơ trong người cô sẵn sàng ném cô vào vòng tay anh và nói “Em yêu anh” hết lần này đến lần khác. Nhưng cô không muốn anh nghĩ rằng cô mơ hồ giữa tình yêu và lòng biết ơn, cho nên cô quyết định đợi cho đến thời điểm muộn hơn của đêm nay. Cô sẽ châm một cây nến thơm trong phòng họ, đợi cho đến khi tâm trạng trở nên thích hợp...

“Sao em đột nhiên lại có vẻ mơ màng thế?”, Robert chạm vào cằm cô và hỏi.

Victoria nở nụ cười bí ẩn. “Ồ, không có gì. Chỉ là em có chút bất ngờ cho anh trong tối nay thôi.”

“Thật sao?” Đôi mắt anh cháy lên trông đợi. “Trong buổi vũ hội hay sau đó?”

“Sau đó.”

Ánh mắt anh trở nên nặng nề và đầy nhục dục, “Anh khó mà chờ được.”

Một giờ sau họ đã sẵn sàng để bước vào tòa dinh thự của nhà Lindworthy. Bà Brightbill và Harriet đang đứng ngay phía sau cặp đôi mới cưới, họ xác định sẽ dễ dàng hơn nếu tất cả bốn người cùng đi chung xe ngựa.

Robert nhìn xuống cô vợ mới cưới ánh mắt lo lắng. “Em vẫn căng thẳng phải không?”

Cô ngược lên nhìn anh ngạc nhiên. “Sao anh biết em căng thẳng?”

“Hôm qua lúc dì Brightbill tuyên bố đưa em ra ngoài để giới thiệu ngay lập tức, anh nghĩ trông em như thể muốn phun hết bữa sáng ra vậy.”

Cô cười yếu ớt. “Trông em thể hiện rõ thể cơ à?”

“Chỉ anh thấy thôi, em yêu ạ.” Anh đưa tay cô lên môi và đặt một nụ hôn phớt nhẹ lên khớp ngón tay cô. “Nhưng em chưa trả lời câu hỏi của anh. Em vẫn còn căng thẳng à?”

Victoria hơi lắc đầu. “Em sẽ không thể sống nếu không có chút căng thẳng, nhưng không, em không sợ.”

Robert quá tự hào về cô ngay giây phút này đến mức anh tự hỏi liệu gia đình anh có thể thấy ngực anh nở ra vì điều đó không. “Điều gì làm em thay đổi thái độ?”

Cô nhìn sâu vào trong mắt anh. “Vì anh.”

Tất cả những gì anh có thể làm là kéo cô vào vòng ôm siết chặt của anh. Lạy Chúa, anh yêu người phụ nữ này xiết bao. Cảm giác như anh đã yêu cô từ trước khi cô sinh ra trên đời này. “Ý em là sao?” Anh hỏi, dù biết tình cảm anh hiển hiện ngay trong đôi mắt và thậm chí không buồn quan tâm.

Cô nuốt khan, rồi khẽ nói, “Chỉ biết rằng đó là vì có anh ở với em, rằng em có anh bên cạnh. Anh sẽ không bao giờ để điều gì xấu xảy đến với em”.

Cái siết tay của anh trở nên nóng bỏng. “Anh sẽ dùng cả mạng sống để bảo vệ em, Torie ạ. Chắc chắn em biết điều đó.”

“Em cũng vậy”, cô dịu dàng đáp lại. “Nhưng cuộc nói chuyện này thật ngớ ngẩn. Em chắc chắn chúng ta được sinh ra để sống hạnh phúc và yên ổn bên nhau.”

Anh chăm chú nhìn cô với xúc cảm mãnh liệt. “Tuy nhiên, anh sẽ...”

“Bá tước và Nữ bá tước Macclesfield!”

Robert và Victoria giật mình rời khỏi nhau khi quản gia của nhà Lindworthy hô tên của họ, nhưng họ đã kịp tạo ra hư tổn. Chắc chắn người ta sẽ còn bàn tán suốt nhiều năm tiếp theo - cái nhìn đầu tiên của giới thượng lưu về một cặp đôi mới cưới, những kẻ trên thực tế đang ngấu nghiến lấy nhau bằng ánh mắt. Sự im lặng bao trùm cả đám đông, rồi một người phụ nữ hom hem khúc khích, “À, đó là cuộc hôn nhân vì tình yêu lần đầu tiên ta chứng kiến”.

Mỗi Robert bật ra một nụ cười khi anh chìa tay cho vợ mình. “Anh nghĩ những tai tiếng xấu nhất đã thuộc về chúng ta rồi đây.”

Câu trả lời của cô chỉ là nụ cười toe toét thấp thoáng.

Và rồi đêm bắt đầu.

Ba giờ sau Robert không hề cảm thấy vui mừng. Vì sao? Vì anh đã phải dành ba giờ vừa rồi nhìn cả giới thượng lưu quan sát vợ anh. Và họ cổ vể đã quan sát cô với sự quý mến vượt trội. Nhất là đàn ông.

Nếu có thêm gã người Corin’ nào nữa đến và hôn tay cô... Robert tự găm giữ, cố gắng ngăn chặn thôi thúc muốn túm lấy cà vạt của hắn ta. Cứ phải bước lui lại và mỉm cười lịch sự thế này đúng là địa ngục, khi Công tước Ashbourne - người được nhất trí phong danh hiệu gã phóng đảng uy quyền của giới thượng lưu - lăm bắm chào Victoria.

Anh cảm giác bàn tay ngăn giữ của dì anh trên cánh tay. “Cố gắng kiềm chế bản thân đi”, bà thì thầm.

“Dì có thấy cái cách hắn ta nhìn cổ ấy không?” Anh rít lên. “Cháu đang dự định...”

“Đang dự định thôi là chính xác rồi”, bà Brightbill đáp trả. “Victoria cư xử rất tuyệt, và Ashbourne chưa bao giờ là kiểu thích dây dưa với phụ nữ có chồng. Bên cạnh đó, cậu ta đang bám sát mấy cô nàng người Mỹ kia. Giờ thì ngừng phàn nàn và cười lên.”

“Cháu đang cười đây”, anh nói qua hàm răng nghiến chặt.

“Nếu đó là một nụ cười, ta sẽ rung mình khi thấy cháu cười thành tiếng.”

Robert trao cho bà một nụ cười ngọt ngào đến đáng ngại.

“Đừng lo lắng nữa”, bà Brightbill vỗ nhẹ vào cánh tay anh và nói. “Basil yêu dấu đây rồi. Ta sẽ bảo nó mời Victoria một điệu nhảy.”

“Cháu sẽ nhảy với cô ấy.”

“Không, không được. Cháu đã nhảy với con bé ba lần. Người ta đang đàm tiếu rồi đấy.”

Trước khi Robert có thể đáp lại, Basil đã xuất hiện bên cạnh họ. “Chào mẹ, anh họ”, cậu ta lên tiếng.

Robert chỉ gật đầu với cậu ta, đôi mắt anh chưa bao giờ rời Victoria.

“Đang tận hưởng buổi ra mắt giới thượng lưu đầu tiên với người vợ đáng yêu của anh à?”, Basil hỏi.

Robert nhìn cậu em họ, quên cả việc Basil luôn là một trong những đứa em yêu quý nhất của anh. “Im mồm đi, Brightbill”, anh nghiêng răng trêu trọc. “Chú biết thừa anh đang khốn khổ.”

“A, phải rồi, lời nguyên của cô vợ xinh đẹp. Không lạ hay sao khi một thiếu nữ bảo vệ được trinh tiết bản thân trước những kẻ phóng đảng, nhưng một người phụ nữ đã có chồng - người đã thề trước chúa sẽ chung thủy với một người đàn ông duy nhất - liệu có được cho là mục tiêu thoải mái tấn công không nhỉ?”

“Đây là điều chú đang tìm hiểu hả, Brightbill?”

Robert nhìn xuống hai tay, rồi nhìn vào cổ họng đứa em họ, ước tính làm sao để câu trước vừa vắn bao quanh điều đề cập phía sau.

“Không có gì”, Basil nhún khê vai. “Đơn giản là kế hoạch rút khỏi giới thượng lưu một thời gian của anh rõ ràng rất khôn ngoan. Anh có phát hiện cái cách đám đàn ông nhìn chăm chăm chị ấy không?”

“Basil!”, Bà Brightbill la lên. “Ngừng trêu anh họ con ngay.” Bà quay sang Robert. “Thằng nhỏ chỉ đang đùa cháu thôi.”

Robert trông như sẵn sàng bùng nổ. Đúng là thử thách cho lòng can đảm của bà Brightbill khi bà không hề di dịch bàn tay khỏi cánh tay anh.

Basil thì chỉ cười, rõ ràng rất phấn khích khi trêu Robert thành công đến mức này. “Hai người thứ lỗi cho con, con phải đi chào hỏi người họ hàng yêu quý nhất của con đây.”

“Anh tưởng anh là người họ hàng yêu quý nhất của chú”, Robert châm biếm.

“Cứ như anh có thể so sánh được vậy”. Basil nói với cái lắc đầu chậm chậm, gần như thương tiếc.

“Basil!”, Victoria nhiệt thành nói khi cậu ta đến bên cô. “Thật mừng lại được gặp em tối nay?”

Robert từ bỏ tất thấy thái độ ôn hòa và bình tĩnh vờ vệt của anh và đến chỗ cô bằng hai bước chân.

“Robert!” cô nói, và anh nghĩ giọng cô chắc phải nhiệt tình gấp hai lần lúc cô nói với Basil. Anh nhe răng cười ngốc nghếch.

“Em chỉ đang tận hưởng cuộc chuyện trò với vợ anh thôi mà” Basil nói.

“Tính toán sao cho đừng tận hưởng quá nhiều” Robert quát.

Victoria trẻ môi. “Sao thế, Robert, anh ghen à?”

“Không hề”, anh nói dối.

“Anh không tin em sao?”

“Đương nhiên là anh tin” anh cúi kính. “Là anh không tin nó.”

“Em á?”, Basil nói với gương mặt thành thật đáng kinh ngạc.

“Anh không tin bất cứ ai trong bọn họ”, Robert gầm gừ.

Harriet, vẫn đứng im lặng cạnh Victoria, thúc vào người cô và nói: “Thấy chưa, em đã bảo anh ấy yêu chị mà”.

“Đủ rồi!”, Robert nói, “Cô ấy thừa biết. Tin anh đi”.

“Tất cả bọn em đều yêu chị”, Basil nhe răng cười.

Robert rên rĩ. “Mình toàn bị họ hàng phiền nhiễu.”

Victoria chạm vào cánh tay anh và mỉm cười. “Còn em thì bị sự mệt mỏi phiền nhiễu đây. Anh không phiền nếu em vào phòng nghỉ một chút chứ?”

Mắt anh ngay lập tức phủ đầy lo lắng. “Em ốm à? Nếu vậy để anh gọi...”

“Em không ốm”, Victoria nói khê. “Em chỉ cần vào trong phòng nghỉ thôi. Em đang cố tỏ ra lịch sự.”

“Ồ”, Robert đáp, “Anh sẽ hộ tống em”.

“Không, đừng có ngốc thế. Chỉ cần xuống sảnh thôi. Em sẽ trở lại trước khi anh phát hiện em vắng mặt.”

“Anh luôn phát hiện ra khi nào em vắng mặt.”

Victoria vươn tay chạm lên má anh. “Anh toàn nói những điều ngọt ngào nhất thôi.”

“Ngừng chạm vào nó ngay!”, Bà Brightbill thở dốc. “Người ta sẽ nói hai đứa đấm đuổi nhau mất!”

“Thế thì có cái quái gì là sai đâu?” Robert quay sang dì mình vặn vẹo.

“Theo như nguyên tắc mà nói, thì không sai. Nhưng tình yêu không thời thượng tí nào.”

Basil cười khùng khục. “Em sợ anh bị bẫy trong một trò khôi hài tệ hại vô cùng, anh họ ạ.”

“Và không nhìn thấy lối thoát”, Harriet lập lờ.

Victoria nhân cơ hội để bước đi. “Nếu mọi người thứ lỗi cho” cô lẩm bẩm. Cô đi dọc mé ngoài phòng khiêu vũ cho đến khi tới chỗ cánh cửa đôi dẫn ra hành lang. Bà Brightbill đã chỉ phòng vệ sinh cho cô từ sớm, và Victoria rất dễ dàng tìm ra nó.

Phòng nghỉ dành cho các quý bà quý cô thực tế được chia làm hai phần. Victoria lướt qua gian ngoài gần đầy gương và vào đúng phòng vệ sinh, khóa cánh cửa lại sau lưng. Cô nghe thấy ai đó bước vào gian ngoài, cô nhanh chóng giải quyết cho xong vì nghĩ một quý cô khác cũng đang cần dùng căn phòng. Victoria vượt nhanh lẹ vẩy và mở cửa, một nụ cười thân thiện dán lên gương mặt.

Nụ cười của cô kéo dài không đến một giây.

“Buổi tối tốt lành, phu nhân Macclesfield.”

“Eversleigh!”, cô thở dốc. Gã đàn ông đã tấn công cô ở bữa tiệc tại gia nhà Hollingwood. Victoria đột nhiên phát hiện bản thân đang chống lại thôi thúc muốn nôn mửa. Rồi cô ngừng cố gắng, bởi nghĩ rằng nếu cô muốn nôn cho bằng hết, cô có thể nhắm đến bàn chân hắn ta.

“Cô em vẫn còn nhớ tên tôi”, hắn lẩm bẩm. “Quả là vinh dự.”

“Anh làm gì ở đây? Đây là phòng dành cho nữ.”

Hắn ta nhún vai. “Quý cô nào cố vào đây sẽ phát hiện cửa đã bị khóa. May mắn cho chúng ta là nhà Lindworthy có thêm một phòng nghỉ khác ở phần bên kia ngôi nhà.”

Victoria lao qua hắn và thử mở cửa. Nó không nhúc nhích.

“Mời cô em tìm kiếm chìa khóa”, hắn xác xược nói. “Nó trên người tôi thôi.”

“Đồ thần kinh!”

“Không hề”, hắn nói, dồn cô vào tường. “Chỉ điên tiết. Không ai biến tao thành thằng ngốc thế này.”

“Chồng ta sẽ giết chết ngươi”, cô trầm giọng. “Anh ấy biết ta ở đâu. Nếu anh ấy tìm thấy ngươi ở đây...”

“Hắn ta sẽ chỉ nghĩ cô em đang cấm sừng hắn ta”, Eversleigh kết thúc câu hỏi cô, lần dọc bờ vai trần của cô với sự vuốt ve gây phần nộ.

Victoria biết Robert sẽ không bao giờ tin tưởng, nhất là khi đã biết lối cư xử của Eversleigh trong quá khứ. “Anh ấy sẽ giết ngươi”, cô lặp lại.

Tay Eversleigh trượt xuống eo cô. “Tôi tự hỏi không biết cô em đã bẫy hắn ta kết hôn với cô em thế nào. Xem cách cô em đã trở thành một con nhò gia sư mưu mô này.”

“Bỏ tay khỏi người ta”, cô rít lên.

Hắn lờ cô đi, ôm lấy đường cong trên hông cô. “Sức quyến rũ của cô em rất rõ ràng”, hắn mơ màng, “nhưng không phải cô em kết hôn vì mang thai đứa bé thừa kế tước Hầu”.

Victoria cố lờ đi cơn khó ở cuộn trong bụng. “Ta yêu cầu ngươi thêm lần nữa, bỏ tay khỏi người ta, ta cảnh cáo.”

“Hoặc không cô em sẽ làm gì nào?” Hắn nói với nụ cười thích thú, rõ ràng tin rằng cô không phải mối nguy hại đối với hắn.

Victoria giậm mạnh lên chân hấn với toàn bộ sức lực, và rồi, trong lúc hấn còn kinh ngạc rú lên, cô lên gối thúc thẳng vào háng hấn. Eversleigh ngay lập tức ngã vật ra sàn. Hấn rít lên câu gì đó. Victoria nghĩ hấn có thể gọi cô là con khốn, nhưng hấn đau đến không thốt ra được một lời rõ ràng. Cô phải phủi tay, nở nụ cười thỏa mãn. “Ta đã học được một hai điều kể từ lần gặp cuối cùng chúng ta”, cô nói.

Trước khi cô có thể nói gì thêm, ai đó bắt đầu gõ lên cửa. Robert, cô nghĩ, và rồi được chứng minh là chính xác khi nghe thấy anh rống tên cô trong hành lang.

Cô giật tay nắm cửa, nhưng cánh cửa vẫn không nhúc nhích. “Chết tiệt”, cô làu bàu, rồi nhớ ra Eversleigh đã khóa nó. “Một lúc thôi, Robert”, cô gọi to.

“Có chuyện quái gì trong đây thế?” Anh hỏi. “Em đã đi đến hàng tiếng rồi.”

Chấn chấn làm gì đến hàng tiếng, nhưng Victoria không thấy có sơ hở nào để tranh cãi với anh cả. Cô muốn thoát khỏi căn phòng kinh khủng này cũng như anh vậy. “Em ra ngay đây”, cô nói với cánh cửa. Rồi cô quay lại và nhìn cái đồng hồ thăm thương trên sàn. “Đưa ta chìa khóa.”

Eversleigh, thậm chí trong tình trạng khốn khổ của hấn, bằng cách nào đó vẫn cười khúc khích cho được.

“Em đang nói chuyện với ai đó?”, Robert hét.

Victoria lờ anh đi. “Chìa khóa!” Cô quát, găm ánh mắt giận dữ lên Eversleigh. “Không ta thề sẽ làm thêm lần nữa.”

“Làm cái gì lần nữa?”, Robert hỏi. “Victoria, anh yêu cầu em mở cửa ngay.”

Bực mình, Victoria chống tay lên hông và hét lại. “Em sẽ mở nếu em có được cái chìa khóa chết tiệt đó đã!” cô quay sang Eversleigh và nghiêng răng. “Chìa khóa”.

“Không bao giờ.”

Victoria giơ chân. “Lần này ta sẽ đá người. Ta thề có thể làm hại người với bàn chân nhiều hơn đầu gối đấy.”

“Đứng tránh ra khỏi cửa, Torie!”, Robert hét. “Anh phá nó đây.”

“Ôi, Robert, em thực sự mong anh...” Cô nhảy lui lại đúng lúc để tránh cú va đập rầm rầm.

Robert đứng ngay ngưỡng cửa, thở phào phồng vì cố sức và giận dữ. Cánh cửa đung đưa như say rượu trên bản lề. “Em ổn chứ?”, anh xông đến bên cô và nói. Rồi anh nhìn xuống. Gương mặt anh gần như tím bầm vì thịnh nộ. “Hấn đang làm cái quái gì trên sàn vậy?”, anh lạnh giọng hỏi.

Victoria biết đây không phải lúc để bật cười, nhưng cô không nhịn được. “Em khiến hấn nằm đấy đấy”, cô nói.

“Phiền em giải thích thêm một chút được không?” Robert yêu cầu, đá lên bụng Eversleigh và nện để giày lên lưng gã đàn ông.

“Anh có nhớ chuyến đi của chúng ta từ Ramsgate không?”

“Tường tận.”

“Không phải phần đó”, Victoria đỏ mặt nói nhanh. “Lúc em... À... Lúc em nhõ thúc vào anh...”

“Anh nhớ”, anh cắt ngang. Giọng anh cụt lủn, nhưng Victoria nghĩ mình có thể dò ra căn nguyên của sự hài hước trong đó.

“Phải rồi”, cô đáp. “Em cố gắng học hỏi từ sai lầm của em, và em không thể nào ngăn được trừ nhớ lại anh đã bắt lực thể nào. Em nghĩ cách đó có thể hiệu quả với Eversleigh.”

Toàn thân Robert bắt đầu rung lên vì cười.

Victoria nhún vai và ngừng cố gắng không cho mình cười. “Hấn nhận được những phần cần thiết”, cô giải thích.

Robert giơ tay anh lên. “Không cần giải thích thêm nữa đâu”, anh vừa khùng khục cười vừa nói cùng lúc. “Em lúc nào cũng nhiều thủ đoạn, phu nhân của anh ạ, và anh yêu em.”

Victoria thở dài, hoàn toàn quên đi sự hiện diện của Eversleigh. “Và em yêu anh”, cô thở dài. “Rất nhiều.” “Nếu tôi có thể cắt ngang cảnh cảm động này”, Eversleigh nói.

Robert đá hấn. “Không thể.” Mắt anh quay trở lại với vợ. “Ôi, Victoria, em thật sự có ý đó sao?”

“Với cả trái tim em.”

Anh vươn tay để ôm cô, nhưng Eversleigh chặn ngang. “Có cái cửa sổ nào ở đây không?”, anh hỏi, hất đầu về phía phòng vệ sinh.

Victoria gật đầu.

“Đủ to cho một người đàn ông không?”

Môi cô xoắn lại. “Em có thể nói thế.”

“Tiện quá.” Robert dùng tay xách cổ và dùng quần của Eversleigh lên, và đẩy nửa người hấn ra ngoài cửa sổ. “Lần cuối mày tấn công vợ tao, tao tin rằng đã bảo sẽ xé xác cho mày tàn phế nếu mày lặp lại hành động xúc phạm này.”

“Lúc đó cô ta chưa phải vợ mày”, Eversleigh cãi lại.

Robert thui vào bụng hấn, rồi quay sang Victoria nói, “Cảm giác tuyệt lắm em ạ. Em có muốn thử không?”

“Không, cảm ơn anh. Em sẽ phải chạm vào hấn, anh thấy đấy.”

“Thật không ngoan”, Robert lăm bắm. Hướng sự chú ý trở lại với Eversleigh, anh nói: “Cuộc hôn nhân của tao đã cho tao khiêu hài hước phi thường, và đây cũng là lý do duy nhất khiến tao không giết mày ngay bây giờ. Nhưng nếu mày dám lại gần vợ tao thêm lần nữa, tao sẽ không ngần ngại găm một viên đạn giữa hai mắt mày. Tao nói rõ rồi chứ?”

Eversleigh có thể đã cố gât đầu, nhưng thật khó mà nói được khi hấn đang bị treo ngược bên ngoài cửa sổ thế này.

“Tao nói rõ rồi chứ?”, Robert rống lên. Victoria phải bước lui lại. Cô không biết anh lại giận dữ thế này vì anh lúc nào cũng kiểm soát chặt chẽ các xúc cảm của anh.

“Rồi, chết tiệt nhà mày!”, Eversleigh thét.

Robert thả hấn xuống.

Victoria lao đến cửa sổ. “Không quá cao so với mặt đất chứ?”, cô hỏi.

Robert ngó ra. “Không quá cao. Nhưng nhà Lindworthy có nuôi chó không nhỉ?”

“Chó á? Em không biết, vì sao?”

Anh mỉm cười. “Ngoài đó trông có hơi bẩn thỉu một chút. Anh chỉ thắc mắc thôi.”

Victoria che tay lên miệng. “Anh có...? Chúng ta có...?”

“Chắc chắn rồi. hầu phòng của Eversleigh sẽ tốn thời gian để gọi đầu cho hấn lắm đây.”

Lần này không gì kìm được nụ cười của cô nữa. Victoria gập đôi người cười ngặt nghẽo, cố gắng thở nhưng chỉ có thể hỗn hển, “Đi ra, để em nhìn!”. Cô hé mắt nhìn qua cửa sổ vào đúng lúc bắt gặp Eversleigh đang rũ đầu như một con cún trong lúc thoát đi, trong lúc luôn mồm tuôn những tràng lẳng mạ. Cô rụt đầu vào trong. “Mùi chắc chắn phải độc hại lắm”, cô bình luận.

Nhưng mặt Robert trở nên nghiêm túc. “Victoria,” anh bắt đầu lúng túng, “điều em vừa nói... Liệu em...”

“Vâng, ý em đúng là như vậy mà”, cô nói, đón lấy tay anh. “Em yêu anh. Từ trước đến giờ em chỉ không có khả năng thốt ra thôi.”

Anh chớp mắt. “Em có cần phải lên gối vào hạ bộ của một người đàn ông trước khi có thể nói rằng em yêu anh thế không?”

“Không!” Rồi cô ngẫm nghĩ đến lời của anh. “Ừm, phải rồi, Theo khía cạnh nào đó. Em luôn sợ hãi rằng anh sẽ chạy trốn khỏi cuộc đời em. Nhưng em hiểu rằng có được anh không đồng nghĩa với việc em không thể tự chăm sóc cho bản thân mình.”

“Em chắc chắn có thể làm vài việc với Eversleigh.”

Cô nâng cằm lên chút ít và cho phép bản thân nở nụ cười tự mãn. “Phải rồi, em làm được, không phải vậy sao? Nhưng anh biết không, em nghĩ rằng mình không thể làm được nếu không có anh.”

“Victoria, em tự mình thực hiện hết mà. Anh thậm chí còn không xuất hiện.”

“Có đấy.” Cô cầm tay anh và đặt nó lên trái tim cô. “Anh ở đây. Và anh khiến em mạnh mẽ.”

“Torie, em là người phụ nữ mạnh mẽ nhất anh từng biết. Lúc nào cũng vậy.”

Cô thậm chí không cố ngăn những giọt nước mắt lăn trên má. “Em giỏi hơn rất nhiều khi có anh bên cạnh. Robert, em yêu anh nhiều lắm.”

Robert cúi xuống hôn cô, rồi nhận ra cánh cửa phòng nghỉ vẫn treo lủng lẳng trên bản lề. Anh đóng cánh cửa ngách và khóa nó lại. “Ở nơi này”, anh lẩm bẩm với chất giọng hy vọng là phóng đảng nhất của mình. “Giờ em hoàn toàn thuộc về anh rồi.”

“Hắn là vậy rồi, thưa ngài. Hắn là vậy.”

Rất nhiều phút sau, Victoria dứt môi một chút khỏi môi anh. “Robert”, cô nói, “anh có nhận ra...”

“Trật tự nào em, anh đang cố hôn em, và chỗ này chỉ có tí tẹo không gian thôi.”

“Vâng, nhưng anh có nhận ra...”

Anh dùng miệng chặn ngang cô lại. Victoria đầu hàng trước nụ hôn của anh thêm một phút nữa, nhưng rồi cô lại bứt ra. “Điều em muốn nói với anh...”

Anh thở dài thẩn thiết. “Điều gì?”

“Ngày nào đó những đứa con của chúng ta sẽ hỏi đâu là khoảnh khắc ý nghĩa nhất cuộc đời chúng ta. Và chúng sẽ muốn biết địa điểm diễn ra việc đó.”

Robert nâng đầu lên và quan sát phòng vệ sinh chật hẹp, rồi cười khùng khục. “Em yêu à, chúng ta sẽ phải nói dối và bảo chúng ta đã du lịch đến Trung Quốc em ạ, bởi vì sẽ chẳng ai tin nổi chuyện này đâu.”

Rồi anh lại hôn cô.

Phần kết

Bảy tháng sau Victoria đang ngắm tuyết rơi qua khung cửa sổ trên xe ngựa nhà Macclesfield, bởi cô cùng Robert đang trở về nhà sau bữa ăn ở Castleford. Robert không muốn đến thăm cha anh, nhưng cô khẳng định họ cần chấm dứt chiến tranh với gia đình trước khi nghĩ đến việc bắt đầu một gia đình của riêng hai người.

Cuộc sống sum vầy của Victoria và cha cô đã diễn ra từ hai tuần trước. Ban đầu quả thật rất khó khăn, và Victoria vẫn không thể nói mối quan hệ của họ hoàn toàn bình thường, nhưng ít nhất quá trình hàn gắn cũng được bắt đầu. Sau chuyến viếng thăm Castleford, cô cảm giác Robert và cha anh cũng đã chạm đến điểm tương tự trong mối quan hệ của hai người.

Cô buông tiếng thở dài khe khẽ và quay trở lại nhìn bên trong xe. Robert thiếp ngủ, hàng lông mi dài đến tội lỗi nằm yên ả trên má anh. Cô vươn tay gạt mở tóc lò xo của anh, làm mí mắt anh chớp mở.

Anh ngáp. “Anh ngủ thiếp đi à?”

“Chỉ một lát thôi”, Victoria nói. Rồi cô cũng ngáp. “Trời ạ, cái này dễ lây thật đấy.”

Robert mỉm cười. “Ngáp ấy hả?”

Victoria gật đầu, mồm vẫn ngáp.

“Anh không nghĩ chúng ta lại ở đó muộn thế này”, Robert nói.

“Em mừng vì chúng ta đã làm thế. Em muốn anh dành thời gian ở với cha anh. Ông là người tốt. Có hơi sai lầm một chút, nhưng ông yêu anh, và đó mới là điều quan trọng.”

Robert kéo cô lại gần hơn. “Victoria, em là người có trái tim nhân hậu nhất trong số tất cả những người anh từng gặp gỡ. Làm sao em có thể tha thứ cho ông sau cái cách ông đối xử với em thế được?”

“Là anh đã tha thứ cho ông”, cô chỉ ra.

“Bởi vì em ra lệnh cho anh làm thế.”

Victoria đập vào vai anh. “Nếu không thì sao chúng ta có thể rút ra bài học từ những sai lầm của họ. Dành cho lúc chúng ta có con.”

“Không biết có ai tìm ra được cái may trong cái rủi ấy không”, anh làu bàu.

Em hy vọng chúng ta có thể biết được sớm thôi”, cô nhấn mạnh.

Robert rõ ràng vẫn đang buồn ngủ, bởi anh không nhận ra ẩn ý của cô và chỉ gật đầu một cái theo nghĩa vụ với cô.

“Rất là sớm”, Victoria lặp lại. “Có lẽ đến đầu hè.”

Anh không dẫn đến mức bỏ lỡ ý của cô đến hai lần. “Cái gì?” Anh há hốc miệng rồi ngồi thẳng dậy.

Cô gật đầu, và anh đặt tay lên bụng cô.

“Em chắc chứ? Em đâu có bị nôn. Anh hẳn đã nhận ra nếu em thấy không khỏe mỗi sáng rồi.”

Victoria cho anh nụ cười thích thú. “Anh đang thất vọng vì em không gặp rắc rối với việc nuốt bữa ăn sáng đấy à?”

“Không, đương nhiên là không rồi, chỉ là...”

“Chỉ là làm sao, hả Robert?”

Cổ họng anh nhấp nhô, Victoria kinh ngạc khi thấy một giọt nước ngưng đọng trong đôi mắt anh. Cô thậm chí còn kinh ngạc hơn nữa khi anh không lau nó đi.

Anh quay sang và hôn nhẹ lên má cô. “Khi chúng ta cuối cùng cũng kết hôn, anh chưa bao giờ nghĩ sẽ có lúc nào anh cảm thấy hạnh phúc hơn giờ khắc ấy, nhưng em đã đến và chứng minh cho anh thấy mình đã sai.”

“Chứng minh anh sai hết lần này đến lần khác thú vị lắm đấy.” Cô bật cười. Rồi Robert đột ngột cứng người khiến cô giật mình. “Sao vậy?”

“Anh mà nói chắc em sẽ nghĩ anh bị điên”, anh lên tiếng, nghe có chút rối rắm.

“Có lẽ, nhưng rất có thể chỉ theo lối dễ thương nhất thôi”, cô ghẹo.

“Vàng trắng”, anh nói, “Anh thề nó vừa nháy mắt với anh”.

Victoria quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Vàng trắng treo lơ lửng trên bầu trời đêm. “Trông hoàn toàn bình thường với em.”

“Hẳn là một nhánh cây”, Robert lẩm bẩm, “cắt ngang trước cửa sổ xe chúng ta”.

Victoria mỉm cười. “Anh không thấy cái cách vàng trắng theo chân mọi người dù họ có đi đâu rất thú vị sao?”

“Có một giải thích khoa học cho...”

“Em biết rồi, em biết rồi. Nhưng em thích nghĩ nó đang đi theo em hơn.”

Robert ngược lên nhìn vàng trắng, vẫn bàng hoàng với cái nháy mắt ban nãy. “Em có nhớ lúc anh hứa dâng cho em vàng trắng không?”, anh hỏi. “Khi anh hứa sẽ dâng cho em hết thầy cùng vàng trắng ấy?”

Cô gái ngủ gật đầu. “Em đã có hết thầy những gì em cần ngay trong cỗ xe ngựa này rồi. Em không cần thêm vàng trắng nữa.”

Robert dõi theo vàng trắng đang theo chân cỗ xe của họ, nó lại đang nháy mắt với anh thêm lần nữa. “Cái quỷ gì thế này?” Anh ngẩn cổ lên để tìm xem có nhánh cây nào không. Nhưng không thấy cái nào cả.

“Sao vậy?”, Victoria lẩm bẩm, dụi người vào bên cạnh anh.

Robert nhìn vàng trắng chằm chằm, thềm thách đó nó nháy mắt thêm lần nữa. Nhưng nó vẫn tròn vành vạnh nhạo báng anh. “Em yêu à”, anh điên cuồng nói, “về vàng trắng...”

“Vâng?”

“Anh không nghĩ còn là vấn đề dù em có muốn hay không.”

“Anh đang nói gì thế?”

“Vàng trắng ấy. Anh nghĩ nó là của em.”

Victoria ngáp, không buồn mở mắt. “Thôi được rồi. Em rất vui khi có nó.”

“Nhưng...” Robert lắc đầu. Đúng là càng ngày anh càng hay tưởng tượng. Mặt trắng không thuộc về vợ anh. Nó cũng không di theo cô, bảo vệ cô. Nó cũng chắc chắn không nháy mắt với bất cứ ai.

Nhưng anh vẫn đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ suốt quãng đường về nhà, biết đâu được đấy.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hen-uoc-duoi-vang-trang>